

BẮC PHONG VỊ MIÊN

Anh đến
cùng ANH
SAO rơi

Linh Phương dịch

eve
BOOKS

NHÀ XUẤT BẢN
LAO ĐỘNG

Anh Đến Cùng Ánh Sao Trời

Bắc Phong Vị Miên

DTV EBOOK

Ngôn Tình, Sủng

Giản Thủ luôn sống trong nỗi ám ảnh và sợ hãi vô hình khi vô tình cô là người sống sót duy nhất và cũng là nhân chứng của một vụ thảm sát 10 năm trước mà cha, mẹ cô chính là một trong những nạn nhân. 10 năm sau, với thân hình bốc lửa, gương mặt xinh đẹp cùng với sự chống lưng của người anh trai mà Giản Thủ căm ghét vì anh ta đã bỏ rơi cô và cha, mẹ trong vụ thảm sát năm ấy, cô đã trở thành một diễn viên tiềm năng.

Trong giới giải trí vô vàn những mưu tính cam bẫy, đặc biệt là sự chèn ép của ngôi sao Tần Khả Khả đã làm cho cuộc sống của cô càng trở nên bế tắc, tuyệt vọng. Nhưng ngay lúc cuộc sống của Giản Thủ đen tối cô vô tình gặp lại Phó Thời Lãm, người cảnh sát năm xưa đã điều tra vụ thảm án năm đó, anh đến đúng lúc như một ánh sao trời cứu rỗi linh hồn cô.

Để có được sự chú ý của anh cảnh sát lạnh lùng, dũng mãnh kia, Giản Thủ đã phải trải qua bao nhiêu điều khó khăn đặc biệt là việc đối phó với ngôi sao đồng đánh Tần Khả Khả. Còn Phó Thời Lãm, nhiệm vụ của anh chỉ dừng lại ở việc bảo vệ nhân chứng cuối cùng cũng như điều tra ra kẻ thủ ác năm xưa.

Liệu hai người họ sẽ đến với nhau như nào?

Mục lục

- [Chương 1](#)
- [Chương 2](#)
- [Chương 3](#)
- [Chương 4](#)
- [Chương 5](#)
- [Chương 6](#)
- [Chương 7](#)
- [Chương 8](#)
- [Chương 9](#)
- [Chương 10: Giọng nói của anh ấy rất trầm thấp, rất dịu dàng, giống như cơn gió thanh mát đêm hè vậy.](#)
- [Chương 11: Đột nhiên giảm thù cảm giác tim mình đập thịch một cái, cứ như vừa được hồi sinh vậy.](#)
- [Chương 12: - Chương 12](#)
- [Chương 13: - Chương 13](#)
- [Chương 14: - Chương 14](#)
- [Chương 15: - Chương 15](#)
- [Chương 16: - Chương 16](#)
- [Chương 17: - Chương 17](#)
- [Chương 18: - Chương 18](#)
- [Chương 19: - Chương 19](#)
- [Chương 20: - Chương 20](#)
- [Chương 21: - Chương 21](#)
- [Chương 22: - Chương 22](#)
- [Chương 23: - Chương 23](#)
- [Chương 24: - Chương 24](#)
- [Chương 25: - Chương 25](#)
- [Chương 26: - Chương 26](#)
- [Chương 27: - Chương 27](#)
- [Chương 28: - Chương 28](#)
- [Chương 29: - Chương 29](#)
- [Chương 30: - Chương 30](#)

- [Chương 31: - Chương 31](#)
- [Chương 32: - Chương 32](#)
- [Chương 33: - Chương 33](#)
- [Chương 34: - Chương 34](#)
- [Chương 35: - Chương 35](#)
- [Chương 36: - Chương 36](#)
- [Chương 37: - Chương 37](#)
- [Chương 38: - Chương 38](#)
- [Chương 39: - Chương 39](#)
- [Chương 40: - Chương 40](#)
- [Chương 41: - Chương 41](#)
- [Chương 42: - Chương 42](#)
- [Chương 43: - Chương 43](#)
- [Chương 44: - Chương 44](#)
- [Chương 45: - Chương 45](#)
- [Chương 46: - Chương 46](#)
- [Chương 47: - Chương 47](#)
- [Chương 48: - Chương 48](#)
- [Chương 49: - Chương 49](#)
- [Chương 50: - Chương 50](#)

Chương 1

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Không diễn ra được thì cuốn gói sớm đi

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Một cô bé mười lăm mười sáu tuổi co ro cuộn mình trong tú quần áo, căng thẳng bịt chặt miệng mình, trong đôi mắt xinh đẹp ầng ậc nước mắt kia ánh lên vẻ sợ hãi tột cùng, ra sức khống chế chính mình để không phát ra bất cứ âm thanh nào.

Xung quanh chợt tĩnh lặng hẳn. Cô bé đó cho rằng người đàn ông kia đã đi rồi, mới nhỏ giọng phát ra tiếng thút thít.

Đúng lúc này, cánh cửa tủ quần áo đột ngột bật mở. Khuôn mặt khùng bố của người đàn ông xuất hiện ngay trước mắt cô bé, lộ ra nụ cười quái đản, dị hợm: “Đến mày rồi.”

“Á---!”

“Cắt!” Đạo diễn hô to một tiếng, bực bội nhíu mày nói, “Giản Thù, cô làm sao thế hả? Đã chạm đến cô đâu nào, cô kêu toáng lên làm cái gì chứ?! Làm lại!”

Cô bé vốn đang thu mình trong tủ quần áo bước ra, rút mấy tờ giấy ăn lau nước mắt, không phản bác lại lời của đạo diễn, chỉ cầm cốc nước lên tu một ngụm.

Vóc dáng của cô cao cao gầy gầy, đường cong rất gợi cảm, mặc bộ đồng phục học sinh trung học nhỏ hơn một cỡ này vào, rõ ràng có chút không hợp. Bên dưới tà váy đồng phục, lộ ra một đôi chân trắng nõn mịn màng bóng bẩy, vừa thon dài vừa thẳng tắp, khiến cho không biết bao nhiêu nhân viên công tác nhìn mà không dời được mắt.

“Đạo diễn à...” Tần Khả Khả ở bên cạnh bước tới, giọng ẻo ẻo ợt, nói, “Giản Thù cũng hai mươi mấy tuổi rồi, tôi thấy tốt nhất là nên chọn một cô bé tuổi tác phù hợp một chút thì hơn. Nếu

không, dù thế nào cô ấy cũng sẽ có chút lực bất tòng tâm, không diễn ra được vẻ ngây ngô của mấy cô bé mới lớn đâu...”

Đạo diễn hừ một tiếng, nói: “Không diễn ra được thì cuốn gói sớm đi.”

Bộ phim này của ông ta dựa trên vụ án có thật từ mười năm trước cải biên thành, mục đích là hướng tới các giải thưởng. Nếu cùng một vai diễn mà sử dụng diễn viên khác lứa tuổi, như vậy cũng sẽ đi ngược với tính toán ban đầu của ông ta, sẽ không thể hiện được sự từng trải mang tính giai đoạn của vai diễn.

Thế nên, cho dù chỉ là vai nữ phụ, ông ta cũng yêu cầu vô cùng nghiêm khắc.

Giản Thù là do được nhét vào đoàn làm phim ngay trước khi bắt đầu. Ông ta vừa bất mãn, nhưng lại cũng vừa kinh ngạc với khả năng diễn xuất của cô ấy. Cô ấy có khuôn mặt khá xinh đẹp, hai mươi mấy tuổi rồi nhưng đóng vai học sinh trung học cũng không bị lộ quá.

Mấy hôm trước cô ấy đều diễn rất tốt, không ngờ đến cảnh này quay tới hai ngày trời rồi mà vẫn không xong.

Lửa giận trong lòng ông ta lập tức bốc lên ngọn ngút.

Bọn họ xì xào cũng không hề nhỏ giọng, nhưng Giản Thù lại như không nghe thấy vậy. Sắc mặt cô vẫn bình thản như thường, đặt cốc nước xuống nói: “Đạo diễn, tôi chuẩn bị xong rồi.”

Đạo diễn vỗ loa nói: “Các bộ phận chuẩn bị --- Bắt đầu!”

Thời gian một buổi chiều trôi qua rất nhanh, Giản Thù phải NG thêm vài lần nữa mới coi như miễn cưỡng qua được cảnh này.

Lúc thu dọn đồ đạc, cô lại nhìn thấy Tần Khả Khả đi theo sau lưng đạo diễn, không biết đang nói chuyện gì.

Tần Khả Khả là nữ chính của bộ phim này, còn cô là nữ phụ. Nữ chính và nữ phụ, trời sinh đã không hợp nhau rồi.

Khi Giản Thù đi tới phòng thay quần áo, lại phát hiện cửa đã bị khóa mất rồi, túi xách và quần áo để thay của cô đều ở hết trong đó, trên người chỉ có một chiếc áo khoác lông vũ mỏng với điện thoại thôi.

Hiện giờ người của đoàn làm phim đều đã về gần hết, cô cũng không tìm được ai tới để mở cửa cả.

Giản Thù phồng má lên, cố gắng nén cảm giác kích động muốn mắng chửi người xuống, kéo khóa áo lên đến cổ rồi quay lưng đi ra ngoài.

Đang là mùa đông tháng giá, cô để chân trần đứng bên đường lớn gọi xe, toàn thân đều run lẩy bẩy.

Cái con pờ hò Tần Khả Khả đó, ngày mai cô mà không đòi lại món nợ này, thì cô không còn là họ Giản nữa!

Giờ đang là giờ cao điểm tan tầm, muốn gọi taxi cũng không gọi được, gọi xe bằng ứng dụng trên điện thoại còn phải xếp hàng ít nhất nửa tiếng nữa mới tới lượt. Giản Thù trầm nghĩ, chờ xe đến được tới nơi để đón cô, thì có khi cô đã bị chết còng ở đây rồi.

Vừa khéo ở bên cạnh có một tiệm net, cô quyết định vào trong đó ngồi tạm để chờ xe tới.

Chương 2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cô không đủ mặt dày để nói mình là nghệ sỹ đâu, đến cả baidu baike còn chẳng có nữa là...

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Giản Thù đập một cú vào đầu gối nó, thằng nhóc học sinh chột khuyu chân quỳ xuống đất gào lên: “Á á á ui ui ui, đau đau đau...”

“Mẹ mày chưa từng dạy mày rằng, đừng có lòi cơ thể vóc dáng của bạn nữ ra để đùa cợt sao?” Giản Thù như chẳng cần dùng chút sức lực nào, khóe môi vẫn treo nụ cười mỉm như trước,

“Còn nữa, mồm miệng sạch sẽ chút.”

“Đ* má, đ* m* chúng mày còn đứng đấy mà nhìn à, mau cứu bố mày ra đi!”

Lúc này đám bạn của nó mới phản ứng, vừa định xông lên giúp thì Giản Thù đã buông thẳng nhóc đang quỳ trên đất ra, tung một cú qua vai, ném nó ngã sòng soài xuống đất.

Giản Thù còn chưa đứng thẳng lên, một cây côn sắt đã đập xuống đầu cô.

May mà cô tránh nhanh, đầu chỉ bị rách mất chút da. Thằng nhóc học sinh trước mặt run rẩy cả hai chân, thấy trên đầu cô tứa máu, cây côn sắt vừa gây án rơi choang một cái xuống đất.

Giản Thù cúi người xuống, nhắc nhở trọng lượng của cây côn sắt kia, nói: “Gan của chúng mày chỉ được có từng đó thôi à, về...”

“Không được nhúc nhích, canh sát đây!”

Giản Thù cạ lời...

“Đề nghị cô lập tức bỏ vũ khí xuống!”

Giản Thù ném cây côn sắt đi, ngoan ngoãn giơ hai tay lên: “Chú cảnh sát, tôi vô tội ạ. Tôi mới là người bị hại.”

“Người bị hại á? Người bị hại có thể cầm vũ khí trên tay, có thể dọa người ta đến mức này sao? Tôi nhìn cô đã thấy không giống học sinh trung học rồi. Theo chúng tôi về đồn lấy khẩu cung.”

...

Đồn cảnh sát.

Giản Thù ngồi dựa vào lưng ghế, sắc mặt có chút khó xử: “Chú cảnh sát ơi, tôi đã nói biết bao nhiêu lần rồi. Cây côn đó không phải của tôi. Tôi có bị thần kinh đâu mà tự cầm côn sắt đập vào đầu chứ?”

“Bớt nói nhảm đi. Tên gì?”

“Giản Thù.”

“Làm nghề gì?”

“Làm công cho người ta.” Cô không đủ mặt dày để nói mình là nghệ sỹ đâu, đến baidu baike còn chẳng có nữa là.

“Lấy chứng minh nhân dân ra đây.”

“Tôi quên mang rồi...”

Người cảnh sát đang lấy lời khai của cô đặt bút xuống: “Cô đùa với tôi đấy à?! Giữa mùa đông lạnh giá, cô để chân trần như thế đứng bên lề đường, còn tấn công hai học sinh trung học. Rõ ràng là cô có ý đồ xấu, vấn đề rất nghiêm trọng. Tôi khuyên cô nên ngoan ngoãn mà phối hợp với chúng tôi.”

Giản Thù đáp: “Chú cảnh sát này, chú đi sai vấn đề rồi nhé. Tôi để chân trần thì làm sao? Tôi để chân trần có thể trở thành lý do để cho chúng nó quấy rối tôi sao?!”

Lúc này, hai thằng nhóc học sinh kia đều nhất trí một lòng ‘đối địch’: “Chúng tôi có quấy rồi chị đâu, cây côn sắt kia cũng là của chị mà.”

“Đúng thế, chú cảnh sát ơi, cô ta là gái du côn, đứng ven đường cướp bóc của chúng cháu. Chúng cháu không đưa tiền cho cô ta, cô ta liền động thủ đánh đập chúng cháu.”

Lúc này Giản Thù ngồi vắt chân lên, trong miệng vẫn còn nhai kẹo cao su tóp tép, trên mặt chưa tẩy trang, quả thực nhìn cũng rất giống dáng vẻ của mấy cô nàng du côn.

Người cảnh sát gõ xuống bàn: “Nhổ kẹo cao su ra cho tôi.”

Giản Thù lại nhai thêm vài cái nữa, sau đó mới thông thả mò lấy một tờ giấy ăn. Đang chuẩn bị nhổ kẹo ra, đột nhiên cô nhìn thấy một bóng người cao to lạnh lùng tuấn tú ở cách đó không xa, cũng không biết người ấy đã đứng đấy bao lâu rồi.

Cổ họng của cô chột sặc một cái, vội vàng dùng giấy ăn gói miếng kẹo cao su kia lại, vo tròn thành một cục rồi ném vào thùng rác.

Chương 3

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Quẩn quanh trong hơi thở, là sự dẹt dài lưu luyến không thể nói rõ thành lời

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Người đàn ông nghe vậy cũng gật đầu, quay lưng đi vào phòng làm việc của mình mà không nói thêm gì.

Giản Thù liếm răng, trầm nghĩ, hẳn là anh ấy không nhận ra cô đâu nhỉ?

Cũng phải thôi, đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, anh ấy có thể nhận ra được cô mới là lạ.

Viên cảnh sát kia thấy cũng không còn sớm nữa, bèn nói: “Thôi được rồi, bây giờ vậy đi, mấy đứa học sinh trung học về trước, mai còn phải lên lớp. Sau này cẩn thận chút, tan học thì về nhà ngay đi, đừng có lang thang ngoài đường nữa, tránh gặp phải mấy chuyện thế này.”

Hai thằng nhóc trung học kia đứng dậy, nói: “Cảm ơn chú cảnh sát ạ.” Trước khi ra về, chúng còn đặc ý cười với Giản Thù.

“Không phải chứ?! Chú cảnh sát, vậy còn tôi thì sao, sáng mai tôi cũng phải đi... đi làm mà.”

“Chính cô đánh người ta bị thương, lại còn không có chứng minh nhân dân, tình huống nghiêm trọng, gọi điện thoại cho người nhà đến bảo lãnh cô ra đi.”

Giản Thù nhú mày: “Không có ai bảo lãnh được cho tôi cả.”

Viên cảnh sát kia chỉ cho rằng đến bây giờ cô vẫn không chịu hối cải, không chịu thừa nhận lỗi lầm của mình, nên cũng chẳng

buồn nói nhiều với cô làm gì. Cậu ta đứng dậy đi rót cốc nước: “Vậy thì đêm nay cô chịu khó ở lại đây đi. Vừa khéo tôi cũng có tài liệu cần xử lý. Chúng ta cùng giày vò thôi.”

Giản Thù cạn lời.

“Chú cảnh sát ơi, có thể cho tôi mượn một cái quần được không, lạnh quá đi mất.”

“Đáng đời, ai bảo cô trời đông thế này rồi còn để chân trần.” Nói thì nói vậy, nhưng khi rót nước xong quay lại, cậu ta vẫn cầm cho cô một tấm chăn mỏng, “Con gái các cô cũng thật đúng là... Cái tốt thì không học, chỉ toàn học mấy cái xấu. Xã hội bây giờ ô nhiễm thật đấy.”

Giản Thù thầm lườm nguýt trong lòng, nhưng cũng không định giải thích nữa. Cô vớ lấy mấy tập tài liệu đang để bên cạnh, sau đó gục đầu xuống bàn, yên tâm ngủ thiếp đi.

Đây là lần đầu tiên viên cảnh sát kia gặp một người như vậy, cậu ta cũng cảm thấy rất tò mò. Cậu ta vốn chỉ định hù dọa cô, để cho sau này cô không dám cướp bóc tiền bạc của học sinh trung học nữa thôi, không ngờ cô lại ngủ thật.

Cậu ta vừa định ngồi xuống thì người đàn ông trong văn phòng lại bước tới: “Đội trưởng Phó...”

Người đàn ông kia ừ một tiếng, nói: “Tôi dùng máy tính của cậu tra chút tài liệu.”

...

Lúc Giản Thù tỉnh lại, đèn ở đại sảnh đều đã tắt cả, chỉ để lại một ngọn đèn bàn nhỏ đối diện cô, tỏa ra ánh sáng vàng sẫm rất nhu hòa.

Trước màn hình máy tính, nét mặt của người đàn ông rất lạnh nhạt. Đôi mắt đen sâu thẳm như vực nước, ngũ quan tuấn tú chín chắn, trầm tĩnh, vừa lạnh lùng vừa cương nghị.

Cổ tay áo của anh ta vén lên, múi cơ ở bắp tay rất rắn chắc, khỏe mạnh, đường cong rất nét. Trong bàn tay khớp xương rõ ràng kia cầm một xấp tài liệu, đang xác nhận gì đó trên máy vi tính.

Giản Thù không buồn ngủ nữa, gác cằm lên cánh tay, cứ thế lẳng lặng nhìn anh ấy.

Anh ấy là người đẹp nhất mà cô từng nhìn thấy trong suốt hai mươi lăm năm qua, tên cũng rất dễ nghe.

Phó Thời Lắm.

Quần quanh trong hơi thở, là sự dịu dàng quyến luyến không thể nói rõ thành lời.

“Tỉnh rồi thì về nhà đi, ngoài cửa có xe đấy.”

Ngay khi cô đang nhìn anh đến xuất thần, giọng nói trầm thấp lạnh lạnh của người đàn ông lại xuyên qua màn đêm truyền tới, chẳng có chút hơi ấm nào.

Giản Thù thoáng sửng người mất một giây, cũng không tiện giả vờ ngủ tiếp nữa, hơi ngồi thẳng người dậy: “Chẳng phải chú cảnh sát lúc trước đó nói là tình huống của tôi nghiêm trọng, cần phải có người đến bảo lãnh sao? Tôi...”

“Về chuyện cô cướp bóc tài sản của hai học sinh trung học kia vẫn còn cần phải điều tra xác minh. Nếu họ đã không truy cứu rồi, thì cũng không có lý nào lại giữ cô ở lại đây nữa.”

“Anh... điều tra kiểu gì?!”

Chương 4

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Có việc gì phải tìm cảnh sát

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Giản Thù cứng hòng.

“Thế thì anh nói mấy lời vừa rồi chẳng phải là thừa thãi sao. Hôm nay em là người bị hại thật mà. Còn về hai thằng nhóc học sinh trung học kia, em cũng không truy cứu đến cùng nữa. Chẳng phải các cụ có câu, có việc gì thì tìm cảnh sát à? Chú cảnh sát... có thể cho em số điện thoại được không?”

Người đàn ông hơi ngược mắt lên, ánh mắt sâu như có thể xuyên thấu lòng người vậy.

Ánh mắt của anh ấy khiến Giản Thù hơi chột dạ. Cô khẽ ho khan một tiếng nhưng cũng không hề né tránh.

Một giây sau, anh mới nhẹ nhàng nói: “Có thể.”

Mắt Giản Thù sáng rực lên: “... Anh đừng nói vội nhé, để em lấy điện thoại ra lưu đã!”

“Không cần lưu đâu, rất đơn giản.”

“Hả? Thế anh nói đi, nói đi!”

“110.”

Giản Thù cạn lời.

Cô thực sự muốn đập thẳng cái dép vào mặt anh ấy!

Người đàn ông tựa như không hề ý thức được rằng câu nói của anh ấy gợi đòn như thế nào, lại cúi đầu xuống tiếp tục xử lý công việc của mình, sắc mặt vẫn lạnh lùng nghiêm túc như thường.

Giản Thù biết, anh ấy hoàn toàn không đùa với cô, vì từ trong xương tủy, người đàn ông này vốn không có cái loại gene đó.

Cô tức tối trừng mắt nhìn đỉnh đầu anh, lúc rời đi, còn cố tình tạo ra tiếng động rõ to.

Cho đến khi tiếng đóng cửa vang lên, Phó Thời Lãm mới nhìn về phía tư liệu cá nhân ở trên màn hình máy tính: Giản Thù, hai mươi lăm tuổi, nghệ sỹ.

Bên dưới, có một dòng ghi chú màu đỏ: Nạn nhân duy nhất sống sót sau vụ án “Giết người liên hoàn bằng xích sắt” ở Giang Thành mười năm trước.

...

Giản Thù bước ra đến cửa đồn cảnh sát, cái gió lạnh thấu xương ập thẳng vào mặt. Hai chân cô run lên như động kinh. Ngay khi cô đang run run rẩy rẩy móc điện thoại ra định đặt xe thì một cảnh vệ bước tới trước mặt cô.

“Cô ơi, đội trưởng Phó bảo tôi đưa cô về nhà.”

“Đưa tôi về á?” Giản Thù không hiểu. Vừa nãy vẫn còn đối xử với cô như kẻ hiềm nghi phạm tội cơ mà, giờ lại còn đưa cô về à.

“Đúng vậy. Muộn thế này rồi, con gái con đưa đi ngoài đường không an toàn. Đi thôi.”

Giản Thù đang lạnh muốn chết, cũng không từ chối nữa, theo anh ta lên xe cảnh sát.

Trên đường đi, cô cũng trò chuyện câu được câu chăng với người kia: “Các anh thường xuyên tăng ca đêm à?”

“Bình thường chúng tôi đi chấp hành nhiệm vụ bên ngoài thì là chia ca, còn tăng ca kiểu như đội trưởng Phó đó thì hẳn là anh ấy đang có vụ án lớn gì cần xử lý thôi.”

“Thế nhưng gần đây có nghe nói đã xảy ra án tù gì đâu nhỉ.”

“Có rất nhiều vụ án cần được giữ bí mật, cái này thì ngay cả chúng tôi còn chẳng biết.”

Giản Thù ồ một tiếng, ngừng lại một chút rồi mới nói: “Vậy bình thường công việc của đội trưởng Phó nhà các anh có bận không?!... À ý của tôi là, trừ lúc làm việc ra, anh ấy còn làm gì nữa?”

Người cảnh vệ kia lộ ra vẻ mặt tươi cười như thấu hiểu: “Cô muốn hỏi xem đội trưởng Phó nhà chúng tôi có bạn gái hay không chứ gì?”

Giản Thù cứng họng.

“Đội trưởng Phó là người được yêu thích nhất trong đồn chúng tôi đấy. Không chỉ các cô cảnh sát xinh đẹp thích anh ấy, mà còn có không ít người ngấm ngầm nghe ngóng tin tức về anh ấy nữa cơ. Còn về bạn gái thì... hình như mấy năm trước có một người. Cô bạn gái bé nhỏ đó của anh ấy cũng giỏi gây chuyện lắm, đội trưởng Phó còn thường phải ra mặt dàn xếp cho cô ấy nữa. Tôi mới được điều tới đây năm nay, mấy chuyện này đều là nghe các đàn anh trong đồn len lén buôn dưa lê lại thôi. Có điều, mấy

năm nay không thấy họ có động tĩnh gì, chắc là chia tay rồi chẳng.”

Giản Thù thật lòng biết ơn anh ta vì đã “tuồn” cho cô nhiều tin tức như vậy. Thì ra, các đồng chí cảnh sát cũng đều ngấm ngấm buôn dưa lê nhiều chuyện như thế này à.

“Đội trưởng Phó nhà chúng tôi cũng không còn ít tuổi nữa. Nghe nói đồn trưởng còn đang xem xét đối tượng xem mắt cho anh ấy nữa cơ. Cô gái này, trông cô cũng xinh đẹp thật đấy, nếu cô mà có ý gì với đội trưởng Phó nhà chúng tôi, thì tuyệt đối đừng do dự nữa, cô mà chần chừ khéo lại bị người khác cướp mất bây giờ.”

Chương 5

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Rõ ràng là cô xé ra từ giấy tờ gì đó

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

“Ngoài trời mát quá, đi dạo chút mà.”

Cố Chiêu cạn lời.

Mồm mép không bao giờ chịu thua, nhưng cơ thể thì rất thành thật. Giản Thù ấn mật mã mở cửa. Sau khi vào trong nhà có máy

sưởi, cô cầm một tấm chăn dày cộp ra quấn kín hai chân vào xong mới cảm thấy như mình vừa được sống lại.

Cố Chiêu ngồi đối diện cô, quần Âu giấy Tây, dung mạo tuấn tú: “Anh nghĩ kỹ rồi. Bộ phim mà em đang quay ấy, bỏ đi thôi. Anh sẽ thanh toán phí vi phạm hợp đồng cho đoàn làm phim.”

Sắc mặt Giản Thù rất thản nhiên: “Lúc đầu chẳng phải chính anh nói em nên đối diện với quá khứ, mới cố gắng nhét em vào trong đoàn phim sao? Giờ lại bảo không quay nữa là thế nào?”

“Đó là sai lầm của anh. Tiểu Thù, chúng ta không quay nữa nhé.”

Sáng nay anh ta vừa nhận được thông báo nội bộ của đồn cảnh sát, hung thủ giết người liên hoàn của mười năm trước đó lại xuất hiện, đã giết một người rồi! Tin tức này bị bên cảnh sát đè xuống, nhưng anh ta tin rằng chẳng bao lâu nữa rồi cũng sẽ bị đám truyền thông moi ra thôi.

Đến lúc ấy, là người duy nhất còn may mắn sống sót, cô sẽ lại bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió trở thành mục tiêu trừ khử của kẻ thủ ác. Nếu bị phát hiện ra công việc của cô ấy hiện giờ, thì anh ta sợ rằng gã hung thủ kia sẽ không để cho cô thoát như lần trước nữa.

Giản Thù nói: “Làm phiền anh nhọc lòng quá. Trước nay em làm việc gì cũng chưa từng có chuyện bỏ dở giữa chừng. Nếu đã bắt đầu quay rồi, em sẽ không nghĩ đến chuyện từ bỏ. Anh về đi, em muốn nghỉ ngơi.”

“Tiểu Thù à, anh nghe nói em đã quay hai ngày không qua được cảnh bị bắt cóc đó rồi. Anh biết, đối với em mà nói, điều này thực sự rất khó khăn, nên em đừng miễn cưỡng nữa. Em từ bỏ bộ phim này đi, anh đưa em ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu...”

“Không cần đâu.” Giản Thù đứng dậy, lạnh nhạt cắt lời anh ta, “Cố Chiêu, kể từ ngày anh và người đàn ông đó rời khỏi nhà em, anh đã không còn là anh trai em nữa rồi. Chuyện của em, cũng không đến lượt anh quản.”

Nói xong, cô đi thẳng vào trong phòng, đóng sầm cửa lại.

Cố Chiêu lẳng lặng thở dài. Cô ấy không muốn từ bỏ, anh ta cũng chỉ có thể tạo áp lực với bên truyền thông thôi, thế nhưng, không biết sẽ đê được bao lâu...

Đêm xuống, Giản Thù lại mơ thấy cơn ác mộng kia, tiếng xích sắt va lách cách trên sàn nhà, tiếng khớp xương bị vặn trật đi,

còn có tiếng bước chân từ xa lại gần...

Cửa tủ quần áo bị mở ra, khác với ban ngày, đó là một khuôn mặt đeo mặt nạ hề.

Cảm giác sợ hãi, lạnh băng, quỷ dị lan tràn đến khắp từng đốt xương, từng thớ thịt.

“Á...”

Giản Thù sợ hãi bừng tỉnh dậy. Trong phòng ngủ, đèn vẫn sáng như ban ngày, đài vẫn đang bật bài hát trầm thấp du dương, vắng vắng. Cô ngồi dậy một lúc mới từ từ bình tĩnh lại được.

Xuống giường rót cốc nước ấm uống xong, nhưng từ nửa đêm đến sáng cô làm thế nào cũng không thể ngủ được nữa. Giản Thù mở tủ đầu giường, lấy một bức ảnh chứng minh thư ra.

Người đàn ông trong ảnh mặc đồng phục cảnh sát, sắc mặt rất lạnh lùng nghiêm túc, nhưng trên dung mạo lại hiện rõ vẻ ngây ngô, nhìn trẻ hơn bây giờ rất nhiều.

Trên góc bức ảnh còn có dấu dập nổi, rõ ràng là do cô xé ra từ giấy tờ gì đó.

Giản Thù ngấm một lúc, tâm trạng mới dịu hơn chút ít. Cô mở tủ đầu giường ra, đặt lại bức ảnh vào trong đó. Thế nhưng, nghĩ một lúc, cô lại mở ví tiền, nhét bức ảnh chứng minh kia xuống dưới chứng minh thư của mình.

Chương 6

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nếu có thể tìm được một anh bạn trai cùng đi chơi lễ giáng sinh thì tốt biết bao

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

“Tôi nói là trên áo cô có cái gì bẩn bẩn ấy, để tôi phải đi cho.” Không chờ cô ta kịp phản ứng, Giản Thù đã bước lên một bước, móc cổ áo cô ta, đồ thẳng thứ trong túi áo khoác của mình vào.

“A a a a a a!” Tần Khả Khả chột thét lên thất thanh, ra sức kéo áo len bất chấp cả hình tượng, chỉ muốn hất viên đá trong áo ra.

Thế nhưng Giản Thù đổ nguyên cả một túi, ít thì cũng phải hai mươi mấy viên, lạnh đến nỗi khiến cô ta vừa hắt vừa kêu, ánh mắt của cả đoàn phim đều đổ dồn về phía bên này. Thấy cô ta như vậy, mọi người muốn cười lại không dám cười.

Trợ lý của Tần Khả Khả vội vàng chạy tới giải quyết giúp cô ta, mất tròn một phút mới lấy hết được đá ở trong áo ra.

Kể đâu số Giản Thù thanh thoi đứng một bên, hai tay khoanh trước ngực xem cảnh tượng này, dáng vẻ như thể chẳng liên quan gì đến mình vậy.

Tuy mấy viên đá đều đã rơi hết xuống, nhưng cũng không ít viên tan chảy vì nhiệt độ cơ thể, hóa thành nước lạnh ngấm vào quần áo, vừa ẩm ướt vừa lạnh.

Một cơn gió đông thổi qua, Tần Khả Khả lạnh đến mức răng đập vào nhau cầm cập, đến mắng chửi Giản Thù cũng chẳng nổi nữa, phải nhờ trợ lý đỡ vào trong phòng thay đồ để thay quần áo.

Đến cửa phòng thay đồ, họ mới phát hiện ra cửa bị khóa chặt, lấy chìa khóa tới cũng không mở ra được. Trợ lý khom người nhìn, ổ khóa bị thứ gì đó nhét vào, chặn mất khóa rồi. Tần Khả

Khả run rẩy quát ngậy lên: “Còn ngậy ra đó làm gì nữa, tìm thợ mở khóa đến đi!”

Ngoài phim trường, đạo diễn vẫn chưa đến. Giản Thù ngồi trên ghế đọc phần kịch bản tiếp theo như không có chuyện gì xảy ra.

Lúc cô còn nhỏ, sau khi bị bắt cóc được cứu ra đã quyết chí làm một cảnh sát với hình tượng kiên cường, bắt hết tất cả kẻ xấu trong thiên hạ lại.

Mà vai nữ chính do Tần Khả Khả diễn đó, chính là người bị hại, lại một lần nữa bị sát thủ liên hoàn năm xưa bắt lại vào mười năm sau. Nội dung của câu chuyện phát triển xoay quanh việc đi ứng cứu cô ta.

Liên quan đến vụ án của mười năm trước, thực ra nội dung mà mọi người bên ngoài được biết ít ỏi đến đáng thương, chỉ có một số bài phân tích trên mạng cùng với những tài liệu mà đạo diễn kiên trì thu thập. Nhưng dù gì thì khả năng lý giải của họ cũng rất phiến diện, thế nên không thể nào cải biên hoàn toàn chân thực được, chỉ có thể đưa câu chuyện đó đến mười năm sau, thay đổi một số chi tiết, dùng kỹ thuật của hiện tại để kiểm chứng.

Hung thủ mà họ thiết lập là một nhân viên bảo vệ môi trường, vấn đề logic và thời gian của tất cả các phương diện trong kịch

bản cũng được điều chỉnh rất hợp lý.

Giản Thù đóng vai nữ phụ, cảnh quay không nhiều nhưng cũng không ít, chỉ ở ngay phần đầu phim, cô và nữ chính đồng thời xuất hiện. Sau đó, nữ chính bị bắt cóc, cảnh sát lần theo manh mối tra ra được hung thủ chính là hung thủ trong vụ án giết người liên hoàn của mười năm trước, nên tìm đến cô, yêu cầu cô nhớ lại những tình tiết cụ thể khi cô bị bắt cóc trước kia, cung cấp manh mối đánh thép cho cảnh sát.

Trong cả một ngày trời, Giản Thù đều thần nhiên quay xong cảnh quay của mình như không có chuyện gì xảy ra, trong ánh mắt chỉ muốn lột da róc thịt cô của Tần Khả Khả.

Sau khi kết thúc, Giản Thù bắt taxi đi thẳng đến đồn cảnh sát.

Trời đã tối hẳn, trên cả con đường đều được trang trí đầy không khí Giáng sinh. Giản Thù ghé vào cửa sổ, thầm nghĩ, nếu có thể tìm được một anh bạn trai để cùng tận hưởng ngày lễ Giáng sinh thì tốt biết bao.

Chương 7

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cô hơi ngược mắt lên, đối diện với đôi mắt đen trầm tĩnh của một người đàn ông

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Mạnh Viễn bảo nhóm đồng nghiệp đi trước, còn cậu ta thì ở lại tìm cùng Giản Thù.

Trong phòng làm việc đang không có án gì, chỉ có một người cảnh sát trực ban, yên tĩnh đến lạ thường.

Mạnh Viễn đi theo sau Giản Thù, hơi ngại ngùng nói: “Cô Giản này, đúng là ngại quá đi mất. Chuyện hôm qua do tôi sai làm ảnh hưởng đến cô, hôm nay đội trưởng Phó cũng đã nghiêm khắc phê bình tôi rồi. À quên nữa, cô đã đi kiểm tra vết thương trên đầu chưa đấy? Để tôi trả tiền thuốc thang cho cô nhé...”

“Không cần đâu, chỉ bị rách da một chút thôi mà.” Giản Thù đứng ở vị trí mà cô ngồi ngày hôm qua, ánh mắt lại nhìn về phía văn phòng cách đó không xa. Trong phòng tối om, không một bóng người. Cô khe khẽ mím môi lại.

“Cô Giản, cô đã tìm thấy đồ chưa?”

Nghe vậy, Giản Thù mới không nhìn về bên đó nữa, giả vờ liếc mắt xuống bên bàn, nói: “Vẫn chưa, chắc là lúc dọn dẹp vệ sinh bị thu đi mất rồi chẳng. Thôi vậy, cũng không phải thứ gì quan trọng lắm.”

Cô càng nói như vậy, Mạnh Viễn lại càng cảm thấy ngại hơn: “Hay là thế này đi, lúc nào cô Giản có thời gian, tôi mời cô ăn bữa cơm nhé...”

Giản Thù vô thức muốn từ chối, nhưng lời nói đến bên miệng lại đột ngột xoay chuyển: “Tối nay luôn được không?”

Mạnh Viễn hơi khó xử: “Tối nay chúng tôi có buổi liên hoan, đội trưởng Phó mời. Có điều, nếu hôm nay cô Giản có thời gian, thì tôi từ chối buổi liên hoan kia cũng không sao, xong chuyện tôi nói với đội trưởng Phó một câu là được.”

Giản Thù chột cong môi lên, đôi mắt xinh đẹp ánh lên nụ cười, xen lẫn cả chút chờ mong: “Các anh ăn gì vậy?”

“Bọn tôi ăn lẩu, mấy hôm nay nhiệt độ hạ xuống thấp quá, ăn lẩu cho ấm người.”

“Tôi thích ăn lẩu lắm! Tôi có thể đi cùng các anh không?”

Mạnh Viễn thoáng do dự một chút rồi thoải mái đồng ý. Đội trưởng Phó trả tiền, cậu ta xin lỗi, tuyệt thế còn gì.

Lúc đi trên đường, Giản Thù thuận miệng hỏi một câu sao vừa rồi không nhìn thấy đội trưởng Phó, Mạnh Viễn giải thích rằng hôm nay đội trưởng Phó nghỉ phép, anh ấy sẽ tới thẳng địa điểm tụ tập luôn.

Ở quán lẩu.

Mấy người đồng nghiệp đều không ngờ Mạnh Viễn lại đưa một người đẹp tới đây, ai nấy đều bắt đầu hô hào ầm ĩ. Mạnh Viễn nạt không cho bọn họ quấy nhiễu nữa, sau đó mới ngại ngùng nói với Giản Thù: “Cô Giản đừng để ý nhé, họ toàn thích trêu thích đùa vậy đấy.”

Giản Thù thoải mái mỉm cười: “Không sao.”

Mạnh Viễn hỏi: “Đội trưởng Phó vẫn chưa tới à?!”

Có người đáp: “Anh ấy đang trên đường rồi. Giờ đang tắc đường, chắc cũng sắp tới rồi đấy.”

Phó Thời Lãm còn chưa tới, bọn họ cộng thêm Giản Thù nữa, tổng cộng là bảy người. Tất cả đều thi nhau dịch ra nhường chỗ cho Giản Thù, bảo cô ấy ngồi xuống cạnh mình, nhưng đều bị Mạnh Viễn dùng lý do ‘có ý đồ xấu’ để từ chối.

Bản thân Mạnh Viễn cũng ngại để cho một cô gái xinh đẹp nhường này ngồi cạnh mình, nhưng cũng không thể khiến Giản Thù bị hoảng sợ vì mấy tên khốn cứ hau háu như tám trăm năm chưa nhìn thấy người đẹp kia được, bèn thuận thế xếp cho cô ở vị trí đang trống.

Giản Thù mỉm cười đồng ý. Vừa ngồi xuống, cô đã nghe thấy có người nói: “Đội trưởng Phó đến rồi.”

Sau đó, người đàn ông kia khe khẽ ừ một tiếng, hơi khựng lại ở bên cạnh cô mất một thoáng rồi mới ngồi xuống.

Giản Thù chỉ cảm thấy hơi thở đàn ông cực kỳ mạnh mẽ như bao phủ lấy toàn thân cô, mùi hương bạc hà thanh thanh pha lẫn với mùi khói thuốc, len lỏi vào trong mũi.

Cô hơi ngược mắt lên, đối diện thẳng với đôi mắt đen láy trầm tĩnh của người đàn ông kia.

Chương 8

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Không biết cầm vào sẽ có cảm giác gì

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Giản Thù còn chú ý tới rằng, anh ấy chỉ toàn ăn bên nồi lẩu sữa, xem ra không ăn được cay. Thế này thì đáng tiếc thật đấy, cô rất thích ăn cay mới chết chứ.

Ngón tay thon dài mạnh mẽ của người đàn ông kia cầm lấy cốc trà, từng khớp xương nhìn rất rõ ràng... Không biết cầm vào nó sẽ có cảm giác gì nhỉ...

“Cô Giản.” Giọng nói trầm thấp đầy quyến rũ của người đàn ông đó vang lên.

Giản Thù nhướng mày, không tiếp tục nhìn anh ấy nữa, vô cùng khách sáo đáp: “Chuyện gì vậy đội trưởng Phó?”

“Cô đến liên hoan cùng chúng tôi, không sợ bị phóng viên chụp ảnh được sao?” Sắc mặt của người đàn ông kia vẫn lạnh lùng như thường, lúc nói chuyện còn chẳng thèm nhìn cô, cứ như thể chỉ đang buột miệng hỏi một câu thôi vậy.

“Đội trưởng Phó không biết rồi, em là một nghệ sĩ mà đến baidu baike còn chẳng có, làm gì có phóng viên nào đi chụp em chứ. Có điều, nếu thực sự may mắn gặp được phóng viên nào đó quen biết em, đội trưởng Phó đẹp trai thế này, chưa biết chừng em còn có thể dựa hơi đội trưởng Phó để đánh bóng tên tuổi một phen ấy chứ.”

Phó Thời Lãm cứng họng.

Anh đặt cốc trà xuống: “Đi khám chưa?”

“Chưa, em đi khám xong rồi mà có hậu di chứng, cũng làm gì có ai để có thể liên lạc được đâu, không đi khám còn đỡ phải phiền lòng. Nếu gọi đến số 110 thật, em sợ lại bị người ta coi thành bệnh nhân tâm thần, bắt gô cổ lại ấy chứ.”

Trong đáy mắt Phó Thời Lãm thoáng ánh lên một nụ cười rất rất nhẹ. Thật đúng là một cô nàng thù dai.

Giản Thù không chú ý tới điểm này. Thấy anh không nói gì, cô lại cho rằng bệnh lạnh lùng phớt đời của anh lại nổi lên, bèn bịu môi, cũng không tiếp tục xán lại làm thân nữa.

Vì giữ gìn vóc dáng, cô chỉ ăn một miếng thịt bò và vài miếng dưa chua, salad, rồi không động đũa nữa. Có điều, Giản Thù cũng không vội rời đi, nghe mấy người Mạnh Viễn nói chuyện, cô cảm thấy rất náo nhiệt.

Quay về phải đối mặt với một căn nhà trống rỗng, lạnh lẽo cô đơn, cũng chẳng có gì hay ho cả.

Phó Thời Lãm nhìn cô một cái, không nói gì.

Chờ đến khi nhóm Mạnh Viễn ăn uống no say xong thì cũng đã hơn mười giờ rồi. Mấy người đều đã uống ngà ngà say. Mạnh

Viễn mắt nhắm mắt mở, lú lú cả lưỡi nói: “Đội... đội trưởng Phó ơi, phiền anh... đưa cô Giản về nhé. Máy thẳng đực rửa bọn em, tùy tiện gọi cái taxi là được rồi...”

Nói xong, cậu ta bèn bá vai bá cổ mấy anh chàng kia đi mất.

Giản Thù nhìn người đàn ông đang cúi đầu hút thuốc bên cạnh mình, đốm thuốc lá lập lòe đỏ, lúc sáng lúc tối. Anh ấy đứng ngược với ánh sáng, cơ thể cao to vạm vỡ, đường nét trên khuôn mặt vừa sâu thẳm, vừa lạnh lùng cương nghị.

Trong lòng cô thoáng rung động, vội vàng nhìn sang chỗ khác: “Tự em bắt xe về cũng được...”

Phó Thời Lãm quay người, dập tắt điếu thuốc lá, phun ra một hơi khói mỏng manh, giọng nói rất gợi cảm: “Lên xe đi.”

Động tác lưu loát như nước chảy mây trôi, tràn ngập sức quyến rũ của một người đàn ông trưởng thành.

Giản Thù hí ha hí hửng đi theo, đôi môi đỏ hơi cong lên.

Chiếc xe việt dã màu đen lao như bay trên đường, trong xe vô cùng yên tĩnh, cả hai người đều không nói gì.

Đến dưới khu chung cư, Giản Thù đang định kéo cửa xe ra, đột nhiên lại ngồi trở lại: “Đội trưởng Phó, lần này có thể cho em số điện thoại rồi chứ?”

Ngón tay người đàn ông khe khẽ bóp vào vô lăng, hỏi ngược lại cô: “Cô muốn xin số điện thoại của em làm gì?”

Chương 9

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cô cứ thích kiểu đàn ông không thể chinh phục như thế này

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

“Không cần.” Trong đêm tối, giọng người đàn ông càng lộ rõ vẻ băng lạnh vô tình đến lạ kỳ. Tay trái của anh gác lên cửa sổ xe ô tô, búng rơi tàn thuốc, nói rất đơn giản, rõ ý: “Cô Giản, những người phải giao tiếp với cảnh sát đều là tội phạm.”

Ban đầu Giản Thù vốn muốn hỏi thẳng một câu, rằng cảnh sát không có người thân hay bạn bè sao?!

Nhưng nghĩ một chút, cô lại thôi. Mối quan hệ giữa cô và Phó Thời Lãm có bản đại bác cũng chẳng tới, không tính là bạn bè, người thân thì càng không phải.

Đôi môi đỏ của cô cong lên, bật cười một tiếng như tự giễu: “Cảm ơn đội trưởng Phó đã nghĩ cho em.”

Dứt lời, cô đóng cửa xe lại, quay người rời đi, hoàn toàn không chút lưu luyến.

Phó Thời Lãm phun ra một hơi khói. Trong ánh sáng nửa sáng nửa tối, sắc mặt anh hoàn toàn không có chút dao động nào.

Năm phút sau, anh ngược mắt nhìn lên một ô cửa sổ nào đó vừa sáng đèn, rồi mới dập thuốc, lái xe rời đi.

Sau khi quay về nhà mình, Giản Thù bật nhạc lên rồi đi vào phòng tắm. Tắm rửa xong, cô đưa tay xoa đi lớp hơi nước mờ trên tấm gương, đối diện với chính mình trong đó.

Khuôn mặt này, để mặt mộc cũng không xấu, mà trang điểm xong còn rất xinh đẹp, nhưng hai lần cô vừa ám chỉ vừa thẳng

thường rồi, mà sao người đàn ông kia vẫn có thể thờ ơ được đến như thế nhỉ.

Chẳng lẽ thẩm mỹ của Phó Thời Lãm có vấn đề sao?!

Nếu Giản Thù thực sự muốn có số điện thoại của Phó Thời Lãm, thì cô đã có thể lấy được từ cậu cảnh vệ đêm qua và Mạnh Viễn rồi. Cô tin rằng cả hai người đó đều sẽ rất vui vẻ hào phóng cho cô. Nhưng nếu là như thế, thì cũng chẳng có tính khiêu chiến gì cả.

Cô cứ thích kiểu đàn ông không thể chinh phục như thế này cơ...

...

Quay về đồn cảnh sát, Phó Thời Lãm vừa xuống xe, cậu cảnh vệ trực ban đêm qua đã chạy ra đón, hỏi: “Đội trưởng Phó, hôm nay anh cũng vẫn tăng ca ạ?”

“Ừ, tôi cần tra cứu chút tài liệu.”

Mặt cậu cảnh vệ đầy vẻ sùng bái. Thần tượng đúng là thần tượng. Một ngày lạnh lẽo như thế này mà thời thời khắc khắc anh ấy cũng vẫn không quên tìm hiểu vụ án.

Cậu ta lập tức pha cho thần tượng của mình một cốc café, đưa vào trong phòng làm việc, ánh mắt vô tình liếc thấy mấy chữ trên màn hình máy tính của anh, hơi nghi hoặc hỏi: “Đội trưởng Phó, đây chẳng phải là vụ án mười năm trước ă? Có manh mối về hung thủ rồi sao?”

“Chưa có.” Phó Thời Lắm lẳng lặng tắt màn hình đi, uống hết cốc café trong tay rồi cảm ơn cậu ta.

Nghe anh nói, cậu cảnh vệ hơi ngại ngùng, mơ mơ hồ hồ ra khỏi phòng.

Chờ tới khi ra ngoài cửa rồi, cậu ta mới chợt nhớ ra, vừa rồi cậu ta muốn hỏi một số vấn đề liên quan đến vụ án của mười năm trước kia mà. Khi đó cậu ta vẫn còn đang học cấp hai, nhưng cũng vẫn nghe đến vụ án làm chấn động cả thành phố đó.

Hơn nữa, đấy còn là vụ án đầu tiên mà thần tượng phụ trách ngay trong kỳ thực tập của anh ấy.

Điều đáng tiếc là cho đến nay họ vẫn chưa bắt được tên hung thủ kia.

Trong văn phòng, Phó Thời Lắm nhìn kết quả điều tra về vụ án mới xuất hiện kia, đôi môi mỏng khẽ mím lại, sắc mặt càng lúc càng trầm xuống.

Trên màn hình nhảy lên một tin nhắn ---

“Trải qua quá trình đối chiếu so sánh hiện trường, tính khả thi của việc mô phỏng giết người là ba mươi phần trăm, tổ chuyên gia đã bàn bạc mà thống nhất đưa ra kết luận nhận định rằng hung thủ của vụ án này, chính là hung thủ của vụ án giết người liên hoàn mười năm trước.”

Chương 10: Giọng nói của anh ấy rất trầm thấp, rất dịu dàng, giống như cơn gió thanh mát đêm hè vậy.

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

Giọng nói của anh rất trầm thấp, rất ấm áp, giống như cơn gió thanh mát trong đêm hè vậy, “Đừng sợ, tôi đưa em ra ngoài.”

Câu nói này, trở thành tia sáng và hy vọng trong địa ngục mỗi buổi đêm của cô.

Giản Thù ngấm nghĩa một lúc câu, cảm xúc dần bình tĩnh xuống. Cô lại cất bức ảnh vào trong hộp, khóa bên trong ngăn tủ đầu giường.

Suốt cả nửa tháng trời, cô đều tập trung toàn bộ tinh thần sức lực vào quay phim.

Bận bịu suốt cả thời gian dài, cô cảm thấy mùa đông năm nay thực sự quá vô vị, cũng chẳng có chút ấm áp nào, bèn lên mạng mua một con chó con, giống poodle màu nâu.

Lúc mới về nhà, bé con đó rụt rè thận trọng đi quanh chân cô,

đôi mắt tròn xoe ngược lên nhìn Giản Thù mang theo vẻ thấp thỏm và tò mò. Đến khi quen với hoàn cảnh mới rồi, nó mới bắt đầu tự chạy nhảy chơi đùa.

Trong cuộc sống bận rộn của Giản Thù, có thêm một hạng mục hoạt động đó là nuôi chú chó con này.

Lúc kinh hãi tỉnh dậy giữa đêm, cô sẽ thấy bé con nằm ngay bên giường cô, ngủ vô cùng yên giấc. Đã vài lần Giản Thù muốn kéo ngăn tủ đầu giường ra, nhưng đưa tay được nửa đường lại thu về, đổi thành vuốt ve cái đầu lông xù của nó.

Bé con bị cô xoa vuốt tỉnh dậy, mở mắt ra, ngáp dài một cái, liếm tay Giản Thù rồi lại dựa vào người cô ngủ thiếp đi.

Giản Thù bật cười, cũng nằm xuống, lại một lần nữa nhắm mắt.

...

Trong đoàn phim.

Cảnh hôm nay cần quay là cảnh đầu tiên trong phim. Sau một cảnh đuổi bắt, Tần Khả Khả diễn vai nữ chính bị rơi xuống sông, Giản Thù nhảy xuống cứu cô ta.

Hôm nay nhiệt độ còn xuống âm vài độ, nhưng vì không để kéo dài tiến độ, đạo diễn vẫn yêu cầu quay theo kế hoạch.

Tần Khả Khả oán giận vài câu xong cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể cố mà gồng mình lên để chuẩn bị. Giản Thù không nói gì, đứng bên bờ sông làm mấy động tác cho ấm người.

Đạo diễn ngồi trước màn hình giám sát xem kịch bản, nhíu chặt mày, không biết đang câu gắt chuyện gì.

Hôm nay người chế tác cũng tới, sau khi xem kịch bản, ông ta lại

cảm thấy có thì đó không ổn, bèn thuận miệng nói một câu: “Sao tôi cứ cảm thấy rất nhiều tình tiết trọng điểm và yếu tố hấp dẫn đều ở vai nữ phụ nữ, nữ chính hoàn toàn chẳng có tích sự gì nữa.”

“Cuối cùng anh cũng phát hiện ra rồi à?” Đạo diễn bực bội ném kịch bản sang một bên. Kịch bản bộ phim này của ông ta ngay từ đầu đã là cải biên căn cứ vào người bị hại may mắn còn sống sót lại của năm đó, thế nhưng căn bản không qua được màn thẩm định, bên phía nhà đầu tư cũng không đồng ý quay như vậy.

Ông ta không còn cách nào khác, chỉ có thể đổi phần diễn vốn thuộc về nữ chính sang cho nữ phụ, đổi nữ chính thành một người bị hại mới, như vậy mới có thể bắt đầu quay được.

Thế nhưng hậu quả của việc đó là, bất luận quay thế nào, cũng chẳng thể quay được ra hiệu quả như ông ta muốn.

Người chế tác thở dài một hơi: “Bên trên kiểm soát vụ án này nghiêm lắm, thân phận của nạn nhân may mắn kia cũng luôn được bảo mật không lộ ra chữ nào.”

Nói xong, ông ta vỗ vai đạo diễn, an ủi: “Đừng giận nữa, lúc trước chẳng phải anh cũng định mời chuyên gia chỉ đạo tới dạy chúng ta phá án và luyện bắn súng sao? Tôi tìm được người cho anh rồi, chắc chiều nay sẽ tới đây.”

Chương 11: Đột nhiên giản thù cảm giác tim mình đập thịch một cái, cứ như vừa được hồi sinh vậy

Cảnh quay dưới nước rất đơn giản, chỉ là Giản Thù nhảy xuống nước kéo Tân Khả Khả đã hôn mê lên mà thôi.

Thế nhưng, vì ngày hôm nay rất lạnh, ở trên bờ chân tay còn bị đông cứng, chứ đừng nói là ở dưới nước. Thời tiết làm cho độ khó của cảnh quay này bị tăng lên rất nhiều lần.

Sau khi đạo diễn hô “Bắt đầu”, Giản Thù lập tức nhảy xuống nước. Vất vả lắm mới bơi được đến bên Tân Khả Khả thì đúng lúc này, Tân Khả Khả vốn đã hôn mê, lại đột nhiên dùng sức kìm giữ vai cô, dùng cả tay lẫn chân ấn cô xuống nước.

Khả năng bơi lội của Giản Thù không phải là kém, nhưng hiện giờ đến máu của cô cũng như đóng băng lại, cộng với việc cô hoàn toàn không đề phòng gì, nên căn bản không dùng được chút sức lực nào, toàn thân đều chìm vào trong nước, còn bị đập thêm mấy cú nữa.

Tân Khả Khả nhanh chóng bơi lên bờ, trợ lý vội vàng cầm khăn lông và đồ giữ nhiệt đến cho cô ta.

Đạo diễn ló đầu ra khỏi màn hình giám sát, nhíu mày nói: “Tôi còn chưa hô cắt cơ mà, cô lên bờ làm cái gì?”

Sau khi mua đồ ăn xong, Giản Thù lại gọi đặt cơm, vừa đặt vừa nhìn về phía phòng bếp.

Sau khi mua đồ ăn xong, Giản Thù lại gọi đặt cơm, vừa đặt vừa nhìn về phía phòng bếp.

Phó Thời Lãm biết nấu cơm, mà hình như còn nấu rất ngon là

đang khác. Bản thân cô cứ ăn đồ ăn ngoài mãi cũng chẳng sao cả, nhưng anh ấy đi làm nhiệm vụ về mệt mỏi như vậy còn phải ăn mấy món nấu đi nấu lại này thì... Anh nhếch mắt lên nhìn, hỏi: “Thời gian nạn nhân tử vong là lúc nào?”

Pháp y lập tức trả lời: “Hôm qua thời tiết chỉ ở mức dưới 0 độ C, tốc độ biến chất của thi thể chậm hơn, thời gian tử vong chỉ có thể ước chừng trong khoảng từ 5 giờ đến 7 giờ.” “Ai có thể chứng minh được lời nói của bà ta?”

Cảnh sát đứng xung quanh đều sửng sốt, hiện giờ vợ chồng nạn nhân không thể mở miệng nói chuyện được nữa, bà cụ già thì vẫn đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, hai đứa con gái nhà đó, một đứa thì tám tuổi, một đứa mới ba tuổi. Lúc này, Mạnh Viễn ôm một chồng hồ Ba năm trước cả nhà nạn nhân đã di cư sang Mỹ, bình thường trong nhà chỉ có mỗi thôi.”

“Mắt của bà cụ không được tốt lắm, tai cũng điếc rồi, cơ bản không hề đi ra ngoài đường, quan hệ với hàng xóm láng giềng rất bình thường. Có một người giúp việc chăm sóc bà ấy, thế nhưng cứ sáu giờ tối hàng ngày, sau khi làm cơm xong, người giúp việc sẽ ra về rất đúng giờ.” Đồn cảnh sát.

Phó Thời Lãm đứng trước máy tính trong phòng điều tra, đôi mắt đen hơi nheo chóng lướt qua... “Dừng lại.” Giọng anh vừa lạnh lùng vừa dứt khoát.

Hình ảnh dừng lại ở thời điểm 02 giờ 55 phút sáng. “Tôi đoán, chắc chắn tên trộm này đã thăm dò kỹ càng tình hình của gia đình đó, tìm một cơ hội ra tay, nào ngờ, vợ chồng nạn nhân lại đưa hai đứa con gái về nhà ăn Tết.”

Hung thủ gây án trong khoảng năm giờ thoại báo án thì đã là chín rưỡi tối rồi. Nghĩ vậy, Giản Thủ chợt ngừng lại không đặt sống...

... Phó Thời Lắm nói: “Hôm qua người giúp việc không đi làm à?”

“Không ạ. Theo như lời khai của bà ta thì sau khi vợ chồng nạn nhân quay về, bà ta mới xin phép nghỉ về quê trước thời hạn nghỉ Tết, họ cũng đã đồng ý rồi. Thế nên, một ngày trước khi hung thủ ra tay, cũng chính là ngày đi làm cuối cùng của bà ta trong năm nay.” Tất cả, đều không thể một vấn đề đó: “Người báo cảnh sát là đứa con gái lớn của vợ chồng nạn nhân phải không?”

“Vâng ạ. Sau khi xảy ra chuyện, hai đứa trẻ đều vô cùng sợ hãi, trốn xuống dưới gầm giường cho đến tận lúc báo án.”

“Thời gian quá dài.” Phó Thời Lắm cầm bút dạ. viết mốc thời gian lên trên tấm bảng trắng, nét bút vừa mạnh mẽ vừa ổn định: “Giả thiết đặt ra. mốc thời gian gần giờ đến chín rưỡi tối là mười lăm tiếng cười. Trong khoảng thời gian này, nhất định vẫn còn xảy ra những chuyện khác.”

“Còn có một điểm nữa, hung thủ lén vào khu nhà lúc hai giờ năm mươi lăm phút sáng sớm. thế nhưng thời gian gây án lại là sau năm giờ...”

Phó Thời Lắm đóng nắp bút lại, dán ảnh người giúp việc sang bên cạnh tuyến thời gian anh vừa vạch ra. “Đây không phải là Trong khoảng thời gian tiếp theo. trọng điểm cần điều tra là bà ta.”

Chương 12: - Chương 12

Chương 12

CÁCH ĐÓ KHÔNG XA, PHÓ THỜI LẦM ĐỨNG Ở MỘT BÊN,
DÁNG VÓC CAO TO RẮN RỎI, UNG DUNG NHÌN CÔ

Khi Phó Thời Lầm cúi xuống thăm dò hơi thở của cô, thì Giản Thù cũng đã tỉnh rồi.

Tìm được đường sống trong cỏi chết, thật ra trong đầu cô có một thoáng hoảng hốt và thả lỏng. Cô vẫn chưa kịp bình tĩnh lại thì Phó Thời Lầm đã nhòm người dậy làm cô vội vàng nhắm mắt lại.

Trong bóng tối, cô có cảm giác mũi mình bị người ta bóp chặt, hơi thở thuộc về nam tính vừa nóng bỏng vừa mạnh mẽ, dần dần áp sát lại gần...

Nhịp tim của cô đập nhanh hơn bình thường gấp vài lần, cơ thể phản ứng còn nhanh hơn cả não bộ, bất giác chu môi lên, vừa mong chờ lại vừa căng thẳng về chuyện sắp xảy ra.

Thế nhưng, chờ rất lâu, nụ hôn ấy mãi vẫn chưa rơi xuống.

Giản Thù hơi nóng vội, không kìm được nữa. Ngay khi cô đang định mở mắt ra thì chợt cảm giác trên đỉnh đầu mình lại có một bóng râm phủ xuống lần nữa. Thế nhưng, gần như chỉ trong thoáng giây, Giản Thù đã phát hiện hơi thở không đúng.

Phó Thời Lầm hút thuốc lâu ngày, trên người tuy có mùi khói, nhưng lúc nào cũng sẽ pha lẫn mùi hương bạc hà thanh mát, vừa thoải mái vừa dễ ngủ.

Nhưng người hiện giờ này... rõ ràng trên người chỉ có mùi khói thuốc thôi...

Giản Thù mở choàng mắt ra, nhìn thấy một khuôn mặt to bự chỉ cách mặt cô có khoảng ba cen-ti-mét. Cô đẩy mạnh người đó ra, nhanh chóng bò dậy.

Ở cách đó không xa, Phó Thời Lãm đứng ở một bên, dáng vóc cao to rắn rỏi, ung dung nhìn cô.

Giản Thù nghiêng răng ken két, trừng mắt nhìn anh.

Chắc hẳn người đàn ông này phát hiện cô đã tỉnh rồi nên mới cố tình chơi xỏ cô như vậy.

Mạnh Viễn bị cô đẩy sang bên cạnh hoàn toàn vẫn chưa kịp định thần xem tình hình là thế nào. Thấy Giản Thù ngồi bật dậy như không có chuyện gì xảy ra, cậu ta cảm thấy thực sự mừng cho cô: “Cô Giản, cô tỉnh rồi à, vừa rồi sợ quá đi mất...”

Giản Thù khẽ nhếch khóe môi với cậu ta, ra vẻ đáp lại.

Cô phúi mông đứng dậy, nhưng cơ thể nhũn cả ra, không có chút sức lực nào, lảo đảo ngã sang bên cạnh một cái. Mạnh Viễn vội vàng đỡ lấy cô, quan tâm hỏi: “Cô không sao chứ?”

“Không sao, cảm ơn anh.”

Nhân viên trong đoàn cầm khăn lông và áo khoác tới. Giản Thù không nhận, chỉ đứng lấy sức một chút, sau đó sải bước đi thẳng về phía Tần Khả Khả.

Tần Khả Khả vốn dĩ vẫn đang ngồi trên ghế quan sát tình hình bên phía Giản Thù từ đầu đến cuối, trong lòng có chút thấp thỏm. Cô chỉ nghĩ rằng, khó khăn lắm mới tìm được một cơ hội báo thù Giản Thù vụ cô ấy nhét đá vào áo mình thôi, ai ngờ được

rằng cô ấy lại vô dụng như vậy, suýt nữa chết đuối luôn rồi.

Nhìn thấy Giản Thù tỉnh lại, tiếng thở phào của Tần Khả Khả còn chưa kịp hắt ra hết đã nhìn thấy cô ấy mang vẻ mặt không chút cảm xúc bước về phía mình.

Tần Khả Khả hơi chột dạ, khí thế đương nhiên cũng yếu hơn hẳn: “Cô... cô định làm gì hả?”

Giản Thù không trả lời, đi thẳng qua mặt trợ lý, túm lấy cổ áo cô ta, định ném xuống sông.

Tần Khả Khả hét thoáng lên, ra sức đẩy cô: “Cái đồ thần kinh này, tôi có cố tình đâu. Sao cô lại lôi tôi ra trút giận chứ?” Bạn đang đọc truyện tại [WebTruyenOnlinez . com](http://WebTruyenOnlinez.com)

Nhân viên trong đoàn đứng xung quanh nhìn thấy cảnh này cũng hiểu rõ rốt cuộc chuyện đó là thế nào. Đạo diễn và người chế tác đều cảm thấy đau đầu vô cùng.

Chuyện hai người này bất hòa với nhau cũng chẳng phải ngày một ngày hai. Tuy rằng Tần Khả Khả cũng nhờ mối quan hệ để vào đoàn phim, nhưng cô ta biết cách đối nhân xử thế hơn Giản Thù, từ trên xuống dưới đều quan tâm rất tận tình, không bỏ sót chút nào.

So với Giản Thù lúc nào cũng ru rú một mình, đại đa số mọi người đều đứng về phía cô ta.

Thế nhưng hôm nay Giản Thù xảy ra chuyện lớn như thế này, đoàn phim cũng có trách nhiệm nhất định.

Hướng chi, cô ấy đang từ diễn viên hạng mười tám mà có thể được nhét vào vai nữ phụ trong phim này, chắc chắn ngọn núi chống sau lưng cô ấy cũng chẳng nhỏ chút nào...

Tóm lại, trong tình huống hiện giờ, họ ngăn cũng không được mà không ngăn cũng không được.

Chỉ ngay trong vài giây ngắn ngủi khi cả đoàn phim đều đang do dự, cổ tay Giản Thù đã bị người ta nắm giữ lại.

Cô quay đầu, đáy mắt hừng hực lửa giận.

Đôi môi mỏng của Phó Thời Lãm hơi mím lại, giọng nói vẫn bình tĩnh như thường: “Cô mà làm thế này, nếu cô ta đi tố cáo cô, rất có thể sẽ cấu thành trách nhiệm hình sự đấy.”

Khóe môi Giản Thù cong lên, trên mặt lại hoàn toàn không có chút nét tươi cười nào: “Vậy thì anh bắt em đi.”

Phó Thời Lãm trầm giọng nói: “Giản Thù!”

Chương 12

CÁCH ĐÓ KHÔNG XA, PHÓ THỜI LẨM ĐỨNG Ở MỘT BÊN, DÁNG VÓC CAO TO RẮN RỎI, UNG DUNG NHÌN CÔ

Khi Phó Thời Lãm cúi xuống thăm dò hơi thở của cô, thì Giản Thù cũng đã tỉnh rồi.

Tìm được đường sống trong cỏi chết, thật ra trong đầu cô có một thoáng hoảng hốt và thả lỏng. Cô vẫn chưa kịp bình tĩnh lại thì Phó Thời Lãm đã nhòe người dậy làm cô vội vàng nhắm mắt lại.

Trong bóng tối, cô có cảm giác mũi mình bị người ta bóp chặt, hơi thở thuộc về nam tính vừa nóng bỏng vừa mạnh mẽ, dần dần áp sát lại gần...

Nhịp tim của cô đập nhanh hơn bình thường gấp vài lần, cơ thể phản ứng còn nhanh hơn cả não bộ, bất giác chu môi lên, vừa

mong chờ lại vừa căng thẳng về chuyện sắp xảy ra.

Thế nhưng, chờ rất lâu, nụ hôn ấy mãi vẫn chưa rơi xuống.

Giản Thù hơi nóng vội, không kìm được nữa. Ngay khi cô đang định mở mắt ra thì chợt cảm giác trên đỉnh đầu mình lại có một bóng râm phủ xuống lần nữa. Thế nhưng, gần như chỉ trong thoáng giây, Giản Thù đã phát hiện hơi thở không đúng.

Phó Thời Lắm hút thuốc lâu ngày, trên người tuy có mùi khói, nhưng lúc nào cũng sẽ pha lẫn mùi hương bạc hà thanh mát, vừa thoải mái vừa dễ ngủ.

Nhưng người hiện giờ này... rõ ràng trên người chỉ có mùi khói thuốc thôi...

Giản Thù mở choàng mắt ra, nhìn thấy một khuôn mặt to bự chỉ cách mặt cô có khoảng ba cen-ti-mét. Cô đẩy mạnh người đó ra, nhanh chóng bò dậy.

Ở cách đó không xa, Phó Thời Lắm đứng ở một bên, dáng vóc cao to rắn rỏi, ung dung nhìn cô.

Giản Thù nghiêng răng ken két, trừng mắt nhìn anh.

Chắc chắn người đàn ông này phát hiện cô đã tỉnh rồi nên mới cố tình chơi xỏ cô như vậy.

Mạnh Viễn bị cô đẩy sang bên cạnh hoàn toàn vẫn chưa kịp định thần xem tình hình là thế nào. Thấy Giản Thù ngồi bật dậy như không có chuyện gì xảy ra, cậu ta cảm thấy thực sự mừng cho cô: “Cô Giản, cô tỉnh rồi à, vừa rồi sợ quá đi mất...”

Giản Thù khẽ nhếch khóe môi với cậu ta, ra vẻ đáp lại.

Cô phải mộng đứng dậy, nhưng cơ thể nhũn cả ra, không có

chút sức lực nào, lão đảo ngã sang bên cạnh một cái. Mạnh Viễn vội vàng đỡ lấy cô, quan tâm hỏi: “Cô không sao chứ?”

“Không sao, cảm ơn anh.”

Nhân viên trong đoàn cầm khăn lông và áo khoác tới. Giản Thủ không nhận, chỉ đứng lấy sức một chút, sau đó sải bước đi thẳng về phía Tần Khả Khả.

Tần Khả Khả vốn dĩ vẫn đang ngồi trên ghế quan sát tình hình bên phía Giản Thủ từ đầu đến cuối, trong lòng có chút thấp thỏm. Cô chỉ nghĩ rằng, khó khăn lắm mới tìm được một cơ hội báo thù Giản Thủ vụ cô ấy nhét đá vào áo mình thôi, ai ngờ được rằng cô ấy lại vô dụng như vậy, suýt nữa chết đuối luôn rồi.

Nhìn thấy Giản Thủ tỉnh lại, tiếng thở phào của Tần Khả Khả còn chưa kịp hắt ra hết đã nhìn thấy cô ấy mang vẻ mặt không chút cảm xúc bước về phía mình.

Tần Khả Khả hơi chột dạ, khí thế đương nhiên cũng yếu hơn hẳn: “Cô... cô định làm gì hả?”

Giản Thủ không trả lời, đi thẳng qua mặt trợ lý, túm lấy cổ áo cô ta, định ném xuống sông.

Tần Khả Khả hét thoáng lên, ra sức đẩy cô: “Cái đồ thần kinh này, tôi có cố tình đâu. Sao cô lại lôi tôi ra trút giận chứ?” Bạn đang đọc truyện tại [WebTruyenOnlinez . com](http://WebTruyenOnlinez.com)

Nhân viên trong đoàn đứng xung quanh nhìn thấy cảnh này cũng hiểu rõ rốt cuộc chuyện đó là thế nào. Đạo diễn và người chế tác đều cảm thấy đau đầu vô cùng.

Chuyện hai người này bất hòa với nhau cũng chẳng phải ngày một ngày hai. Tuy rằng Tần Khả Khả cũng nhờ mối quan hệ để vào đoàn phim, nhưng cô ta biết cách đối nhân xử thế hơn Giản

Thù, từ trên xuống dưới đều quan tâm rất tận tình, không bỏ sót chút nào.

So với Giản Thù lúc nào cũng ru rú một mình, đại đa số mọi người đều đứng về phía cô ta.

Thế nhưng hôm nay Giản Thù xảy ra chuyện lớn như thế này, đoàn phim cũng có trách nhiệm nhất định.

Huống chi, cô ấy đang từ diễn viên hạng mười tám mà có thể được nhét vào vai nữ phụ trong phim này, chắc chắn ngọn núi chống sau lưng cô ấy cũng chẳng nhỏ chút nào...

Tóm lại, trong tình huống hiện giờ, họ ngăn cũng không được mà không ngăn cũng không được.

Chỉ ngay trong vài giây ngắn ngủi khi cả đoàn phim đều đang do dự, cổ tay Giản Thù đã bị người ta nắm giữ lại.

Cô quay đầu, đáy mắt hừng hực lửa giận.

Đôi môi mỏng của Phó Thời Lãm hơi mím lại, giọng nói vẫn bình tĩnh như thường: “Cô mà làm thế này, nếu cô ta đi tố cáo cô, rất có thể sẽ cấu thành trách nhiệm hình sự đấy.”

Khóe môi Giản Thù cong lên, trên mặt lại hoàn toàn không có chút nét tươi cười nào: “Vậy thì anh bắt em đi.”

Phó Thời Lãm trầm giọng nói: “Giản Thù!”

Chương 12

CÁCH ĐÓ KHÔNG XA, PHÓ THỜI LÃM ĐỨNG Ở MỘT BÊN, DÁNG VÓC CAO TO RẼN RỎI, UNG DUNG NHÌN CÔ

Khi Phó Thời Lãm cúi xuống thăm dò hơi thở của cô, thì Giản

Thù cũng đã tỉnh rồi.

Tìm được đường sống trong cõi chết, thật ra trong đầu cô có một thoáng hoảng hốt và thả lỏng. Cô vẫn chưa kịp bình tĩnh lại thì Phó Thời Lãm đã nhòm người dậy làm cô vội vàng nhắm mắt lại.

Trong bóng tối, cô có cảm giác mũi mình bị người ta bóp chặt, hơi thở thuộc về nam tính vừa nóng bỏng vừa mạnh mẽ, dần dần áp sát lại gần...

Nhịp tim của cô đập nhanh hơn bình thường gấp vài lần, cơ thể phản ứng còn nhanh hơn cả não bộ, bất giác chu môi lên, vừa mong chờ lại vừa căng thẳng về chuyện sắp xảy ra.

Thế nhưng, chờ rất lâu, nụ hôn ấy mãi vẫn chưa rơi xuống.

Giản Thù hơi nóng vội, không kìm được nữa. Ngay khi cô đang định mở mắt ra thì chợt cảm giác trên đỉnh đầu mình lại có một bóng râm phủ xuống lần nữa. Thế nhưng, gần như chỉ trong thoáng giây, Giản Thù đã phát hiện hơi thở không đúng.

Phó Thời Lãm hút thuốc lâu ngày, trên người tuy có mùi khói, nhưng lúc nào cũng sẽ pha lẫn mùi hương bạc hà thanh mát, vừa thoải mái vừa dễ ngủ.

Nhưng người hiện giờ này... rõ ràng trên người chỉ có mùi khói thuốc thôi...

Giản Thù mở choàng mắt ra, nhìn thấy một khuôn mặt to bự chỉ cách mặt cô có khoảng ba cen-ti-mét. Cô đẩy mạnh người đó ra, nhanh chóng bò dậy.

Ở cách đó không xa, Phó Thời Lãm đứng ở một bên, dáng vóc cao to rắn rỏi, ung dung nhìn cô.

Giản Thù nghiêng răng ken két, trừng mắt nhìn anh.

Chắc hẳn người đàn ông này phát hiện cô đã tỉnh rồi nên mới cố tình chơi xỏ cô như vậy.

Mạnh Viễn bị cô đẩy sang bên cạnh hoàn toàn vẫn chưa kịp định thần xem tình hình là thế nào. Thấy Giản Thù ngồi bật dậy như không có chuyện gì xảy ra, cậu ta cảm thấy thực sự mừng cho cô: “Cô Giản, cô tỉnh rồi à, vừa rồi sợ quá đi mất...”

Giản Thù khẽ nhếch khóe môi với cậu ta, ra vẻ đáp lại.

Cô phúi mông đứng dậy, nhưng cơ thể nhũn cả ra, không có chút sức lực nào, lảo đảo ngã sang bên cạnh một cái. Mạnh Viễn vội vàng đỡ lấy cô, quan tâm hỏi: “Cô không sao chứ?”

“Không sao, cảm ơn anh.”

Nhân viên trong đoàn cầm khăn lông và áo khoác tới. Giản Thù không nhận, chỉ đứng lấy sức một chút, sau đó sải bước đi thẳng về phía Tần Khả Khả.

Tần Khả Khả vốn dĩ vẫn đang ngồi trên ghế quan sát tình hình bên phía Giản Thù từ đầu đến cuối, trong lòng có chút thấp thỏm. Cô chỉ nghĩ rằng, khó khăn lắm mới tìm được một cơ hội báo thù Giản Thù vụ cô ấy nhét đá vào áo mình thôi, ai ngờ được rằng cô ấy lại vô dụng như vậy, suýt nữa chết đuối luôn rồi.

Nhìn thấy Giản Thù tỉnh lại, tiếng thở phào của Tần Khả Khả còn chưa kịp hắt ra hết đã nhìn thấy cô ấy mang vẻ mặt không chút cảm xúc bước về phía mình.

Tần Khả Khả hơi chột dạ, khí thế đương nhiên cũng yếu hơn hẳn: “Cô... cô định làm gì hả?”

Giản Thù không trả lời, đi thẳng qua mặt trợ lý, túm lấy cổ áo cô

ta, định ném xuống sông.

Tần Khả Khả hét thoáng lên, ra sức đẩy cô: “Cái đồ thần kinh này, tôi có cố tình đâu. Sao cô lại lôi tôi ra trút giận chứ?” Bạn đang đọc truyện tại [WebTruyenOnlinez . com](http://WebTruyenOnlinez.com)

Nhân viên trong đoàn đứng xung quanh nhìn thấy cảnh này cũng hiểu rõ rốt cuộc chuyện đó là thế nào. Đạo diễn và người chế tác đều cảm thấy đau đầu vô cùng.

Chuyện hai người này bất hòa với nhau cũng chẳng phải ngày một ngày hai. Tuy rằng Tần Khả Khả cũng nhờ mối quan hệ để vào đoàn phim, nhưng cô ta biết cách đối nhân xử thế hơn Giản Thù, từ trên xuống dưới đều quan tâm rất tận tình, không bỏ sót chút nào.

So với Giản Thù lúc nào cũng ru rú một mình, đại đa số mọi người đều đứng về phía cô ta.

Thế nhưng hôm nay Giản Thù xảy ra chuyện lớn như thế này, đoàn phim cũng có trách nhiệm nhất định.

Hướng chi, cô ấy đang từ diễn viên hạng mười tám mà có thể được nhét vào vai nữ phụ trong phim này, chắc chắn ngọn núi chống sau lưng cô ấy cũng chẳng nhỏ chút nào...

Tóm lại, trong tình huống hiện giờ, họ ngăn cũng không được mà không ngăn cũng không được.

Chỉ ngay trong vài giây ngắn ngủi khi cả đoàn phim đều đang do dự, cổ tay Giản Thù đã bị người ta nắm giữ lại.

Cô quay đầu, đấm mắt hừng hực lửa giận.

Đôi môi mỏng của Phó Thời Lãm hơi mím lại, giọng nói vẫn bình tĩnh như thường: “Cô mà làm thế này, nếu cô ta đi tố cáo

cô, rất có thể sẽ cấu thành trách nhiệm hình sự đấy.”

Khóe môi Giản Thù cong lên, trên mặt lại hoàn toàn không có chút nét tươi cười nào: “Vậy thì anh bắt em đi.”

Phó Thời Lãm trầm giọng nói: “Giản Thù!”

Chương 12

CÁCH ĐÓ KHÔNG XA, PHÓ THỜI LẨM ĐỨNG Ở MỘT BÊN,
DÁNG VÓC CAO TO RẮN RỎI, UNG DUNG NHÌN CÔ

Khi Phó Thời Lãm cúi xuống thăm dò hơi thở của cô, thì Giản Thù cũng đã tỉnh rồi.

Tìm được đường sống trong cõi chết, thật ra trong đầu cô có một thoáng hoảng hốt và thả lỏng. Cô vẫn chưa kịp bình tĩnh lại thì Phó Thời Lãm đã nhòm người dậy làm cô vội vàng nhắm mắt lại.

Trong bóng tối, cô có cảm giác mũi mình bị người ta bóp chặt, hơi thở thuộc về nam tính vừa nóng bỏng vừa mạnh mẽ, dần dần áp sát lại gần...

Nhịp tim của cô đập nhanh hơn bình thường gấp vài lần, cơ thể phản ứng còn nhanh hơn cả não bộ, bất giác chu môi lên, vừa mong chờ lại vừa căng thẳng về chuyện sắp xảy ra.

Thế nhưng, chờ rất lâu, nụ hôn ấy mãi vẫn chưa rơi xuống.

Giản Thù hơi nóng vội, không kìm được nữa. Ngay khi cô đang định mở mắt ra thì chợt cảm giác trên đỉnh đầu mình lại có một bóng râm phủ xuống lần nữa. Thế nhưng, gần như chỉ trong thoáng giây, Giản Thù đã phát hiện hơi thở không đúng.

Phó Thời Lãm hút thuốc lâu ngày, trên người tuy có mùi khói,

nhưng lúc nào cũng sẽ pha lẫn mùi hương bạc hà thanh mát, vừa thoải mái vừa dễ ngủ.

Nhưng người hiện giờ này... rõ ràng trên người chỉ có mùi khói thuốc thôi...

Giản Thù mở choàng mắt ra, nhìn thấy một khuôn mặt to bự chỉ cách mặt cô có khoảng ba cen-ti-mét. Cô đẩy mạnh người đó ra, nhanh chóng bò dậy.

Ở cách đó không xa, Phó Thời Lãm đứng ở một bên, dáng vóc cao to rắn rỏi, ung dung nhìn cô.

Giản Thù nghiêng răng ken két, trừng mắt nhìn anh.

Chắc chắn người đàn ông này phát hiện cô đã tỉnh rồi nên mới cố tình chơi xỏ cô như vậy.

Mạnh Viễn bị cô đẩy sang bên cạnh hoàn toàn vẫn chưa kịp định thần xem tình hình là thế nào. Thấy Giản Thù ngồi bật dậy như không có chuyện gì xảy ra, cậu ta cảm thấy thực sự mừng cho cô: “Cô Giản, cô tỉnh rồi à, vừa rồi sợ quá đi mất...”

Giản Thù khẽ nhếch khóe môi với cậu ta, ra vẻ đáp lại.

Cô phải mộng đứng dậy, nhưng cơ thể nhũn cả ra, không có chút sức lực nào, lảo đảo ngã sang bên cạnh một cái. Mạnh Viễn vội vàng đỡ lấy cô, quan tâm hỏi: “Cô không sao chứ?”

“Không sao, cảm ơn anh.”

Nhân viên trong đoàn cầm khăn lông và áo khoác tới. Giản Thù không nhận, chỉ đứng lấy sức một chút, sau đó sải bước đi thẳng về phía Tần Khả Khả.

Tần Khả Khả vốn dĩ vẫn đang ngồi trên ghế quan sát tình hình

bên phía Giản Thù từ đầu đến cuối, trong lòng có chút thấp thỏm. Cô chỉ nghĩ rằng, khó khăn lắm mới tìm được một cơ hội báo thù Giản Thù vụ cô ấy nhét đá vào áo mình thôi, ai ngờ được rằng cô ấy lại vô dụng như vậy, suýt nữa chết đuối luôn rồi.

Nhìn thấy Giản Thù tỉnh lại, tiếng thở phào của Tần Khả Khả còn chưa kịp hắt ra hết đã nhìn thấy cô ấy mang vẻ mặt không chút cảm xúc bước về phía mình.

Tần Khả Khả hơi chột dạ, khí thế đương nhiên cũng yếu hơn hẳn: “Cô... cô định làm gì hả?”

Giản Thù không trả lời, đi thẳng qua mặt trợ lý, túm lấy cổ áo cô ta, định ném xuống sông.

Tần Khả Khả hét thoáng lên, ra sức đẩy cô: “Cái đồ thần kinh này, tôi có cố tình đâu. Sao cô lại lôi tôi ra trút giận chứ?” Bạn đang đọc truyện tại [WebTruyenOnlinez . com](http://WebTruyenOnlinez.com)

Nhân viên trong đoàn đứng xung quanh nhìn thấy cảnh này cũng hiểu rõ rốt cuộc chuyện đó là thế nào. Đạo diễn và người chế tác đều cảm thấy đau đầu vô cùng.

Chuyện hai người này bất hòa với nhau cũng chẳng phải ngày một ngày hai. Tuy rằng Tần Khả Khả cũng nhờ mối quan hệ để vào đoàn phim, nhưng cô ta biết cách đối nhân xử thế hơn Giản Thù, từ trên xuống dưới đều quan tâm rất tận tình, không bỏ sót chút nào.

So với Giản Thù lúc nào cũng ru rú một mình, đại đa số mọi người đều đứng về phía cô ta.

Thế nhưng hôm nay Giản Thù xảy ra chuyện lớn như thế này, đoàn phim cũng có trách nhiệm nhất định.

Huống chi, cô ấy đang từ diễn viên hạng mười tám mà có thể

được nhét vào vai nữ phụ trong phim này, chắc chắn ngọn núi chống sau lưng cô ấy cũng chẳng nhỏ chút nào...

Tóm lại, trong tình huống hiện giờ, họ ngăn cũng không được mà không ngăn cũng không được.

Chỉ ngay trong vài giây ngắn ngủi khi cả đoàn phim đều đang do dự, cổ tay Giản Thù đã bị người ta nắm giữ lại.

Cô quay đầu, đáy mắt hừng hực lửa giận.

Đôi môi mỏng của Phó Thời Lãm hơi mím lại, giọng nói vẫn bình tĩnh như thường: “Cô mà làm thế này, nếu cô ta đi tố cáo cô, rất có thể sẽ cấu thành trách nhiệm hình sự đấy.”

Khóe môi Giản Thù cong lên, trên mặt lại hoàn toàn không có chút nét tươi cười nào: “Vậy thì anh bắt em đi.”

Phó Thời Lãm trầm giọng nói: “Giản Thù!”

Chương 13: - Chương 13

Chương 13

TRONG ĐẦU ANH ĐỘT NHIÊN LÓE LÊN ÁNH MẮT GIẢN THÙ
NHÌN ANH TRƯỚC KHI ĐI

Tần Khả Khả hoảng hốt luống cuống như vừa tìm được chỗ dựa vậy, vội vàng vùng vẫy đẩy Giản Thù, trốn ra sau lưng Phó Thời Lãm.

“Đúng đúng đúng thế, nếu hôm nay mà cô dám làm gì tôi, tôi sẽ bảo luật sư của tôi tố cáo cô, con đường nghệ thuật của cô cả nửa đời sau coi như xong luôn nhé!”

Giản Thù lạnh lùng nhìn họ. Hiển nhiên, cảnh tượng Phó Thời Lãm bảo vệ một người phụ nữ khác thực sự rất chướng mắt, hơn nữa, người kia còn là Tần Khả Khả.

Vừa rồi, cô suýt nữa thì chết đuối.

Là do Tần Khả Khả.

Nhưng anh lại đứng về phía cô ta.

Giản Thù vung mạnh tay Phó Thời Lãm ra, sải bước rời đi, bóng lưng thẳng tắp.

Thế nhưng bóng lưng đó lại mang theo vẻ tịch liêu và cô quạnh đến khó có thể nói thành lời.

Phó Thời Lãm cau mày, nét mặt lạnh lùng nghiêm nghị.

Tần Khả Khả bước ra từ sau lưng anh, mặt đầy vẻ then thừng:

“Anh gì ơi, cảm ơn anh đã giúp em. Tên anh là gì thế, nếu tiện thì có thể cho em...”

Cô ta còn chưa kịp nói hết lời, người đàn ông bên cạnh đã sải đôi chân dài bước thẳng về phía trước.

Giống như... chẳng hề nghe thấy lời cô ta nói vậy.

Ánh mắt Tần Khả Khả như tỏa sáng. Người đàn ông này hợp khẩu vị của cô ta quá đi mất, cô ta nhất định phải giành được anh ấy!

Nhìn thấy tình hình như vậy, người chế tác vội bước tới bên Phó Thời Lẫm, hơi gượng gạo xấu hổ. Ông ta tốn bao nhiêu công sức mới mời được người này tới đây hướng dẫn, ai ngờ vừa đến đã gặp phải chuyện như thế rồi...

“Đội trưởng Phó, trong đoàn phim có quần áo dự phòng, hay là... cậu thay bộ quần áo ướn này ra trước đi?”

“Vâng.”

Người chế tác thở phào một hơi. Chỉ cần cậu ta không nhắc đến chuyện muốn rời khỏi đây là ổn rồi, nếu không, bao nhiêu công sức ông ta bỏ ra lúc trước đều uổng phí hết. Ông ta vội vàng đưa anh đến phòng thay đồ để thay quần áo xong thì cũng lập tức rời đi ngay.

Dù sao, đoàn phim xảy ra chuyện lớn như thế này, vẫn cần ông ta phải đi xử lý một chút.

Phó Thời Lẫm cởi chiếc áo len ướn sũng ném sang một bên, các múi cơ trên người căng phồng, đặc biệt là ở phần eo, từng đường cong vừa phóng khoáng vừa rõ rệt, rất chắc chắn, mạnh mẽ có lực.

Anh tiện tay cầm một chiếc áo sơ mi lên, cài từng chiếc cúc một, không sót cái nào.

Khi cài đến chiếc cúc cuối cùng, trong đầu anh chợt lóe lên ánh mắt mà Giản Thù nhìn mình trước khi rời đi.

Thất vọng, buồn bã, khó chịu, còn pha thêm chút phần nộ nữa.

Anh hơi buồn cười, nhất thời cũng không biết rốt cuộc Giản Thù coi anh là gì của cô ấy.

Phó Thời Lãm thay quần áo xong bước ra ngoài, Mạnh Viễn đang ngồi xỏm ngoài cửa hút thuốc lá, mặt ủ mày chau. Thấy cửa mở ra, cậu ta vội đứng dậy: “Đội trưởng Phó...”

Anh đáp một tiếng rồi dựa vào tường, châm một điếu thuốc lá.

Làn khói mỏng manh phủ lên dung nhan tuấn tú của người đàn ông, ánh mắt đen sâu thăm thẳm, sắc mặt lạnh nhạt thờ ơ, không thể nhìn ra được cảm xúc.

Một lúc sau, Mạnh Viễn mới nói: “Đội trưởng, hình như cô Giản giận anh rồi.”

Phó Thời Lãm búng tàn thuốc đi, không hiểu lắm: “Giận tôi á?”

Mạnh Viễn bắt đầu phân tích: “Về lý mà nói, chúng ta quen biết cô Giản trước đúng không nào. Bất luận đúng hay sai, xét về góc độ bạn bè, chắc chắn cô ấy hy vọng chúng ta đứng về phía cô ấy. Huống gì hôm nay cô ấy còn bị uất ức nặng nề như vậy nữa...”

“Cậu trở thành bạn bè với cô ấy từ bao giờ vậy.”

Mạnh Viễn ngại ngùng quay đầu đi: “Thì trong thời gian anh đi công tác ở thành phố B ấy ạ, cô Giản tới đồn cảnh sát mấy lần, còn mang cho bọn em rất nhiều đồ ăn ngon nữa. Em cảm thấy

cô Giản là người rất tốt. Chuyện ngày hôm nay, chắc chắn trong lòng cô ấy rất tủi thân, nếu không cũng sẽ không tức giận đến mức như vậy.”

Phó Thời Lãm không nói gì thêm, ánh mắt dần trở nên lạnh lùng, khắc nghiệt. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez .com

Mạnh Viễn cũng không tiện lên tiếng nữa.

Một lúc lâu sau, Phó Thời Lãm mới dập tắt điếu thuốc trong tay, giọng nói trầm thấp đầy quyến rũ: “Sau này ở đoàn phim, đừng nói với ai là đã quen biết cô ấy từ trước.”

Mạnh Viễn vừa định hỏi vì sao, lại chợt nhớ đến chuyện họ đã quen Giản Thù như thế nào. Tuy đó chỉ là hiểu lầm, có điều, đúng là nó cũng sẽ ảnh hưởng không tốt đến cô ấy. Nghĩ vậy, cậu ta lập tức gật đầu.

Phó Thời Lãm đi được vài bước, lại nhìn thấy có một người đàn ông đi ra từ phòng thay quần áo của nữ ở cách đó không xa.

Chương 13

TRONG ĐẦU ANH ĐỘT NHIÊN LÓE LÊN ÁNH MẮT GIẢN THÙ NHÌN ANH TRƯỚC KHI ĐI

Tần Khả Khả hoảng hốt luống cuống như vừa tìm được chỗ dựa vậy, vội vàng vùng vẫy đẩy Giản Thù, trốn ra sau lưng Phó Thời Lãm.

“Đúng đúng đúng thế, nếu hôm nay mà cô dám làm gì tôi, tôi sẽ bảo luật sư của tôi tố cáo cô, con đường nghệ thuật của cô cả nửa đời sau coi như xong luôn nhé!”

Giản Thù lạnh lùng nhìn họ. Hiển nhiên, cảnh tượng Phó Thời

Lắm bảo vệ một người phụ nữ khác thực sự rất chuồng mắt, hơn nữa, người kia còn là Tần Khả Khả.

Vừa rồi, cô suýt nữa thì chết đuối.

Là do Tần Khả Khả.

Nhưng anh lại đứng về phía cô ta.

Giản Thủ vung mạnh tay Phó Thời Lắm ra, sai bước rời đi, bóng lưng thẳng tắp.

Thế nhưng bóng lưng đó lại mang theo vẻ tịch liêu và cô quạnh đến khó có thể nói thành lời.

Phó Thời Lắm cau mày, nét mặt lạnh lùng nghiêm nghị.

Tần Khả Khả bước ra từ sau lưng anh, mặt đầy vẻ thẹn thùng: “Anh gì ơi, cảm ơn anh đã giúp em. Tên anh là gì thế, nếu tiện thì có thể cho em...”

Cô ta còn chưa kịp nói hết lời, người đàn ông bên cạnh đã sai đôi chân dài bước thẳng về phía trước.

Giống như... chẳng hề nghe thấy lời cô ta nói vậy.

Ánh mắt Tần Khả Khả như tỏa sáng. Người đàn ông này hợp khẩu vị của cô ta quá đi mất, cô ta nhất định phải giành được anh ấy!

Nhìn thấy tình hình như vậy, người chế tác vội bước tới bên Phó Thời Lắm, hơi gượng gạo xấu hổ. Ông ta tốn bao nhiêu công sức mới mời được người này tới đây hướng dẫn, ai ngờ vừa đến đã gặp phải chuyện như thế rồi...

“Đội trưởng Phó, trong đoàn phim có quần áo dự phòng, hay

là... cậu thay bộ quần áo ướt này ra trước đi?”

“Vâng.”

Người chế tác thở phào một hơi. Chỉ cần cậu ta không nhắc đến chuyện muốn rời khỏi đây là ổn rồi, nếu không, bao nhiêu công sức ông ta bỏ ra lúc trước đều uổng phí hết. Ông ta vội vàng đưa anh đến phòng thay đồ để thay quần áo xong thì cũng lập tức rời đi ngay.

Dù sao, đoàn phim xảy ra chuyện lớn như thế này, vẫn cần ông ta phải đi xử lý một chút.

Phó Thời Lãm cởi chiếc áo len ướt sũng ném sang một bên, các múi cơ trên người căng phồng, đặc biệt là ở phần eo, từng đường cong vừa phóng khoáng vừa rõ rệt, rất chắc chắn, mạnh mẽ có lực.

Anh tiện tay cầm một chiếc áo sơ mi lên, cài từng chiếc cúc một, không sót cái nào.

Khi cài đến chiếc cúc cuối cùng, trong đầu anh chợt lóe lên ánh mắt mà Giản Thù nhìn mình trước khi rời đi.

Thất vọng, buồn bã, khó chịu, còn pha thêm chút phần nộ nữa.

Anh hơi buồn cười, nhất thời cũng không biết rốt cuộc Giản Thù coi anh là gì của cô ấy.

Phó Thời Lãm thay quần áo xong bước ra ngoài, Mạnh Viễn đang ngồi xồm ngoài cửa hút thuốc lá, mặt ủ mảy chau. Thấy cửa mở ra, cậu ta vội đứng dậy: “Đội trưởng Phó...”

Anh đáp một tiếng rồi dựa vào tường, châm một điếu thuốc lá.

Làn khói mỏng manh phủ lên dung nhan tuấn tú của người đàn

ông, ánh mắt đen sâu thăm thẳm, sắc mặt lạnh nhạt thờ ơ, không thể nhìn ra được cảm xúc.

Một lúc sau, Mạnh Viễn mới nói: “Đội trưởng, hình như cô Giản giận anh rồi.”

Phó Thời Lãm búng tàn thuốc đi, không hiểu lắm: “Giận tôi á?”

Mạnh Viễn bắt đầu phân tích: “Về lý mà nói, chúng ta quen biết cô Giản trước đúng không nào. Bất luận đúng hay sai, xét về góc độ bạn bè, chắc chắn cô ấy hy vọng chúng ta đứng về phía cô ấy. Huống gì hôm nay cô ấy còn bị uất ức nặng nề như vậy nữa...”

“Cậu trở thành bạn bè với cô ấy từ bao giờ vậy.”

Mạnh Viễn ngại ngùng quay đầu đi: “Thì trong thời gian anh đi công tác ở thành phố B ấy ạ, cô Giản tới đồn cảnh sát mấy lần, còn mang cho bọn em rất nhiều đồ ăn ngon nữa. Em cảm thấy cô Giản là người rất tốt. Chuyện ngày hôm nay, chắc chắn trong lòng cô ấy rất tủi thân, nếu không cũng sẽ không tức giận đến mức như vậy.”

Phó Thời Lãm không nói gì thêm, ánh mắt dần trở nên lạnh lùng, khắc nghiệt. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez .com

Mạnh Viễn cũng không tiện lên tiếng nữa.

Một lúc lâu sau, Phó Thời Lãm mới dập tắt điếu thuốc trong tay, giọng nói trầm thấp đầy quyến rũ: “Sau này ở đoàn phim, đừng nói với ai là đã quen biết cô ấy từ trước.”

Mạnh Viễn vừa định hỏi vì sao, lại chợt nhớ đến chuyện họ đã quen Giản Thù như thế nào. Tuy đó chỉ là hiểu lầm, có điều, đúng là nó cũng sẽ ảnh hưởng không tốt đến cô ấy. Nghĩ vậy, cậu ta lập tức gật đầu.

Phó Thời Lắm đi được vài bước, lại nhìn thấy có một người đàn ông đi ra từ phòng thay quần áo của nữ ở cách đó không xa.

Chương 13

TRONG ĐẦU ANH ĐỘT NHIÊN LÓE LÊN ÁNH MẮT GIẢN THÙ NHÌN ANH TRƯỚC KHI ĐI

Tần Khả Khả hoảng hốt luống cuống như vừa tìm được chỗ dựa vậy, vội vàng vùng vẫy đẩy Giản Thù, trốn ra sau lưng Phó Thời Lắm.

“Đúng đúng đúng thế, nếu hôm nay mà cô dám làm gì tôi, tôi sẽ bảo luật sư của tôi tố cáo cô, con đường nghệ thuật của cô cả nửa đời sau coi như xong luôn nhé!”

Giản Thù lạnh lùng nhìn họ. Hiển nhiên, cảnh tượng Phó Thời Lắm bảo vệ một người phụ nữ khác thực sự rất chướng mắt, hơn nữa, người kia còn là Tần Khả Khả.

Vừa rồi, cô suýt nữa thì chết đuối.

Là do Tần Khả Khả.

Nhưng anh lại đứng về phía cô ta.

Giản Thù vung mạnh tay Phó Thời Lắm ra, sải bước rời đi, bóng lưng thẳng tắp.

Thế nhưng bóng lưng đó lại mang theo vẻ tịch liêu và cô quạnh đến khó có thể nói thành lời.

Phó Thời Lắm cau mày, nét mặt lạnh lùng nghiêm nghị.

Tần Khả Khả bước ra từ sau lưng anh, mặt đầy vẻ then thùng:

“Anh gì ơi, cảm ơn anh đã giúp em. Tên anh là gì thế, nếu tiện thì có thể cho em...”

Cô ta còn chưa kịp nói hết lời, người đàn ông bên cạnh đã sải đôi chân dài bước thẳng về phía trước.

Giống như... chẳng hề nghe thấy lời cô ta nói vậy.

Ánh mắt Tần Khả Khả như tỏa sáng. Người đàn ông này hợp khẩu vị của cô ta quá đi mất, cô ta nhất định phải giành được anh ấy!

Nhìn thấy tình hình như vậy, người chế tác vội bước tới bên Phó Thời Lãm, hơi gượng gạo xấu hổ. Ông ta tốn bao nhiêu công sức mới mời được người này tới đây hướng dẫn, ai ngờ vừa đến đã gặp phải chuyện như thế rồi...

“Đội trưởng Phó, trong đoàn phim có quần áo dự phòng, hay là... cậu thay bộ quần áo ướn này ra trước đi?”

“Vâng.”

Người chế tác thở phào một hơi. Chỉ cần cậu ta không nhắc đến chuyện muốn rời khỏi đây là ổn rồi, nếu không, bao nhiêu công sức ông ta bỏ ra lúc trước đều uổng phí hết. Ông ta vội vàng đưa anh đến phòng thay đồ để thay quần áo xong thì cũng lập tức rời đi ngay.

Dù sao, đoàn phim xảy ra chuyện lớn như thế này, vẫn cần ông ta phải đi xử lý một chút.

Phó Thời Lãm cởi chiếc áo len ướn sũng ném sang một bên, các múi cơ trên người căng phồng, đặc biệt là ở phần eo, từng đường cong vừa phóng khoáng vừa rõ rệt, rất chắc chắn, mạnh mẽ có lực.

Anh tiện tay cầm một chiếc áo sơ mi lên, cài từng chiếc cúc một, không sót cái nào.

Khi cài đến chiếc cúc cuối cùng, trong đầu anh chợt lóe lên ánh mắt mà Giản Thù nhìn mình trước khi rời đi.

Thất vọng, buồn bã, khó chịu, còn pha thêm chút phần nộ nữa.

Anh hơi buồn cười, nhất thời cũng không biết rốt cuộc Giản Thù coi anh là gì của cô ấy.

Phó Thời Lãm thay quần áo xong bước ra ngoài, Mạnh Viễn đang ngồi xồm ngoài cửa hút thuốc lá, mặt ủ mày chau. Thấy cửa mở ra, cậu ta vội đứng dậy: “Đội trưởng Phó...”

Anh đáp một tiếng rồi dựa vào tường, châm một điếu thuốc lá.

Làn khói mỏng manh phủ lên dung nhan tuấn tú của người đàn ông, ánh mắt đen sâu thăm thẳm, sắc mặt lạnh nhạt thờ ơ, không thể nhìn ra được cảm xúc.

Một lúc sau, Mạnh Viễn mới nói: “Đội trưởng, hình như cô Giản giận anh rồi.”

Phó Thời Lãm búng tàn thuốc đi, không hiểu lắm: “Giận tôi á?”

Mạnh Viễn bắt đầu phân tích: “Về lý mà nói, chúng ta quen biết cô Giản trước đúng không nào. Bất luận đúng hay sai, xét về góc độ bạn bè, chắc chắn cô ấy hy vọng chúng ta đứng về phía cô ấy. Huống gì hôm nay cô ấy còn bị uất ức nặng nề như vậy nữa...”

“Cậu trở thành bạn bè với cô ấy từ bao giờ vậy.”

Mạnh Viễn ngại ngùng quay đầu đi: “Thì trong thời gian anh đi công tác ở thành phố B ấy ạ, cô Giản tới đồn cảnh sát mấy lần, còn mang cho bọn em rất nhiều đồ ăn ngon nữa. Em cảm thấy

cô Giản là người rất tốt. Chuyện ngày hôm nay, chắc chắn trong lòng cô ấy rất tủi thân, nếu không cũng sẽ không tức giận đến mức như vậy.”

Phó Thời Lắm không nói gì thêm, ánh mắt dần trở nên lạnh lùng, khắc nghiệt. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez .com

Mạnh Viễn cũng không tiện lên tiếng nữa.

Một lúc lâu sau, Phó Thời Lắm mới dập tắt điếu thuốc trong tay, giọng nói trầm thấp đầy quyến rũ: “Sau này ở đoàn phim, đừng nói với ai là đã quen biết cô ấy từ trước.”

Mạnh Viễn vừa định hỏi vì sao, lại chợt nhớ đến chuyện họ đã quen Giản Thù như thế nào. Tuy đó chỉ là hiểu lầm, có điều, đúng là nó cũng sẽ ảnh hưởng không tốt đến cô ấy. Nghĩ vậy, cậu ta lập tức gật đầu.

Phó Thời Lắm đi được vài bước, lại nhìn thấy có một người đàn ông đi ra từ phòng thay quần áo của nữ ở cách đó không xa.

Chương 13

TRONG ĐẦU ANH ĐỘT NHIÊN LÓE LÊN ÁNH MẮT GIẢN THÙ NHÌN ANH TRƯỚC KHI ĐI

Tần Khả Khả hoảng hốt luống cuống như vừa tìm được chỗ dựa vậy, vội vàng vùng vẫy đẩy Giản Thù, trốn ra sau lưng Phó Thời Lắm.

“Đúng đúng đúng thế, nếu hôm nay mà cô dám làm gì tôi, tôi sẽ bảo luật sư của tôi tố cáo cô, con đường nghệ thuật của cô cả nửa đời sau coi như xong luôn nhé!”

Giản Thù lạnh lùng nhìn họ. Hiển nhiên, cảnh tượng Phó Thời

Lắm bảo vệ một người phụ nữ khác thực sự rất chuồng mắt, hơn nữa, người kia còn là Tần Khả Khả.

Vừa rồi, cô suýt nữa thì chết đuối.

Là do Tần Khả Khả.

Nhưng anh lại đứng về phía cô ta.

Giản Thù vung mạnh tay Phó Thời Lắm ra, sai bước rời đi, bóng lưng thẳng tắp.

Thế nhưng bóng lưng đó lại mang theo vẻ tịch liêu và cô quạnh đến khó có thể nói thành lời.

Phó Thời Lắm cau mày, nét mặt lạnh lùng nghiêm nghị.

Tần Khả Khả bước ra từ sau lưng anh, mặt đầy vẻ thẹn thùng: “Anh gì ơi, cảm ơn anh đã giúp em. Tên anh là gì thế, nếu tiện thì có thể cho em...”

Cô ta còn chưa kịp nói hết lời, người đàn ông bên cạnh đã sai đôi chân dài bước thẳng về phía trước.

Giống như... chẳng hề nghe thấy lời cô ta nói vậy.

Ánh mắt Tần Khả Khả như tỏa sáng. Người đàn ông này hợp khẩu vị của cô ta quá đi mất, cô ta nhất định phải giành được anh ấy!

Nhìn thấy tình hình như vậy, người chế tác vội bước tới bên Phó Thời Lắm, hơi gượng gạo xấu hổ. Ông ta tốn bao nhiêu công sức mới mời được người này tới đây hướng dẫn, ai ngờ vừa đến đã gặp phải chuyện như thế rồi...

“Đội trưởng Phó, trong đoàn phim có quần áo dự phòng, hay

là... cậu thay bộ quần áo ướt này ra trước đi?”

“Vâng.”

Người chế tác thở phào một hơi. Chỉ cần cậu ta không nhắc đến chuyện muốn rời khỏi đây là ổn rồi, nếu không, bao nhiêu công sức ông ta bỏ ra lúc trước đều uổng phí hết. Ông ta vội vàng đưa anh đến phòng thay đồ để thay quần áo xong thì cũng lập tức rời đi ngay.

Dù sao, đoàn phim xảy ra chuyện lớn như thế này, vẫn cần ông ta phải đi xử lý một chút.

Phó Thời Lãm cởi chiếc áo len ướt sũng ném sang một bên, các múi cơ trên người căng phồng, đặc biệt là ở phần eo, từng đường cong vừa phóng khoáng vừa rõ rệt, rất chắc chắn, mạnh mẽ có lực.

Anh tiện tay cầm một chiếc áo sơ mi lên, cài từng chiếc cúc một, không sót cái nào.

Khi cài đến chiếc cúc cuối cùng, trong đầu anh chợt lóe lên ánh mắt mà Giản Thù nhìn mình trước khi rời đi.

Thất vọng, buồn bã, khó chịu, còn pha thêm chút phần nộ nữa.

Anh hơi buồn cười, nhất thời cũng không biết rốt cuộc Giản Thù coi anh là gì của cô ấy.

Phó Thời Lãm thay quần áo xong bước ra ngoài, Mạnh Viễn đang ngồi xồm ngoài cửa hút thuốc lá, mặt ủ mảy chau. Thấy cửa mở ra, cậu ta vội đứng dậy: “Đội trưởng Phó...”

Anh đáp một tiếng rồi dựa vào tường, châm một điếu thuốc lá.

Làn khói mỏng manh phủ lên dung nhan tuấn tú của người đàn

ông, ánh mắt đen sâu thăm thẳm, sắc mặt lạnh nhạt thờ ơ, không thể nhìn ra được cảm xúc.

Một lúc sau, Mạnh Viễn mới nói: “Đội trưởng, hình như cô Giản giận anh rồi.”

Phó Thời Lãm búng tàn thuốc đi, không hiểu lắm: “Giận tôi á?”

Mạnh Viễn bắt đầu phân tích: “Về lý mà nói, chúng ta quen biết cô Giản trước đúng không nào. Bất luận đúng hay sai, xét về góc độ bạn bè, chắc chắn cô ấy hy vọng chúng ta đứng về phía cô ấy. Huống gì hôm nay cô ấy còn bị uất ức nặng nề như vậy nữa...”

“Cậu trở thành bạn bè với cô ấy từ bao giờ vậy.”

Mạnh Viễn ngại ngùng quay đầu đi: “Thì trong thời gian anh đi công tác ở thành phố B ấy ạ, cô Giản tới đồn cảnh sát mấy lần, còn mang cho bọn em rất nhiều đồ ăn ngon nữa. Em cảm thấy cô Giản là người rất tốt. Chuyện ngày hôm nay, chắc chắn trong lòng cô ấy rất tủi thân, nếu không cũng sẽ không tức giận đến mức như vậy.”

Phó Thời Lãm không nói gì thêm, ánh mắt dần trở nên lạnh lùng, khắc nghiệt. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez .com

Mạnh Viễn cũng không tiện lên tiếng nữa.

Một lúc lâu sau, Phó Thời Lãm mới dập tắt điếu thuốc trong tay, giọng nói trầm thấp đầy quyến rũ: “Sau này ở đoàn phim, đừng nói với ai là đã quen biết cô ấy từ trước.”

Mạnh Viễn vừa định hỏi vì sao, lại chợt nhớ đến chuyện họ đã quen Giản Thù như thế nào. Tuy đó chỉ là hiểu lầm, có điều, đúng là nó cũng sẽ ảnh hưởng không tốt đến cô ấy. Nghĩ vậy, cậu ta lập tức gật đầu.

Phó Thời Lãm đi được vài bước, lại nhìn thấy có một người đàn ông đi ra từ phòng thay quần áo của nữ ở cách đó không xa.

Chương 14: - Chương 14

Chương 14

AI BẢO NGƯỜI ĐÀN ÔNG NÀY KHÔNG HIỂU CHUYỆN TÌNH CẢM NÀO, RÕ RÀNG LÀ LÃNG NHÃNG TRÊN HOA GHEỘ Bướm MÀ!

Giản Thù và Cố Chiêu lại cãi nhau một trận to, chỉ mới mười phút trước thôi.

Vừa khéo anh ta đang ở gần đây, nghe tin ở đoàn phim bèn vội vã chạy sang bên này.

Lúc Cố Chiêu đến, Giản Thù đã thay quần áo xong, đang ngồi ngây người trên ghế sofa, cảm xúc cực kỳ tệ.

“Tiểu Thù.” Anh ta ngồi xuống đối diện cô, sắc mặt đầy lo lắng, “Em vẫn ổn chứ?”

Giản Thù hồi thần lại, giọng điệu rất lạnh nhạt: “Em rất ổn.”

“Đừng quay tiếp nữa, giờ anh sẽ đi nói chuyện với đạo diễn.”

“Giữa hai chuyện này có liên quan gì đến nhau đâu chứ?” Ánh mắt Giản Thù lạnh như băng, thậm chí còn có chút châm chọc, “Các nữ diễn viên trong đoàn phim không hòa hợp, chướng mắt nhau chẳng phải là chuyện hết sức bình thường sao? Dựa vào cái gì mà bảo em không quay nữa?”

“Cố Chiêu, anh kỳ quặc thật đấy. Lúc trước chính anh cố chấp muốn nhét em vào trong bộ phim này, giờ lại năm lần bảy lượt bắt em rời khỏi đoàn. Anh không cảm thấy anh đang vô cùng mâu thuẫn sao?!”

Cố Chiêu nhíu mày, trầm mặc một lúc lâu mới lên tiếng: “Tiểu Thù...”

Giản Thù nhìn đi chỗ khác: “Em không muốn cãi nhau với anh. Cứ thế này đi.”

Trong căn phòng, tĩnh lặng đến cùng cực.

Cốc nước nóng mà Giản Thù đặt trên bàn trà đã sớm nguội ngắt từ lâu.

Một lúc lâu sau, Cố Chiêu mới đứng dậy: “Nếu em đã không muốn rời đi, anh cũng sẽ không ép em nữa. Có điều, điều kiện tiên quyết là, lần này anh sẽ sắp xếp trợ lý cho em, em không thể tiếp tục từ chối.”

Giản Thù đang định lên tiếng, anh ta đã nói tiếp, ngữ khí kiên quyết không cho phép cự tuyệt, toát ra khí thế áp bức của một người trẻ tuổi có địa vị cao.

“Hoặc là rời khỏi đoàn làm phim, hoặc là chấp nhận một người trợ lý. Em chỉ có hai sự lựa chọn này thôi.”

Cố Chiêu chỉ ném lại một câu đó rồi bỏ đi.

Giản Thù nhắm mắt lại, cảm giác trong lồng ngực nghèn nghẹn đến phát hoảng. Dù sao cảnh quay hôm nay cũng chẳng thể quay tiếp được nữa, thà về luôn nhà ngủ một giấc cho xong.

Cô vừa kéo cửa ra đã nhìn thấy người đàn ông đang đứng dựa vào tường hút thuốc ở cách đó không xa. Anh ấy, cũng đang nhìn cô.

Ánh đèn ở hành lang trong trẻo lạnh lạnh, làm cho từng đường nét của người đàn ông ấy càng trở nên sắc sảo, rõ nét hơn. Anh

mặc áo sơ mi trắng, áo khoác đen.

Đen trắng giao hòa, càng làm tăng thêm vẻ cấm dục, trang nghiêm.

Gió lạnh thấu xương thổi qua ô cửa sổ ở đầu hành lang vào, cuốn tan lớp khói mờ đang vẩn vít trước mặt anh, để lộ ra dung nhan cương nghị tuấn tú lạnh lùng. Điều thuốc được cắn hờ hững giữa hai cánh môi mỏng, ánh mắt đen lãnh đạm thờ ơ.

Dù cho hai người đang nhìn thẳng vào mắt nhau, thì đáy mắt anh vẫn không hề có chút dao động nào.

Ánh mắt của Giản Thù rơi xuống đôi môi anh, lảng lảng liếm rãnh một cái. Đường nét môi của anh rất đẹp, được hôn lên chắc chắn sẽ rất tuyệt...

Có điều, hiện giờ cô vẫn còn đang giận lắm đây này.

Bước trước vừa mới cứu cô xong, bước sau đã đứng về phía Tần Khả Khả rồi. Ai bảo người đàn ông này không hiểu chuyện tình cảm nào, rõ ràng là lảng nhãng trên hoa gheo bướm mà!

Cô khẽ hừ lạnh một tiếng, không thèm nhìn anh nữa, mặt không chút cảm xúc bước đi.

Đến lúc đi ngang qua người anh, Giản Thù bất giác bước chậm lại. Chỉ cần anh nói xin lỗi, cô sẽ lập tức tha thứ cho anh ngay.

Thế nhưng cho đến tận khi cô đi rất xa rồi, cũng chẳng có một âm thanh nào truyền tới.

Giản Thù đứng ngoài cửa, cơn tức bùng lớn đến lạ kỳ.

Cô đứng im tại chỗ một lúc, lại quay ngược trở về. Vừa đến ngã rẽ, cô đã nhìn thấy Tần Khả Khả đứng ngay bên cạnh Phó Thời

Lắm, không biết đang nói gì mà mặt thì đầy vẻ thẹn thùng, mắt thì long lanh nước, vừa yêu kiều vừa quyến rũ.

Từ trên xuống dưới của Tần Khả Khả, chỉ thiếu mỗi nước viết thẳng lên hai chữ ‘cầu hoan’ nữa thôi. Lúc Phó Thời Lắm từ chối cô thì từng câu từng chữ lý lẽ nghiêm chỉnh thế, chẳng lẽ giờ lại không nhìn thấu được sao?

Hay là mẫu anh ấy thích là cái kiểu như Tần Khả Khả này?!

Giản Thù cảm thấy, chắc chắn Phó Thời Lắm này mù mắt rồi!

Cho đến khi bóng của cô gái ấy biến mất khỏi ngã rẽ, Phó Thời Lắm mới thản nhiên thu hồi lại ánh mắt của mình, dập tắt điều thuốc trong tay.

“Đội trưởng Phó này... bây giờ đoàn phim đã nghỉ rồi. Nếu anh không bận, hay là em mời anh ăn cơm được không?”

Giọng nói của Tần Khả Khả lộ ra vẻ hí hửng. Vừa rồi cô ta nói nhiều như vậy, tuy Phó Thời Lắm không đáp lại câu nào, nhưng cũng không phản bác, vẫn kiên nhẫn lắng nghe.

Cô đã bảo mà, cảnh sát thì sao chứ. Đã là đàn ông thì thế nào cũng sẽ quỳ dưới gấu váy cô ta thôi. [webtruyenonlinez](#)

Chương 14

AI BẢO NGƯỜI ĐÀN ÔNG NÀY KHÔNG HIỂU CHUYỆN TÌNH CẢM NÀO, RÕ RÀNG LÀ LÃNG NHÃNG TRÊN HOA GHEO Bướm MÀ!

Giản Thù và Cố Chiêu lại cãi nhau một trận to, chỉ mới mười phút trước thôi.

Vừa khéo anh ta đang ở gần đây, nghe tin ở đoàn phim bèn vội

vã chạy sang bên này.

Lúc Cố Chiêu đến, Giản Thù đã thay quần áo xong, đang ngồi ngây người trên ghế sofa, cảm xúc cực kỳ tệ.

“Tiểu Thù.” Anh ta ngồi xuống đối diện cô, sắc mặt đầy lo lắng, “Em vẫn ổn chứ?”

Giản Thù hồi thần lại, giọng điệu rất lạnh nhạt: “Em rất ổn.”

“Đừng quay tiếp nữa, giờ anh sẽ đi nói chuyện với đạo diễn.”

“Giữa hai chuyện này có liên quan gì đến nhau đâu chứ?” Ánh mắt Giản Thù lạnh như băng, thậm chí còn có chút châm chọc, “Các nữ diễn viên trong đoàn phim không hòa hợp, chướng mắt nhau chẳng phải là chuyện hết sức bình thường sao? Dựa vào cái gì mà bảo em không quay nữa?”

“Cố Chiêu, anh kỳ quặc thật đấy. Lúc trước chính anh cố chấp muốn nhét em vào trong bộ phim này, giờ lại năm lần bảy lượt bắt em rời khỏi đoàn. Anh không cảm thấy anh đang vô cùng mâu thuẫn sao?!”

Cố Chiêu nhú mày, trầm mặc một lúc lâu mới lên tiếng: “Tiểu Thù...”

Giản Thù nhìn đi chỗ khác: “Em không muốn cãi nhau với anh. Cứ thế này đi.”

Trong căn phòng, tĩnh lặng đến cùng cực.

Cốc nước nóng mà Giản Thù đặt trên bàn trà đã sớm nguội ngắt từ lâu.

Một lúc lâu sau, Cố Chiêu mới đứng dậy: “Nếu em đã không muốn rời đi, anh cũng sẽ không ép em nữa. Có điều, điều kiện

tiên quyết là, lần này anh sẽ sắp xếp trợ lý cho em, em không thể tiếp tục từ chối.”

Giản Thù đang định lên tiếng, anh ta đã nói tiếp, ngữ khí kiên quyết không cho phép cự tuyệt, toát ra khí thế áp bức của một người trẻ tuổi có địa vị cao.

“Hoặc là rời khỏi đoàn làm phim, hoặc là chấp nhận một người trợ lý. Em chỉ có hai sự lựa chọn này thôi.”

Cố Chiêu chỉ ném lại một câu đó rồi bỏ đi.

Giản Thù nhắm mắt lại, cảm giác trong lồng ngực nghèn nghẹn đến phát hoảng. Dù sao cảnh quay hôm nay cũng chẳng thể quay tiếp được nữa, thà về luôn nhà ngủ một giấc cho xong.

Cô vừa kéo cửa ra đã nhìn thấy người đàn ông đang đứng dựa vào tường hút thuốc ở cách đó không xa. Anh ấy, cũng đang nhìn cô.

Ánh đèn ở hành lang trong trẻo lành lạnh, làm cho từng đường nét của người đàn ông ấy càng trở nên sắc sảo, rõ nét hơn. Anh mặc áo sơ mi trắng, áo khoác đen.

Đen trắng giao hòa, càng làm tăng thêm vẻ cấm dục, trang nghiêm.

Gió lạnh thấu xương thổi qua ô cửa sổ ở đầu hành lang vào, cuốn tan lớp khói mờ đang vẩn vít trước mặt anh, để lộ ra dung nhan cương nghị tuấn tú lạnh lùng. Điều thuốc được cắn hờ hững giữa hai cánh môi mỏng, ánh mắt đen lãnh đạm thờ ơ.

Dù cho hai người đang nhìn thẳng vào mắt nhau, thì đáy mắt anh vẫn không hề có chút dao động nào.

Ánh mắt của Giản Thù rơi xuống đôi môi anh, lảng lạng liếm

răng một cái. Đường nét môi của anh rất đẹp, được hôn lên chắc hẳn sẽ rất tuyệt...

Có điều, hiện giờ cô vẫn còn đang giận lắm đây này.

Bước trước vừa mới cứu cô xong, bước sau đã đứng về phía Tần Khả Khả rồi. Ai bảo người đàn ông này không hiểu chuyện tình cảm nào, rõ ràng là lãng nhăng treu hoa ghẹo bướm mà!

Cô khẽ hừ lạnh một tiếng, không thèm nhìn anh nữa, mặt không chút cảm xúc bước đi.

Đến lúc đi ngang qua người anh, Giản Thù bất giác bước chậm lại. Chỉ cần anh nói xin lỗi, cô sẽ lập tức tha thứ cho anh ngay.

Thế nhưng cho đến tận khi cô đi rất xa rồi, cũng chẳng có một âm thanh nào truyền tới.

Giản Thù đứng ngoài cửa, cơn tức bùng lớn đến lạ kỳ.

Cô đứng im tại chỗ một lúc, lại quay ngược trở về. Vừa đến ngã rẽ, cô đã nhìn thấy Tần Khả Khả đứng ngay bên cạnh Phó Thời Lãm, không biết đang nói gì mà mặt thì đầy vẻ thẹn thùng, mắt thì long lanh nước, vừa yêu kiều vừa quyến rũ.

Từ trên xuống dưới của Tần Khả Khả, chỉ thiếu mỗi nước viết thẳng lên hai chữ 'cầu hoan' nữa thôi. Lúc Phó Thời Lãm từ chối cô thì từng câu từng chữ lý lẽ nghiêm chỉnh thế, chẳng lẽ giờ lại không nhìn thấu được sao?

Hay là mẫu anh ấy thích là cái kiểu như Tần Khả Khả này?!

Giản Thù cảm thấy, chắc hẳn Phó Thời Lãm này mù mắt rồi!

Cho đến khi bóng của cô gái ấy biến mất khỏi ngã rẽ, Phó Thời Lãm mới thản nhiên thu hồi lại ánh mắt của mình, dập tắt điều

thuốc trong tay.

“Đội trưởng Phó này... bây giờ đoàn phim đã nghỉ rồi. Nếu anh không bận, hay là em mời anh ăn cơm được không?”

Giọng nói của Tần Khả Khả lộ ra vẻ hí hửng. Vừa rồi cô ta nói nhiều như vậy, tuy Phó Thời Lãm không đáp lại câu nào, nhưng cũng không phản bác, vẫn kiên nhẫn lắng nghe.

Cô đã bảo mà, cảnh sát thì sao chứ. Đã là đàn ông thì thế nào cũng sẽ quỳ dưới gấu váy cô ta thôi. [webtruyenonlineez](#)

Chương 14

AI BẢO NGƯỜI ĐÀN ÔNG NÀY KHÔNG HIỂU CHUYỆN TÌNH CẢM NÀO, RÕ RÀNG LÀ LÃNG NHÃNG TRÊN HOA GHEO Bướm MÀ!

Giản Thù và Cố Chiêu lại cãi nhau một trận to, chỉ mới mười phút trước thôi.

Vừa khéo anh ta đang ở gần đây, nghe tin ở đoàn phim bèn vội vã chạy sang bên này.

Lúc Cố Chiêu đến, Giản Thù đã thay quần áo xong, đang ngồi ngây người trên ghế sofa, cảm xúc cực kỳ tệ.

“Tiểu Thù.” Anh ta ngồi xuống đối diện cô, sắc mặt đầy lo lắng, “Em vẫn ổn chứ?”

Giản Thù hồi thần lại, giọng điệu rất lạnh nhạt: “Em rất ổn.”

“Đừng quay tiếp nữa, giờ anh sẽ đi nói chuyện với đạo diễn.”

“Giữa hai chuyện này có liên quan gì đến nhau đâu chứ?” Ánh mắt Giản Thù lạnh như băng, thậm chí còn có chút châm chọc,

“Các nữ diễn viên trong đoàn phim không hòa hợp, chướng mắt nhau chẳng phải là chuyện hết sức bình thường sao? Dựa vào cái gì mà bảo em không quay nữa?”

“Cố Chiêu, anh kỳ quặc thật đấy. Lúc trước chính anh cố chấp muốn nhét em vào trong bộ phim này, giờ lại năm lần bảy lượt bắt em rời khỏi đoàn. Anh không cảm thấy anh đang vô cùng mâu thuẫn sao?!”

Cố Chiêu nhú mày, trầm mặc một lúc lâu mới lên tiếng: “Tiểu Thù...”

Giản Thù nhìn đi chỗ khác: “Em không muốn cãi nhau với anh. Cứ thế này đi.”

Trong căn phòng, tĩnh lặng đến cùng cực.

Cốc nước nóng mà Giản Thù đặt trên bàn trà đã sớm nguội ngắt từ lâu.

Một lúc lâu sau, Cố Chiêu mới đứng dậy: “Nếu em đã không muốn rời đi, anh cũng sẽ không ép em nữa. Có điều, điều kiện tiên quyết là, lần này anh sẽ sắp xếp trợ lý cho em, em không thể tiếp tục từ chối.”

Giản Thù đang định lên tiếng, anh ta đã nói tiếp, ngữ khí kiên quyết không cho phép cự tuyệt, toát ra khí thế áp bức của một người trẻ tuổi có địa vị cao.

“Hoặc là rời khỏi đoàn làm phim, hoặc là chấp nhận một người trợ lý. Em chỉ có hai sự lựa chọn này thôi.”

Cố Chiêu chỉ ném lại một câu đó rồi bỏ đi.

Giản Thù nhắm mắt lại, cảm giác trong lồng ngực nghèn nghẹn đến phát hoảng. Dù sao cảnh quay hôm nay cũng chẳng thể

quay tiếp được nữa, thà về luôn nhà ngủ một giấc cho xong.

Cô vừa kéo cửa ra đã nhìn thấy người đàn ông đang đứng dựa vào tường hút thuốc ở cách đó không xa. Anh ấy, cũng đang nhìn cô.

Ánh đèn ở hành lang trong trẻo lành lạnh, làm cho từng đường nét của người đàn ông ấy càng trở nên sắc sảo, rõ nét hơn. Anh mặc áo sơ mi trắng, áo khoác đen.

Đen trắng giao hòa, càng làm tăng thêm vẻ cấm dục, trang nghiêm.

Gió lạnh thấu xương thổi qua ô cửa sổ ở đầu hành lang vào, cuốn tan lớp khói mờ đang vẩn vít trước mặt anh, để lộ ra dung nhan cương nghị tuấn tú lạnh lùng. Điều thuốc được cắn hờ hững giữa hai cánh môi mỏng, ánh mắt đen lãnh đạm thờ ơ.

Dù cho hai người đang nhìn thẳng vào mắt nhau, thì đáy mắt anh vẫn không hề có chút dao động nào.

Ánh mắt của Giản Thù rơi xuống đôi môi anh, lảng lảng liếm rãnh một cái. Đường nét môi của anh rất đẹp, được hôn lên chắc chắn sẽ rất tuyệt...

Có điều, hiện giờ cô vẫn còn đang giận lắm đây này.

Bước trước vừa mới cứu cô xong, bước sau đã đứng về phía Tần Khả Khả rồi. Ai bảo người đàn ông này không hiểu chuyện tình cảm nào, rõ ràng là lẳng nhăng trêu hoa ghẹo bướm mà!

Cô khẽ hừ lạnh một tiếng, không thèm nhìn anh nữa, mặt không chút cảm xúc bước đi.

Đến lúc đi ngang qua người anh, Giản Thù bất giác bước chậm lại. Chỉ cần anh nói xin lỗi, cô sẽ lập tức tha thứ cho anh ngay.

Thế nhưng cho đến tận khi cô đi rất xa rồi, cũng chẳng có một âm thanh nào truyền tới.

Giản Thù đứng ngoài cửa, cơn tức bùng lớn đến lạ kỳ.

Cô đứng im tại chỗ một lúc, lại quay ngược trở về. Vừa đến ngã rẽ, cô đã nhìn thấy Tần Khả Khả đứng ngay bên cạnh Phó Thời Lãm, không biết đang nói gì mà mặt thì đầy vẻ thẹn thùng, mắt thì long lanh nước, vừa yêu kiều vừa quyến rũ.

Từ trên xuống dưới của Tần Khả Khả, chỉ thiếu mỗi nước viết thẳng lên hai chữ ‘cầu hoan’ nữa thôi. Lúc Phó Thời Lãm từ chối cô thì từng câu từng chữ lý lẽ nghiêm chỉnh thế, chẳng lẽ giờ lại không nhìn thấu được sao?

Hay là mẫu anh ấy thích là cái kiểu như Tần Khả Khả này?!

Giản Thù cảm thấy, chắc chắn Phó Thời Lãm này mù mắt rồi!

Cho đến khi bóng của cô gái ấy biến mất khỏi ngã rẽ, Phó Thời Lãm mới thản nhiên thu hồi lại ánh mắt của mình, dập tắt điều thuốc trong tay.

“Đội trưởng Phó này... bây giờ đoàn phim đã nghỉ rồi. Nếu anh không bận, hay là em mời anh ăn cơm được không?”

Giọng nói của Tần Khả Khả lộ ra vẻ hí hửng. Vừa rồi cô ta nói nhiều như vậy, tuy Phó Thời Lãm không đáp lại câu nào, nhưng cũng không phản bác, vẫn kiên nhẫn lắng nghe.

Cô đã bảo mà, cảnh sát thì sao chứ. Đã là đàn ông thì thế nào cũng sẽ quỳ dưới gấu váy cô ta thôi. [webtruyenonlinez](#)

Chương 14

AI BẢO NGƯỜI ĐÀN ÔNG NÀY KHÔNG HIỂU CHUYỆN TÌNH CẢM NÀO, RÕ RÀNG LÀ LÃNG NHÃNG TRÊU HOA GHEỘ BướM MÀ!

Giản Thù và Cố Chiêu lại cãi nhau một trận to, chỉ mới mười phút trước thôi.

Vừa khéo anh ta đang ở gần đây, nghe tin ở đoàn phim bèn vội vã chạy sang bên này.

Lúc Cố Chiêu đến, Giản Thù đã thay quần áo xong, đang ngồi ngây người trên ghế sofa, cảm xúc cực kỳ tệ.

“Tiểu Thù.” Anh ta ngồi xuống đối diện cô, sắc mặt đầy lo lắng, “Em vẫn ổn chứ?”

Giản Thù hồi thần lại, giọng điệu rất lạnh nhạt: “Em rất ổn.”

“Đừng quay tiếp nữa, giờ anh sẽ đi nói chuyện với đạo diễn.”

“Giữa hai chuyện này có liên quan gì đến nhau đâu chứ?” Ánh mắt Giản Thù lạnh như băng, thậm chí còn có chút châm chọc, “Các nữ diễn viên trong đoàn phim không hòa hợp, chướng mắt nhau chẳng phải là chuyện hết sức bình thường sao? Dựa vào cái gì mà bảo em không quay nữa?”

“Cố Chiêu, anh kỳ quặc thật đấy. Lúc trước chính anh cố chấp muốn nhét em vào trong bộ phim này, giờ lại năm lần bảy lượt bắt em rời khỏi đoàn. Anh không cảm thấy anh đang vô cùng mâu thuẫn sao?!”

Cố Chiêu nhú mày, trầm mặc một lúc lâu mới lên tiếng: “Tiểu Thù...”

Giản Thù nhìn đi chỗ khác: “Em không muốn cãi nhau với anh. Cứ thế này đi.”

Trong căn phòng, tĩnh lặng đến cùng cực.

Cốc nước nóng mà Giản Thù đặt trên bàn trà đã sớm nguội ngắt từ lâu.

Một lúc lâu sau, Cố Chiêu mới đứng dậy: “Nếu em đã không muốn rời đi, anh cũng sẽ không ép em nữa. Có điều, điều kiện tiên quyết là, lần này anh sẽ sắp xếp trợ lý cho em, em không thể tiếp tục từ chối.”

Giản Thù đang định lên tiếng, anh ta đã nói tiếp, ngữ khí kiên quyết không cho phép cự tuyệt, toát ra khí thế áp bức của một người trẻ tuổi có địa vị cao.

“Hoặc là rời khỏi đoàn làm phim, hoặc là chấp nhận một người trợ lý. Em chỉ có hai sự lựa chọn này thôi.”

Cố Chiêu chỉ ném lại một câu đó rồi bỏ đi.

Giản Thù nhắm mắt lại, cảm giác trong lồng ngực nghèn nghẹn đến phát hoảng. Dù sao cảnh quay hôm nay cũng chẳng thể quay tiếp được nữa, thà về luôn nhà ngủ một giấc cho xong.

Cô vừa kéo cửa ra đã nhìn thấy người đàn ông đang đứng dựa vào tường hút thuốc ở cách đó không xa. Anh ấy, cũng đang nhìn cô.

Ánh đèn ở hành lang trong trẻo lạnh lạnh, làm cho từng đường nét của người đàn ông ấy càng trở nên sắc sảo, rõ nét hơn. Anh mặc áo sơ mi trắng, áo khoác đen.

Đen trắng giao hòa, càng làm tăng thêm vẻ cấm dục, trang nghiêm.

Gió lạnh thấu xương thổi qua ô cửa sổ ở đầu hành lang vào,

cuốn tan lớp khói mờ đang vẩn vít trước mặt anh, để lộ ra dung nhan cương nghị tuấn tú lạnh lùng. Điều thuốc được cắn hờ hững giữa hai cánh môi mỏng, ánh mắt đen lãnh đạm thờ ơ.

Dù cho hai người đang nhìn thẳng vào mắt nhau, thì đáy mắt anh vẫn không hề có chút dao động nào.

Ánh mắt của Giản Thù rơi xuống đôi môi anh, lảng lạng liếm rãnh một cái. Đường nét môi của anh rất đẹp, được hôn lên chắc chắn sẽ rất tuyệt...

Có điều, hiện giờ cô vẫn còn đang giận lắm đây này.

Bước trước vừa mới cứu cô xong, bước sau đã đứng về phía Tần Khả Khả rồi. Ai bảo người đàn ông này không hiểu chuyện tình cảm nào, rõ ràng là lảng nhăng treu hoa gheo bướm mà!

Cô khẽ hừ lạnh một tiếng, không thèm nhìn anh nữa, mặt không chút cảm xúc bước đi.

Đến lúc đi ngang qua người anh, Giản Thù bất giác bước chậm lại. Chỉ cần anh nói xin lỗi, cô sẽ lập tức tha thứ cho anh ngay.

Thế nhưng cho đến tận khi cô đi rất xa rồi, cũng chẳng có một âm thanh nào truyền tới.

Giản Thù đứng ngoài cửa, cơn tức bùng lớn đến lạ kỳ.

Cô đứng im tại chỗ một lúc, lại quay ngược trở về. Vừa đến ngã rẽ, cô đã nhìn thấy Tần Khả Khả đứng ngay bên cạnh Phó Thời Lầm, không biết đang nói gì mà mặt thì đầy vẻ thẹn thùng, mắt thì long lanh nước, vừa yêu kiều vừa quyến rũ.

Từ trên xuống dưới của Tần Khả Khả, chỉ thiếu mỗi nước viết thẳng lên hai chữ 'cầu hoan' nữa thôi. Lúc Phó Thời Lầm từ chối cô thì từng câu từng chữ lý lẽ nghiêm chỉnh thế, chẳng lẽ giờ lại

không nhìn thấu được sao?

Hay là mẫu anh ấy thích là cái kiểu như Tần Khả Khả này?!

Giản Thù cảm thấy, chắc chắn Phó Thời Lãm này mù mắt rồi!

Cho đến khi bóng của cô gái ấy biến mất khỏi ngã rẽ, Phó Thời Lãm mới thản nhiên thu hồi lại ánh mắt của mình, dập tắt điều thuốc trong tay.

“Đội trưởng Phó này... bây giờ đoàn phim đã nghỉ rồi. Nếu anh không bận, hay là em mời anh ăn cơm được không?”

Giọng nói của Tần Khả Khả lộ ra vẻ hí hửng. Vừa rồi cô ta nói nhiều như vậy, tuy Phó Thời Lãm không đáp lại câu nào, nhưng cũng không phản bác, vẫn kiên nhẫn lắng nghe.

Cô đã bảo mà, cảnh sát thì sao chứ. Đã là đàn ông thì thế nào cũng sẽ quỳ dưới gấu váy cô ta thôi. [webtruyenonlineez](#)

Chương 15: - Chương 15

Chương 15

ĐỘI TRƯỞNG PHÓ À... ANH ẤY CŨNG LÀ... VÌ MUỐN TỐT CHO CỐ THÔI

Phó Thời Lắm hơi ngược mắt lên, giọng nói lạnh như băng: “Cô Tần, giết người không thành mà vẫn còn có hứng thú đến thế cơ à?”

Nụ cười trên khóe môi Tần Khả Khả cứng lại, mặt biến sắc: “Đội trưởng Phó, anh đừng nghe Giản Thù nói lung tung. Em có cố ý đâu, đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi.”

“Anh không biết đó thôi, em và Giản Thù vốn bất hòa với nhau, thế nên cô ta mới trút giận lên người em. Việc đột phát những chuyện ngoài ý muốn ở dưới nước đều là chuyện khó tránh khỏi mà. Huống gì, trời còn lạnh như thế này nữa...”

“Có phải ngoài ý muốn hay không, bản thân cô Tần là người rõ ràng nhất.”

Sau khi nói xong, Phó Thời Lắm không chờ Tần Khả Khả kịp nói thêm điều gì đã sải bước đi mất, bóng dáng anh nhanh chóng biến mất khỏi hành lang.

Lúc này Tần Khả Khả mới khe khẽ thở hắt ra một hơi, cảm giác như vừa gỡ được sức nặng nghìn cân xuống vậy...

Quả nhiên, cảnh sát đúng là cảnh sát, không ngờ ánh mắt lại sắc bén đến vậy.

Có điều, nếu Phó Thời Lắm đã không nói với người của đoàn

phim, thì cũng có nghĩa là đang giữ thể diện cho cô ta rồi, chắc chắn trong lòng anh ấy có ý với cô ta.

Xem ra cô ta phải ra sức hơn nữa mới được! Làm cảnh sát, vóc dáng chắc chắn không cần phải bàn đến rồi, nhưng điều quan trọng hơn là, nom anh ấy còn đẹp trai hơn mấy nam minh tinh trong giới giải trí rất rất nhiều, toàn thân đều tràn trề sinh lực, tràn trề hormone nam tính.

Trên giường hân là cũng...

Chỉ nghĩ đến thôi đã đủ khiến cho dòng máu của người ta sục sôi lên rồi!

Rất hiếm khi có thể gặp được một người đàn ông như vậy! Chắc chắn cô ta phải giành được anh ấy!

...

Sau khi đi ra ngoài, Giản Thù đang định gọi taxi thì nhìn thấy một chiếc xe việt dã màu đen dừng lại ngay trước mặt cô.

Nếu cô nhớ không nhầm, thì hình như đây chính là xe của Phó Thời Lãm.

Cửa sổ xe hạ xuống, Mạnh Viễn tươi cười nhìn cô: “Cô Giản, mau lên xe đi, tôi đưa cô về.”

Giản Thù không từ chối. Vừa khéo, cô cũng đang có chuyện muốn hỏi.

Trên đường về nhà, Mạnh Viễn quan sát sắc mặt của cô qua gương chiếu hậu vài lần, xác định thấy cô không có gì đáng ngại rồi mới nói: “Cô Giản này, cô cũng đừng giận Đội trưởng Phó nhà chúng tôi. Chuyện cái cô họ Tần kia cố ý dìm cô xuống nước đó, tuy chúng tôi đều tin cô...”

“Nhưng không có hình ảnh giám sát, cũng không có chứng cứ gì cả. Cô biết đấy, chúng tôi làm án, phạm là chuyện gì cũng đều phải nói đến chứng cứ đầu tiên. Thế nhưng, cô muốn kéo cô ta xuống nước lại có rất nhiều người nhìn thấy. Đội trưởng Phó ấy... anh ấy cũng chỉ muốn tốt cho cô thôi.”

Giản Thù mím môi, trầm mặc một thoáng mới nói: “Lúc trước tôi có nghe nói, trước đây Đội trưởng Phó của các anh đã từng có bạn gái rồi à?”

“Chuyện đó à... Ôi, đấy là chuyện của bao nhiêu năm trước rồi ấy. Đã lâu lắm rồi tôi cũng không nghe thấy tin tức gì của cô ấy, chắc là chia tay rồi.”

“Cô ấy xinh đẹp không?”

“Tôi đã gặp bao giờ đâu, nhưng hẳn là Đội trưởng Phó thích cô ấy lắm, nếu không, chắc chắn anh ấy sẽ không giúp cô ấy dàn xếp mọi việc sau mỗi lần cô ấy gây chuyện.”

Giản Thù không hiểu: “Vậy vì sao họ chia tay?”

“Chuyện này thì tôi làm sao mà biết được...” Nói tới đây, Mạnh Viễn mới chậm chạp hiểu ra gì đó, hỏi: “Cô Giản, cô hỏi mấy chuyện đó... là vì muốn theo đuổi Đội trưởng Phó nhà chúng tôi sao?”

Giản Thù cũng không phủ nhận, nghiêm túc đáp: “Vậy anh cảm thấy liệu tôi có của được anh ấy không?”

Sắc mặt của Mạnh Viễn có chút hơi khó xử, chuyện này thực sự rất khó nói...

Cô Giản là người rất tốt, lại vô cùng xinh đẹp. Thế nhưng Đội trưởng Phó ấy à, mấy năm nay Mạnh Viễn thực sự chưa từng

thấy anh ấy có yêu cầu gì về phương diện tình cảm cả.

Thấy Mạnh Viễn không nói gì, Giản Thù cũng đoán được độ khó cao đến thế nào. Thậm chí cô còn hoài nghi, không biết có phải cô bạn gái bé nhỏ ngày xưa của Phó Thời Lãm đã làm anh ấy bị tổn thương hay không nên mới khiến cho anh ấy không ham mê gì chuyện trai gái như thế này, chẳng giống đàn ông bình thường gì cả.

Đến dưới khu chung cư, Mạnh Viễn giơ tay làm động tác cổ lên với Giản Thù, trong ánh mắt đều toát lên tia sáng hy vọng: “Cô Giản này, tôi tin cô nhất định có thể làm được. Cả đội chúng tôi đều sẽ là hậu thuẫn kiên cường của cô!” Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Giản Thù bật cười: “Vâng vâng, chờ tôi của được anh ấy rồi, tôi sẽ mời cả đội các anh ăn cơm nhé. À đúng rồi... sau này đừng gọi tôi là cô Giản nữa, anh cứ gọi tên tôi đi, đều là bạn bè cả mà.”

“Anh cũng đừng nói cho anh ấy biết vội, để tôi tính toán kỹ càng cái đã.”

Mạnh Viễn lại giơ tay ra hiệu Ok với cô. Dù sao Đội trưởng Phó cũng không dễ của chút nào, cần phải lên một kế hoạch hoàn chỉnh mới được.

Chương 15

ĐỘI TRƯỞNG PHÓ À... ANH ẤY CŨNG LÀ... VÌ MUỐN TỐT CHO CỐ THÔI

Phó Thời Lãm hơi ngược mắt lên, giọng nói lạnh như băng: “Cô Tần, giết người không thành mà vẫn còn có hứng thú đến thế cơ à?”

Nụ cười trên khóe môi Tần Khả Khả cứng lại, mặt biến sắc: “Đội

trưởng Phó, anh đừng nghe Giản Thù nói lung tung. Em có cố ý đâu, đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi.”

“Anh không biết đó thôi, em và Giản Thù vốn bất hòa với nhau, thế nên cô ta mới trút giận lên người em. Việc đột phát những chuyện ngoài ý muốn ở dưới nước đều là chuyện khó tránh khỏi mà. Huống gì, trời còn lạnh như thế này nữa...”

“Có phải ngoài ý muốn hay không, bản thân cô Tần là người rõ ràng nhất.”

Sau khi nói xong, Phó Thời Lãm không chờ Tần Khả Khả kịp nói thêm điều gì đã sải bước đi mất, bóng dáng anh nhanh chóng biến mất khỏi hành lang.

Lúc này Tần Khả Khả mới khe khẽ thở hắt ra một hơi, cảm giác như vừa gỡ được sức nặng nghìn cân xuống vậy...

Quả nhiên, cảnh sát đúng là cảnh sát, không ngờ ánh mắt lại sắc bén đến vậy.

Có điều, nếu Phó Thời Lãm đã không nói với người của đoàn phim, thì cũng có nghĩa là đang giữ thể diện cho cô ta rồi, chắc chắn trong lòng anh ấy có ý với cô ta.

Xem ra cô ta phải ra sức hơn nữa mới được! Làm cảnh sát, vóc dáng chắc chắn không cần phải bàn đến rồi, nhưng điều quan trọng hơn là, nom anh ấy còn đẹp trai hơn mấy nam minh tinh trong giới giải trí rất rất nhiều, toàn thân đều tràn trề sinh lực, tràn trề hormone nam tính.

Trên giường hân là cũng...

Chỉ nghĩ đến thôi đã đủ khiến cho dòng máu của người ta sục sôi lên rồi!

Rất hiếm khi có thể gặp được một người đàn ông như vậy! Chắc hẳn cô ta phải giành được anh ấy!

...

Sau khi đi ra ngoài, Giản Thù đang định gọi taxi thì nhìn thấy một chiếc xe việt dã màu đen dừng lại ngay trước mặt cô.

Nếu cô nhớ không nhầm, thì hình như đây chính là xe của Phó Thời Lãm.

Cửa sổ xe hạ xuống, Mạnh Viễn tươi cười nhìn cô: “Cô Giản, mau lên xe đi, tôi đưa cô về.”

Giản Thù không từ chối. Vừa khéo, cô cũng đang có chuyện muốn hỏi.

Trên đường về nhà, Mạnh Viễn quan sát sắc mặt của cô qua gương chiếu hậu vài lần, xác định thấy cô không có gì đáng ngại rồi mới nói: “Cô Giản này, cô cũng đừng giận Đội trưởng Phó nhà chúng tôi. Chuyện cái cô họ Tần kia cố ý dìm cô xuống nước đó, tuy chúng tôi đều tin cô...”

“Nhưng không có hình ảnh giám sát, cũng không có chứng cứ gì cả. Cô biết đấy, chúng tôi làm án, phạm là chuyện gì cũng đều phải nói đến chứng cứ đầu tiên. Thế nhưng, cô muốn kéo cô ta xuống nước lại có rất nhiều người nhìn thấy. Đội trưởng Phó ấy... anh ấy cũng chỉ muốn tốt cho cô thôi.”

Giản Thù mím môi, trầm mặc một thoáng mới nói: “Lúc trước tôi có nghe nói, trước đây Đội trưởng Phó của các anh đã từng có bạn gái rồi à?”

“Chuyện đó à... Ôi, đấy là chuyện của bao nhiêu năm trước rồi ấy. Đã lâu lắm rồi tôi cũng không nghe thấy tin tức gì của cô ấy, chắc là chia tay rồi.”

“Cô ấy xinh đẹp không?”

“Tôi đã gặp bao giờ đâu, nhưng hẳn là Đội trưởng Phó thích cô ấy lắm, nếu không, chắc chắn anh ấy sẽ không giúp cô ấy dàn xếp mọi việc sau mỗi lần cô ấy gây chuyện.”

Giản Thù không hiểu: “Vậy vì sao họ chia tay?”

“Chuyện này thì tôi làm sao mà biết được...” Nói tới đây, Mạnh Viễn mới chậm chạp hiểu ra gì đó, hỏi: “Cô Giản, cô hỏi mấy chuyện đó... là vì muốn theo đuổi Đội trưởng Phó nhà chúng tôi sao?”

Giản Thù cũng không phủ nhận, nghiêm túc đáp: “Vậy anh cảm thấy liệu tôi có của được anh ấy không?”

Sắc mặt của Mạnh Viễn có chút hơi khó xử, chuyện này thực sự rất khó nói...

Cô Giản là người rất tốt, lại vô cùng xinh đẹp. Thế nhưng Đội trưởng Phó ấy à, mấy năm nay Mạnh Viễn thực sự chưa từng thấy anh ấy có yêu cầu gì về phương diện tình cảm cả.

Thấy Mạnh Viễn không nói gì, Giản Thù cũng đoán được độ khó cao đến thế nào. Thậm chí cô còn hoài nghi, không biết có phải cô bạn gái bé nhỏ ngày xưa của Phó Thời Lãm đã làm anh ấy bị tổn thương hay không nên mới khiến cho anh ấy không ham mê gì chuyện trai gái như thế này, chẳng giống đàn ông bình thường gì cả.

Đến dưới khu chung cư, Mạnh Viễn giơ tay làm động tác cổ lên với Giản Thù, trong ánh mắt đều toát lên tia sáng hy vọng: “Cô Giản này, tôi tin cô nhất định có thể làm được. Cả đội chúng tôi đều sẽ là hậu thuẫn kiên cường của cô!” Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Giản Thù bật cười: “Vâng vâng, chờ tôi của được anh ấy rồi, tôi sẽ mời cả đội các anh ăn cơm nhé. À đúng rồi... sau này đừng gọi tôi là cô Giản nữa, anh cứ gọi tên tôi đi, đều là bạn bè cả mà.”

“Anh cũng đừng nói cho anh ấy biết vội, để tôi tính toán kỹ càng cái đã.”

Mạnh Viễn lại giơ tay ra hiệu Ok với cô. Dù sao Đội trưởng Phó cũng không dễ của chút nào, cần phải lên một kế hoạch hoàn chỉnh mới được.

Chương 15

ĐỘI TRƯỞNG PHÓ À... ANH ẤY CŨNG LÀ... VÌ MUỐN TỐT CHO CỐ THÔI

Phó Thời Lắm hơi ngược mắt lên, giọng nói lạnh như băng: “Cô Tần, giết người không thành mà vẫn còn có hứng thú đến thế cơ à?”

Nụ cười trên khóe môi Tần Khả Khả cứng lại, mặt biến sắc: “Đội trưởng Phó, anh đừng nghe Giản Thù nói lung tung. Em có cố ý đâu, đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi.”

“Anh không biết đó thôi, em và Giản Thù vốn bất hòa với nhau, thế nên cô ta mới trút giận lên người em. Việc đột phát những chuyện ngoài ý muốn ở dưới nước đều là chuyện khó tránh khỏi mà. Huống gì, trời còn lạnh như thế này nữa...”

“Có phải ngoài ý muốn hay không, bản thân cô Tần là người rõ ràng nhất.”

Sau khi nói xong, Phó Thời Lắm không chờ Tần Khả Khả kịp nói thêm điều gì đã sải bước đi mất, bóng dáng anh nhanh chóng biến mất khỏi hành lang.

Lúc này Tần Khả Khả mới khe khẽ thở hắt ra một hơi, cảm giác như vừa gỡ được sức nặng nghìn cân xuống vậy...

Quả nhiên, cảnh sát đúng là cảnh sát, không ngờ ánh mắt lại sắc bén đến vậy.

Có điều, nếu Phó Thời Lãm đã không nói với người của đoàn phim, thì cũng có nghĩa là đang giữ thể diện cho cô ta rồi, chắc chắn trong lòng anh ấy có ý với cô ta.

Xem ra cô ta phải ra sức hơn nữa mới được! Làm cảnh sát, vóc dáng chắc chắn không cần phải bàn đến rồi, nhưng điều quan trọng hơn là, nom anh ấy còn đẹp trai hơn mấy nam minh tinh trong giới giải trí rất rất nhiều, toàn thân đều tràn trề sinh lực, tràn trề hormone nam tính.

Trên giường hân là cũng...

Chỉ nghĩ đến thôi đã đủ khiến cho dòng máu của người ta sục sôi lên rồi!

Rất hiếm khi có thể gặp được một người đàn ông như vậy! Chắc chắn cô ta phải giành được anh ấy!

...

Sau khi đi ra ngoài, Giản Thù đang định gọi taxi thì nhìn thấy một chiếc xe việt dã màu đen dừng lại ngay trước mặt cô.

Nếu cô nhớ không nhầm, thì hình như đây chính là xe của Phó Thời Lãm.

Cửa sổ xe hạ xuống, Mạnh Viễn tươi cười nhìn cô: “Cô Giản, mau lên xe đi, tôi đưa cô về.”

Giản Thù không từ chối. Vừa khéo, cô cũng đang có chuyện muốn hỏi.

Trên đường về nhà, Mạnh Viễn quan sát sắc mặt của cô qua gương chiếu hậu vài lần, xác định thấy cô không có gì đáng ngại rồi mới nói: “Cô Giản này, cô cũng đừng giận Đội trưởng Phó nhà chúng tôi. Chuyện cái cô họ Tần kia cố ý dìm cô xuống nước đó, tuy chúng tôi đều tin cô...”

“Nhưng không có hình ảnh giám sát, cũng không có chứng cứ gì cả. Cô biết đấy, chúng tôi làm án, phạm là chuyện gì cũng đều phải nói đến chứng cứ đầu tiên. Thế nhưng, cô muốn kéo cô ta xuống nước lại có rất nhiều người nhìn thấy. Đội trưởng Phó ấy... anh ấy cũng chỉ muốn tốt cho cô thôi.”

Giản Thù mím môi, trầm mặc một thoáng mới nói: “Lúc trước tôi có nghe nói, trước đây Đội trưởng Phó của các anh đã từng có bạn gái rồi à?”

“Chuyện đó à... Ôi, đấy là chuyện của bao nhiêu năm trước rồi ấy. Đã lâu lắm rồi tôi cũng không nghe thấy tin tức gì của cô ấy, chắc là chia tay rồi.”

“Cô ấy xinh đẹp không?”

“Tôi đã gặp bao giờ đâu, nhưng hẳn là Đội trưởng Phó thích cô ấy lắm, nếu không, chắc chắn anh ấy sẽ không giúp cô ấy dàn xếp mọi việc sau mỗi lần cô ấy gây chuyện.”

Giản Thù không hiểu: “Vậy vì sao họ chia tay?”

“Chuyện này thì tôi làm sao mà biết được...” Nói tới đây, Mạnh Viễn mới chậm chạp hiểu ra gì đó, hỏi: “Cô Giản, cô hỏi mấy chuyện đó... là vì muốn theo đuổi Đội trưởng Phó nhà chúng tôi sao?”

Giản Thù cũng không phủ nhận, nghiêm túc đáp: “VẬY anh cảm thấy liệu tôi có CUA ĐƯỢC anh ẤY không?”

Sắc mặt của Mạnh Viễn có chút hơi khó xử, chuyện này thực sự rất khó nói...

Cô Giản là người rất tốt, lại vô cùng xinh đẹp. Thế nhưng Đội trưởng Phó ấy à, mấy năm nay Mạnh Viễn thực sự chưa từng thấy anh ấy có yêu cầu gì về phương diện tình cảm cả.

Thấy Mạnh Viễn không nói gì, Giản Thù cũng đoán được độ khó cao đến thế nào. Thậm chí cô còn hoài nghi, không biết có phải cô bạn gái bé nhỏ ngày xưa của Phó Thời Lãm đã làm anh ấy bị tổn thương hay không nên mới khiến cho anh ấy không ham mê gì chuyện trai gái như thế này, chẳng giống đàn ông bình thường gì cả.

Đến dưới khu chung cư, Mạnh Viễn giơ tay làm động tác cổ lên với Giản Thù, trong ánh mắt đều toát lên tia sáng hy vọng: “Cô Giản này, tôi tin cô nhất định có thể làm được. Cả đội chúng tôi đều sẽ là hậu thuẫn kiên cường của cô!” Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Giản Thù bật cười: “Vâng vâng, chờ tôi CUA ĐƯỢC anh ẤY rồi, tôi sẽ mời cả đội các anh ăn cơm nhé. À đúng rồi... sau này đừng gọi tôi là cô Giản nữa, anh cứ gọi tên tôi đi, đều là bạn bè cả mà.”

“Anh cũng đừng nói cho anh ẤY biết vội, để tôi tính toán kỹ càng cái đã.”

Mạnh Viễn lại giơ tay ra hiệu Ok với cô. Dù sao Đội trưởng Phó cũng không dễ CUA ĐƯỢC chút nào, cần phải lên một kế hoạch hoàn chỉnh mới được.

Chương 15

ĐỘI TRƯỞNG PHÓ À... ANH ẤY CŨNG LÀ... VÌ MUỐN TỐT CHO CỔ THÔI

Phó Thời Lắm hơi ngược mắt lên, giọng nói lạnh như băng: “Cô Tần, giết người không thành mà vẫn còn có hứng thú đến thế cơ à?”

Nụ cười trên khóe môi Tần Khả Khả cứng lại, mặt biến sắc: “Đội trưởng Phó, anh đừng nghe Giản Thù nói lung tung. Em có cố ý đâu, đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi.”

“Anh không biết đó thôi, em và Giản Thù vốn bất hòa với nhau, thế nên cô ta mới trút giận lên người em. Việc đột phát những chuyện ngoài ý muốn ở dưới nước đều là chuyện khó tránh khỏi mà. Huống gì, trời còn lạnh như thế này nữa...”

“Có phải ngoài ý muốn hay không, bản thân cô Tần là người rõ ràng nhất.”

Sau khi nói xong, Phó Thời Lắm không chờ Tần Khả Khả kịp nói thêm điều gì đã sải bước đi mất, bóng dáng anh nhanh chóng biến mất khỏi hành lang.

Lúc này Tần Khả Khả mới khe khẽ thở hắt ra một hơi, cảm giác như vừa gỡ được sức nặng nghìn cân xuống vậy...

Quả nhiên, cảnh sát đúng là cảnh sát, không ngờ ánh mắt lại sắc bén đến vậy.

Có điều, nếu Phó Thời Lắm đã không nói với người của đoàn phim, thì cũng có nghĩa là đang giữ thể diện cho cô ta rồi, chắc chắn trong lòng anh ấy có ý với cô ta.

Xem ra cô ta phải ra sức hơn nữa mới được! Làm cảnh sát, vóc dáng chắc chắn không cần phải bàn đến rồi, nhưng điều quan trọng hơn là, nom anh ấy còn đẹp trai hơn mấy nam minh tinh

trong giới giải trí rất rất nhiều, toàn thân đều tràn trề sinh lực, tràn trề hormone nam tính.

Trên giường hân là cũng...

Chỉ nghĩ đến thôi đã đủ khiến cho dòng máu của người ta sục sôi lên rồi!

Rất hiếm khi có thể gặp được một người đàn ông như vậy! Chắc hẳn cô ta phải giành được anh ấy!

...

Sau khi đi ra ngoài, Giản Thù đang định gọi taxi thì nhìn thấy một chiếc xe việt dã màu đen dừng lại ngay trước mặt cô.

Nếu cô nhớ không nhầm, thì hình như đây chính là xe của Phó Thời Lãm.

Cửa sổ xe hạ xuống, Mạnh Viễn tươi cười nhìn cô: “Cô Giản, mau lên xe đi, tôi đưa cô về.”

Giản Thù không từ chối. Vừa khéo, cô cũng đang có chuyện muốn hỏi.

Trên đường về nhà, Mạnh Viễn quan sát sắc mặt của cô qua gương chiếu hậu vài lần, xác định thấy cô không có gì đáng ngại rồi mới nói: “Cô Giản này, cô cũng đừng giận Đội trưởng Phó nhà chúng tôi. Chuyện cái cô họ Tần kia cố ý dìm cô xuống nước đó, tuy chúng tôi đều tin cô...”

“Nhưng không có hình ảnh giám sát, cũng không có chứng cứ gì cả. Cô biết đấy, chúng tôi làm án, phạm là chuyện gì cũng đều phải nói đến chứng cứ đầu tiên. Thế nhưng, cô muốn kéo cô ta xuống nước lại có rất nhiều người nhìn thấy. Đội trưởng Phó ấy... anh ấy cũng chỉ muốn tốt cho cô thôi.”

Giản Thù mím môi, trầm mặc một thoáng mới nói: “Lúc trước tôi có nghe nói, trước đây Đội trưởng Phó của các anh đã từng có bạn gái rồi à?”

“Chuyện đó à... Ôi, đấy là chuyện của bao nhiêu năm trước rồi ấy. Đã lâu lắm rồi tôi cũng không nghe thấy tin tức gì của cô ấy, chắc là chia tay rồi.”

“Cô ấy xinh đẹp không?”

“Tôi đã gặp bao giờ đâu, nhưng hẳn là Đội trưởng Phó thích cô ấy lắm, nếu không, chắc chắn anh ấy sẽ không giúp cô ấy dàn xếp mọi việc sau mỗi lần cô ấy gây chuyện.”

Giản Thù không hiểu: “Vậy vì sao họ chia tay?”

“Chuyện này thì tôi làm sao mà biết được...” Nói tới đây, Mạnh Viễn mới chậm chạp hiểu ra gì đó, hỏi: “Cô Giản, cô hỏi mấy chuyện đó... là vì muốn theo đuổi Đội trưởng Phó nhà chúng tôi sao?”

Giản Thù cũng không phủ nhận, nghiêm túc đáp: “Vậy anh cảm thấy liệu tôi có của được anh ấy không?”

Sắc mặt của Mạnh Viễn có chút hơi khó xử, chuyện này thực sự rất khó nói...

Cô Giản là người rất tốt, lại vô cùng xinh đẹp. Thế nhưng Đội trưởng Phó ấy à, mấy năm nay Mạnh Viễn thực sự chưa từng thấy anh ấy có yêu cầu gì về phương diện tình cảm cả.

Thấy Mạnh Viễn không nói gì, Giản Thù cũng đoán được độ khó cao đến thế nào. Thậm chí cô còn hoài nghi, không biết có phải cô bạn gái bé nhỏ ngày xưa của Phó Thời Lãm đã làm anh ấy bị tổn thương hay không nên mới khiến cho anh ấy không ham

mê gì chuyện trai gái như thế này, chẳng giống đàn ông bình thường gì cả.

Đến dưới khu chung cư, Mạnh Viễn giơ tay làm động tác cổ lên với Giản Thù, trong ánh mắt đều toát lên tia sáng hy vọng: “Cô Giản này, tôi tin cô nhất định có thể làm được. Cả đội chúng tôi đều sẽ là hậu thuẫn kiên cường của cô!” Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Giản Thù bật cười: “Vâng vâng, chờ tôi của được anh ấy rồi, tôi sẽ mời cả đội các anh ăn cơm nhé. À đúng rồi... sau này đừng gọi tôi là cô Giản nữa, anh cứ gọi tên tôi đi, đều là bạn bè cả mà.”

“Anh cũng đừng nói cho anh ấy biết vội, để tôi tính toán kỹ càng cái đã.”

Mạnh Viễn lại giơ tay ra hiệu Ok với cô. Dù sao Đội trưởng Phó cũng không dễ của chút nào, cần phải lên một kế hoạch hoàn chỉnh mới được.

Chương 16: - Chương 16

Chương 16

GIỌNG CỦA CÔ ẤY RẤT KHÀN, ÂM ĐIỆU CÒN KHÔNG TRỌN VẸN

Sau khi về nhà, Giản Thù lập tức ném luôn cái gọi là ‘tính toán kỹ càng’ đó ra sau đầu, cho cún con ăn xong liền nằm lăn ra giường.

Không biết có phải vì lúc chiều nay ở dưới sông lâu quá hay không mà đầu cô vầng vát không chịu nổi.

Cún con ăn xong, nhảy nhót bên cạnh giường cô mấy cái. Thấy cô không trả lời, nó lại kêu oảng oảng hai tiếng, rồi nằm vào trong ổ của mình.

Ngủ một giấc dậy, Giản Thù cảm giác đầu nặng chân nhẹ, toàn thân mềm nhũn. Cô nhúc nhích ngón tay, vốn muốn xem xem mấy giờ rồi, nhưng thực sự không còn chút sức lực nào, mí mắt nặng nề chỉ hé được ra một chút rồi lại nhanh chóng nhắm lại.

...

Đoàn làm phim.

Suốt cả một buổi sáng, không có ai nhìn thấy Giản Thù đâu. Đạo diễn tưởng cô ấy đang làm mình làm mẩy vì chuyện ngày hôm qua nên cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ coi như cho cô ấy nghỉ một ngày thôi.

Sau khi hướng dẫn động tác cho nam diễn viên, Phó Thời Lãm nhìn đồng hồ, hỏi Mạnh Viễn: “Giản Thù vẫn chưa đến à?”

Mạnh Viễn lắc đầu: “Em vừa hỏi đạo diễn xong, ông ấy nói chắc là cô ấy xin nghỉ.”

Nghe vậy, Phó Thời Lắm khẽ nhú mày, giọng nói hơi lạnh đi: “Chắc là á?”

“Cô ấy vốn quen một thân một mình rồi, nên quan hệ giữa cô ấy với các nhân viên trong đoàn làm phim đều rất bình thường, chỉ xã giao chứ cũng không thân thiết gì nên không có ai đi xác nhận lại hết...”

“Gọi điện thoại cho cô ấy đi.”

Mạnh Viễn moi điện thoại ra, đến lúc đang định bấm gọi đi, đột nhiên lại nhớ tới những lời Giản Thù nói hôm qua. Cậu ta cảm thấy, đây rõ ràng là một cơ hội cực tốt để tác hợp họ với nhau còn gì nữa!

Cậu ta ngại ngần xoa đầu, nói: “Đội trưởng Phó, em vừa mới chợt nhớ ra em quên mất chưa nạp tiền điện thoại mất rồi... Hay là anh dùng điện thoại của anh gọi cho cô ấy đi? Cô ấy con gái con đứa sống một mình, lỡ xảy ra chuyện gì thì sao...”

Phó Thời Lắm nhìn anh ta một cái, không nói gì, lấy điện thoại ra bấm số.

Mạnh Viễn hơi chợt dạ cúi đầu xuống. Đội trưởng ơi, em cũng chỉ vì lo lắng cho chuyện chung thân đại sự của anh thôi mà...

Giản Thù ngủ mơ mơ màng màng. Chuông điện thoại vừa kêu lên thì cún con cũng sủa theo. Đầu cô đau như muốn vỡ, vớ lấy điện thoại định tắt máy đi nhưng lại không cẩn thận chạm vào nút nhận cuộc gọi.

“Giản Thù.” Giọng đàn ông trầm thấp gợi cảm truyền đến trong

loa điện thoại, giống như một bàn tay vô hình vén lớp sương mù ra, ý thức hỗn loạn mơ màng của Giản Thù cũng tỉnh táo lại vài phần.

Cô ném điện thoại xuống cạnh gối đầu, khẽ ‘ừm’ một tiếng đặc giọng mũi.

Ở đầu dây bên kia, Phó Thời Lãm thoáng khựng lại: “Cô không thoải mái à?”

“Ừ... hình như bị sốt rồi.” Giọng cô rất khàn, âm điệu còn không trọn vẹn. Phó Thời Lãm lại nói gì đó, nhưng cô hoàn toàn không nghe thấy gì cả, lại mơ màng ngủ thiếp đi.

Cúp điện thoại xong, sắc mặt Phó Thời Lãm lạnh như băng.

Mạnh Viễn hỏi: “Đội trưởng, Giản...”

“Ở đây giao cho cậu nhé, tôi đi trước đã.”

Nói dứt lời, Phó Thời Lãm lập tức quay người rời khỏi đó.

Không biết qua bao lâu, con cún con lại bắt đầu sủa, giọng cứ thốn thốn thức thức, nghe hơi đáng thương.

Giản Thù mò lấy điện thoại xem giờ. Đã một rưỡi chiều rồi...
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chắc thằng bé đói lắm rồi đây...

Cô vén chăn ra, tay chân uể oải hoàn toàn không dùng được chút sức lực nào. Ngồi định thần một lúc, cô mới chậm rãi dịch người, cầm túi thức ăn của cún đổ vào trong bát cho nó, thế nhưng thằng nhóc vẫn kêu càng lúc càng to.

Lúc này Giản Thù mới chậm chạp phát hiện ra rằng, nó đang

hướng về phía cửa, ra sức sửa. Đầu cô choáng váng nặng chịch, loáng thoáng nghe thấy tiếng chuông cửa đang kêu.

Cô hít sâu một hơi, một lúc lâu sau mới vịn tường, lê từng bước đến bên cửa, cảm giác như cả thế giới đều đang đảo lộn lên vậy.

Sau khi mở cửa ra, cô bực bội cầu nhàu, giọng nói vừa khàn đặc vừa ỉu xiu: “Chẳng phải anh có chìa khóa...”

Nhìn đến mặt của người đứng ngoài cửa, câu nói của cô lập tức ngưng bật.

Cô tưởng là Cố Chiêu chứ...

Giọng của Phó Thời Lãm vẫn lạnh lạnh như thường: “Cô thế nào rồi?”

“Rất... à rất không ổn.” Vừa nói xong, trước mắt cô tối sầm lại, cả người ngã sang bên cạnh...

... Rơi vào một vòng tay lạnh lẽo cứng ngắt.

Chương 16

GIỌNG CỦA CÔ ẤY RẤT KHÀN, ÂM ĐIỆU CÒN KHÔNG TRỌN VẸN

Sau khi về nhà, Giản Thù lập tức ném luôn cái gọi là ‘tính toán kỹ càng’ đó ra sau đầu, cho cún con ăn xong liền nằm lăn ra giường.

Không biết có phải vì lúc chiều nay ở dưới sông lâu quá hay không mà đầu cô váng vất không chịu nổi.

Cún con ăn xong, nhảy nhót bên cạnh giường cô mấy cái. Thấy cô không trả lời, nó lại kêu oảng oảng hai tiếng, rồi nằm vào

trong ổ của mình.

Ngủ một giấc dậy, Giản Thù cảm giác đầu nặng chân nhẹ, toàn thân mềm nhũn. Cô nhúc nhích ngón tay, vốn muốn xem xem mấy giờ rồi, nhưng thực sự không còn chút sức lực nào, mí mắt nặng nề chỉ hé được ra một chút rồi lại nhanh chóng nhắm lại.

...

Đoàn làm phim.

Suốt cả một buổi sáng, không có ai nhìn thấy Giản Thù đâu. Đạo diễn tưởng cô ấy đang làm mình làm mẩy vì chuyện ngày hôm qua nên cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ coi như cho cô ấy nghỉ một ngày thôi.

Sau khi hướng dẫn động tác cho nam diễn viên, Phó Thời Lãm nhìn đồng hồ, hỏi Mạnh Viễn: “Giản Thù vẫn chưa đến à?”

Mạnh Viễn lắc đầu: “Em vừa hỏi đạo diễn xong, ông ấy nói chắc là cô ấy xin nghỉ.”

Nghe vậy, Phó Thời Lãm khẽ nhú mày, giọng nói hơi lạnh đi: “Chắc là á?”

“Cô ấy vốn quen một thân một mình rồi, nên quan hệ giữa cô ấy với các nhân viên trong đoàn làm phim đều rất bình thường, chỉ xã giao chứ cũng không thân thiết gì nên không có ai đi xác nhận lại hết...”

“Gọi điện thoại cho cô ấy đi.”

Mạnh Viễn moi điện thoại ra, đến lúc đang định bấm gọi đi, đột nhiên lại nhớ tới những lời Giản Thù nói hôm qua. Cậu ta cảm thấy, đây rõ ràng là một cơ hội cực tốt để tác hợp họ với nhau còn gì nữa!

Cậu ta ngại ngùng xoa đầu, nói: “Đội trưởng Phó, em vừa mới chợt nhớ ra em quên mất chưa nạp tiền điện thoại mất rồi... Hay là anh dùng điện thoại của anh gọi cho cô ấy đi? Cô ấy con gái con đứa sống một mình, lỡ xảy ra chuyện gì thì sao...”

Phó Thời Lắm nhìn anh ta một cái, không nói gì, lấy điện thoại ra bấm số.

Mạnh Viễn hơi chợt dạ cúi đầu xuống. Đội trưởng ơi, em cũng chỉ vì lo lắng cho chuyện chung thân đại sự của anh thôi mà...

Giản Thù ngủ mơ mơ màng màng. Chuông điện thoại vừa kêu lên thì cún con cũng sủa theo. Đầu cô đau như muốn vỡ, vớ lấy điện thoại định tắt máy đi nhưng lại không cẩn thận chạm vào nút nhận cuộc gọi.

“Giản Thù.” Giọng đàn ông trầm thấp gợi cảm truyền đến trong loa điện thoại, giống như một bàn tay vô hình vén lớp sương mù ra, ý thức hỗn loạn mơ màng của Giản Thù cũng tỉnh táo lại vài phần.

Cô ném điện thoại xuống cạnh gối đầu, khẽ ‘ừm’ một tiếng đặc giọng mũi.

Ở đầu dây bên kia, Phó Thời Lắm thoáng khựng lại: “Cô không thoải mái à?”

“Ừ... hình như bị sốt rồi.” Giọng cô rất khàn, âm điệu còn không trọn vẹn. Phó Thời Lắm lại nói gì đó, nhưng cô hoàn toàn không nghe thấy gì cả, lại mơ màng ngủ thiếp đi.

Cúp điện thoại xong, sắc mặt Phó Thời Lắm lạnh như băng.

Mạnh Viễn hỏi: “Đội trưởng, Giản...”

“Ở đây giao cho cậu nhé, tôi đi trước đã.”

Nói dứt lời, Phó Thời Lãm lập tức quay người rời khỏi đó.

Không biết qua bao lâu, con cún con lại bắt đầu sủa, giọng cứ thốn thốn thức thức, nghe hơi đáng thương.

Giản Thù mò lấy điện thoại xem giờ. Đã một rưỡi chiều rồi...
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chắc thằng bé đói lắm rồi đây...

Cô vén chăn ra, tay chân uể oải hoàn toàn không dùng được chút sức lực nào. Ngồi định thần một lúc, cô mới chậm rãi dịch người, cầm túi thức ăn của cún đổ vào trong bát cho nó, thế nhưng thằng nhóc vẫn kêu càng lúc càng to.

Lúc này Giản Thù mới chậm chạp phát hiện ra rằng, nó đang hướng về phía cửa, ra sức sủa. Đầu cô choáng váng nặng chịch, loáng thoáng nghe thấy tiếng chuông cửa đang kêu.

Cô hít sâu một hơi, một lúc lâu sau mới vịn tường, lê từng bước đến bên cửa, cảm giác như cả thế giới đều đang đảo lộn lên vậy.

Sau khi mở cửa ra, cô bực bội càu nhàu, giọng nói vừa khàn đặc vừa ỉu xiu: “Chẳng phải anh có chìa khóa...”

Nhìn đến mặt của người đứng ngoài cửa, câu nói của cô lập tức ngưng bật.

Cô tưởng là Cố Chiêu chứ...

Giọng của Phó Thời Lãm vẫn lạnh lạnh như thường: “Cô thế nào rồi?”

“Rất... à rất không ổn.” Vừa nói xong, trước mắt cô tối sầm lại, cả

người ngã sang bên cạnh...

... Rơi vào một vòng tay lạnh lẽo cứng ngắt.

Chương 16

GIỌNG CỦA CÔ ẤY RẤT KHÀN, ÂM ĐIỆU CÒN KHÔNG TRỌN VẸN

Sau khi về nhà, Giản Thù lập tức ném luôn cái gọi là ‘tính toán kỹ càng’ đó ra sau đầu, cho cún con ăn xong liền nằm lăn ra giường.

Không biết có phải vì lúc chiều nay ở dưới sông lâu quá hay không mà đầu cô vầng vát không chịu nổi.

Cún con ăn xong, nhảy nhót bên cạnh giường cô mấy cái. Thấy cô không trả lời, nó lại kêu oảng oảng hai tiếng, rồi nằm vào trong ổ của mình.

Ngủ một giấc dậy, Giản Thù cảm giác đầu nặng chân nhẹ, toàn thân mềm nhũn. Cô nhúc nhích ngón tay, vốn muốn xem xem mấy giờ rồi, nhưng thực sự không còn chút sức lực nào, mí mắt nặng nề chỉ hé được ra một chút rồi lại nhanh chóng nhắm lại.

...

Đoàn làm phim.

Suốt cả một buổi sáng, không có ai nhìn thấy Giản Thù đâu. Đạo diễn tưởng cô ấy đang làm mình làm mẩy vì chuyện ngày hôm qua nên cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ coi như cho cô ấy nghỉ một ngày thôi.

Sau khi hướng dẫn động tác cho nam diễn viên, Phó Thời Lãm nhìn đồng hồ, hỏi Mạnh Viễn: “Giản Thù vẫn chưa đến à?”

Mạnh Viễn lắc đầu: “Em vừa hỏi đạo diễn xong, ông ấy nói chắc là cô ấy xin nghỉ.”

Nghe vậy, Phó Thời Lắm khẽ nhú mày, giọng nói hơi lạnh đi: “Chắc là á?”

“Cô ấy vốn quen một thân một mình rồi, nên quan hệ giữa cô ấy với các nhân viên trong đoàn làm phim đều rất bình thường, chỉ xã giao chứ cũng không thân thiết gì nên không có ai đi xác nhận lại hết...”

“Gọi điện thoại cho cô ấy đi.”

Mạnh Viễn moi điện thoại ra, đến lúc đang định bấm gọi đi, đột nhiên lại nhớ tới những lời Giản Thù nói hôm qua. Cậu ta cảm thấy, đây rõ ràng là một cơ hội cực tốt để tác hợp họ với nhau còn gì nữa!

Cậu ta ngại ngần xoa đầu, nói: “Đội trưởng Phó, em vừa mới chợt nhớ ra em quên mất chưa nạp tiền điện thoại mất rồi... Hay là anh dùng điện thoại của anh gọi cho cô ấy đi? Cô ấy con gái con đứa sống một mình, lỡ xảy ra chuyện gì thì sao...”

Phó Thời Lắm nhìn anh ta một cái, không nói gì, lấy điện thoại ra bấm số.

Mạnh Viễn hơi chợt dạ cúi đầu xuống. Đội trưởng ơi, em cũng chỉ vì lo lắng cho chuyện chung thân đại sự của anh thôi mà...

Giản Thù ngủ mơ mơ màng màng. Chuông điện thoại vừa kêu lên thì cún con cũng sủa theo. Đầu cô đau như muốn vỡ, vớ lấy điện thoại định tắt máy đi nhưng lại không cẩn thận chạm vào nút nhận cuộc gọi.

“Giản Thù.” Giọng đàn ông trầm thấp gợi cảm truyền đến trong

loa điện thoại, giống như một bàn tay vô hình vén lớp sương mù ra, ý thức hỗn loạn mơ màng của Giản Thù cũng tỉnh táo lại vài phần.

Cô ném điện thoại xuống cạnh gối đầu, khẽ ‘ừm’ một tiếng đặc giọng mũi.

Ở đầu dây bên kia, Phó Thời Lãm thoáng khựng lại: “Cô không thoải mái à?”

“Ừ... hình như bị sốt rồi.” Giọng cô rất khàn, âm điệu còn không trọn vẹn. Phó Thời Lãm lại nói gì đó, nhưng cô hoàn toàn không nghe thấy gì cả, lại mơ màng ngủ thiếp đi.

Cúp điện thoại xong, sắc mặt Phó Thời Lãm lạnh như băng.

Mạnh Viễn hỏi: “Đội trưởng, Giản...”

“Ở đây giao cho cậu nhé, tôi đi trước đã.”

Nói dứt lời, Phó Thời Lãm lập tức quay người rời khỏi đó.

Không biết qua bao lâu, con cún con lại bắt đầu sủa, giọng cứ thốn thốn thức thức, nghe hơi đáng thương.

Giản Thù mò lấy điện thoại xem giờ. Đã một rưỡi chiều rồi...
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chắc thằng bé đói lắm rồi đây...

Cô vén chăn ra, tay chân uể oải hoàn toàn không dùng được chút sức lực nào. Ngồi định thần một lúc, cô mới chậm rãi dịch người, cầm túi thức ăn của cún đổ vào trong bát cho nó, thế nhưng thằng nhóc vẫn kêu càng lúc càng to.

Lúc này Giản Thù mới chậm chạp phát hiện ra rằng, nó đang

hướng về phía cửa, ra sức sửa. Đầu cô choáng váng nặng chịch, loáng thoáng nghe thấy tiếng chuông cửa đang kêu.

Cô hít sâu một hơi, một lúc lâu sau mới vịn tường, lê từng bước đến bên cửa, cảm giác như cả thế giới đều đang đảo lộn lên vậy.

Sau khi mở cửa ra, cô bực bội cầu nhàu, giọng nói vừa khàn đặc vừa ỉu xiu: “Chẳng phải anh có chìa khóa...”

Nhìn đến mặt của người đứng ngoài cửa, câu nói của cô lập tức ngưng bật.

Cô tưởng là Cố Chiêu chứ...

Giọng của Phó Thời Lãm vẫn lạnh lạnh như thường: “Cô thế nào rồi?”

“Rất... à rất không ổn.” Vừa nói xong, trước mắt cô tối sầm lại, cả người ngã sang bên cạnh...

... Rơi vào một vòng tay lạnh lẽo cứng ngắt.

Chương 16

GIỌNG CỦA CÔ ẤY RẤT KHÀN, ÂM ĐIỆU CÒN KHÔNG TRỌN VẸN

Sau khi về nhà, Giản Thù lập tức ném luôn cái gọi là ‘tính toán kỹ càng’ đó ra sau đầu, cho cún con ăn xong liền nằm lăn ra giường.

Không biết có phải vì lúc chiều nay ở dưới sông lâu quá hay không mà đầu cô váng vất không chịu nổi.

Cún con ăn xong, nhảy nhót bên cạnh giường cô mấy cái. Thấy cô không trả lời, nó lại kêu oảng oảng hai tiếng, rồi nằm vào

trong ổ của mình.

Ngủ một giấc dậy, Giản Thù cảm giác đầu nặng chân nhẹ, toàn thân mềm nhũn. Cô nhúc nhích ngón tay, vốn muốn xem xem mấy giờ rồi, nhưng thực sự không còn chút sức lực nào, mí mắt nặng nề chỉ hé được ra một chút rồi lại nhanh chóng nhắm lại.

...

Đoàn làm phim.

Suốt cả một buổi sáng, không có ai nhìn thấy Giản Thù đâu. Đạo diễn tưởng cô ấy đang làm mình làm mẩy vì chuyện ngày hôm qua nên cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ coi như cho cô ấy nghỉ một ngày thôi.

Sau khi hướng dẫn động tác cho nam diễn viên, Phó Thời Lãm nhìn đồng hồ, hỏi Mạnh Viễn: “Giản Thù vẫn chưa đến à?”

Mạnh Viễn lắc đầu: “Em vừa hỏi đạo diễn xong, ông ấy nói chắc là cô ấy xin nghỉ.”

Nghe vậy, Phó Thời Lãm khẽ nhú mày, giọng nói hơi lạnh đi: “Chắc là á?”

“Cô ấy vốn quen một thân một mình rồi, nên quan hệ giữa cô ấy với các nhân viên trong đoàn làm phim đều rất bình thường, chỉ xã giao chứ cũng không thân thiết gì nên không có ai đi xác nhận lại hết...”

“Gọi điện thoại cho cô ấy đi.”

Mạnh Viễn moi điện thoại ra, đến lúc đang định bấm gọi đi, đột nhiên lại nhớ tới những lời Giản Thù nói hôm qua. Cậu ta cảm thấy, đây rõ ràng là một cơ hội cực tốt để tác hợp họ với nhau còn gì nữa!

Cậu ta ngại ngùng xoa đầu, nói: “Đội trưởng Phó, em vừa mới chợt nhớ ra em quên mất chưa nạp tiền điện thoại mất rồi... Hay là anh dùng điện thoại của anh gọi cho cô ấy đi? Cô ấy con gái con đứa sống một mình, lỡ xảy ra chuyện gì thì sao...”

Phó Thời Lắm nhìn anh ta một cái, không nói gì, lấy điện thoại ra bấm số.

Mạnh Viễn hơi chợt dạ cúi đầu xuống. Đội trưởng ơi, em cũng chỉ vì lo lắng cho chuyện chung thân đại sự của anh thôi mà...

Giản Thù ngủ mơ mơ màng màng. Chuông điện thoại vừa kêu lên thì cún con cũng sủa theo. Đầu cô đau như muốn vỡ, vớ lấy điện thoại định tắt máy đi nhưng lại không cẩn thận chạm vào nút nhận cuộc gọi.

“Giản Thù.” Giọng đàn ông trầm thấp gợi cảm truyền đến trong loa điện thoại, giống như một bàn tay vô hình vén lớp sương mù ra, ý thức hỗn loạn mơ màng của Giản Thù cũng tỉnh táo lại vài phần.

Cô ném điện thoại xuống cạnh gối đầu, khẽ ‘ừm’ một tiếng đặc giọng mũi.

Ở đầu dây bên kia, Phó Thời Lắm thoáng khựng lại: “Cô không thoải mái à?”

“Ừ... hình như bị sốt rồi.” Giọng cô rất khàn, âm điệu còn không trọn vẹn. Phó Thời Lắm lại nói gì đó, nhưng cô hoàn toàn không nghe thấy gì cả, lại mơ màng ngủ thiếp đi.

Cúp điện thoại xong, sắc mặt Phó Thời Lắm lạnh như băng.

Mạnh Viễn hỏi: “Đội trưởng, Giản...”

“Ở đây giao cho cậu nhé, tôi đi trước đã.”

Nói dứt lời, Phó Thời Lãm lập tức quay người rời khỏi đó.

Không biết qua bao lâu, con cún con lại bắt đầu sủa, giọng cứ thốn thốn thức thức, nghe hơi đáng thương.

Giản Thù mò lấy điện thoại xem giờ. Đã một rưỡi chiều rồi...
Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Chắc thằng bé đói lắm rồi đây...

Cô vén chăn ra, tay chân uể oải hoàn toàn không dùng được chút sức lực nào. Ngồi định thần một lúc, cô mới chậm rãi dịch người, cầm túi thức ăn của cún đổ vào trong bát cho nó, thế nhưng thằng nhóc vẫn kêu càng lúc càng to.

Lúc này Giản Thù mới chậm chạp phát hiện ra rằng, nó đang hướng về phía cửa, ra sức sủa. Đầu cô choáng váng nặng chịch, loáng thoáng nghe thấy tiếng chuông cửa đang kêu.

Cô hít sâu một hơi, một lúc lâu sau mới vịn tường, lê từng bước đến bên cửa, cảm giác như cả thế giới đều đang đảo lộn lên vậy.

Sau khi mở cửa ra, cô bực bội càu nhàu, giọng nói vừa khàn đặc vừa ỉu xiu: “Chẳng phải anh có chìa khóa...”

Nhìn đến mặt của người đứng ngoài cửa, câu nói của cô lập tức ngưng bật.

Cô tưởng là Cố Chiêu chứ...

Giọng của Phó Thời Lãm vẫn lạnh lạnh như thường: “Cô thế nào rồi?”

“Rất... à rất không ổn.” Vừa nói xong, trước mắt cô tối sầm lại, cả

người ngã sang bên cạnh...

... Rơi vào một vòng tay lạnh lẽo cứng nhắc.

Chương 17: - Chương 17

Chương 17

KHÔNG PHẢI CÔ ẤY KHÔNG THOÁT RA ĐƯỢC, MÀ LÀ KHÔNG MUỐN THOÁT RA

Phó Thời Lắm đỡ lấy cô theo phản xạ. Cơ thể cô gái trong vòng tay anh mềm mại như không có xương vậy, toàn thân nóng rực.

Anh thoáng do dự một giây, cuối cùng vẫn bế cô lên, đặt vào trong giường.

Giản Thù ngủ rất chập chờn không yên, lông mày nhíu chặt lại, khuôn mặt nhỏ trắng bệch như không còn chút sắc máu, hoàn toàn không có vẻ rạng rỡ ngông nghênh của thường ngày nữa.

Phó Thời Lắm đưa tay ra chạm nhẹ lên trán cô, đôi môi mỏng hơi mím lại.

Mùi thuốc lá mát lạnh xộc vào khoang mũi, hơi thở của đàn ông nồng đậm tựa như bao phủ lấy cô. Ý thức của Giản Thù vụn vặt, ngắt quãng, cảm giác cơ thể càng sốt cao hơn thì phải.

Cô muốn mở mắt ra, nhưng mí mắt lại như nặng nghìn cân vậy, làm thế nào cũng không tách ra nổi.

Trong cả một khoảng không tối tăm u ám, cô chỉ có thể nghe thấy tiếng tim mình đập càng lúc càng nhanh.

Thình thịch, thình thịch...

Không biết qua bao lâu, đến khi tiếng đóng cửa vang lên, Giản Thù mới cảm thấy cả thế giới yên tĩnh lại.

Cô trở mình, vùi mặt vào trong gối đầu.

...

Lúc Giản Thù tỉnh lại một lần nữa, ngoài trời đã tối hẳn rồi. Tuy cơ thể cô vẫn chưa có sức lực gì, nhưng hiển nhiên cảm giác đã tốt hơn lúc trước rất nhiều.

Cô ngồi ngẩn người trên giường một lúc mới nghe thấy có âm thanh vang lên từ phòng bếp.

Chú cún con đứng ngay ngoài cửa, nhìn vào bên trong, ra sức mà vẫy đuôi, mặt đầy vẻ hào hứng.

Đầu Giản Thù vẫn hơi hỗn loạn. Cô liếc mắt nhìn thấy trên tủ đầu giường có cốc nước và thuốc cảm đã bị bóc ra. Là Cố Chiêu đến à?

Cô vén chăn ra, dịch chân bước xuống giường, bế chú cún con lên. Ánh đèn trong bếp kích thích làm cho mắt cô cay cay xót xót. Cô hơi nheo mắt lại, rồi chột nhìn chăm chăm bóng người cao to vạm vỡ ở trong đó không chớp mắt.

Trái tim trống rỗng của cô, giống như được một thứ gì đó nhồi đầy vào.

Cô còn tưởng lúc trước là mình nằm mơ nữa chứ?!

Tay Giản Thù khe khẽ vuốt ve đầu chú cún con, nhẹ liếm đôi môi khô khốc của mình. Xem ra, cô thực sự nên lên một kế hoạch dài hơi rồi.

Phó Thời Lãm múc cháo ra bát, quay lại nhìn thấy cô đang đứng ngây người ở cửa, bèn nhẹ giọng hỏi: “Tỉnh rồi à?”

Giản Thù gật đầu. Ngửi thấy mùi cháo, bụng cô cũng kêu rồn rột.

“Ăn cơm đi.”

Giản Thù đặt chú cún con xuống đất. Đang định lấy túi đồ ăn ra cho nó, cô lại nhìn thấy túi đồ ăn đã đóng kín. Cô còn nhớ trong lúc mơ màng tỉnh dậy kia hẳn là túi đồ ăn không đóng mà nhỉ...

Hơn nữa, lúc trước mỗi khi cô đổ đồ ăn cho tên nhóc này, lần nào nó cũng chạy vòng vòng bên chân cô, thế nhưng lần này nó lại nằm trong ổ của mình gặm đồ chơi, xem ra nó không đói rồi.

Nghĩ đến một khả năng, Giản Thù hơi cong môi, đi tới ngồi xuống bên bàn ăn.

Phó Thời Lãm đặt bát cháo trắng trước mặt cô, cầm áo khoác trên ghế sofa lên: “Tôi về trước đây.” WebTru yenOn linez . com

Giản Thù cạn lời.

Một giây trước cô còn tưởng rằng anh ấy thay đổi, nào là mua thuốc, nấu cháo cho cô, lại còn cho con cún con của cô ăn nữa.

Thế nhưng một giây sau anh ấy đã lạnh nhạt chào tạm biệt rồi, hoàn toàn chẳng có chút tình cảm gì sất.

Giản Thù có cảm giác như vừa từ thiên đường rơi thẳng tắp xuống địa ngục vậy.

“Đội trưởng Phó này.” Cô gọi anh lại.

Phó Thời Lãm dừng bước, quay đầu nhìn cô: “Có chuyện gì à?”

“Cảm ơn anh chuyện hôm nay nhé. Nếu không có anh, có khi

em chết trong nhà cũng không ai biết mất.”

“Nếu còn có lần sau, thì nhớ gọi điện thoại...”

Mấy chữ ‘với người nhà’ suýt chút nữa buột ra khỏi miệng. Anh hơi khựng lại một chút rồi mới nói tiếp, “Nhớ gọi điện thoại cho người có thể liên lạc được.”

Sắc mặt Giản Thù u ám hơn vài phần: “Em chẳng có ai có thể liên lạc được cả.”

Môi Phó Thời Lãm khẽ mím lại, một tay đút vào túi quần, giọng điệu hơi trầm xuống: “Giản Thù, đây là do chính bản thân cô.”

Tự mình giam mình trong một chiếc lồng giam vĩnh viễn không ra ngoài được, còn tròng lên hết lớp khóa này đến lớp khóa khác.

Không phải cô không thể thoát ra được, mà là cô không hề muốn ra.

Giản Thù uể oải dựa vào bàn ăn, cụp mắt xuống, hàng lông mi dài tạo thành một bóng râm trên khuôn mặt cô. Một lát sau, cô mới khàn giọng nói: “Đội trưởng Phó, anh nhận ra em đúng không?”

Chương 17

KHÔNG PHẢI CÔ ẤY KHÔNG THOÁT RA ĐƯỢC, MÀ LÀ KHÔNG MUỐN THOÁT RA

Phó Thời Lãm đỡ lấy cô theo phản xạ. Cơ thể cô gái trong vòng tay anh mềm mại như không có xương vậy, toàn thân nóng rực.

Anh thoáng do dự một giây, cuối cùng vẫn bế cô lên, đặt vào trong giường.

Giản Thù ngủ rất chập chờn không yên, lông mày nhíu chặt lại, khuôn mặt nhỏ trắng bệch như không còn chút sắc máu, hoàn toàn không có vẻ rạng rỡ ngông nghênh của thường ngày nữa.

Phó Thời Lãm đưa tay ra chạm nhẹ lên trán cô, đôi môi mỏng hơi mím lại.

Mùi thuốc lá mát lạnh xộc vào khoang mũi, hơi thở của đàn ông nồng đậm tựa như bao phủ lấy cô. Ý thức của Giản Thù vụn vặt, ngắt quãng, cảm giác cơ thể càng sốt cao hơn thì phải.

Cô muốn mở mắt ra, nhưng mí mắt lại như nặng nghìn cân vậy, làm thế nào cũng không tách ra nổi.

Trong cả một khoảng không tối tăm u ám, cô chỉ có thể nghe thấy tiếng tim mình đập càng lúc càng nhanh.

Thình thịch, thình thịch...

Không biết qua bao lâu, đến khi tiếng đóng cửa vang lên, Giản Thù mới cảm thấy cả thế giới yên tĩnh lại.

Cô trở mình, vùi mặt vào trong gối đầu.

...

Lúc Giản Thù tỉnh lại một lần nữa, ngoài trời đã tối hẳn rồi. Tuy cơ thể cô vẫn chưa có sức lực gì, nhưng hiển nhiên cảm giác đã tốt hơn lúc trước rất nhiều.

Cô ngồi ngẩn người trên giường một lúc mới nghe thấy có âm thanh vang lên từ phòng bếp.

Chú cún con đứng ngay ngoài cửa, nhìn vào bên trong, ra sức mà vẫy đuôi, mặt đầy vẻ hào hứng.

Đầu Giản Thù vẫn hơi hỗn loạn. Cô liếc mắt nhìn thấy trên tủ đầu giường có cốc nước và thuốc cảm đã bị bóc ra. Là Cố Chiêu đến à?

Cô vén chăn ra, dịch chân bước xuống giường, bế chú cún con lên. Ánh đèn trong bếp kích thích làm cho mắt cô cay cay xót xót. Cô hơi nheo mắt lại, rồi chợt nhìn chằm chằm bóng người cao to vạm vỡ ở trong đó không chớp mắt.

Trái tim trống rỗng của cô, giống như được một thứ gì đó nhồi đầy vào.

Cô còn tưởng lúc trước là mình nằm mơ nữa chứ?!

Tay Giản Thù khe khẽ vuốt ve đầu chú cún con, nhẹ liếm đôi môi khô khốc của mình. Xem ra, cô thực sự nên lên một kế hoạch dài hơi rồi.

Phó Thời Lãm múc cháo ra bát, quay lại nhìn thấy cô đang đứng ngây người ở cửa, bèn nhẹ giọng hỏi: “Tỉnh rồi à?”

Giản Thù gật đầu. Ngửi thấy mùi cháo, bụng cô cũng kêu rồn rột.

“Ăn cơm đi.”

Giản Thù đặt chú cún con xuống đất. Đang định lấy túi đồ ăn ra cho nó, cô lại nhìn thấy túi đồ ăn đã đóng kín. Cô còn nhớ trong lúc mơ màng tỉnh dậy kia hẳn là túi đồ ăn không đóng mà nhỉ...

Hơn nữa, lúc trước mỗi khi cô đổ đồ ăn cho tên nhóc này, lần nào nó cũng chạy vòng vòng bên chân cô, thế nhưng lần này nó lại nằm trong ổ của mình gặm đồ chơi, xem ra nó không đói rồi.

Nghĩ đến một khả năng, Giản Thù hơi cong môi, đi tới ngồi xuống bên bàn ăn.

Phó Thời Lắm đặt bát cháo trắng trước mặt cô, cầm áo khoác trên ghế sofa lên: “Tôi về trước đây.” WebTru yenOn linez .com

Giản Thù cạn lời.

Một giây trước cô còn tưởng rằng anh ấy thay đổi, nào là mua thuốc, nấu cháo cho cô, lại còn cho con cún con của cô ăn nữa.

Thế nhưng một giây sau anh ấy đã lạnh nhạt chào tạm biệt rồi, hoàn toàn chẳng có chút tình cảm gì sất.

Giản Thù có cảm giác như vừa từ thiên đường rơi thẳng tắp xuống địa ngục vậy.

“Đội trưởng Phó này.” Cô gọi anh lại.

Phó Thời Lắm dừng bước, quay đầu nhìn cô: “Có chuyện gì à?”

“Cảm ơn anh chuyện hôm nay nhé. Nếu không có anh, có khi em chết trong nhà cũng không ai biết mất.”

“Nếu còn có lần sau, thì nhớ gọi điện thoại...”

Mấy chữ ‘với người nhà’ suýt chút nữa buột ra khỏi miệng. Anh hơi khựng lại một chút rồi mới nói tiếp, “Nhớ gọi điện thoại cho người có thể liên lạc được.”

Sắc mặt Giản Thù u ám hơn vài phần: “Em chẳng có ai có thể liên lạc được cả.”

Môi Phó Thời Lắm khẽ mím lại, một tay đút vào túi quần, giọng điệu hơi trầm xuống: “Giản Thù, đây là do chính bản thân cô.”

Tự mình giam mình trong một chiếc lồng giam vĩnh viễn không

ra ngoài được, còn tròng lên hết lớp khóa này đến lớp khóa khác.

Không phải cô không thể thoát ra được, mà là cô không hề muốn ra.

Giản Thù uể oải dựa vào bàn ăn, sụp mắt xuống, hàng lông mi dài tạo thành một bóng râm trên khuôn mặt cô. Một lát sau, cô mới khàn giọng nói: “Đội trưởng Phó, anh nhận ra em đúng không?”

Chương 17

KHÔNG PHẢI CÔ ẤY KHÔNG THOÁT RA ĐƯỢC, MÀ LÀ KHÔNG MUỐN THOÁT RA

Phó Thời Lắm đỡ lấy cô theo phản xạ. Cơ thể cô gái trong vòng tay anh mềm mại như không có xương vậy, toàn thân nóng rực.

Anh thoáng do dự một giây, cuối cùng vẫn bế cô lên, đặt vào trong giường.

Giản Thù ngủ rất chập chờn không yên, lông mày nhíu chặt lại, khuôn mặt nhỏ trắng bệch như không còn chút sắc máu, hoàn toàn không có vẻ rạng rỡ ngông nghênh của thường ngày nữa.

Phó Thời Lắm đưa tay ra chạm nhẹ lên trán cô, đôi môi mỏng hơi mím lại.

Mùi thuốc lá mát lạnh xộc vào khoang mũi, hơi thở của đàn ông nồng đậm tựa như bao phủ lấy cô. Ý thức của Giản Thù vụn vặt, ngắt quãng, cảm giác cơ thể càng sốt cao hơn thì phải.

Cô muốn mở mắt ra, nhưng mí mắt lại như nặng nghìn cân vậy, làm thế nào cũng không tách ra nổi.

Trong cả một khoảng không tối tăm u ám, cô chỉ có thể nghe

thấy tiếng tim mình đập càng lúc càng nhanh.

Thình thịch, thình thịch...

Không biết qua bao lâu, đến khi tiếng đóng cửa vang lên, Giản Thù mới cảm thấy cả thế giới yên tĩnh lại.

Cô trở mình, vùi mặt vào trong gối đầu.

...

Lúc Giản Thù tỉnh lại một lần nữa, ngoài trời đã tối hẳn rồi. Tuy cơ thể cô vẫn chưa có sức lực gì, nhưng hiển nhiên cảm giác đã tốt hơn lúc trước rất nhiều.

Cô ngồi ngẩn người trên giường một lúc mới nghe thấy có âm thanh vang lên từ phòng bếp.

Chú cún con đứng ngay ngoài cửa, nhìn vào bên trong, ra sức mà vẫy đuôi, mặt đầy vẻ hào hứng.

Đầu Giản Thù vẫn hơi hỗn loạn. Cô liếc mắt nhìn thấy trên tủ đầu giường có cốc nước và thuốc cảm đã bị bóc ra. Là Cố Chiêu đến à?

Cô vén chăn ra, dịch chân bước xuống giường, bế chú cún con lên. Ánh đèn trong bếp kích thích làm cho mắt cô cay cay xót xót. Cô hơi nheo mắt lại, rồi chột nhìn chăm chăm bóng người cao to vạm vỡ ở trong đó không chớp mắt.

Trái tim trống rỗng của cô, giống như được một thứ gì đó nhồi đầy vào.

Cô còn tưởng lúc trước là mình nằm mơ nữa chứ?!

Tay Giản Thù khe khẽ vuốt ve đầu chú cún con, nhẹ liếm đôi

môi khô khốc của mình. Xem ra, cô thực sự nên lên một kế hoạch dài hơi rồi.

Phó Thời Lắm múc cháo ra bát, quay lại nhìn thấy cô đang đứng ngây người ở cửa, bèn nhẹ giọng hỏi: “Tỉnh rồi à?”

Giản Thù gật đầu. Ngửi thấy mùi cháo, bụng cô cũng kêu rồn rột.

“Ăn cơm đi.”

Giản Thù đặt chú cún con xuống đất. Đang định lấy túi đồ ăn ra cho nó, cô lại nhìn thấy túi đồ ăn đã đóng kín. Cô còn nhớ trong lúc mơ màng tỉnh dậy kia hẳn là túi đồ ăn không đóng mà nhỉ...

Hơn nữa, lúc trước mỗi khi cô đổ đồ ăn cho tên nhóc này, lần nào nó cũng chạy vòng vòng bên chân cô, thế nhưng lần này nó lại nằm trong ổ của mình gặm đồ chơi, xem ra nó không đói rồi.

Nghĩ đến một khả năng, Giản Thù hơi cong môi, đi tới ngồi xuống bên bàn ăn.

Phó Thời Lắm đặt bát cháo trắng trước mặt cô, cầm áo khoác trên ghế sofa lên: “Tôi về trước đây.” WebTru yenOn linez . com

Giản Thù cạn lời.

Một giây trước cô còn tưởng rằng anh ấy thay đổi, nào là mua thuốc, nấu cháo cho cô, lại còn cho con cún con của cô ăn nữa.

Thế nhưng một giây sau anh ấy đã lạnh nhạt chào tạm biệt rồi, hoàn toàn chẳng có chút tình cảm gì sất.

Giản Thù có cảm giác như vừa từ thiên đường rơi thẳng tắp xuống địa ngục vậy.

“Đội trưởng Phó này.” Cô gọi anh lại.

Phó Thời Lắm dừng bước, quay đầu nhìn cô: “Có chuyện gì à?”

“Cảm ơn anh chuyện hôm nay nhé. Nếu không có anh, có khi em chết trong nhà cũng không ai biết mất.”

“Nếu còn có lần sau, thì nhớ gọi điện thoại...”

Mấy chữ ‘với người nhà’ suýt chút nữa buột ra khỏi miệng. Anh hơi khựng lại một chút rồi mới nói tiếp, “Nhớ gọi điện thoại cho người có thể liên lạc được.”

Sắc mặt Giản Thù u ám hơn vài phần: “Em chẳng có ai có thể liên lạc được cả.”

Môi Phó Thời Lắm khẽ mím lại, một tay đút vào túi quần, giọng điệu hơi trầm xuống: “Giản Thù, đây là do chính bản thân cô.”

Tự mình giam mình trong một chiếc lồng giam vĩnh viễn không ra ngoài được, còn tròng lên hết lớp khóa này đến lớp khóa khác.

Không phải cô không thể thoát ra được, mà là cô không hề muốn ra.

Giản Thù uể oải dựa vào bàn ăn, cụp mắt xuống, hàng lông mi dài tạo thành một bóng râm trên khuôn mặt cô. Một lát sau, cô mới khàn giọng nói: “Đội trưởng Phó, anh nhận ra em đúng không?”

Chương 17

KHÔNG PHẢI CÔ ẤY KHÔNG THOÁT RA ĐƯỢC, MÀ LÀ KHÔNG MUỐN THOÁT RA

Phó Thời Lắm đỡ lấy cô theo phản xạ. Cơ thể cô gái trong vòng tay anh mềm mại như không có xương vậy, toàn thân nóng rực.

Anh thoáng do dự một giây, cuối cùng vẫn bế cô lên, đặt vào trong giường.

Giản Thù ngủ rất chập chờn không yên, lông mày nhíu chặt lại, khuôn mặt nhỏ trắng bệch như không còn chút sắc máu, hoàn toàn không có vẻ rạng rỡ ngông nghênh của thường ngày nữa.

Phó Thời Lắm đưa tay ra chạm nhẹ lên trán cô, đôi môi mỏng hơi mím lại.

Mùi thuốc lá mát lạnh xộc vào khoang mũi, hơi thở của đàn ông nồng đậm tựa như bao phủ lấy cô. Ý thức của Giản Thù vụn vặt, ngắt quãng, cảm giác cơ thể càng sốt cao hơn thì phải.

Cô muốn mở mắt ra, nhưng mí mắt lại như nặng nghìn cân vậy, làm thế nào cũng không tách ra nổi.

Trong cả một khoảng không tối tăm u ám, cô chỉ có thể nghe thấy tiếng tim mình đập càng lúc càng nhanh.

Thình thịch, thình thịch...

Không biết qua bao lâu, đến khi tiếng đóng cửa vang lên, Giản Thù mới cảm thấy cả thế giới yên tĩnh lại.

Cô trở mình, vùi mặt vào trong gối đầu.

...

Lúc Giản Thù tỉnh lại một lần nữa, ngoài trời đã tối hẳn rồi. Tuy cơ thể cô vẫn chưa có sức lực gì, nhưng hiển nhiên cảm giác đã tốt hơn lúc trước rất nhiều.

Cô ngồi ngẩn người trên giường một lúc mới nghe thấy có âm thanh vang lên từ phòng bếp.

Chú cún con đứng ngay ngoài cửa, nhìn vào bên trong, ra sức mà vẫy đuôi, mặt đầy vẻ hào hứng.

Đầu Giản Thù vẫn hơi hỗn loạn. Cô liếc mắt nhìn thấy trên tủ đầu giường có cốc nước và thuốc cảm đã bị bóc ra. Là Cố Chiêu đến à?

Cô vén chăn ra, dịch chân bước xuống giường, bế chú cún con lên. Ánh đèn trong bếp kích thích làm cho mắt cô cay cay xót xót. Cô hơi nheo mắt lại, rồi chợt nhìn chằm chằm bóng người cao to vạm vỡ ở trong đó không chớp mắt.

Trái tim trống rỗng của cô, giống như được một thứ gì đó nhồi đầy vào.

Cô còn tưởng lúc trước là mình nằm mơ nữa chứ?!

Tay Giản Thù khe khẽ vuốt ve đầu chú cún con, nhẹ liếm đôi môi khô khốc của mình. Xem ra, cô thực sự nên lên một kế hoạch dài hơi rồi.

Phó Thời Lãm múc cháo ra bát, quay lại nhìn thấy cô đang đứng ngây người ở cửa, bèn nhẹ giọng hỏi: “Tỉnh rồi à?”

Giản Thù gật đầu. Ngửi thấy mùi cháo, bụng cô cũng kêu rồn rột.

“Ăn cơm đi.”

Giản Thù đặt chú cún con xuống đất. Đang định lấy túi đồ ăn ra cho nó, cô lại nhìn thấy túi đồ ăn đã đóng kín. Cô còn nhớ trong lúc mơ màng tỉnh dậy kia hẳn là túi đồ ăn không đóng mà nhỉ...

Hơn nữa, lúc trước mỗi khi cô đổ đồ ăn cho tên nhóc này, lần nào nó cũng chạy vòng vòng bên chân cô, thế nhưng lần này nó lại nằm trong ổ của mình gặm đồ chơi, xem ra nó không đói rồi.

Nghĩ đến một khả năng, Giản Thù hơi cong môi, đi tới ngồi xuống bên bàn ăn.

Phó Thời Lắm đặt bát cháo trắng trước mặt cô, cầm áo khoác trên ghế sofa lên: “Tôi về trước đây.” WebTru yenOn linez . com

Giản Thù cạn lời.

Một giây trước cô còn tưởng rằng anh ấy thay đổi, nào là mua thuốc, nấu cháo cho cô, lại còn cho con cún con của cô ăn nữa.

Thế nhưng một giây sau anh ấy đã lạnh nhạt chào tạm biệt rồi, hoàn toàn chẳng có chút tình cảm gì sất.

Giản Thù có cảm giác như vừa từ thiên đường rơi thẳng tấp xuống địa ngục vậy.

“Đội trưởng Phó này.” Cô gọi anh lại.

Phó Thời Lắm dừng bước, quay đầu nhìn cô: “Có chuyện gì à?”

“Cảm ơn anh chuyện hôm nay nhé. Nếu không có anh, có khi em chết trong nhà cũng không ai biết mất.”

“Nếu còn có lần sau, thì nhớ gọi điện thoại...”

Mấy chữ ‘với người nhà’ suýt chút nữa buột ra khỏi miệng. Anh hơi khựng lại một chút rồi mới nói tiếp, “Nhớ gọi điện thoại cho người có thể liên lạc được.”

Sắc mặt Giản Thù u ám hơn vài phần: “Em chẳng có ai có thể

liên lạc được cả.”

Môi Phó Thời Lãm khẽ mím lại, một tay đút vào túi quần, giọng điệu hơi trầm xuống: “Giản Thù, đây là do chính bản thân cô.”

Tự mình giam mình trong một chiếc lồng giam vĩnh viễn không ra ngoài được, còn tròng lên hết lớp khóa này đến lớp khóa khác.

Không phải cô không thể thoát ra được, mà là cô không hề muốn ra.

Giản Thù uể oải dựa vào bàn ăn, cụp mắt xuống, hàng lông mi dài tạo thành một bóng râm trên khuôn mặt cô. Một lát sau, cô mới khàn giọng nói: “Đội trưởng Phó, anh nhận ra em đúng không?”

Chương 18: - Chương 18

Chương 18

ĐỂ MẶC CHO KÝ ỨC SỰC SÔI NHƯ BIỂN CẢ TRONG ĐẦU, LÀM DẬY LÊN HẰNG HÀ SA CON SÓNG LỚN

Dưới ánh đèn vàng ấm áp, sắc mặt Giản Thù vẫn trắng bệch yếu ớt, mọi cảm xúc trong đáy mắt đều bị bóng râm phủ lấp, cơ thể gầy guộc mỏng manh thoát nhìn vừa uể oải vừa bất lực.

Phó Thời Lãm chợt nhớ tới rất rất lâu trước đây, ngày cô ấy xuất viện, một thân một mình đi nhận di vật của bố mẹ, sau đó đứng giữa trời tuyết rơi, hoang mang mờ mịt nhìn về phía trước.

Khi ấy, cô cũng giống như bây giờ vậy. Rõ ràng là yếu ớt không chịu nổi một đòn, nhưng lại cắn chặt răng, bước từng bước về phía trước, chưa từng quay đầu lấy một lần.

Giản Thù không phải một người dễ dàng để lộ cảm xúc ra ngoài. Kể từ khi cô mười lăm tuổi, cô đã là như thế rồi.

Nhưng hiện tại, cô cảm thấy rất khó chịu.

Một lúc rất lâu sau, Phó Thời Lãm mới nói: “Nếu tại tôi khiến cho cô phải nhớ lại những chuyện đó, thì thành thực xin lỗi cô.”

“Anh không cần phải xin lỗi. Anh nói rất đúng, đây là vấn đề của chính bản thân em.”

Là do cô vẫn luôn vui mình trong quá khứ không thoát ra được. Là do cô đã quen với sự cô độc, không thích tiếp xúc với người khác. Là do cô trong bao nhiêu năm qua vẫn cứ đơn phương coi anh là tia hy vọng và ánh sáng duy nhất của mình trong bóng

đêm u tối.

Cũng là do cô, vào thời điểm gặp lại anh, cứ bức thiết muốn bước lại gần, muốn giành được chút hơi ấm từ anh...

Cô thực sự rất ích kỷ, hoàn toàn không hề cân nhắc đến cảm giác của anh ấy.

Những tội nợ đó vốn chỉ là của một mình cô thôi, cô có tư cách gì mà kéo anh xuống vực thẳm cùng mình chứ.

“Đội trưởng Phó, anh về đi. Cảm ơn anh.” Giọng Giản Thù rất khàn, không quay đầu nhìn anh, “Câu cảm ơn này, từ mười năm trước em vẫn chưa kịp nói.”

Đôi môi mỏng của Phó Thời Lầm hơi mấp máy nhưng cuối cùng cũng không nói thêm gì cả. Trước khi đi, anh chỉ dặn dò: “Cô nghỉ ngơi đi.”

Tiếng đóng cửa vang lên, Giản Thù mới như mất hết tất cả sức lực vậy. Cô nhoài người xuống bàn, mũi cay xè, cổ họng vô cùng chua chát, mắt cũng đã ươn ướt rồi.

Chờ đến khi bát cháo trắng nguội ngắt, cô mới ngồi dậy, chậm rãi nuốt từng miếng từng miếng một.

Ăn cháo xong, cô lại nằm vật ra giường, đưa tay kéo ngăn tủ đầu giường ra. Ngón tay cô chạm vào khung ảnh đè ở dưới cùng ngăn tủ, nhưng cuối cùng vẫn không có dũng khí lấy nó ra.

Cô chính là một con bé yếu đuối. Bất luận bao nhiêu lâu trôi qua, cô đều không thể nào đối mặt với tất cả những gì đã từng xảy ra, vĩnh viễn cũng không thoát ra được.

Cô giống như một con thú bị giam cầm, trói buộc thân mình trong cũi. Nguồn : we.btruyenonline.com

Giản Thù bật nhạc lên mức to nhất, nhắm mắt lại, để mặc cho ký ức sục sôi như biển cả trong đầu, làm dấy lên hàng hà sa những con sóng lớn.

Ở dưới lầu, Phó Thời Lãm ngồi trong xe, nhìn ô cửa sổ vẫn còn sáng đèn kia. Đôi mắt đen của anh trầm hẳn xuống, đốt hết liều thuốc này đến liều thuốc khác, dung mạo tuấn tú bị ánh đèn lạnh lạnh bàng bạc chiếu xuống, càng làm tăng thêm vài phần cô quạnh.

Không biết đã qua bao lâu, tiếng chuông điện thoại chột vang lên.

Phó Thời Lãm nghe máy.

Là Mạnh Viễn gọi tới: “Đội trưởng ơi, bên phía thành phố B đã thành lập tổ chuyên án rồi. Họ muốn liên lạc với người bị hại còn sống sót của năm đó để tìm hiểu thêm tin tức. Có điều, em đã từ chối theo như lời anh dặn rồi ạ... Ban đầu họ vốn có chút không vui, may mà đồn trưởng ra mặt giải quyết.”

Phó Thời Lãm ừ một tiếng, âm điệu trong trẻo lạnh lùng lại rất ngắn gọn.

Mạnh Viễn đã sớm quen với cái tính kiệm lời ít nói của anh rồi. Nói xong chuyện chính, cậu ta mới bắt đầu nhẩy sang tò mò buôn dưa lê: “Đội trưởng, Giản Thù thế nào rồi ạ?”

“Cũng tạm, đỡ sốt rồi.”

“Hí hí, đội trưởng này, Giản Thù xinh nhỉ anh nhỉ?”

Phó Thời Lãm cạn lời, dập liều thuốc trong tay đi, “Cậu định nói cái gì?!”

Mạnh Viễn vội nói: “Không không không, có gì đâu ạ. Chỉ là, lúc người của đoàn phim tới mời chúng ta, đại đa số mọi người đều ngại phiền phức từ chối hết. Nếu theo tính cách của anh, thì anh hẳn là người không có khả năng nhận nhất mới đúng chứ... Đội trưởng Phó này, có phải anh nhận là vì Giản Thù không?”

Giọng điệu Phó Thời Lãm rất lãnh đạm: “Cậu nghĩ nhiều quá rồi đấy.”

Mạnh Viễn còn chưa kịp thăm dò quân tình giúp Giản Thù, đầu dây bên kia đã cúp luôn máy không chút nể nang rồi.

Nhìn màn hình điện thoại tối đen, Mạnh Viễn vò đầu bứt tai. Có điều, càng nghĩ càng thấy kỳ quặc thật đấy, rốt cuộc vì sao mà Đội trưởng Phó lại nhận nhiệm vụ này nhỉ?

Chương 18

ĐỂ MẶC CHO KÝ ỨC SỤC SÔI NHƯ BIỂN CẢ TRONG ĐẦU, LÀM DẬY LÊN HẰNG HÀ SA CON SÓNG LỚN

Dưới ánh đèn vàng ấm áp, sắc mặt Giản Thù vẫn trắng bệch yếu ớt, mọi cảm xúc trong đáy mắt đều bị bóng râm phủ lấp, cơ thể gầy guộc mảnh manh thoát nhìn vừa uể oải vừa bất lực.

Phó Thời Lãm chợt nhớ tới rất rất lâu trước đây, ngày cô ấy xuất viện, một thân một mình đi nhận di vật của bố mẹ, sau đó đứng giữa trời tuyết rơi, hoang mang mờ mịt nhìn về phía trước.

Khi ấy, cô cũng giống như bây giờ vậy. Rõ ràng là yếu ớt không chịu nổi một đòn, nhưng lại cắn chặt răng, bước từng bước về phía trước, chưa từng quay đầu lấy một lần.

Giản Thù không phải một người dễ dàng để lộ cảm xúc ra ngoài. Kể từ khi cô mười lăm tuổi, cô đã là như thế rồi.

Nhưng hiện tại, cô cảm thấy rất khó chịu.

Một lúc rất lâu sau, Phó Thời Lãm mới nói: “Nếu tại tôi khiến cho cô phải nhớ lại những chuyện đó, thì thành thực xin lỗi cô.”

“Anh không cần phải xin lỗi. Anh nói rất đúng, đây là vấn đề của chính bản thân em.”

Là do cô vẫn luôn vui mình trong quá khứ không thoát ra được. Là do cô đã quen với sự cô độc, không thích tiếp xúc với người khác. Là do cô trong bao nhiêu năm qua vẫn cứ đơn phương coi anh là tia hy vọng và ánh sáng duy nhất của mình trong bóng đêm u tối.

Cũng là do cô, vào thời điểm gặp lại anh, cứ bức thiết muốn bước lại gần, muốn giành được chút hơi ấm từ anh...

Cô thực sự rất ích kỷ, hoàn toàn không hề cân nhắc đến cảm giác của anh ấy.

Những tội nợ đó vốn chỉ là của một mình cô thôi, cô có tư cách gì mà kéo anh xuống vực thẳm cùng mình chứ.

“Đội trưởng Phó, anh về đi. Cảm ơn anh.” Giọng Giản Thù rất khàn, không quay đầu nhìn anh, “Câu cảm ơn này, từ mười năm trước em vẫn chưa kịp nói.”

Đôi môi mỏng của Phó Thời Lãm hơi mấp máy nhưng cuối cùng cũng không nói thêm gì cả. Trước khi đi, anh chỉ dặn dò: “Cô nghỉ ngơi đi.”

Tiếng đóng cửa vang lên, Giản Thù mới như mất hết tất cả sức lực vậy. Cô nhào người xuống bàn, mũi cay xè, cổ họng vô cùng chua chát, mắt cũng đã ươn ướt rồi.

Chờ đến khi bát cháo trắng nguội ngắt, cô mới ngồi dậy, chậm

rãi nuốt từng miếng từng miếng một.

Ăn cháo xong, cô lại nằm vật ra giường, đưa tay kéo ngăn tủ đầu giường ra. Ngón tay cô chạm vào khung ảnh đè ở dưới cùng ngăn tủ, nhưng cuối cùng vẫn không có dũng khí lấy nó ra.

Cô chính là một con bé yếu đuối. Bất luận bao nhiêu lâu trôi qua, cô đều không thể nào đối mặt với tất cả những gì đã từng xảy ra, vĩnh viễn cũng không thoát ra được.

Cô giống như một con thú bị giam cầm, trói buộc thân mình trong cũi. Nguồn : we.btruyenonline.com

Giản Thù bật nhạc lên mức to nhất, nhắm mắt lại, để mặc cho ký ức sục sôi như biển cả trong đầu, làm dấy lên hàng hà sa những con sóng lớn.

Ở dưới lầu, Phó Thời Lãm ngồi trong xe, nhìn ô cửa sổ vẫn còn sáng đèn kia. Đôi mắt đen của anh trầm hẳn xuống, đốt hết điều thuốc này đến điều thuốc khác, dung mạo tuấn tú bị ánh đèn lạnh lạnh bàng bạc chiếu xuống, càng làm tăng thêm vài phần cô quạnh.

Không biết đã qua bao lâu, tiếng chuông điện thoại chột vang lên.

Phó Thời Lãm nghe máy.

Là Mạnh Viễn gọi tới: “Đội trưởng ơi, bên phía thành phố B đã thành lập tổ chuyên án rồi. Họ muốn liên lạc với người bị hại còn sống sót của năm đó để tìm hiểu thêm tin tức. Có điều, em đã từ chối theo như lời anh dặn rồi ạ... Ban đầu họ vốn có chút không vui, may mà đồn trưởng ra mặt giải quyết.”

Phó Thời Lãm ừ một tiếng, âm điệu trong trẻo lạnh lùng lại rất ngắn gọn.

Mạnh Viễn đã sớm quen với cái tính kiệm lời ít nói của anh rồi. Nói xong chuyện chính, cậu ta mới bắt đầu nhảy sang tò mò buôn dưa lê: “Đội trưởng, Giản Thù thế nào rồi ạ?”

“Cũng tạm, đỡ sốt rồi.”

“Hí hí, đội trưởng này, Giản Thù xinh nhỉ anh nhỉ?”

Phó Thời Lãm cạn lời, dập điếu thuốc trong tay đi, “Cậu định nói cái gì?!”

Mạnh Viễn vội nói: “Không không không, có gì đâu ạ. Chỉ là, lúc người của đoàn phim tới mời chúng ta, đại đa số mọi người đều ngại phiền phức từ chối hết. Nếu theo tính cách của anh, thì anh hẳn là người không có khả năng nhận nhất mới đúng chứ... Đội trưởng Phó này, có phải anh nhận là vì Giản Thù không?”

Giọng điệu Phó Thời Lãm rất lãnh đạm: “Cậu nghĩ nhiều quá rồi đấy.”

Mạnh Viễn còn chưa kịp thăm dò quân tình giúp Giản Thù, đầu dây bên kia đã cúp luôn máy không chút nể nang rồi.

Nhìn màn hình điện thoại tối đen, Mạnh Viễn vò đầu bứt tai. Có điều, càng nghĩ càng thấy kỳ quặc thật đấy, rốt cuộc vì sao mà Đội trưởng Phó lại nhận nhiệm vụ này nhỉ?

Chương 18

ĐỂ MẶC CHO KÝ ỨC SỤC SÔI NHƯ BIỂN CẢ TRONG ĐẦU, LÀM DẬY LÊN HẰNG HÀ SA CON SÓNG LỚN

Dưới ánh đèn vàng ấm áp, sắc mặt Giản Thù vẫn trắng bệch yếu ớt, mọi cảm xúc trong đáy mắt đều bị bóng râm phủ lấp, cơ thể gầy guộc mảnh mai thoát nhìn vừa uể oải vừa bất lực.

Phó Thời Lắm chợt nhớ tới rất rất lâu trước đây, ngày cô ấy xuất viện, một thân một mình đi nhận di vật của bố mẹ, sau đó đứng giữa trời tuyết rơi, hoang mang mờ mịt nhìn về phía trước.

Khi ấy, cô cũng giống như bây giờ vậy. Rõ ràng là yếu ớt không chịu nổi một đòn, nhưng lại cắn chặt răng, bước từng bước về phía trước, chưa từng quay đầu lấy một lần.

Giản Thù không phải một người dễ dàng để lộ cảm xúc ra ngoài. Kể từ khi cô mười lăm tuổi, cô đã là như thế rồi.

Nhưng hiện tại, cô cảm thấy rất khó chịu.

Một lúc rất lâu sau, Phó Thời Lắm mới nói: “Nếu tại tôi khiến cho cô phải nhớ lại những chuyện đó, thì thành thực xin lỗi cô.”

“Anh không cần phải xin lỗi. Anh nói rất đúng, đây là vấn đề của chính bản thân em.”

Là do cô vẫn luôn vui mình trong quá khứ không thoát ra được. Là do cô đã quen với sự cô độc, không thích tiếp xúc với người khác. Là do cô trong bao nhiêu năm qua vẫn cứ đơn phương coi anh là tia hy vọng và ánh sáng duy nhất của mình trong bóng đêm u tối.

Cũng là do cô, vào thời điểm gặp lại anh, cứ bức thiết muốn bước lại gần, muốn giành được chút hơi ấm từ anh...

Cô thực sự rất ích kỷ, hoàn toàn không hề cân nhắc đến cảm giác của anh ấy.

Những tội nợ đó vốn chỉ là của một mình cô thôi, cô có tư cách gì mà kéo anh xuống vực thẳm cùng mình chứ.

“Đội trưởng Phó, anh về đi. Cảm ơn anh.” Giọng Giản Thù rất

khàn, không quay đầu nhìn anh, “Câu cảm ơn này, từ mười năm trước em vẫn chưa kịp nói.”

Đôi môi mỏng của Phó Thời Lãm hơi mấp máy nhưng cuối cùng cũng không nói thêm gì cả. Trước khi đi, anh chỉ dặn dò: “Cô nghỉ ngơi đi.”

Tiếng đóng cửa vang lên, Giản Thù mới như mất hết tất cả sức lực vậy. Cô nhào người xuống bàn, mũi cay xè, cổ họng vô cùng chua chát, mắt cũng đã ươn ướt rồi.

Chờ đến khi bát cháo trắng nguội ngắt, cô mới ngồi dậy, chậm rãi nuốt từng miếng từng miếng một.

Ăn cháo xong, cô lại nằm vật ra giường, đưa tay kéo ngăn tủ đầu giường ra. Ngón tay cô chạm vào khung ảnh đè ở dưới cùng ngăn tủ, nhưng cuối cùng vẫn không có dũng khí lấy nó ra.

Cô chính là một con bé yếu đuối. Bất luận bao nhiêu lâu trôi qua, cô đều không thể nào đối mặt với tất cả những gì đã từng xảy ra, vĩnh viễn cũng không thoát ra được.

Cô giống như một con thú bị giam cầm, trói buộc thân mình trong cũi. Nguồn : we.btruyenonline.com

Giản Thù bật nhạc lên mức to nhất, nhắm mắt lại, để mặc cho ký ức sục sôi như biển cả trong đầu, làm dấy lên hàng hà sa những con sóng lớn.

Ở dưới lầu, Phó Thời Lãm ngồi trong xe, nhìn ô cửa sổ vẫn còn sáng đèn kia. Đôi mắt đen của anh trầm hẳn xuống, đốt hết điều thuốc này đến điều thuốc khác, dung mạo tuấn tú bị ánh đèn lạnh lạnh bàng bạc chiếu xuống, càng làm tăng thêm vài phần cô quạnh.

Không biết đã qua bao lâu, tiếng chuông điện thoại chợt vang

lên.

Phó Thời Lãm nghe máy.

Là Mạnh Viễn gọi tới: “Đội trưởng ơi, bên phía thành phố B đã thành lập tổ chuyên án rồi. Họ muốn liên lạc với người bị hại còn sống sót của năm đó để tìm hiểu thêm tin tức. Có điều, em đã từ chối theo như lời anh dặn rồi ạ... Ban đầu họ vốn có chút không vui, may mà đồn trưởng ra mặt giải quyết.”

Phó Thời Lãm ừ một tiếng, âm điệu trong trẻo lạnh lùng lại rất ngắn gọn.

Mạnh Viễn đã sớm quen với cái tính kiệm lời ít nói của anh rồi. Nói xong chuyện chính, cậu ta mới bắt đầu nháy sang tò mò buồn dừa lên: “Đội trưởng, Giản Thù thế nào rồi ạ?”

“Cũng tạm, đỡ sốt rồi.”

“Hí hí, đội trưởng này, Giản Thù xinh nhỉ anh nhỉ?”

Phó Thời Lãm cạn lời, dập diếu thuốc trong tay đi, “Cậu định nói cái gì?!”

Mạnh Viễn vội nói: “Không không không, có gì đâu ạ. Chỉ là, lúc người của đoàn phim tới mời chúng ta, đại đa số mọi người đều ngại phiền phức từ chối hết. Nếu theo tính cách của anh, thì anh hẳn là người không có khả năng nhận nhất mới đúng chứ... Đội trưởng Phó này, có phải anh nhận là vì Giản Thù không?”

Giọng điệu Phó Thời Lãm rất lãnh đạm: “Cậu nghĩ nhiều quá rồi đấy.”

Mạnh Viễn còn chưa kịp thăm dò quân tình giúp Giản Thù, đầu dây bên kia đã cúp luôn máy không chút nể nang rồi.

Nhìn màn hình điện thoại tối đen, Mạnh Viễn vò đầu bứt tai. Có điều, càng nghĩ càng thấy kỳ quặc thật đấy, rốt cuộc vì sao mà Đội trưởng Phó lại nhận nhiệm vụ này nhỉ?

Chương 18

ĐỂ MẶC CHO KÝ ỨC SỤC SÔI NHƯ BIỂN CẢ TRONG ĐẦU, LÀM DẬY LÊN HẰNG HÀ SA CON SÓNG LỚN

Dưới ánh đèn vàng ấm áp, sắc mặt Giản Thù vẫn trắng bệch yếu ớt, mọi cảm xúc trong đáy mắt đều bị bóng râm phủ lấp, cơ thể gầy guộc mỏng manh thoát nhìn vừa uể oải vừa bất lực.

Phó Thời Lầm chợt nhớ tới rất rất lâu trước đây, ngày cô ấy xuất viện, một thân một mình đi nhận di vật của bố mẹ, sau đó đứng giữa trời tuyết rơi, hoang mang mờ mịt nhìn về phía trước.

Khi ấy, cô cũng giống như bây giờ vậy. Rõ ràng là yếu ớt không chịu nổi một đòn, nhưng lại cắn chặt răng, bước từng bước về phía trước, chưa từng quay đầu lấy một lần.

Giản Thù không phải một người dễ dàng để lộ cảm xúc ra ngoài. Kể từ khi cô mười lăm tuổi, cô đã là như thế rồi.

Nhưng hiện tại, cô cảm thấy rất khó chịu.

Một lúc rất lâu sau, Phó Thời Lầm mới nói: “Nếu tại tôi khiến cho cô phải nhớ lại những chuyện đó, thì thành thực xin lỗi cô.”

“Anh không cần phải xin lỗi. Anh nói rất đúng, đây là vấn đề của chính bản thân em.”

Là do cô vẫn luôn vùi mình trong quá khứ không thoát ra được. Là do cô đã quen với sự cô độc, không thích tiếp xúc với người khác. Là do cô trong bao nhiêu năm qua vẫn cứ đơn phương coi anh là tia hy vọng và ánh sáng duy nhất của mình trong bóng

đêm u tối.

Cũng là do cô, vào thời điểm gặp lại anh, cứ bức thiết muốn bước lại gần, muốn giành được chút hơi ấm từ anh...

Cô thực sự rất ích kỷ, hoàn toàn không hề cân nhắc đến cảm giác của anh ấy.

Những tội nợ đó vốn chỉ là của một mình cô thôi, cô có tư cách gì mà kéo anh xuống vực thẳm cùng mình chứ.

“Đội trưởng Phó, anh về đi. Cảm ơn anh.” Giọng Giản Thù rất khàn, không quay đầu nhìn anh, “Câu cảm ơn này, từ mười năm trước em vẫn chưa kịp nói.”

Đôi môi mỏng của Phó Thời Lầm hơi mấp máy nhưng cuối cùng cũng không nói thêm gì cả. Trước khi đi, anh chỉ dặn dò: “Cô nghỉ ngơi đi.”

Tiếng đóng cửa vang lên, Giản Thù mới như mất hết tất cả sức lực vậy. Cô nhào người xuống bàn, mũi cay xè, cổ họng vô cùng chua chát, mắt cũng đã ươn ướt rồi.

Chờ đến khi bát cháo trắng nguội ngắt, cô mới ngồi dậy, chậm rãi nuốt từng miếng từng miếng một.

Ăn cháo xong, cô lại nằm vật ra giường, đưa tay kéo ngăn tủ đầu giường ra. Ngón tay cô chạm vào khung ảnh đè ở dưới cùng ngăn tủ, nhưng cuối cùng vẫn không có dũng khí lấy nó ra.

Cô chính là một con bé yếu đuối. Bất luận bao nhiêu lâu trôi qua, cô đều không thể nào đối mặt với tất cả những gì đã từng xảy ra, vĩnh viễn cũng không thoát ra được.

Cô giống như một con thú bị giam cầm, trói buộc thân mình trong cũi. Nguồn : we.btruyenonline.com

Giản Thù bật nhạc lên mức to nhất, nhắm mắt lại, để mặc cho ký ức sục sôi như biển cả trong đầu, làm dấy lên hàng hà sa những con sóng lớn.

Ở dưới lầu, Phó Thời Lãm ngồi trong xe, nhìn ô cửa sổ vẫn còn sáng đèn kia. Đôi mắt đen của anh trầm hẳn xuống, đốt hết liều thuốc này đến liều thuốc khác, dung mạo tuần tú bị ánh đèn lạnh lạnh bàng bạc chiếu xuống, càng làm tăng thêm vài phần cô quạnh.

Không biết đã qua bao lâu, tiếng chuông điện thoại chột vang lên.

Phó Thời Lãm nghe máy.

Là Mạnh Viễn gọi tới: “Đội trưởng ơi, bên phía thành phố B đã thành lập tổ chuyên án rồi. Họ muốn liên lạc với người bị hại còn sống sót của năm đó để tìm hiểu thêm tin tức. Có điều, em đã từ chối theo như lời anh dặn rồi ạ... Ban đầu họ vốn có chút không vui, may mà đồn trưởng ra mặt giải quyết.”

Phó Thời Lãm ừ một tiếng, âm điệu trong trẻo lạnh lùng lại rất ngắn gọn.

Mạnh Viễn đã sớm quen với cái tính kiệm lời ít nói của anh rồi. Nói xong chuyện chính, cậu ta mới bắt đầu nhảy sang tò mò buôn dưa lê: “Đội trưởng, Giản Thù thế nào rồi ạ?”

“Cũng tạm, đỡ sốt rồi.”

“Hí hí, đội trưởng này, Giản Thù xinh nhỉ anh nhỉ?”

Phó Thời Lãm cạn lời, dập liều thuốc trong tay đi, “Cậu định nói cái gì?!”

Mạnh Viễn vội nói: “Không không không, có gì đâu ạ. Chỉ là, lúc người của đoàn phim tới mời chúng ta, đại đa số mọi người đều ngại phiền phức từ chối hết. Nếu theo tính cách của anh, thì anh hẳn là người không có khả năng nhận nhất mới đúng chứ... Đội trưởng Phó này, có phải anh nhận là vì Giải Thù không?”

Giọng điệu Phó Thời Lãm rất lãnh đạm: “Cậu nghĩ nhiều quá rồi đấy.”

Mạnh Viễn còn chưa kịp thăm dò quân tình giúp Giải Thù, đầu dây bên kia đã cúp luôn máy không chút nể nang rồi.

Nhìn màn hình điện thoại tối đen, Mạnh Viễn vò đầu bứt tai. Có điều, càng nghĩ càng thấy kỳ quặc thật đấy, rốt cuộc vì sao mà Đội trưởng Phó lại nhận nhiệm vụ này nhỉ?

Chương 19: - Chương 19

Chương 19

GIỐNG NHƯ ÁNH NẮNG MẶT TRỜI XUYÊN QUA MÀN ĐÊM U TỐI, CHIẾU VÀO NƠI SÂU THẨM NHẤT TRONG LÒNG ANH

Ba ngày sau, Giản Thù lại một lần nữa xuất hiện ở đoàn phim. Cô vẫn ngồi trong góc theo thói quen, yên tĩnh ngồi một mình đọc kịch bản.

Cô trợ lý mà Cố Chiêu tìm cho cô cũng đã nhận công tác. Cô ấy ở trong giới giải trí được hai năm rồi, có khá nhiều kinh nghiệm. Vì trước khi tới đây, Cố Chiêu đã dặn dò trước rồi nên cô ấy cũng không tới làm phiền Giản Thù, chỉ làm những việc mình cần làm thôi.

Tần Khả Khả ở cách đó không xa, không biết đã bị đụng phải tường cứng ở chỗ Phó Thời Lầm bao nhiêu lần rồi, cuối cùng lại về bên đạo diễn, thổ thê: “Đạo diễn ơi, anh nhìn cái dáng vẻ thần thái sáng láng kia của Giản Thù mà xem, hoàn toàn chẳng giống bị ồm chút nào. Chắc không phải là cô ta cố tình muốn trốn việc để bày tỏ sự bất mãn của mình đấy chứ?”

Đạo diễn vút quyển kịch bản đánh xoạch một cái, ngược mắt lườm Tần Khả Khả. Ngay ngày thứ hai không đến đoàn phim, Giản Thù đã nhắn tin cho ông ta để xin nghỉ, mà ông ta cũng đã dặn cô chú ý nghỉ ngơi dưỡng bệnh rồi. Thế nhưng, vì sao chuyện đó sang đến miệng Tần Khả Khả lại biến chất thế nhỉ?

“Vậy theo cô thì cô ấy đang bày tỏ sự bất mãn về chuyện gì?”

“Tôi không...”

“Tần Khả Khả, bất luận ngày đó cô có cố ý hay không, thì cô đều nên cảm thấy may mắn vì Giản Thù đã không truy cứu. Nếu không, một khi chuyện này bị làm âm lên cho giới truyền thông biết được, cô cho rằng cô vẫn còn có thể yên tâm ngồi đây mà quay phim được nữa sao?”

Sắc mặt Tần Khả Khả hơi biến đổi, câu nói nghẹn lại trong cổ họng, lên không được, xuống chẳng xong.

Đạo diễn cảm thấy hơi phiền phức. Cái cô Tần Khả Khả này, trong bụng chứa đủ thứ trò gian xảo, đến thời điểm như thế này rồi vẫn còn chưa rút được kinh nghiệm, không chịu ngừng cái thói bới móc đi.

“VẬY... TÔI VỀ ĐỌC KỊCH BẢN TRƯỚC NHÉ ĐẠO DIỄN.”

“Ừ.”

Lúc bỏ đi, Tần Khả Khả vẫn còn có chút không cam lòng. Cô ta cần môi, mặt đầy vẻ bất mãn.

Chuyện này mà làm âm lên, chẳng lẽ chỉ có mình cô ta chịu ảnh hưởng thôi sao? Là cả đoàn phim mới đúng! Hừ, ông ta nói mấy lời này thì đường hoàng chính trực lắm, thế nhưng họ không cứu người kịp thời, cũng có sơ sẩy, sao lại đổ vấy hết lên đầu cô ta được?!

Đó vốn chỉ là một chuyện ngoài ý muốn... thôi mà.

Giản Thù ngồi chưa được bao lâu, Mạnh Viễn đã chạy tới, đưa cho cô một bình nước.

Cô đón lấy, nói cảm ơn cậu ta, vừa mở nắp định uống đã thấy Mạnh Viễn nhăm nhăm nháy nháy hỏi: “Sao rồi sao rồi, kế hoạch dài hơi của cô đã thiết kế xong chưa?”

Giản Thù á khẩu.

Cô liếm môi, chậm rãi uống nước, đáp: “Vẫn chưa.”

Mạnh Viễn nhíu mày: “Sao lại như thế nhỉ. Lần trước vừa nghe thấy cô bị ốm, Đội trưởng Phó đã lập tức chạy sang bên đó rồi. Tôi còn tưởng hai người có thể có cái gì gì nữa chứ.”

Giản Thù im lặng mất một thoáng. Đúng là cũng đáng tiếc thật. Ngày hôm đó cô bị sốt, đầu óc không minh mẫn lắm nên mới để lỡ một cơ hội tốt như vậy.

Mạnh Viễn lại nói: “Hai hôm nay, cái cô Tần Khả Khả kia cứ hờ một chút là lại luẩn quẩn bên cạnh Đội trưởng Phó. Chỉ cần là người có mắt thì đều có thể nhìn ra được là cô ta muốn làm gì rồi. Cô phải sát sao vào tí đi, đừng có để cô ta vượt lên giành mất chứ.”

Đúng lúc này, trợ lý chạy tới nhắc cô đã đến cảnh quay.

Giản Thù gập kịch bản lại, mỉm cười với Mạnh Viễn: “Tôi biết rồi.”

Khi Mạnh Viễn quay trở lại bên cạnh Phó Thời Lãm, anh ấy đang dạy nam diễn viên trong đoàn lắp súng. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Ban đầu nhóm nam diễn viên còn cầu nhàu sao súng đạo cụ mà làm nặng thế. Thế nhưng khi nhìn thấy thứ đó múa như nước chảy mây trôi tựa hồ chẳng hề có trọng lượng ở trong tay Phó Thời Lãm, thì ai ai cũng đều khâm phục từ tận đáy lòng.

Quả nhiên, cảnh sát là một nghề mà không phải người bình thường có thể làm được.

Mạnh Viễn bước tới nói: “Đội trưởng, để tôi tới dạy họ cho. Anh

đi uống nước nghỉ ngơi chút đi.”

Phó Thời Lắm gật đầu, đặt súng xuống bàn.

Vừa quay người, anh đã nhìn thấy Giản Thù đang quay phim. Cô mặc bộ cảnh phục, vóc dáng thẳng tắp, nụ cười vừa rục rở lại vừa ấm áp.

Dường như cảm nhận được có người đang nhìn mình, Giản Thù quay đầu sang, nở một nụ cười càng rạng rỡ hơn với anh.

Nụ cười đó, giống như ánh nắng mặt trời xuyên qua màn đêm u tối, chiếu vào nơi sâu thẳm nhất trong lòng anh vậy.

Chương 19

GIỐNG NHƯ ÁNH NẮNG MẶT TRỜI XUYÊN QUA MÀN ĐÊM U TỐI, CHIẾU VÀO NƠI SÂU THẳM NHẤT TRONG LÒNG ANH

Ba ngày sau, Giản Thù lại một lần nữa xuất hiện ở đoàn phim. Cô vẫn ngồi trong góc theo thói quen, yên tĩnh ngồi một mình đọc kịch bản.

Cô trợ lý mà Cố Chiêu tìm cho cô cũng đã nhận công tác. Cô ấy ở trong giới giải trí được hai năm rồi, có khá nhiều kinh nghiệm. Vì trước khi tới đây, Cố Chiêu đã dặn dò trước rồi nên cô ấy cũng không tới làm phiền Giản Thù, chỉ làm những việc mình cần làm thôi.

Tần Khả Khả ở cách đó không xa, không biết đã bị đụng phải tường cứng ở chỗ Phó Thời Lắm bao nhiêu lần rồi, cuối cùng lại về bên đạo diễn, thổ thê: “Đạo diễn ơi, anh nhìn cái dáng vẻ thần thái sáng láng kia của Giản Thù mà xem, hoàn toàn chẳng giống bị ốm chút nào. Chắc không phải là cô ta cố tình muốn trốn việc để bày tỏ sự bất mãn của mình đấy chứ?”

Đạo diễn rút quyển kịch bản đánh xoạch một cái, ngược mắt lườm Tần Khả Khả. Ngay ngày thứ hai không đến đoàn phim, Giản Thủ đã nhắn tin cho ông ta để xin nghỉ, mà ông ta cũng đã dặn cô chú ý nghỉ ngơi dưỡng bệnh rồi. Thế nhưng, vì sao chuyện đó sang đến miệng Tần Khả Khả lại biến chất thế nhỉ?

“VẬY theo cô thì cô ấy đang bày tỏ sự bất mãn về chuyện gì?”

“Tôi không...”

“Tần Khả Khả, bất luận ngày đó cô có cố ý hay không, thì cô đều nên cảm thấy may mắn vì Giản Thủ đã không truy cứu. Nếu không, một khi chuyện này bị làm ầm lên cho giới truyền thông biết được, cô cho rằng cô vẫn còn có thể yên tâm ngồi đây mà quay phim được nữa sao?”

Sắc mặt Tần Khả Khả hơi biến đổi, câu nói nghẹn lại trong cổ họng, lên không được, xuống chẳng xong.

Đạo diễn cảm thấy hơi phiền phức. Cái cô Tần Khả Khả này, trong bụng chứa đủ thứ trò gian xảo, đến thời điểm như thế này rồi vẫn còn chưa rút được kinh nghiệm, không chịu ngừng cái thói bới móc đi.

“VẬY... tôi về đọc kịch bản trước nhé đạo diễn.”

“Ừ.”

Lúc bỏ đi, Tần Khả Khả vẫn còn có chút không cam lòng. Cô ta cần môi, mặt đầy vẻ bất mãn.

Chuyện này mà làm ầm lên, chẳng lẽ chỉ có mình cô ta chịu ảnh hưởng thôi sao? Là cả đoàn phim mới đúng! Hừ, ông ta nói mấy lời này thì đường hoàng chính trực lắm, thế nhưng họ không cứu người kịp thời, cũng có sơ sẩy, sao lại đổ vấy hết lên đầu cô ta được?!

Đó vốn chỉ là một chuyện ngoài ý muốn... thôi mà.

Giản Thù ngồi chưa được bao lâu, Mạnh Viễn đã chạy tới, đưa cho cô một bình nước.

Cô đón lấy, nói cảm ơn cậu ta, vừa mở nắp định uống đã thấy Mạnh Viễn nhăm nhăm nháy nháy hỏi: “Sao rồi sao rồi, kế hoạch dài hơi của cô đã thiết kế xong chưa?”

Giản Thù á khẩu.

Cô liếm môi, chậm rãi uống nước, đáp: “Vẫn chưa.”

Mạnh Viễn nhú mày: “Sao lại như thế nhỉ. Lần trước vừa nghe thấy cô bị ốm, Đội trưởng Phó đã lập tức chạy sang bên đó rồi. Tôi còn tưởng hai người có thể có cái gì gì nữa chứ.”

Giản Thù im lặng mất một thoáng. Đúng là cũng đáng tiếc thật. Ngày hôm đó cô bị sốt, đầu óc không minh mẫn lắm nên mới để lỡ một cơ hội tốt như vậy.

Mạnh Viễn lại nói: “Hai hôm nay, cái cô Tần Khả Khả kia cứ hờ một chút là lại luẩn quẩn bên cạnh Đội trưởng Phó. Chỉ cần là người có mắt thì đều có thể nhìn ra được là cô ta muốn làm gì rồi. Cô phải sát sao vào tí đi, đừng có để cô ta vượt lên giành mất chứ.”

Đúng lúc này, trợ lý chạy tới nhắc cô đã đến cảnh quay.

Giản Thù gập kịch bản lại, mỉm cười với Mạnh Viễn: “Tôi biết rồi.”

Khi Mạnh Viễn quay trở lại bên cạnh Phó Thời Lãm, anh ấy đang dạy nam diễn viên trong đoàn lắp súng. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Ban đầu nhóm nam diễn viên còn cầu nhàu sao súng đạo cụ mà làm nặng thế. Thế nhưng khi nhìn thấy thứ đó múa như nước chảy mây trôi tựa hồ chẳng hề có trọng lượng ở trong tay Phó Thời Lãm, thì ai ai cũng đều khâm phục từ tận đáy lòng.

Quả nhiên, cảnh sát là một nghề mà không phải người bình thường có thể làm được.

Mạnh Viễn bước tới nói: “Đội trưởng, để tôi tới dạy họ cho. Anh đi uống nước nghỉ ngơi chút đi.”

Phó Thời Lãm gật đầu, đặt súng xuống bàn.

Vừa quay người, anh đã nhìn thấy Giản Thù đang quay phim. Cô mặc bộ cảnh phục, vóc dáng thẳng tắp, nụ cười vừa rục rở lại vừa ấm áp.

Dường như cảm nhận được có người đang nhìn mình, Giản Thù quay đầu sang, nở một nụ cười càng rạng rỡ hơn với anh.

Nụ cười đó, giống như ánh nắng mặt trời xuyên qua màn đêm u tối, chiếu vào nơi sâu thẳm nhất trong lòng anh vậy.

Chương 19

GIỐNG NHƯ ÁNH NẮNG MẶT TRỜI XUYÊN QUA MÀN ĐÊM U TỐI, CHIẾU VÀO NƠI SÂU THẳM NHẤT TRONG LÒNG ANH

Ba ngày sau, Giản Thù lại một lần nữa xuất hiện ở đoàn phim. Cô vẫn ngồi trong góc theo thói quen, yên tĩnh ngồi một mình đọc kịch bản.

Cô trợ lý mà Cố Chiêu tìm cho cô cũng đã nhận công tác. Cô ấy ở trong giới giải trí được hai năm rồi, có khá nhiều kinh nghiệm. Vì trước khi tới đây, Cố Chiêu đã dặn dò trước rồi nên cô ấy cũng

không tới làm phiền Giản Thù, chỉ làm những việc mình cần làm thôi.

Tần Khả Khả ở cách đó không xa, không biết đã bị đụng phải tường cứng ở chỗ Phó Thời Lãm bao nhiêu lần rồi, cuối cùng lại về bên đạo diễn, thở thê: “Đạo diễn ơi, anh nhìn cái dáng vẻ thần thái sáng láng kia của Giản Thù mà xem, hoàn toàn chẳng giống bị ốm chút nào. Chắc không phải là cô ta cố tình muốn trốn việc để bày tỏ sự bất mãn của mình đấy chứ?”

Đạo diễn rút quyển kịch bản đánh xoạch một cái, ngược mắt lườm Tần Khả Khả. Ngay ngày thứ hai không đến đoàn phim, Giản Thù đã nhắn tin cho ông ta để xin nghỉ, mà ông ta cũng đã dặn cô chú ý nghỉ ngơi dưỡng bệnh rồi. Thế nhưng, vì sao chuyện đó sang đến miệng Tần Khả Khả lại biến chất thế nhỉ?

“VẬY theo cô thì cô ấy đang bày tỏ sự bất mãn về chuyện gì?”

“Tôi không...”

“Tần Khả Khả, bất luận ngày đó cô có cố ý hay không, thì cô đều nên cảm thấy may mắn vì Giản Thù đã không truy cứu. Nếu không, một khi chuyện này bị làm âm lên cho giới truyền thông biết được, cô cho rằng cô vẫn còn có thể yên tâm ngồi đây mà quay phim được nữa sao?”

Sắc mặt Tần Khả Khả hơi biến đổi, câu nói nghẹn lại trong cổ họng, lên không được, xuống chẳng xong.

Đạo diễn cảm thấy hơi phiền phức. Cái cô Tần Khả Khả này, trong bụng chứa đủ thứ trò gian xảo, đến thời điểm như thế này rồi vẫn còn chưa rút được kinh nghiệm, không chịu ngừng cái thói bới móc đi.

“VẬY... tôi về đọc kịch bản trước nhé đạo diễn.”

“Ừ.”

Lúc bỏ đi, Tần Khả Khả vẫn còn có chút không cam lòng. Cô ta cần môi, mặt đầy vẻ bất mãn.

Chuyện này mà làm âm lên, chẳng lẽ chỉ có mình cô ta chịu ảnh hưởng thôi sao? Là cả đoàn phim mới đúng! Hừ, ông ta nói mấy lời này thì đường hoàng chính trực lắm, thế nhưng họ không cứu người kịp thời, cũng có sơ sẩy, sao lại đổ vấy hết lên đầu cô ta được?!

Đó vốn chỉ là một chuyện ngoài ý muốn... thôi mà.

Giản Thù ngồi chưa được bao lâu, Mạnh Viễn đã chạy tới, đưa cho cô một bình nước.

Cô đón lấy, nói cảm ơn cậu ta, vừa mở nắp định uống đã thấy Mạnh Viễn nhăm nhăm nháy nháy hỏi: “Sao rồi sao rồi, kế hoạch dài hơi của cô đã thiết kế xong chưa?”

Giản Thù á khẩu.

Cô liếm môi, chậm rãi uống nước, đáp: “Vẫn chưa.”

Mạnh Viễn nhíu mày: “Sao lại như thế nhỉ. Lần trước vừa nghe thấy cô bị ốm, Đội trưởng Phó đã lập tức chạy sang bên đó rồi. Tôi còn tưởng hai người có thể có cái gì gì nữa chứ.”

Giản Thù im lặng mất một thoáng. Đúng là cũng đáng tiếc thật. Ngày hôm đó cô bị sốt, đầu óc không minh mẫn lắm nên mới để lỡ một cơ hội tốt như vậy.

Mạnh Viễn lại nói: “Hai hôm nay, cái cô Tần Khả Khả kia cứ hờ một chút là lại luẩn quẩn bên cạnh Đội trưởng Phó. Chỉ cần là người có mắt thì đều có thể nhìn ra được là cô ta muốn làm gì rồi. Cô phải sát sao vào tí đi, đừng có để cô ta vượt lên giành mất

chứ.”

Đúng lúc này, trợ lý chạy tới nhắc cô đã đến cảnh quay.

Giản Thù gấp kịch bản lại, mỉm cười với Mạnh Viễn: “Tôi biết rồi.”

Khi Mạnh Viễn quay trở lại bên cạnh Phó Thời Lãm, anh ấy đang dạy nam diễn viên trong đoàn lắp súng. Nguồn : we btruy en onlin ez.com

Ban đầu nhóm nam diễn viên còn cầu nhàu sao súng đạo cụ mà làm nặng thế. Thế nhưng khi nhìn thấy thứ đó múa như nước chảy mây trôi tựa hồ chẳng hề có trọng lượng ở trong tay Phó Thời Lãm, thì ai ai cũng đều khâm phục từ tận đáy lòng.

Quả nhiên, cảnh sát là một nghề mà không phải người bình thường có thể làm được.

Mạnh Viễn bước tới nói: “Đội trưởng, để tôi tới dạy họ cho. Anh đi uống nước nghỉ ngơi chút đi.”

Phó Thời Lãm gật đầu, đặt súng xuống bàn.

Vừa quay người, anh đã nhìn thấy Giản Thù đang quay phim. Cô mặc bộ cảnh phục, vóc dáng thẳng tắp, nụ cười vừa rục rở lại vừa ấm áp.

Dường như cảm nhận được có người đang nhìn mình, Giản Thù quay đầu sang, nở một nụ cười càng rạng rỡ hơn với anh.

Nụ cười đó, giống như ánh nắng mặt trời xuyên qua màn đêm u tối, chiếu vào nơi sâu thẳm nhất trong lòng anh vậy.

Chương 19

GIỐNG NHƯ ÁNH NẮNG MẶT TRỜI XUYỀN QUA MÀN ĐÊM U TỐI, CHIẾU VÀO NƠI SÂU THẨM NHẤT TRONG LÒNG ANH

Ba ngày sau, Giản Thù lại một lần nữa xuất hiện ở đoàn phim. Cô vẫn ngồi trong góc theo thói quen, yên tĩnh ngồi một mình đọc kịch bản.

Cô trợ lý mà Cố Chiêu tìm cho cô cũng đã nhận công tác. Cô ấy ở trong giới giải trí được hai năm rồi, có khá nhiều kinh nghiệm. Vì trước khi tới đây, Cố Chiêu đã dặn dò trước rồi nên cô ấy cũng không tới làm phiền Giản Thù, chỉ làm những việc mình cần làm thôi.

Tần Khả Khả ở cách đó không xa, không biết đã bị đụng phải tường cứng ở chỗ Phó Thời Lãm bao nhiêu lần rồi, cuối cùng lại về bên đạo diễn, thổ thê: “Đạo diễn ơi, anh nhìn cái dáng vẻ thần thái sáng láng kia của Giản Thù mà xem, hoàn toàn chẳng giống bị ồm chút nào. Chắc không phải là cô ta cố tình muốn trốn việc để bày tỏ sự bất mãn của mình đấy chứ?”

Đạo diễn rút quyển kịch bản đánh xoạch một cái, ngược mắt lườm Tần Khả Khả. Ngay ngày thứ hai không đến đoàn phim, Giản Thù đã nhắn tin cho ông ta để xin nghỉ, mà ông ta cũng đã dặn cô chú ý nghỉ ngơi dưỡng bệnh rồi. Thế nhưng, vì sao chuyện đó sang đến miệng Tần Khả Khả lại biến chất thế nhỉ?

“VẬY THEO CÔ THÌ CÔ ẤY ĐANG BÀY TỎ SỰ BẤT MÃN VỀ CHUYỆN GÌ?”

“TÔI KHÔNG...”

“Tần Khả Khả, bất luận ngày đó cô có cố ý hay không, thì cô đều nên cảm thấy may mắn vì Giản Thù đã không truy cứu. Nếu không, một khi chuyện này bị làm âm lên cho giới truyền thông biết được, cô cho rằng cô vẫn còn có thể yên tâm ngồi đây mà quay phim được nữa sao?”

Sắc mặt Tần Khả Khả hơi biến đổi, câu nói nghẹn lại trong cổ họng, lên không được, xuống chẳng xong.

Đạo diễn cảm thấy hơi phiền phức. Cái cô Tần Khả Khả này, trong bụng chứa đủ thứ trò gian xảo, đến thời điểm như thế này rồi vẫn còn chưa rút được kinh nghiệm, không chịu ngừng cái thói bới móc đi.

“VẬY... TÔI VỀ ĐỌC KỊCH BẢN TRƯỚC NHÉ ĐẠO DIỄN.”

“Ừ.”

Lúc bỏ đi, Tần Khả Khả vẫn còn có chút không cam lòng. Cô ta cần môi, mặt đầy vẻ bất mãn.

Chuyện này mà làm âm lên, chẳng lẽ chỉ có mình cô ta chịu ảnh hưởng thôi sao? Là cả đoàn phim mới đúng! Hừ, ông ta nói mấy lời này thì đường hoàng chính trực lắm, thế nhưng họ không cứu người kịp thời, cũng có sơ sẩy, sao lại đổ vấy hết lên đầu cô ta được?!

Đó vốn chỉ là một chuyện ngoài ý muốn... thôi mà.

Giản Thù ngồi chưa được bao lâu, Mạnh Viễn đã chạy tới, đưa cho cô một bình nước.

Cô đón lấy, nói cảm ơn cậu ta, vừa mở nắp định uống đã thấy Mạnh Viễn nhăm nhăm nháy nháy hỏi: “Sao rồi sao rồi, kế hoạch dài hơi của cô đã thiết kế xong chưa?”

Giản Thù á khẩu.

Cô liếm môi, chậm rãi uống nước, đáp: “Vẫn chưa.”

Mạnh Viễn nhú mày: “Sao lại như thế nhỉ. Lần trước vừa nghe thấy cô bị ốm, Đội trưởng Phó đã lập tức chạy sang bên đó rồi.

Tôi còn tưởng hai người có thể có cái gì gì nữa chứ.”

Giản Thù im lặng mất một thoáng. Đúng là cũng đáng tiếc thật. Ngày hôm đó cô bị sốt, đầu óc không minh mẫn lắm nên mới để lỡ một cơ hội tốt như vậy.

Mạnh Viễn lại nói: “Hai hôm nay, cái cô Tần Khả Khả kia cứ hờ một chút là lại luẩn quẩn bên cạnh Đội trưởng Phó. Chỉ cần là người có mắt thì đều có thể nhìn ra được là cô ta muốn làm gì rồi. Cô phải sát sao vào tí đi, đừng có để cô ta vượt lên giành mất chứ.”

Đúng lúc này, trợ lý chạy tới nhắc cô đã đến cảnh quay.

Giản Thù gấp kịch bản lại, mỉm cười với Mạnh Viễn: “Tôi biết rồi.”

Khi Mạnh Viễn quay trở lại bên cạnh Phó Thời Lãm, anh ấy đang dạy nam diễn viên trong đoàn lắp súng. Nguồn : we.btruyenviet.com

Ban đầu nhóm nam diễn viên còn cầu nhàu sao súng đạo cụ mà làm nặng thế. Thế nhưng khi nhìn thấy thứ đó múa như nước chảy mây trôi tựa hồ chẳng hề có trọng lượng ở trong tay Phó Thời Lãm, thì ai ai cũng đều khâm phục từ tận đáy lòng.

Quả nhiên, cảnh sát là một nghề mà không phải người bình thường có thể làm được.

Mạnh Viễn bước tới nói: “Đội trưởng, để tôi tới dạy họ cho. Anh đi uống nước nghỉ ngơi chút đi.”

Phó Thời Lãm gật đầu, đặt súng xuống bàn.

Vừa quay người, anh đã nhìn thấy Giản Thù đang quay phim. Cô mặc bộ cảnh phục, vóc dáng thẳng tắp, nụ cười vừa rục rỏ lại

vừa ấm áp.

Dường như cảm nhận được có người đang nhìn mình, Giản Thù quay đầu sang, nở một nụ cười càng rạng rỡ hơn với anh.

Nụ cười đó, giống như ánh nắng mặt trời xuyên qua màn đêm u tối, chiếu vào nơi sâu thẳm nhất trong lòng anh vậy.

Chương 20: - Chương 20

Chương 20

PHÓ THỜI LẦM LẠNH NHẠT NHẤP MỘT NGỤM TRÀ, ĐÔI MÔI MỎNG HƠI MẤP MÁY: “CỔ NÓI DỐI MÀ MẶT CŨNG KHÔNG BIẾN SẮC NHỈ.”

Giản Thù quay phim cả một ngày trời, bụng cũng đói meo. Lại thêm mấy hôm trước cô đều dưỡng bệnh, gọi cơm bên ngoài chỉ gọi mấy món thanh đạm, nên bây giờ cô thêm ăn cay khủng khiếp.

Cả đoàn phim đang thu dọn ra về, Tần Khả Khả mời Phó Thời Lầm đi ăn cơm. Sau khi bị từ chối, cô ta cũng đã quen như chuyện thường ngày ở huyện rồi. Bị bao nhiêu người ở đây nhìn thấy, cô ta chẳng hề cảm thấy xấu hổ, lộc cộc đi trên đôi giày cao gót của mình ra về.

Thay quần áo xong, Giản Thù chậm rãi đi tới đứng bên cạnh Phó Thời Lầm. Cô không chào hỏi gì anh ấy, chỉ nhìn về phía Mạnh Viễn hỏi: “Cảnh sát Mạnh ơi, tối nay anh có kế hoạch gì không?”

“Tôi không, cô có kế hoạch gì à?”

“Trời lạnh như thế này, chúng ta cùng đi ăn nồi lẩu đi. Anh thấy thế nào?” Cùng vào lúc nói câu này, Giản Thù dùng ánh mắt ra hiệu với cậu ta, liếc về phía Phó Thời Lầm.

Mạnh Viễn lập tức hiểu ý ngay: “Ờ được chứ được chứ. Nhưng ăn lẩu phải đông người mới vui...” Cậu ta quay đầu hỏi: “Đội trưởng, anh đi cùng bọn em nhé?”

Người đàn ông đang thu dọn đồ đạc vẫn giữ vẻ mặt không cảm

xúc, hoàn toàn chẳng có phản ứng gì với tiết mục một xướng một họa của hai người này.

“Tôi không đi đâu, hai người ăn đi.”

Nói xong, anh lập tức sải chân đi thẳng.

Nghĩ đến bữa cơm kia của Giản Thù, Mạnh Viễn cắn răng đuổi theo, nói: “Đội trưởng, anh đi đi mà. Dù sao anh về nhà cũng phải nấu cơm, bếp núc lạnh tanh như vậy, thà rằng đi ăn nồi lẩu cho vui còn hơn.”

Giản Thù cũng đi theo, giọng u ám xa xăm: “Đội trưởng Phó là không muốn ăn lẩu, hay là không muốn đi ăn lẩu cùng em thế?”

“Có gì khác nhau không?”

“Đương nhiên là có rồi. Anh không muốn đi ăn lẩu là vấn đề sở thích cá nhân. Nhưng nếu anh không muốn đi cùng em, thì chứng tỏ rằng anh cực kỳ ghét em, ghét đến mức còn chẳng muốn ăn với em lấy một bữa cơm.”

Phó Thời Lãm cạn lời.

Cô ấy vẫn thực sự rất biết cách biến cái vô lý thành có lý.

Giản Thù áp sát mặt tới trước mặt anh, cười tươi roi rói, hai mắt cong cong: “Hửn là Đội trưởng Phó không ghét em đến mức đó đâu nhỉ?”

Phó Thời Lãm cảm giác tim mình như có một sợi dây đàn khe khẽ rung lên một chút.

Anh thu lại ánh mắt của mình, rất bình tĩnh, thản nhiên ừ một tiếng.

Dù cho biết rõ trong lòng cô đang ấp ủ ý định gì, thế nhưng nhớ đến bóng lưng vừa mỏng manh vừa bất lực của cô đêm hôm đó, anh lại không thể nào cất lời từ chối được.

Mạnh Viễn đứng bên cạnh lặng lẽ ấn like cho cô. Công nhận, cô vẫn nhiều chiêu thức hơn.

Giản Thù đắc ý ghéch cằm lên, nụ cười càng sâu hơn.

Trong quán lẩu.

Ba người, mỗi người ngồi một bên. Giản Thù gọi một nồi lẩu viên ương. Lúc nhân viên phục vụ bê nồi lên, cô dẫn luôn người ta xoay bên lẩu sữa về phía Phó Thời Lãm.

Anh nghe thấy vậy, hơi ngẩng đầu liếc cô một cái.

Giản Thù không để ý tới, cô còn đang mải bàn với Mạnh Viễn xem có nên uống rượu hay không.

“Hay là uống tí đi? Uống loại nào nồng độ thấp một chút, cũng không ảnh hưởng đến buổi quay ngày mai.”

Mạnh Viễn nói: “Vậy tôi uống rượu trắng, gọi cho cô chai rượu gạo nhé?” Truy cập fanpage <https://www.facebook.com/webtruyenonlinecom/> để tham gia các event hấp dẫn.

“Tôi cũng muốn uống rượu trắng...”

“Cái đó nồng độ cao lắm, cô là con gái mà...”

Giản Thù không vui ngắt lời cậu ta: “Con gái thì đã sao nào? Anh không biết năm đó ấy à, nào là rượu đỏ rượu trắng tôi đều...” uống hết.

Cô đang cao hứng chém gió, đột nhiên nhớ tới Phó Thời Lãm vẫn còn đang ngồi ngay bên cạnh.

Không thể để lại ấn tượng xấu cho anh được, hơn nữa, hiện giờ cô cũng đã ‘hoàn lương’ rồi mà.

Giản Thù khẽ liếm môi, cười ha ha nói: “Vậy thì uống rượu gạo đi. Tôi cũng không uống được rượu lắm đâu, uống chút chút là say rồi ấy.”

Mạnh Viễn không biết phải nói gì với cô nữa.

Phó Thời Lãm lạnh nhạt nhấp một ngụm trà, đôi môi mỏng khẽ mấp máy: “Cô nói dối mà mặt cũng không biến sắc nhỉ.”

“Nếu nói dối mà còn phải đỏ mặt, thì lời nói dối đó chẳng có ý nghĩa gì nữa rồi.” Giản Thù nháy mắt một cái, nhìn về phía anh, “Có điều, ánh mắt của Đội trưởng Phó tinh tường thật đấy, em nói dối không biến sắc mặt mà cũng có thể bị anh nhìn ra được.”

Phó Thời Lãm đặt cốc trà xuống, lười không muốn để ý đến cô.

Chương 20

PHÓ THỜI LẨM LẠNH NHẠT NHẤP MỘT NGỤM TRÀ, ĐÔI MÔI MỎNG HƠI MẤP MÁY: “CÔ NÓI DỐI MÀ MẶT CŨNG KHÔNG BIẾN SẮC NHỈ.”

Giản Thù quay phim cả một ngày trời, bụng cũng đói meo. Lại thêm mấy hôm trước cô đều dưỡng bệnh, gọi cơm bên ngoài chỉ gọi mấy món thanh đạm, nên bây giờ cô thèm ăn cay khủng khiếp.

Cả đoàn phim đang thu dọn ra về, Tần Khả Khả mời Phó Thời Lãm đi ăn cơm. Sau khi bị từ chối, cô ta cũng đã quen như chuyện thường ngày ở huyện rồi. Bị bao nhiêu người ở đây nhìn

thấy, cô ta chẳng hề cảm thấy xấu hổ, lộc cộc đi trên đôi giày cao gót của mình ra về.

Thay quần áo xong, Giản Thù chậm rãi đi tới đứng bên cạnh Phó Thời Lãm. Cô không chào hỏi gì anh ấy, chỉ nhìn về phía Mạnh Viễn hỏi: “Cảnh sát Mạnh ơi, tối nay anh có kế hoạch gì không?”

“Tôi không, cô có kế hoạch gì à?”

“Trời lạnh như thế này, chúng ta cùng đi ăn nồi lẩu đi. Anh thấy thế nào?” Cùng vào lúc nói câu này, Giản Thù dùng ánh mắt ra hiệu với cậu ta, liếc về phía Phó Thời Lãm.

Mạnh Viễn lập tức hiểu ý ngay: “Ờ được chứ được chứ. Nhưng ăn lẩu phải đông người mới vui...” Cậu ta quay đầu hỏi: “Đội trưởng, anh đi cùng bọn em nhé?”

Người đàn ông đang thu dọn đồ đạc vẫn giữ vẻ mặt không cảm xúc, hoàn toàn chẳng có phản ứng gì với tiết mục một xương một họa của hai người này.

“Tôi không đi đâu, hai người ăn đi.”

Nói xong, anh lập tức sải chân đi thẳng.

Nghĩ đến bữa cơm kia của Giản Thù, Mạnh Viễn cắn răng đuổi theo, nói: “Đội trưởng, anh đi đi mà. Dù sao anh về nhà cũng phải nấu cơm, bếp núc lạnh tanh như vậy, thà rằng đi ăn nồi lẩu cho vui còn hơn.”

Giản Thù cũng đi theo, giọng u ám xa xăm: “Đội trưởng Phó là không muốn ăn lẩu, hay là không muốn đi ăn lẩu cùng em thế?”

“Có gì khác nhau không?”

“Đương nhiên là có rồi. Anh không muốn đi ăn lẩu là vấn đề sở

thích cá nhân. Nhưng nếu anh không muốn đi cùng em, thì chứng tỏ rằng anh cực kỳ ghét em, ghét đến mức còn chẳng muốn ăn với em lấy một bữa cơm.”

Phó Thời Lắm cạ lời.

Cô ấy vẫn thực sự rất biết cách biến cái vô lý thành có lý.

Giản Thù áp sát mặt tới trước mặt anh, cười tươi roi rói, hai mắt cong cong: “Hắn là Đội trưởng Phó không ghét em đến mức đó đâu nhỉ?”

Phó Thời Lắm cảm giác tim mình như có một sợi dây đàn khe khẽ rung lên một chút.

Anh thu lại ánh mắt của mình, rất bình tĩnh, thản nhiên ừ một tiếng.

Dù cho biết rõ trong lòng cô đang ấp ủ ý định gì, thế nhưng nhớ đến bóng lưng vừa mỏng manh vừa bất lực của cô đêm hôm đó, anh lại không thể nào cất lời từ chối được.

Mạnh Viễn đứng bên cạnh lặng lẽ ấn like cho cô. Công nhận, cô vẫn nhiều chiêu thức hơn.

Giản Thù đắc ý ghéch cằm lên, nụ cười càng sâu hơn.

Trong quán lẩu.

Ba người, mỗi người ngồi một bên. Giản Thù gọi một nồi lẩu uyên ương. Lúc nhân viên phục vụ bê nồi lên, cô dẫn luôn người ta xoay bên lẩu sữa về phía Phó Thời Lắm.

Anh nghe thấy vậy, hơi ngẩng đầu liếc cô một cái.

Giản Thù không để ý tới, cô còn đang mải bàn với Mạnh Viễn

xem có nên uống rượu hay không.

“Hay là uống tí đi? Uống loại nào nồng độ thấp một chút, cũng không ảnh hưởng đến buổi quay ngày mai.”

Mạnh Viễn nói: “Vậy tôi uống rượu trắng, gọi cho cô chai rượu gạo nhé?” Truy cập fanpage <https://www.facebook.com/webtruyenonlinecom/> để tham gia các event hấp dẫn.

“Tôi cũng muốn uống rượu trắng...”

“Cái đó nồng độ cao lắm, cô là con gái mà...”

Giản Thù không vui ngắt lời cậu ta: “Con gái thì đã sao nào? Anh không biết năm đó ấy à, nào là rượu đỏ rượu trắng tôi đều...” uống hết.

Cô đang cao hứng chém gió, đột nhiên nhớ tới Phó Thời Lãm vẫn còn đang ngồi ngay bên cạnh.

Không thể để lại ấn tượng xấu cho anh được, hơn nữa, hiện giờ cô cũng đã ‘hoàn lương’ rồi mà.

Giản Thù khẽ liếm môi, cười ha ha nói: “Vậy thì uống rượu gạo đi. Tôi cũng không uống được rượu lắm đâu, uống chút chút là say rồi ấy.”

Mạnh Viễn không biết phải nói gì với cô nữa.

Phó Thời Lãm lạnh nhạt nhấp một ngụm trà, đôi môi mỏng khẽ mấp máy: “Cô nói dối mà mặt cũng không biến sắc nhỉ.”

“Nếu nói dối mà còn phải đỏ mặt, thì lời nói dối đó chẳng có ý nghĩa gì nữa rồi.” Giản Thù nháy mắt một cái, nhìn về phía anh, “Có điều, ánh mắt của Đội trưởng Phó tinh tường thật đấy, em

nói dối không biến sắc mặt mà cũng có thể bị anh nhìn ra được.”

Phó Thời Lãm đặt cốc trà xuống, lưỡi không muốn để ý đến cô.

Chương 20

PHÓ THỜI LẨM LẠNH NHẠT NHẤP MỘT NGỤM TRÀ, ĐÔI MÔI MỎNG HƠI MẮP MÁY: “CỔ NÓI DỐI MÀ MẶT CŨNG KHÔNG BIẾN SẮC NHỈ.”

Giản Thù quay phim cả một ngày trời, bụng cũng đói meo. Lại thêm mấy hôm trước cô đều dưỡng bệnh, gọi cơm bên ngoài chỉ gọi mấy món thanh đạm, nên bây giờ cô thèm ăn cay khủng khiếp.

Cả đoàn phim đang thu dọn ra về, Tần Khả Khả mời Phó Thời Lãm đi ăn cơm. Sau khi bị từ chối, cô ta cũng đã quen như chuyện thường ngày ở huyện rồi. Bị bao nhiêu người ở đây nhìn thấy, cô ta chẳng hề cảm thấy xấu hổ, lộc cộc đi trên đôi giày cao gót của mình ra về.

Thay quần áo xong, Giản Thù chậm rãi đi tới đứng bên cạnh Phó Thời Lãm. Cô không chào hỏi gì anh ấy, chỉ nhìn về phía Mạnh Viễn hỏi: “Cảnh sát Mạnh ơi, tối nay anh có kế hoạch gì không?”

“Tôi không, cô có kế hoạch gì à?”

“Trời lạnh như thế này, chúng ta cùng đi ăn nồi lẩu đi. Anh thấy thế nào?” Cùng vào lúc nói câu này, Giản Thù dùng ánh mắt ra hiệu với cậu ta, liếc về phía Phó Thời Lãm.

Mạnh Viễn lập tức hiểu ý ngay: “Ờ được chứ được chứ. Nhưng ăn lẩu phải đông người mới vui...” Cậu ta quay đầu hỏi: “Đội trưởng, anh đi cùng bọn em nhé?”

Người đàn ông đang thu dọn đồ đạc vẫn giữ vẻ mặt không cảm

xúc, hoàn toàn chẳng có phản ứng gì với tiết mục một xướng một họa của hai người này.

“Tôi không đi đâu, hai người ăn đi.”

Nói xong, anh lập tức sải chân đi thẳng.

Nghĩ đến bữa cơm kia của Giản Thù, Mạnh Viễn cắn răng đuổi theo, nói: “Đội trưởng, anh đi đi mà. Dù sao anh về nhà cũng phải nấu cơm, bếp núc lạnh tanh như vậy, thà rằng đi ăn nồi lẩu cho vui còn hơn.”

Giản Thù cũng đi theo, giọng u ám xa xăm: “Đội trưởng Phó là không muốn ăn lẩu, hay là không muốn đi ăn lẩu cùng em thế?”

“Có gì khác nhau không?”

“Đương nhiên là có rồi. Anh không muốn đi ăn lẩu là vấn đề sở thích cá nhân. Nhưng nếu anh không muốn đi cùng em, thì chứng tỏ rằng anh cực kỳ ghét em, ghét đến mức còn chẳng muốn ăn với em lấy một bữa cơm.”

Phó Thời Lãm cạn lời.

Cô ấy vẫn thực sự rất biết cách biến cái vô lý thành có lý.

Giản Thù áp sát mặt tới trước mặt anh, cười tươi roi rói, hai mắt cong cong: “Hửn là Đội trưởng Phó không ghét em đến mức đó đâu nhỉ?”

Phó Thời Lãm cảm giác tim mình như có một sợi dây đàn khe khẽ rung lên một chút.

Anh thu lại ánh mắt của mình, rất bình tĩnh, thản nhiên ừ một tiếng.

Dù cho biết rõ trong lòng cô đang ấp ủ ý định gì, thế nhưng nhớ đến bóng lưng vừa mỏng manh vừa bất lực của cô đêm hôm đó, anh lại không thể nào cất lời từ chối được.

Mạnh Viễn đứng bên cạnh lặng lẽ ấn like cho cô. Công nhận, cô vẫn nhiều chiêu thức hơn.

Giản Thù đắc ý ghéch cằm lên, nụ cười càng sâu hơn.

Trong quán lẩu.

Ba người, mỗi người ngồi một bên. Giản Thù gọi một nồi lẩu viên ương. Lúc nhân viên phục vụ bê nồi lên, cô dẫn luôn người ta xoay bên lẩu sữa về phía Phó Thời Lãm.

Anh nghe thấy vậy, hơi ngẩng đầu liếc cô một cái.

Giản Thù không để ý tới, cô còn đang mải bàn với Mạnh Viễn xem có nên uống rượu hay không.

“Hay là uống tí đi? Uống loại nào nồng độ thấp một chút, cũng không ảnh hưởng đến buổi quay ngày mai.”

Mạnh Viễn nói: “Vậy tôi uống rượu trắng, gọi cho cô chai rượu gạo nhé?” Truy cập fanpage <https://www.facebook.com/webtruyenonlinecom/> để tham gia các event hấp dẫn.

“Tôi cũng muốn uống rượu trắng...”

“Cái đó nồng độ cao lắm, cô là con gái mà...”

Giản Thù không vui ngắt lời cậu ta: “Con gái thì đã sao nào? Anh không biết năm đó ấy à, nào là rượu đỏ rượu trắng tôi đều...” uống hết.

Cô đang cao hứng chém gió, đột nhiên nhớ tới Phó Thời Lãm vẫn còn đang ngồi ngay bên cạnh.

Không thể để lại ấn tượng xấu cho anh được, hơn nữa, hiện giờ cô cũng đã ‘hoàn lương’ rồi mà.

Giản Thù khẽ liếm môi, cười ha ha nói: “Vậy thì uống rượu gạo đi. Tôi cũng không uống được rượu lắm đâu, uống chút chút là say rồi ấy.”

Mạnh Viễn không biết phải nói gì với cô nữa.

Phó Thời Lãm lạnh nhạt nhấp một ngụm trà, đôi môi mỏng khẽ mấp máy: “Cô nói dối mà mặt cũng không biến sắc nhỉ.”

“Nếu nói dối mà còn phải đỏ mặt, thì lời nói dối đó chẳng có ý nghĩa gì nữa rồi.” Giản Thù nháy mắt một cái, nhìn về phía anh, “Có điều, ánh mắt của Đội trưởng Phó tinh tường thật đấy, em nói dối không biến sắc mặt mà cũng có thể bị anh nhìn ra được.”

Phó Thời Lãm đặt cốc trà xuống, lười không muốn để ý đến cô.

Chương 20

PHÓ THỜI LẨM LẠNH NHẠT NHẤP MỘT NGỤM TRÀ, ĐÔI MÔI MỎNG HƠI MẤP MÁY: “CÔ NÓI DỐI MÀ MẶT CŨNG KHÔNG BIẾN SẮC NHỈ.”

Giản Thù quay phim cả một ngày trời, bụng cũng đói meo. Lại thêm mấy hôm trước cô đều dưỡng bệnh, gọi cơm bên ngoài chỉ gọi mấy món thanh đạm, nên bây giờ cô thèm ăn cay khủng khiếp.

Cả đoàn phim đang thu dọn ra về, Tần Khả Khả mời Phó Thời Lãm đi ăn cơm. Sau khi bị từ chối, cô ta cũng đã quen như chuyện thường ngày ở huyện rồi. Bị bao nhiêu người ở đây nhìn

thấy, cô ta chẳng hề cảm thấy xấu hổ, lộc cộc đi trên đôi giày cao gót của mình ra về.

Thay quần áo xong, Giản Thù chậm rãi đi tới đứng bên cạnh Phó Thời Lãm. Cô không chào hỏi gì anh ấy, chỉ nhìn về phía Mạnh Viễn hỏi: “Cảnh sát Mạnh ơi, tối nay anh có kế hoạch gì không?”

“Tôi không, cô có kế hoạch gì à?”

“Trời lạnh như thế này, chúng ta cùng đi ăn nồi lẩu đi. Anh thấy thế nào?” Cùng vào lúc nói câu này, Giản Thù dùng ánh mắt ra hiệu với cậu ta, liếc về phía Phó Thời Lãm.

Mạnh Viễn lập tức hiểu ý ngay: “Ờ được chứ được chứ. Nhưng ăn lẩu phải đông người mới vui...” Cậu ta quay đầu hỏi: “Đội trưởng, anh đi cùng bọn em nhé?”

Người đàn ông đang thu dọn đồ đạc vẫn giữ vẻ mặt không cảm xúc, hoàn toàn chẳng có phản ứng gì với tiết mục một xương một họa của hai người này.

“Tôi không đi đâu, hai người ăn đi.”

Nói xong, anh lập tức sải chân đi thẳng.

Nghĩ đến bữa cơm kia của Giản Thù, Mạnh Viễn cắn răng đuổi theo, nói: “Đội trưởng, anh đi đi mà. Dù sao anh về nhà cũng phải nấu cơm, bếp núc lạnh tanh như vậy, thà rằng đi ăn nồi lẩu cho vui còn hơn.”

Giản Thù cũng đi theo, giọng u ám xa xăm: “Đội trưởng Phó là không muốn ăn lẩu, hay là không muốn đi ăn lẩu cùng em thế?”

“Có gì khác nhau không?”

“Đương nhiên là có rồi. Anh không muốn đi ăn lẩu là vấn đề sở

thích cá nhân. Nhưng nếu anh không muốn đi cùng em, thì chứng tỏ rằng anh cực kỳ ghét em, ghét đến mức còn chẳng muốn ăn với em lấy một bữa cơm.”

Phó Thời Lắm cạ lời.

Cô ấy vẫn thực sự rất biết cách biến cái vô lý thành có lý.

Giản Thù áp sát mặt tới trước mặt anh, cười tươi roi rói, hai mắt cong cong: “Hắn là Đội trưởng Phó không ghét em đến mức đó đâu nhỉ?”

Phó Thời Lắm cảm giác tim mình như có một sợi dây đàn khe khẽ rung lên một chút.

Anh thu lại ánh mắt của mình, rất bình tĩnh, thản nhiên ừ một tiếng.

Dù cho biết rõ trong lòng cô đang ấp ủ ý định gì, thế nhưng nhớ đến bóng lưng vừa mỏng manh vừa bất lực của cô đêm hôm đó, anh lại không thể nào cất lời từ chối được.

Mạnh Viễn đứng bên cạnh lặng lẽ ấn like cho cô. Công nhận, cô vẫn nhiều chiêu thức hơn.

Giản Thù đắc ý ghéch cằm lên, nụ cười càng sâu hơn.

Trong quán lẩu.

Ba người, mỗi người ngồi một bên. Giản Thù gọi một nồi lẩu uyên ương. Lúc nhân viên phục vụ bê nồi lên, cô dẫn luôn người ta xoay bên lẩu sữa về phía Phó Thời Lắm.

Anh nghe thấy vậy, hơi ngẩng đầu liếc cô một cái.

Giản Thù không để ý tới, cô còn đang mải bàn với Mạnh Viễn

xem có nên uống rượu hay không.

“Hay là uống tí đi? Uống loại nào nồng độ thấp một chút, cũng không ảnh hưởng đến buổi quay ngày mai.”

Mạnh Viễn nói: “VẬY TÔI UỐNG RƯỢU TRẮNG, GỌI CHO CÔ CHAI RƯỢU GẠO NHÉ?” Truy cập fanpage <https://www.facebook.com/webtruyenonlinecom/> để tham gia các event hấp dẫn.

“Tôi cũng muốn uống rượu trắng...”

“Cái đó nồng độ cao lắm, cô là con gái mà...”

Giản Thù không vui ngắt lời cậu ta: “Con gái thì đã sao nào? Anh không biết năm đó ấy à, nào là rượu đỏ rượu trắng tôi đều...” uống hết.

Cô đang cao hứng chém gió, đột nhiên nhớ tới Phó Thời Lãm vẫn còn đang ngồi ngay bên cạnh.

Không thể để lại ấn tượng xấu cho anh được, hơn nữa, hiện giờ cô cũng đã ‘hoàn lương’ rồi mà.

Giản Thù khẽ liếm môi, cười ha ha nói: “VẬY THÌ UỐNG RƯỢU GẠO ĐI. TÔI CŨNG KHÔNG UỐNG ĐƯỢC RƯỢU LẮM ĐÂU, UỐNG CHÚT CHÚT LÀ SAY RỒI ẤY.”

Mạnh Viễn không biết phải nói gì với cô nữa.

Phó Thời Lãm lạnh nhạt nhấp một ngụm trà, đôi môi mỏng khẽ mấp máy: “CÔ NÓI DỐI MÀ MẶT CŨNG KHÔNG BIẾN SẮC NHỈ.”

“Nếu nói dối mà còn phải đỏ mặt, thì lời nói dối đó chẳng có ý nghĩa gì nữa rồi.” Giản Thù nháy mắt một cái, nhìn về phía anh, “Có điều, ánh mắt của Đội trưởng Phó tinh tường thật đấy, em

nói dối không biến sắc mặt mà cũng có thể bị anh nhìn ra được.”

Phó Thời Lãm đặt cốc trà xuống, lười không muốn để ý đến cô.

Chương 21: - Chương 21

Chương 21

SAU NÀY, ÍT NÓI VỚI CÔ ẤY VỀ CHUYỆN CỦA TÔI THÔI

Đến khi ăn được một nửa, Phó Thời Lãm đi WC.

Giản Thù nhìn cả buổi, cuối cùng cũng thở phào một hơi. Cô giống như kẻ trộm, vừa nhìn về hướng anh rồi đi, vừa cầm lấy chai rượu trắng của Mục Viễn, rót vào ly rượu gạo.

Mục Viễn rất ngạc nhiên, không khỏi tò mò hỏi: “Trước đây cô thật sự đã uống rượu trắng trộn với rượu đỏ rồi sao?”

Nói thế nào ấy chứ, cậu ta thực sự không nhìn ra đâu.

Giản Thù uống một ngụm rượu, khẽ nhếch môi, thản nhiên đáp: “Trước kia có một thời gian tôi rất nổi loạn, uống rượu đánh nhau vào đồn cảnh sát như cơm bữa, cũng chẳng có ai đến bảo lãnh tôi, nên phải thường xuyên ở một mình trong phòng tạm giam suốt mấy ngày.”

“Người nhà cô không đến bảo lãnh cô sao?”

Mục Viễn còn chưa dứt lời thì chợt nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt, Giản Thù cũng nói không có ai bảo lãnh được cho cô cả.

Cô nói: “Bố mẹ tôi đều đã qua đời trong một vụ tai nạn xe cộ. Có điều dường như dần dà mấy chú cảnh sát cũng nhẵn mặt tôi rồi, cảm thấy tội xấu của tôi đến chết vẫn không thể thay đổi, giam cũng vô ích, nên chỉ phê bình suông vài câu rồi cho tôi về nhà.”

Giản Thù kể rất bình thản, nhưng trong đáy mắt lại khắc sâu vẻ

âm u.

Thấy đề tài mình khơi ra không được thích hợp cho lắm, Mục Viễn cười trừ, định nói sang chuyện khác thì Giản Thù lại sắp tới gần, vẻ cô đơn đã bay đi sạch.

Cô thần bí hỏi: “Đội trưởng Phó của các anh không thích uống rượu à, hai lần ăn cùng tôi đều không thấy anh ấy đụng đến rượu.”

“Nghề của bọn tôi, tình huống bất ngờ có thể sẽ xảy ra bất cứ lúc nào, nên bình thường bọn tôi cũng chỉ dám uống một chút, không thể để say được.”

“Có điều tôi nghe nói, có một thời gian dài đội trưởng Phó rất nát rượu, không ai khuyên được, sau đó không biết thế nào mà lại bỏ, rồi từ đó về sau không đụng vào một giọt rượu nào nữa.”

Giản Thù càng tò mò hơn: “Anh ấy mà cũng từng là sâu rượu á? Khi nào vậy?”

“Lâu rồi, khi đó tôi và anh ấy còn chưa được phân đến cùng một đồn cảnh sát nữa cơ.”

“Vậy anh ấy...”

Giản Thù còn muốn hỏi tiếp thì thấy Mục Viễn nháy mắt lia lịa với mình. Cô quay đầu nhìn, mới phát hiện Phó Thời Lãm đã quay lại, đang bước đến sau lưng họ.

Giản Thù vội ngồi thẳng người lại, sợ anh nhìn ra điều gì, bèn nhanh chóng uống hết rượu trong ly.

Mặt Phó Thời Lãm rất bình thản, biểu cảm không có chút dao động nào, cũng không biết anh ấy có nghe thấy bọn họ nói gì không.

Ăn một lúc nữa, Giản Thù thấy mọi người cũng có vẻ no rồi, nên đứng dậy đi tính tiền.

Cô vừa đi, Mục Viễn lập tức cảm thấy có một ánh mắt lạnh lẽo quét tới làm cậu ta chợt dạ cúi đầu.

Phó Thời Lầm lẫn nói với giọng điệu trầm lạnh: “Về sau, ít nói với cô ấy về chuyện của tôi thôi.”

Mục Viễn không thể hiểu được, không nhận được nói tuột cả suy nghĩ trong lòng ra: “Đội trưởng, em cảm thấy anh khá có thiện cảm với Giản Thù mà, chưa biết chừng có thể tiến thêm một bước ấy chứ?”

“Từ đâu mà cậu cảm thấy tôi có thiện cảm với cô ấy?”

“... Từ lần cô ấy rơi xuống nước, và cả lần cô ấy bệnh nữa, không phải anh đều lao đến rất nhanh sao?”

Phó Thời Lầm á khẩu.

Anh nhú mày, trầm giọng nói: “Hai chuyện đó khác nhau mà.”

Mặt Mục Viễn đầy vẻ nhiều chuyện: “Khác nhau chỗ nào?”

Phó Thời Lầm nhìn đi chỗ khác, không trả lời, con người đen láy hơi tối đi vài phần. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

...

Khi Giản Thù đi tính tiền, nhân viên lại nói cho cô biết rằng bàn của bọn cô đã được thanh toán rồi.

Cô không cần nghĩ cũng biết là ai.

Đúng là không thể tìm ra điểm nào ở Phó Thời Lãm làm người ta không thích, ngoài chuyện không cho cô số điện thoại ra.

Giản Thù đi ra cửa, cơn gió lạnh thấu xương phủ vào mặt. Cô quần chặt quần áo, thấy Mục Viễn đứng cách đó không xa đang vẫy tay với mình.

Hai người đàn ông đều đang hút thuốc.

Giản Thù đến gần, Mục Viễn bèn nói: “Tôi đã gọi xe cho cô rồi, một phút nữa sẽ đến.”

Mục Viễn uống rượu nên không thể lái xe, điều này cô hiểu, nhưng mà...

Giản Thù nhìn sang Phó Thời Lãm, người kia đang không biểu cảm gầy tàn thuốc, thờ ơ nói: “Tôi phải về đồn cảnh sát xử lý tài liệu.”

Cô chỉ ‘ồ’ một tiếng.

Chương 21

SAU NÀY, ÍT NÓI VỚI CÔ ẤY VỀ CHUYỆN CỦA TÔI THÔI

Đến khi ăn được một nửa, Phó Thời Lãm đi WC.

Giản Thù nhịn cả buổi, cuối cùng cũng thở phào một hơi. Cô giống như kẻ trộm, vừa nhìn về hướng anh rời đi, vừa cầm lấy chai rượu trắng của Mục Viễn, rót vào ly rượu gạo.

Mục Viễn rất ngạc nhiên, không khỏi tò mò hỏi: “Trước đây cô thật sự đã uống rượu trắng trộn với rượu đỏ rồi sao?”

Nói thế nào ấy chứ, cậu ta thực sự không nhìn ra đâu.

Giản Thù uống một ngụm rượu, khẽ nhếch môi, thản nhiên đáp: “Trước kia có một thời gian tôi rất nổi loạn, uống rượu đánh nhau vào đồn cảnh sát như cơm bữa, cũng chẳng có ai đến bảo lãnh tôi, nên phải thường xuyên ở một mình trong phòng tạm giam suốt mấy ngày.”

“Người nhà cô không đến bảo lãnh cô sao?”

Mục Viễn còn chưa dứt lời thì chợt nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt, Giản Thù cũng nói không có ai bảo lãnh được cho cô cả.

Cô nói: “Bố mẹ tôi đều đã qua đời trong một vụ tai nạn xe cộ. Có điều dường như dần dà mấy chú cảnh sát cũng nhẵn mặt tôi rồi, cảm thấy tội xấu của tôi đến chết vẫn không thể thay đổi, giam cũng vô ích, nên chỉ phê bình suông vài câu rồi cho tôi về nhà.”

Giản Thù kể rất bình thản, nhưng trong đáy mắt lại khắc sâu vẻ âm u.

Thấy đề tài mình khơi ra không được thích hợp cho lắm, Mục Viễn cười trừ, định nói sang chuyện khác thì Giản Thù lại sáp tới gần, vẻ cô đơn đã bay đi sạch.

Cô thần bí hỏi: “Đội trưởng Phó của các anh không thích uống rượu à, hai lần ăn cùng tôi đều không thấy anh ấy đụng đến rượu.”

“Nghề của bọn tôi, tình huống bất ngờ có thể sẽ xảy ra bất cứ lúc nào, nên bình thường bọn tôi cũng chỉ dám uống một chút, không thể để say được.”

“Có điều tôi nghe nói, có một thời gian dài đội trưởng Phó rất nát rượu, không ai khuyên được, sau đó không biết thế nào mà lại bỏ, rồi từ đó về sau không đụng vào một giọt rượu nào nữa.”

Giản Thù càng tò mò hơn: “Anh ấy mà cũng từng là sâu rượu á?

Khi nào vậy?”

“Lâu rồi, khi đó tôi và anh ấy còn chưa được phân đến cùng một đồn cảnh sát nữa cơ.”

“VẬY anh ấy...”

Giản Thù còn muốn hỏi tiếp thì thấy Mục Viễn nháy mắt lia lịa với mình. Cô quay đầu nhìn, mới phát hiện Phó Thời Lãm đã quay lại, đang bước đến sau lưng họ.

Giản Thù vội ngồi thẳng người lại, sợ anh nhìn ra điều gì, bèn nhanh chóng uống hết rượu trong ly.

Mặt Phó Thời Lãm rất bình thản, biểu cảm không có chút dao động nào, cũng không biết anh ấy có nghe thấy bọn họ nói gì không.

Ăn một lúc nữa, Giản Thù thấy mọi người cũng có vẻ no rồi, nên đứng dậy đi tính tiền.

Cô vừa đi, Mục Viễn lập tức cảm thấy có một ánh mắt lạnh lẽo quét tới làm cậu ta chợt dạ cúi đầu.

Phó Thời Lãm lần nói với giọng điệu trầm lạnh: “Về sau, ít nói với cô ấy về chuyện của tôi thôi.”

Mục Viễn không thể hiểu được, không nhận được nói tuột cả suy nghĩ trong lòng ra: “Đội trưởng, em cảm thấy anh khá có thiện cảm với Giản Thù mà, chưa biết chừng có thể tiến thêm một bước ấy chứ?”

“Từ đâu mà cậu cảm thấy tôi có thiện cảm với cô ấy?”

“... Từ lần cô ấy rơi xuống nước, và cả lần cô ấy bệnh nữa, không phải anh đều lao đến rất nhanh sao?”

-
Phó Thời Lắm á khẩu.

Anh nhíu mày, trầm giọng nói: “Hai chuyện đó khác nhau mà.”

Mặt Mục Viễn đầy vẻ nhiều chuyện: “Khác nhau chỗ nào?”

Phó Thời Lắm nhìn đi chỗ khác, không trả lời, con người đen láy hơi tối đi vài phần. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

...

Khi Giản Thù đi tính tiền, nhân viên lại nói cho cô biết rằng bàn của bọn cô đã được thanh toán rồi.

Cô không cần nghĩ cũng biết là ai.

Đúng là không thể tìm ra điểm nào ở Phó Thời Lắm làm người ta không thích, ngoài chuyện không cho cô số điện thoại ra.

Giản Thù đi ra cửa, cơn gió lạnh thấu xương phả vào mặt. Cô quán chặt quần áo, thấy Mục Viễn đứng cách đó không xa đang vẫy tay với mình.

Hai người đàn ông đều đang hút thuốc.

Giản Thù đến gần, Mục Viễn bèn nói: “Tôi đã gọi xe cho cô rồi, một phút nữa sẽ đến.”

Mục Viễn uống rượu nên không thể lái xe, điều này cô hiểu, nhưng mà...

Giản Thù nhìn sang Phó Thời Lắm, người kia đang không biểu cảm gầy tàn thuốc, thờ ơ nói: “Tôi phải về đồn cảnh sát xử lý tài liệu.”

Cô chỉ ‘ồ’ một tiếng.

Chương 21

SAU NÀY, ÍT NÓI VỚI CÔ ẤY VỀ CHUYỆN CỦA TÔI THÔI

Đến khi ăn được một nửa, Phó Thời Lãm đi WC.

Giản Thù nhịn cả buổi, cuối cùng cũng thở phào một hơi. Cô giống như kẻ trộm, vừa nhìn về hướng anh rời đi, vừa cầm lấy chai rượu trắng của Mục Viễn, rót vào ly rượu gạo.

Mục Viễn rất ngạc nhiên, không khỏi tò mò hỏi: “Trước đây cô thật sự đã uống rượu trắng trộn với rượu đỏ rồi sao?”

Nói thế nào ấy chứ, cậu ta thực sự không nhìn ra đâu.

Giản Thù uống một ngụm rượu, khẽ nhếch môi, thản nhiên đáp: “Trước kia có một thời gian tôi rất nổi loạn, uống rượu đánh nhau vào đồn cảnh sát như cơm bữa, cũng chẳng có ai đến bảo lãnh tôi, nên phải thường xuyên ở một mình trong phòng tạm giam suốt mấy ngày.”

“Người nhà cô không đến bảo lãnh cô sao?”

Mục Viễn còn chưa dứt lời thì chợt nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt, Giản Thù cũng nói không có ai bảo lãnh được cho cô cả.

Cô nói: “Bố mẹ tôi đều đã qua đời trong một vụ tai nạn xe cộ. Có điều dường như dần dà mấy chú cảnh sát cũng nhẵn mặt tôi rồi, cảm thấy tội xấu của tôi đến chết vẫn không thể thay đổi, giam cũng vô ích, nên chỉ phê bình suông vài câu rồi cho tôi về nhà.”

Giản Thù kể rất bình thản, nhưng trong đáy mắt lại khắc sâu vẻ âm u.

Thấy đề tài mình khơi ra không được thích hợp cho lắm, Mục Viễn cười trừ, định nói sang chuyện khác thì Giản Thù lại sắp tới gần, vẻ cô đơn đã bay đi sạch.

Cô thần bí hỏi: “Đội trưởng Phó của các anh không thích uống rượu à, hai lần ăn cùng tôi đều không thấy anh ấy đụng đến rượu.”

“Nghề của bọn tôi, tình huống bất ngờ có thể sẽ xảy ra bất cứ lúc nào, nên bình thường bọn tôi cũng chỉ dám uống một chút, không thể để say được.”

“Có điều tôi nghe nói, có một thời gian dài đội trưởng Phó rất nát rượu, không ai khuyên được, sau đó không biết thế nào mà lại bỏ, rồi từ đó về sau không đụng vào một giọt rượu nào nữa.”

Giản Thù càng tò mò hơn: “Anh ấy mà cũng từng là sâu rượu á? Khi nào vậy?”

“Lâu rồi, khi đó tôi và anh ấy còn chưa được phân đến cùng một đồn cảnh sát nữa cơ.”

“Vậy anh ấy...”

Giản Thù còn muốn hỏi tiếp thì thấy Mục Viễn nháy mắt lia lịa với mình. Cô quay đầu nhìn, mới phát hiện Phó Thời Lãm đã quay lại, đang bước đến sau lưng họ.

Giản Thù vội ngồi thẳng người lại, sợ anh nhìn ra điều gì, bèn nhanh chóng uống hết rượu trong ly.

Mặt Phó Thời Lãm rất bình thản, biểu cảm không có chút dao động nào, cũng không biết anh ấy có nghe thấy bọn họ nói gì không.

Ăn một lúc nữa, Giản Thù thấy mọi người cũng có vẻ no rồi, nên

đứng dậy đi tính tiền.

Cô vừa đi, Mục Viễn lập tức cảm thấy có một ánh mắt lạnh lẽo quét tới làm cậu ta chột dạ cúi đầu.

Phó Thời Lầm lẫn nói với giọng điệu trầm lạnh: “Về sau, ít nói với cô ấy về chuyện của tôi thôi.”

Mục Viễn không thể hiểu được, không nhận được nói tuột cả suy nghĩ trong lòng ra: “Đội trưởng, em cảm thấy anh khá có thiện cảm với Giản Thù mà, chưa biết chừng có thể tiến thêm một bước ấy chứ?”

“Từ đâu mà cậu cảm thấy tôi có thiện cảm với cô ấy?”

“... Từ lần cô ấy rơi xuống nước, và cả lần cô ấy bệnh nữa, không phải anh đều lao đến rất nhanh sao?”

Phó Thời Lầm á khẩu.

Anh nhúm mày, trầm giọng nói: “Hai chuyện đó khác nhau mà.”

Mặt Mục Viễn đầy vẻ nhiều chuyện: “Khác nhau chỗ nào?”

Phó Thời Lầm nhìn đi chỗ khác, không trả lời, con người đen láy hơi tối đi vài phần. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

...

Khi Giản Thù đi tính tiền, nhân viên lại nói cho cô biết rằng bàn của bọn cô đã được thanh toán rồi.

Cô không cần nghĩ cũng biết là ai.

Đúng là không thể tìm ra điểm nào ở Phó Thời Lầm làm người ta không thích, ngoài chuyện không cho cô số điện thoại ra.

Giản Thù đi ra cửa, cơn gió lạnh thấu xương phả vào mặt. Cô quần chặt quần áo, thấy Mục Viễn đứng cách đó không xa đang vẫy tay với mình.

Hai người đàn ông đều đang hút thuốc.

Giản Thù đến gần, Mục Viễn bèn nói: “Tôi đã gọi xe cho cô rồi, một phút nữa sẽ đến.”

Mục Viễn uống rượu nên không thể lái xe, điều này cô hiểu, nhưng mà...

Giản Thù nhìn sang Phó Thời Lãm, người kia đang không biểu cảm gầy tàn thuốc, thờ ơ nói: “Tôi phải về đồn cảnh sát xử lý tài liệu.”

Cô chỉ ‘ồ’ một tiếng.

Chương 21

SAU NÀY, ÍT NÓI VỚI CÔ ẤY VỀ CHUYỆN CỦA TÔI THÔI

Đến khi ăn được một nửa, Phó Thời Lãm đi WC.

Giản Thù nhin cả buổi, cuối cùng cũng thở phào một hơi. Cô giống như kẻ trộm, vừa nhìn về hướng anh rời đi, vừa cầm lấy chai rượu trắng của Mục Viễn, rót vào ly rượu gạo.

Mục Viễn rất ngạc nhiên, không khỏi tò mò hỏi: “Trước đây cô thật sự đã uống rượu trắng trộn với rượu đỏ rồi sao?”

Nói thế nào ấy chứ, cậu ta thực sự không nhìn ra đâu.

Giản Thù uống một ngụm rượu, khẽ nhếch môi, thản nhiên đáp: “Trước kia có một thời gian tôi rất nổi loạn, uống rượu

đánh nhau vào đồn cảnh sát như cơm bữa, cũng chẳng có ai đến bảo lãnh tôi, nên phải thường xuyên ở một mình trong phòng tạm giam suốt mấy ngày.”

“Người nhà cô không đến bảo lãnh cô sao?”

Mục Viễn còn chưa dứt lời thì chợt nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt, Giản Thù cũng nói không có ai bảo lãnh được cho cô cả.

Cô nói: “Bố mẹ tôi đều đã qua đời trong một vụ tai nạn xe cộ. Có điều dường như dần dà mấy chú cảnh sát cũng nhẵn mặt tôi rồi, cảm thấy tội xấu của tôi đến chết vẫn không thể thay đổi, giam cũng vô ích, nên chỉ phê bình suông vài câu rồi cho tôi về nhà.”

Giản Thù kể rất bình thản, nhưng trong đáy mắt lại khắc sâu vẻ âm u.

Thấy đề tài mình khơi ra không được thích hợp cho lắm, Mục Viễn cười trừ, định nói sang chuyện khác thì Giản Thù lại sáp tới gần, vẻ cô đơn đã bay đi sạch.

Cô thân bí hỏi: “Đội trưởng Phó của các anh không thích uống rượu à, hai lần ăn cùng tôi đều không thấy anh ấy đụng đến rượu.”

“Nghề của bọn tôi, tình huống bất ngờ có thể sẽ xảy ra bất cứ lúc nào, nên bình thường bọn tôi cũng chỉ dám uống một chút, không thể để say được.”

“Có điều tôi nghe nói, có một thời gian dài đội trưởng Phó rất nát rượu, không ai khuyên được, sau đó không biết thế nào mà lại bỏ, rồi từ đó về sau không đụng vào một giọt rượu nào nữa.”

Giản Thù càng tò mò hơn: “Anh ấy mà cũng từng là sâu rượu á? Khi nào vậy?”

“Lâu rồi, khi đó tôi và anh ấy còn chưa được phân đến cùng một đồn cảnh sát nữa cơ.”

“VẬY anh ấy...”

Giản Thù còn muốn hỏi tiếp thì thấy Mục Viễn nháy mắt lia lịa với mình. Cô quay đầu nhìn, mới phát hiện Phó Thời Lãm đã quay lại, đang bước đến sau lưng họ.

Giản Thù vội ngồi thẳng người lại, sợ anh nhìn ra điều gì, bèn nhanh chóng uống hết rượu trong ly.

Mặt Phó Thời Lãm rất bình thản, biểu cảm không có chút dao động nào, cũng không biết anh ấy có nghe thấy bọn họ nói gì không.

Ăn một lúc nữa, Giản Thù thấy mọi người cũng có vẻ no rồi, nên đứng dậy đi tính tiền.

Cô vừa đi, Mục Viễn lập tức cảm thấy có một ánh mắt lạnh lẽo quét tới làm cậu ta chợt dạ cúi đầu.

Phó Thời Lãm lần nói với giọng điệu trầm lạnh: “Về sau, ít nói với cô ấy về chuyện của tôi thôi.”

Mục Viễn không thể hiểu được, không nhịn được nói tuột cả suy nghĩ trong lòng ra: “Đội trưởng, em cảm thấy anh khá có thiện cảm với Giản Thù mà, chưa biết chừng có thể tiến thêm một bước ấy chứ?”

“Từ đâu mà cậu cảm thấy tôi có thiện cảm với cô ấy?”

“... Từ lần cô ấy rơi xuống nước, và cả lần cô ấy bệnh nữa, không phải anh đều lao đến rất nhanh sao?”

Phó Thời Lãm á khẩu.

Anh nhú mày, trăm giọng nói: “Hai chuyện đó khác nhau mà.”

Mặt Mục Viễn đầy vẻ nhiều chuyện: “Khác nhau chỗ nào?”

Phó Thời Lắm nhìn đi chỗ khác, không trả lời, con người đen láy hơi tối đi vài phần. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

...

Khi Giản Thù đi tính tiền, nhân viên lại nói cho cô biết rằng bàn của bọn cô đã được thanh toán rồi.

Cô không cần nghĩ cũng biết là ai.

Đúng là không thể tìm ra điểm nào ở Phó Thời Lắm làm người ta không thích, ngoài chuyện không cho cô số điện thoại ra.

Giản Thù đi ra cửa, cơn gió lạnh thấu xương phả vào mặt. Cô quần chặt quần áo, thấy Mục Viễn đứng cách đó không xa đang vẫy tay với mình.

Hai người đàn ông đều đang hút thuốc.

Giản Thù đến gần, Mục Viễn bèn nói: “Tôi đã gọi xe cho cô rồi, một phút nữa sẽ đến.”

Mục Viễn uống rượu nên không thể lái xe, điều này cô hiểu, nhưng mà...

Giản Thù nhìn sang Phó Thời Lắm, người kia đang không biểu cảm gầy tàn thuốc, thờ ơ nói: “Tôi phải về đồn cảnh sát xử lý tài liệu.”

Cô chỉ ‘ồ’ một tiếng.

Chương 22: - Chương 22

Chương 22

CÔ KHÔNG NGHE THẤY LỜI TỪ CHỐI TỨC LÀ KHÔNG BỊ TỪ CHỐI

Giản Thù về đến nhà, đút thức ăn cho cún con, sau đó bật nhạc lên rồi vào phòng tắm tắm rửa.

Cô ngồi trong bồn tắm cầm điện thoại, bắt đầu lên baidu tra cách làm thế nào để cua trai. Hầu hết các phản hồi trên mạng đều là kiên trì chào buổi sáng chúc ngủ ngon mỗi ngày, cho đến một ngày nào đó anh ấy có tình cảm với mình, thì mình bắt thành linh lặn mất, anh ấy sẽ cảm thấy dường như cuộc sống thiếu vắng mất cái gì đó.

Giản Thù bĩu môi, đóng web lại, thiếu vắng gì chứ? Là cuối cùng cũng bớt đi một kẻ phiền phức hả.

Hơn nữa, với cái tên đầu gối Phó Thời Lắm đó, dù cô có trực tiếp chào buổi sáng hay chúc ngủ ngon thì chưa chắc anh đã để ý tới, huống chi là nhắn tin qua mạng, anh không cho cô vào danh sách đen đã là tốt lắm rồi.

Không áp dụng cách này được, cô vẫn nên làm theo cách của mình thì hơn.

Giản Thù ngẫm nghĩ một hồi lâu, đột nhiên nhớ lại hôm cô bị bệnh, trước khi đến, hình như Phó Thời Lắm đã gọi cho cô.

Có rất ít người liên lạc với cô, ngoài các cuộc gọi quảng cáo, tiếp thị, thì chỉ có các cuộc gọi giao hàng mà thôi.

Cô nhanh chóng tìm thấy được số điện thoại của Phó Thời Lãm, rồi lưu tên anh lại. Cô vốn định trực tiếp gửi tin nhắn đi, nhưng sau đó lại đổi ý, nhập số điện thoại vừa lưu vào ô tìm kiếm kết bạn của wechat.

Nhìn thấy một cái ảnh đại diện xuất hiện, Giản Thù cong môi cười, đúng là có thật này.

Cô không do dự chọn kết bạn.

Sau năm phút chờ đợi, vẫn không có phản hồi gì từ đối phương.

Cô lại đợi thêm nửa tiếng mà vẫn như ném muối xuống biển.

Sau khi ra khỏi phòng tắm, Giản Thù gọi thẳng điện thoại sang: “Đội trưởng Phó, anh vẫn đang làm việc à?”

Giọng đàn ông trầm thấp lạnh lùng đáp: “Ừ.”
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

“Vậy anh làm tiếp đi, em không quấy rầy anh nữa... Em chỉ muốn nói là, em vừa gửi lời mời kết bạn cho anh trên wechat đấy, khi nào anh làm xong thì nhớ đồng ý nhé?”

Không đợi Phó Thời Lãm trả lời, Giản Thù đã cúp máy trước. Cô không nghe thấy lời từ chối tức là không bị từ chối.

Bên trong chiếc xe việt dã màu đen, Phó Thời Lãm đặt điện thoại xuống, rồi lại mở màn hình lên, bên trên có một lời mời kết bạn, ảnh đại diện là một cô bé mũm mĩm ôm một con chó chồn cừ trắng, tươi cười vui vẻ.

Phó Thời Lãm ném điện thoại sang một bên, hạ cửa kính xe xuống châm một điếu thuốc, con người đen láy lạnh lùng rơi vào ánh đèn rực rỡ ngoài cửa sổ.

Giản Thù lại đợi mười mấy phút nữa mà vẫn không nhận được thông báo lời mời kết bạn được chấp nhận. Cô ném luôn điện thoại qua một bên, đến tủ lạnh khui một lon bia, rồi mở cửa sổ sát đất, đi ra ban công, tựa vào lan can hóng gió ngắm cảnh đêm.

Đêm đông rất vắng lặng, những ngôi nhà cao tầng san sát nhau, ánh đèn vẫn rực rỡ sáng chói, chỉ là có thêm vài phần lạnh lẽo.

Giản Thù uống một ngụm bia, lơ đãng nhìn xuống dưới tầng, không ngờ lại thấy một chiếc xe việt dã màu đen. Cô khẽ cau mày, kia không phải là xe của Phó Thời Lãm sao?

Cô dụi mắt, đang định nhìn rõ hơn, thì chiếc xe việt dã đen kia đã chậm chậm rời đi, sau đó nhanh chóng mất hút trong màn đêm.

Giản Thù bật cười. Bây giờ đúng là cô mê muội đến mù mẫm cả rồi, chỉ là một chiếc xe cùng kiểu thôi, sao cô có thể lập tức nghĩ đến Phó Thời Lãm như thế chứ...

Uống hết lon bia, cô lại trở về phòng.

Chú cún con ngủ trong ổ giường mắt nhìn cô rồi ngáp một cái thật dài. Giản Thù đi tới, ngồi xuống trước mặt bé rồi xoa xoa cái đầu nhỏ của bé: “Nhóc con, mẹ tìm bố cho con nhé?”

Khác với sự tò mò và căm dỗ khi gặp lại anh ở đồn cảnh sát, từ giây phút anh cứu cô dưới nước lên, cô đã biết mình thích Phó Thời Lãm mất rồi.

Chú cún con khẽ gâu gâu hai tiếng, thè lưỡi liếm tay cô.

Giản Thù cười: “Con cũng muốn thế có phải không? Đã vậy thì vì con, mẹ nhất quyết sẽ thành công.”

Chương 22

CÔ KHÔNG NGHE THẤY LỜI TỪ CHỐI TỨC LÀ KHÔNG BỊ TỪ CHỐI

Giản Thù về đến nhà, đút thức ăn cho cún con, sau đó bật nhạc lên rồi vào phòng tắm tắm rửa.

Cô ngồi trong bồn tắm cầm điện thoại, bắt đầu lên baidu tra cách làm thế nào để cua trai. Hầu hết các phản hồi trên mạng đều là kiên trì chào buổi sáng chúc ngủ ngon mỗi ngày, cho đến một ngày nào đó anh ấy có tình cảm với mình, thì mình bất thành linh lặn mất, anh ấy sẽ cảm thấy dường như cuộc sống thiếu vắng mất cái gì đó.

Giản Thù bữu môi, đóng web lại, thiếu vắng gì chứ? Là cuối cùng cũng bớt đi một kẻ phiền phức hả.

Hơn nữa, với cái tên đầu gối Phó Thời Lắm đó, dù cô có trực tiếp chào buổi sáng hay chúc ngủ ngon thì chưa chắc anh đã để ý tới, huống chi là nhắn tin qua mạng, anh không cho cô vào danh sách đen đã là tốt lắm rồi.

Không áp dụng cách này được, cô vẫn nên làm theo cách của mình thì hơn.

Giản Thù ngẫm nghĩ một hồi lâu, đột nhiên nhớ lại hôm cô bị bệnh, trước khi đến, hình như Phó Thời Lắm đã gọi cho cô.

Có rất ít người liên lạc với cô, ngoài các cuộc gọi quảng cáo, tiếp thị, thì chỉ có các cuộc gọi giao hàng mà thôi.

Cô nhanh chóng tìm thấy được số điện thoại của Phó Thời Lắm, rồi lưu tên anh lại. Cô vốn định trực tiếp gửi tin nhắn đi, nhưng sau đó lại đổi ý, nhập số điện thoại vừa lưu vào ô tìm kiếm kết bạn của wechat.

Nhìn thấy một cái ảnh đại diện xuất hiện, Giản Thù cong môi cười, đúng là có thật này.

Cô không do dự chọn kết bạn.

Sau năm phút chờ đợi, vẫn không có phản hồi gì từ đối phương.

Cô lại đợi thêm nửa tiếng mà vẫn như ném muối xuống biển.

Sau khi ra khỏi phòng tắm, Giản Thù gọi thẳng điện thoại sang: “Đội trưởng Phó, anh vẫn đang làm việc à?”

Giọng đàn ông trầm thấp lạnh lùng đáp: “Ừ.”
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

“Vậy anh làm tiếp đi, em không quấy rầy anh nữa... Em chỉ muốn nói là, em vừa gửi lời mời kết bạn cho anh trên wechat đấy, khi nào anh làm xong thì nhớ đồng ý nhé?”

Không đợi Phó Thời Lãm trả lời, Giản Thù đã cúp máy trước. Cô không nghe thấy lời từ chối tức là không bị từ chối.

Bên trong chiếc xe việt dã màu đen, Phó Thời Lãm đặt điện thoại xuống, rồi lại mở màn hình lên, bên trên có một lời mời kết bạn, ảnh đại diện là một cô bé mũm mĩm ôm một con chó chăn cừu trắng, tươi cười vui vẻ.

Phó Thời Lãm ném điện thoại sang một bên, hạ cửa kính xe xuống châm một điếu thuốc, con người đen láy lạnh lùng rơi vào ánh đèn rực rỡ ngoài cửa sổ.

Giản Thù lại đợi mười mấy phút nữa mà vẫn không nhận được thông báo lời mời kết bạn được chấp nhận. Cô ném luôn điện thoại qua một bên, đến tủ lạnh khai một lon bia, rồi mở cửa sổ sát đất, đi ra ban công, tựa vào lan can hóng gió ngắm cảnh

đêm.

Đêm đông rất vắng lặng, những ngôi nhà cao tầng san sát nhau, ánh đèn vẫn rực rỡ sáng chói, chỉ là có thêm vài phần lạnh lẽo.

Giản Thù uống một ngụm bia, lơ đãng nhìn xuống dưới tầng, không ngờ lại thấy một chiếc xe việt dã màu đen. Cô khẽ cau mày, kia không phải là xe của Phó Thời Lãm sao?

Cô dụi mắt, đang định nhìn rõ hơn, thì chiếc xe việt dã đen kia đã chậm chậm rời đi, sau đó nhanh chóng mất hút trong màn đêm.

Giản Thù bật cười. Bây giờ đúng là cô mê muội đến mù mẫm cả rồi, chỉ là một chiếc xe cùng kiểu thôi, sao cô có thể lập tức nghĩ đến Phó Thời Lãm như thế chứ...

Uống hết lon bia, cô lại trở về phòng.

Chú cún con ngủ trong ổ giường mắt nhìn cô rồi ngáp một cái thật dài. Giản Thù đi tới, ngồi xuống trước mặt bé rồi xoa xoa cái đầu nhỏ của bé: “Nhóc con, mẹ tìm bố cho con nhé?”

Khác với sự tò mò và căm dỗ khi gặp lại anh ở đồn cảnh sát, từ giây phút anh cứu cô dưới nước lên, cô đã biết mình thích Phó Thời Lãm mất rồi.

Chú cún con khẽ gâu gâu hai tiếng, thè lưỡi liếm tay cô.

Giản Thù cười: “Con cũng muốn thế có phải không? Đã vậy thì vì con, mẹ nhất quyết sẽ thành công.”

Chương 22

CÔ KHÔNG NGHE THẤY LỜI TỪ CHỐI TỨC LÀ KHÔNG BỊ TỪ CHỐI

Giản Thù về đến nhà, đút thức ăn cho cún con, sau đó bật nhạc lên rồi vào phòng tắm tắm rửa.

Cô ngồi trong bồn tắm cầm điện thoại, bắt đầu lên baidu tra cách làm thế nào để cua trai. Hầu hết các phản hồi trên mạng đều là kiên trì chào buổi sáng chúc ngủ ngon mỗi ngày, cho đến một ngày nào đó anh ấy có tình cảm với mình, thì mình bắt thành linh lặn mất, anh ấy sẽ cảm thấy dường như cuộc sống thiếu vắng mất cái gì đó.

Giản Thù bĩu môi, đóng web lại, thiếu vắng gì chứ? Là cuối cùng cũng bớt đi một kẻ phiền phức hả.

Hơn nữa, với cái tên đầu gối Phó Thời Lắm đó, dù cô có trực tiếp chào buổi sáng hay chúc ngủ ngon thì chưa chắc anh đã để ý tới, huống chi là nhắn tin qua mạng, anh không cho cô vào danh sách đen đã là tốt lắm rồi.

Không áp dụng cách này được, cô vẫn nên làm theo cách của mình thì hơn.

Giản Thù ngẫm nghĩ một hồi lâu, đột nhiên nhớ lại hôm cô bị bệnh, trước khi đến, hình như Phó Thời Lắm đã gọi cho cô.

Có rất ít người liên lạc với cô, ngoài các cuộc gọi quảng cáo, tiếp thị, thì chỉ có các cuộc gọi giao hàng mà thôi.

Cô nhanh chóng tìm thấy được số điện thoại của Phó Thời Lắm, rồi lưu tên anh lại. Cô vốn định trực tiếp gửi tin nhắn đi, nhưng sau đó lại đổi ý, nhập số điện thoại vừa lưu vào ô tìm kiếm kết bạn của wechat.

Nhìn thấy một cái ảnh đại diện xuất hiện, Giản Thù cong môi cười, đúng là có thật này.

Cô không do dự chọn kết bạn.

Sau năm phút chờ đợi, vẫn không có phản hồi gì từ đối phương.

Cô lại đợi thêm nửa tiếng mà vẫn như ném muối xuống biển.

Sau khi ra khỏi phòng tắm, Giản Thù gọi thẳng điện thoại sang:
“Đội trưởng Phó, anh vẫn đang làm việc à?”

Giọng đàn ông trầm thấp lạnh lùng đáp: “Ừ.”
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

“Vây anh làm tiếp đi, em không quấy rầy anh nữa... Em chỉ muốn nói là, em vừa gửi lời mời kết bạn cho anh trên wechat đấy, khi nào anh làm xong thì nhớ đồng ý nhé?”

Không đợi Phó Thời Lãm trả lời, Giản Thù đã cúp máy trước. Cô không nghe thấy lời từ chối tức là không bị từ chối.

Bên trong chiếc xe việt dã màu đen, Phó Thời Lãm đặt điện thoại xuống, rồi lại mở màn hình lên, bên trên có một lời mời kết bạn, ảnh đại diện là một cô bé mũm mĩm ôm một con chó chăn cừu trắng, tươi cười vui vẻ.

Phó Thời Lãm ném điện thoại sang một bên, hạ cửa kính xe xuống châm một điếu thuốc, con người đen láy lạnh lùng rơi vào ánh đèn rực rỡ ngoài cửa sổ.

Giản Thù lại đợi mười mấy phút nữa mà vẫn không nhận được thông báo lời mời kết bạn được chấp nhận. Cô ném luôn điện thoại qua một bên, đến tủ lạnh khui một lon bia, rồi mở cửa sổ sát đất, đi ra ban công, tựa vào lan can hóng gió ngắm cảnh đêm.

Đêm đông rất vắng lặng, những ngôi nhà cao tầng san sát nhau, ánh đèn vẫn rực rỡ sáng chói, chỉ là có thêm vài phần lạnh lẽo.

Giản Thù uống một ngụm bia, lơ đãng nhìn xuống dưới tầng, không ngờ lại thấy một chiếc xe việt dã màu đen. Cô khẽ cau mày, kia không phải là xe của Phó Thời Lãm sao?

Cô dụi mắt, đang định nhìn rõ hơn, thì chiếc xe việt dã đen kia đã chậm chậm rời đi, sau đó nhanh chóng mất hút trong màn đêm.

Giản Thù bật cười. Bây giờ đúng là cô mê muội đến mù mẫm cả rồi, chỉ là một chiếc xe cùng kiểu thôi, sao cô có thể lập tức nghĩ đến Phó Thời Lãm như thế chứ...

Uống hết lon bia, cô lại trở về phòng.

Chú cún con ngủ trong ổ giường mắt nhìn cô rồi ngáp một cái thật dài. Giản Thù đi tới, ngồi xuống trước mặt bé rồi xoa xoa cái đầu nhỏ của bé: “Nhóc con, mẹ tìm bố cho con nhé?”

Khác với sự tò mò và căm dỗ khi gặp lại anh ở đồn cảnh sát, từ giây phút anh cứu cô dưới nước lên, cô đã biết mình thích Phó Thời Lãm mất rồi.

Chú cún con khẽ gâu gâu hai tiếng, thè lưỡi liếm tay cô.

Giản Thù cười: “Con cũng muốn thế có phải không? Đã vậy thì vì con, mẹ nhất quyết sẽ thành công.”

Chương 22

CÔ KHÔNG NGHE THẤY LỜI TỪ CHỐI TỨC LÀ KHÔNG BỊ TỪ CHỐI

Giản Thù về đến nhà, đút thức ăn cho cún con, sau đó bật nhạc lên rồi vào phòng tắm tắm rửa.

Cô ngồi trong bốn tấm cầm điện thoại, bắt đầu lên baidu tra cách làm thế nào để cua trai. Hầu hết các phản hồi trên mạng đều là kiên trì chào buổi sáng chúc ngủ ngon mỗi ngày, cho đến một ngày nào đó anh ấy có tình cảm với mình, thì mình bắt thành linh lặn mất, anh ấy sẽ cảm thấy dường như cuộc sống thiếu vắng mất cái gì đó.

Giản Thù bữu môi, đóng web lại, thiếu vắng gì chứ? Là cuối cùng cũng bớt đi một kẻ phiền phức hả.

Hơn nữa, với cái tên đầu gối Phó Thời Lắm đó, dù cô có trực tiếp chào buổi sáng hay chúc ngủ ngon thì chưa chắc anh đã để ý tới, huống chi là nhắn tin qua mạng, anh không cho cô vào danh sách đen đã là tốt lắm rồi.

Không áp dụng cách này được, cô vẫn nên làm theo cách của mình thì hơn.

Giản Thù ngẫm nghĩ một hồi lâu, đột nhiên nhớ lại hôm cô bị bệnh, trước khi đến, hình như Phó Thời Lắm đã gọi cho cô.

Có rất ít người liên lạc với cô, ngoài các cuộc gọi quảng cáo, tiếp thị, thì chỉ có các cuộc gọi giao hàng mà thôi.

Cô nhanh chóng tìm thấy được số điện thoại của Phó Thời Lắm, rồi lưu tên anh lại. Cô vốn định trực tiếp gửi tin nhắn đi, nhưng sau đó lại đổi ý, nhập số điện thoại vừa lưu vào ô tìm kiếm kết bạn của wechat.

Nhìn thấy một cái ảnh đại diện xuất hiện, Giản Thù cong môi cười, đúng là có thật này.

Cô không do dự chọn kết bạn.

Sau năm phút chờ đợi, vẫn không có phản hồi gì từ đối phương.

Cô lại đợi thêm nửa tiếng mà vẫn như ném muối xuống biển.

Sau khi ra khỏi phòng tắm, Giản Thủ gọi thẳng điện thoại sang: “Đội trưởng Phó, anh vẫn đang làm việc à?”

Giọng đàn ông trầm thấp lạnh lùng đáp: “Ừ.”
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.z.c.o.m

“Vậy anh làm tiếp đi, em không quấy rầy anh nữa... Em chỉ muốn nói là, em vừa gửi lời mời kết bạn cho anh trên wechat đấy, khi nào anh làm xong thì nhớ đồng ý nhé?”

Không đợi Phó Thời Lãm trả lời, Giản Thủ đã cúp máy trước. Cô không nghe thấy lời từ chối tức là không bị từ chối.

Bên trong chiếc xe việt dã màu đen, Phó Thời Lãm đặt điện thoại xuống, rồi lại mở màn hình lên, bên trên có một lời mời kết bạn, ảnh đại diện là một cô bé mũm mĩm ôm một con chó chăn cừu trắng, tươi cười vui vẻ.

Phó Thời Lãm ném điện thoại sang một bên, hạ cửa kính xe xuống châm một điếu thuốc, con người đen láy lạnh lùng rơi vào ánh đèn rực rỡ ngoài cửa sổ.

Giản Thủ lại đợi mười mấy phút nữa mà vẫn không nhận được thông báo lời mời kết bạn được chấp nhận. Cô ném luôn điện thoại qua một bên, đến tủ lạnh khai một lon bia, rồi mở cửa sổ sát đất, đi ra ban công, tựa vào lan can hóng gió ngắm cảnh đêm.

Đêm đông rất vắng lặng, những ngôi nhà cao tầng san sát nhau, ánh đèn vẫn rực rỡ sáng chói, chỉ là có thêm vài phần lạnh lẽo.

Giản Thủ uống một ngụm bia, lơ đãng nhìn xuống dưới tầng, không ngờ lại thấy một chiếc xe việt dã màu đen. Cô khẽ cau mày, kia không phải là xe của Phó Thời Lãm sao?

Cô dụi mắt, đang định nhìn rõ hơn, thì chiếc xe việt dã đen kia đã chậm chậm rời đi, sau đó nhanh chóng mất hút trong màn đêm.

Giản Thù bật cười. Bây giờ đúng là cô mê muội đến mù mẫm cả rồi, chỉ là một chiếc xe cùng kiểu thôi, sao cô có thể lập tức nghĩ đến Phó Thời Lãm như thế chứ...

Uống hết lon bia, cô lại trở về phòng.

Chú cún con ngủ trong ổ giường mắt nhìn cô rồi ngáp một cái thật dài. Giản Thù đi tới, ngồi xuống trước mặt bé rồi xoa xoa cái đầu nhỏ của bé: “Nhóc con, mẹ tìm bố cho con nhé?”

Khác với sự tò mò và căm dỗ khi gặp lại anh ở đồn cảnh sát, từ giây phút anh cứu cô dưới nước lên, cô đã biết mình thích Phó Thời Lãm mất rồi.

Chú cún con khẽ gâu gâu hai tiếng, thè lưỡi liếm tay cô.

Giản Thù cười: “Con cũng muốn thế có phải không? Đã vậy thì vì con, mẹ nhất quyết sẽ thành công.”

Chương 23: - Chương 23

Chương 23

PHẢI ĐÓN LỄ CÙNG VỚI NGƯỜI MÌNH THÍCH

Mấy ngày tiếp đó, Giản Thù yên phận quay phim với đoàn, không hề đi trêu chọc Phó Thời Lắm nữa. Thế nên tất cả nhân viên trong đoàn phim đều biết chuyện Tần Khả Khả theo đuổi Phó Thời Lắm, nhưng không ai biết cô cũng đang ưa cảm anh.

Có điều, tất cả là nhờ cô có một trợ thủ hùng mạnh nhất.

Trong khoảng thời gian này, cô đã hiểu biết đại khái về sở thích của Phó Thời Lắm. Ngoài công việc ra, sinh hoạt của anh rất có quy luật, không chơi game, cũng không ra ngoài chơi bởi, gần như không có hoạt động giải trí nào.

Có rất nhiều cô gái thích anh, nhưng đa số đều như Tần Khả Khả, thất bại hết lần này đến lần khác, không một ai thành công.

Người nào có lòng tự trọng cao, bày tỏ công khai bị từ chối vài ba lần thì cũng đều không mặt dày mà tiếp cận nữa.

Theo lời Mục Viễn nói chính là, đã lâu rồi anh mới gặp một cô gái như Tần Khả Khả, càng thất bại thì càng lì đòn.

Giản Thù nghe vậy chỉ cười nhạt, vẫn đều đặn gửi hai ly cà phê đến đó mỗi ngày.

Ban đầu Phó Thời Lắm cho rằng cà phê là do Mục Viễn mua, mãi đến một ngày Mục Viễn lỡ lời nói ra sự thật trước mặt anh.

Không phải anh không nhận ra Giản Thù có tình cảm với anh. Chỉ là, có lẽ ngay cả chính bản thân cô cũng không thể xác định được, rốt cuộc trong tình cảm mà cô dành cho anh còn xen lẫn bao nhiêu thứ khác nữa.

Phó Thời Lắm nhìn vào yêu cầu đã hết hạn trong phần xác nhận bạn bè. Con người đen rất lãnh đạm, ánh mắt nặng nề.

Về việc anh chưa xác nhận bạn bè trên wechat, Giản Thù không suy nghĩ gì nhiều, mà chỉ cho rằng vì anh quá bận nên quên mất.

Cô cũng không định nhắc nhở, đợi hôm nào có cơ hội gặp nhau rồi kết bạn sau, như thế sẽ đơn giản và trực tiếp hơn nhiều.

Lúc sắp kết thúc công việc, Cố Chiêu gọi điện thoại đến hẹn cô buổi tối cùng dùng bữa.

Đến khi ấy, Giản Thù mới nhớ ra hôm nay là đêm Giáng sinh, nên hưởng thụ với người mình thích chứ nhỉ.

Sau khi từ chối Cố Chiêu, Giản Thù lấy điện thoại gửi một tin nhắn cho Phó Thời Lắm.

Ở bên kia, đội trưởng Phó đang nói chuyện với đạo diễn về cách quay một số chi tiết của vụ án, thì điện thoại trong túi kêu lên.

Anh móc điện thoại ra nhìn thoáng qua, biểu cảm không hề thay đổi, nhét nó lại vào túi rồi tiếp tục nói chuyện với đạo diễn.

Nhìn thấy cảnh đó, Giản Thù liếm môi một cái, sau đó gửi tiếp một tin nhắn nữa.

Điện thoại liên tục vang lên âm báo có tin nhắn đến.

Đạo diễn ho khan: “Đội trưởng Phó, cảnh này vài ngày nữa mới

quay, hay là cậu cứ làm việc của mình trước đi.”

Phó Thời Lắm khẽ gật đầu, cầm điện thoại bước sang một bên.

Sau đó, Giản Thủ trực tiếp gọi điện thoại đến.

“Có việc gì à?” Giọng của anh rất trầm thấp gợi cảm, lại bị nhiễm thêm vài phần lạnh lẽo của gió đông.

Giản Thủ ngẩn ngơ nhìn điện thoại trong giây lát, sau đó nhanh chóng giành lại thế chủ động, cười hỏi: “Đêm nay đội trưởng Phó đã có cuộc hẹn nào chưa?”

“Chẳng phải cô đang hẹn tôi sao?” w●ebtruy●enonlin●e●com

“VẬY ĐỘI TRƯỞNG PHÓ... CÓ BẰNG LÒNG HẸN HÒ VỚI EM KHÔNG?” Cô cố ý nói rất mập mờ.

“Tôi chờ cô trong xe.”

Nói xong, Phó Thời Lắm lập tức cúp máy.

Giản Thủ cầm điện thoại, khóe môi chậm rãi cong lên tươi cười.

Sau khi kết thúc công việc, cô vào phòng thay đồ, thay quần áo ra. Trước đây, cô luôn đi thẳng về nhà, nên chỉ thay áo len quần dài và áo khoác là xong.

Nhưng dù sao hôm nay cũng là cuộc hẹn đầu tiên của cô và Phó Thời Lắm, không thể qua loa thế được.

Giản Thủ tìm thấy một chiếc váy ngắn đen trong túi quần áo dự phòng, mặc vào bên trong, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác dạ, xõa mái tóc đang buộc ra.

Cô đang nhìn vào gương tô son thì Tần Khả Khả đẩy cửa đi vào.

Thấy dáng vẻ của cô, sự ghen ghét vụt lóe lên trong đáy mắt cô ta, sau đó mới hậm hực nói: “Ăn diện thế, lại định đi dụ dỗ tên đàn ông nào đấy?”

Giản Thù bậm môi để làm son đều hơn, rồi quay lại cong môi cười, đôi mắt lúng liếng đầy quyến rũ: “Đương nhiên là dụ dỗ anh chàng mà cô không dụ được rồi.”

Chương 23

PHẢI ĐÓN LỄ CÙNG VỚI NGƯỜI MÌNH THÍCH

Mấy ngày tiếp đó, Giản Thù yên phận quay phim với đoàn, không hề đi trêu chọc Phó Thời Lắm nữa. Thế nên tất cả nhân viên trong đoàn phim đều biết chuyện Tần Khả Khả theo đuổi Phó Thời Lắm, nhưng không ai biết cô cũng đang cửa cẩm anh.

Có điều, tất cả là nhờ cô có một trợ thủ hùng mạnh nhất.

Trong khoảng thời gian này, cô đã hiểu biết đại khái về sở thích của Phó Thời Lắm. Ngoài công việc ra, sinh hoạt của anh rất có quy luật, không chơi game, cũng không ra ngoài chơi bời, gần như không có hoạt động giải trí nào.

Có rất nhiều cô gái thích anh, nhưng đa số đều như Tần Khả Khả, thất bại hết lần này đến lần khác, không một ai thành công.

Người nào có lòng tự trọng cao, bày tỏ công khai bị từ chối vài ba lần thì cũng đều không mặt dày mà tiếp cận nữa.

Theo lời Mục Viễn nói chính là, đã lâu rồi anh mới gặp một cô gái như Tần Khả Khả, càng thất bại thì càng lì đòn.

Giản Thù nghe vậy chỉ cười nhạt, vẫn đều đặn gửi hai ly cà phê đến đó mỗi ngày.

Ban đầu Phó Thời Lắm cho rằng cà phê là do Mục Viễn mua, mãi đến một ngày Mục Viễn lỡ lời nói ra sự thật trước mặt anh.

Không phải anh không nhận ra Giản Thù có tình cảm với anh. Chỉ là, có lẽ ngay cả chính bản thân cô cũng không thể xác định được, rốt cuộc trong tình cảm mà cô dành cho anh còn xen lẫn bao nhiêu thứ khác nữa.

Phó Thời Lắm nhìn vào yêu cầu đã hết hạn trong phần xác nhận bạn bè. Con người đen rất lãnh đạm, ánh mắt nặng nề.

Về việc anh chưa xác nhận bạn bè trên wechat, Giản Thù không suy nghĩ gì nhiều, mà chỉ cho rằng vì anh quá bận nên quên mất.

Cô cũng không định nhắc nhở, đợi hôm nào có cơ hội gặp nhau rồi kết bạn sau, như thế sẽ đơn giản và trực tiếp hơn nhiều.

Lúc sắp kết thúc công việc, Cố Chiêu gọi điện thoại đến hẹn cô buổi tối cùng dùng bữa.

Đến khi ấy, Giản Thù mới nhớ ra hôm nay là đêm Giáng sinh, nên hưởng thụ với người mình thích chứ nhỉ.

Sau khi từ chối Cố Chiêu, Giản Thù lấy điện thoại gửi một tin nhắn cho Phó Thời Lắm.

Ở bên kia, đội trưởng Phó đang nói chuyện với đạo diễn về cách quay một số chi tiết của vụ án, thì điện thoại trong túi kêu lên.

Anh móc điện thoại ra nhìn thoáng qua, biểu cảm không hề thay đổi, nhét nó lại vào túi rồi tiếp tục nói chuyện với đạo diễn.

Nhìn thấy cảnh đó, Giản Thù liếm môi một cái, sau đó gửi tiếp một tin nhắn nữa.

Điện thoại liên tục vang lên âm báo có tin nhắn đến.

Đạo diễn ho khan: “Đội trưởng Phó, cảnh này vài ngày nữa mới quay, hay là cậu cứ làm việc của mình trước đi.”

Phó Thời Lãm khẽ gật đầu, cầm điện thoại bước sang một bên.

Sau đó, Giản Thù trực tiếp gọi điện thoại đến.

“Có việc gì à?” Giọng của anh rất trầm thấp gợi cảm, lại bị nhiễm thêm vài phần lạnh lẽo của gió đông.

Giản Thù ngẩn ngơ nhìn điện thoại trong giây lát, sau đó nhanh chóng giành lại thế chủ động, cười hỏi: “Đêm nay đội trưởng Phó đã có cuộc hẹn nào chưa?”

“Chẳng phải cô đang hẹn tôi sao?” w●ebtruy●enonlin●e●com

“VẬY ĐỘI TRƯỞNG PHÓ... CÓ BẰNG LÒNG HẸN HÒ VỚI EM KHÔNG?” Cô cố ý nói rất mập mờ.

“Tôi chờ cô trong xe.”

Nói xong, Phó Thời Lãm lập tức cúp máy.

Giản Thù cầm điện thoại, khóe môi chậm rãi cong lên tươi cười.

Sau khi kết thúc công việc, cô vào phòng thay đồ, thay quần áo ra. Trước đây, cô luôn đi thẳng về nhà, nên chỉ thay áo len quần dài và áo khoác là xong.

Nhưng dù sao hôm nay cũng là cuộc hẹn đầu tiên của cô và Phó Thời Lãm, không thể qua loa thế được.

Giản Thù tìm thấy một chiếc váy ngắn đen trong túi quần áo dự

phòng, mặc vào bên trong, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác dạ, xõa mái tóc đang buộc ra.

Cô đang nhìn vào gương tô son thì Tần Khả Khả đẩy cửa đi vào. Thấy dáng vẻ của cô, sự ghen ghét vụt lóe lên trong đáy mắt cô ta, sau đó mới hậm hực nói: “Ăn diện thế, lại định đi dụ dỗ tên đàn ông nào đấy?”

Giản Thù bậm môi để làm son đều hơn, rồi quay lại cong môi cười, đôi mắt lúng liếng đầy quyến rũ: “Đương nhiên là dụ dỗ anh chàng mà cô không dụ được rồi.”

Chương 23

PHẢI ĐÓN LỄ CÙNG VỚI NGƯỜI MÌNH THÍCH

Mấy ngày tiếp đó, Giản Thù yên phận quay phim với đoàn, không hề đi trêu chọc Phó Thời Lãm nữa. Thế nên tất cả nhân viên trong đoàn phim đều biết chuyện Tần Khả Khả theo đuổi Phó Thời Lãm, nhưng không ai biết cô cũng đang cửa cẩm anh.

Có điều, tất cả là nhờ cô có một trợ thủ hùng mạnh nhất.

Trong khoảng thời gian này, cô đã hiểu biết đại khái về sở thích của Phó Thời Lãm. Ngoài công việc ra, sinh hoạt của anh rất có quy luật, không chơi game, cũng không ra ngoài chơi bời, gần như không có hoạt động giải trí nào.

Có rất nhiều cô gái thích anh, nhưng đa số đều như Tần Khả Khả, thất bại hết lần này đến lần khác, không một ai thành công.

Người nào có lòng tự trọng cao, bày tỏ công khai bị từ chối vài ba lần thì cũng đều không mặt dày mà tiếp cận nữa.

Theo lời Mục Viễn nói chính là, đã lâu rồi anh mới gặp một cô

gái như Tần Khả Khả, càng thất bại thì càng lì đòn.

Giản Thù nghe vậy chỉ cười nhạt, vẫn đều đặn gửi hai ly cà phê đến đó mỗi ngày.

Ban đầu Phó Thời Lắm cho rằng cà phê là do Mục Viễn mua, mãi đến một ngày Mục Viễn lỡ lời nói ra sự thật trước mặt anh.

Không phải anh không nhận ra Giản Thù có tình cảm với anh. Chỉ là, có lẽ ngay cả chính bản thân cô cũng không thể xác định được, rốt cuộc trong tình cảm mà cô dành cho anh còn xen lẫn bao nhiêu thứ khác nữa.

Phó Thời Lắm nhìn vào yêu cầu đã hết hạn trong phần xác nhận bạn bè. Con người đen rất lãnh đạm, ánh mắt nặng nề.

Về việc anh chưa xác nhận bạn bè trên wechat, Giản Thù không suy nghĩ gì nhiều, mà chỉ cho rằng vì anh quá bận nên quên mất.

Cô cũng không định nhắc nhở, đợi hôm nào có cơ hội gặp nhau rồi kết bạn sau, như thế sẽ đơn giản và trực tiếp hơn nhiều.

Lúc sắp kết thúc công việc, Cố Chiêu gọi điện thoại đến hẹn cô buổi tối cùng dùng bữa.

Đến khi ấy, Giản Thù mới nhớ ra hôm nay là đêm Giáng sinh, nên hưởng thụ với người mình thích chứ nhỉ.

Sau khi từ chối Cố Chiêu, Giản Thù lấy điện thoại gửi một tin nhắn cho Phó Thời Lắm.

Ở bên kia, đội trưởng Phó đang nói chuyện với đạo diễn về cách quay một số chi tiết của vụ án, thì điện thoại trong túi kêu lên.

Anh móc điện thoại ra nhìn thoáng qua, biểu cảm không hề

thay đổi, nhét nó lại vào túi rồi tiếp tục nói chuyện với đạo diễn.

Nhìn thấy cảnh đó, Giản Thù liếm môi một cái, sau đó gửi tiếp một tin nhắn nữa.

Điện thoại liên tục vang lên âm báo có tin nhắn đến.

Đạo diễn ho khan: “Đội trưởng Phó, cảnh này vài ngày nữa mới quay, hay là cậu cứ làm việc của mình trước đi.”

Phó Thời Lãm khẽ gật đầu, cầm điện thoại bước sang một bên.

Sau đó, Giản Thù trực tiếp gọi điện thoại đến.

“Có việc gì à?” Giọng của anh rất trầm thấp gợi cảm, lại bị nhiễm thêm vài phần lạnh lẽo của gió đông.

Giản Thù ngẩn ngơ nhìn điện thoại trong giây lát, sau đó nhanh chóng giành lại thế chủ động, cười hỏi: “Đêm nay đội trưởng Phó đã có cuộc hẹn nào chưa?”

“Chẳng phải cô đang hẹn tôi sao?” w●ebtruy●enonlin●e●com

“VẬY ĐỘI TRƯỞNG PHÓ... CÓ BẰNG LÒNG HẸN HÒ VỚI EM KHÔNG?” Cô cố ý nói rất mập mờ.

“Tôi chờ cô trong xe.”

Nói xong, Phó Thời Lãm lập tức cúp máy.

Giản Thù cầm điện thoại, khóe môi chậm rãi cong lên tươi cười.

Sau khi kết thúc công việc, cô vào phòng thay đồ, thay quần áo ra. Trước đây, cô luôn đi thẳng về nhà, nên chỉ thay áo len quần dài và áo khoác là xong.

Nhưng dù sao hôm nay cũng là cuộc hẹn đầu tiên của cô và Phó Thời Lắm, không thể qua loa thế được.

Giản Thù tìm thấy một chiếc váy ngắn đen trong túi quần áo dự phòng, mặc vào bên trong, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác dạ, xõa mái tóc đang buộc ra.

Cô đang nhìn vào gương tô son thì Tần Khả Khả đẩy cửa đi vào. Thấy dáng vẻ của cô, sự ghen ghét vụt lóe lên trong đáy mắt cô ta, sau đó mới hậm hực nói: “Ăn diện thế, lại định đi dụ dỗ tên đàn ông nào đấy?”

Giản Thù bậm môi để làm son đều hơn, rồi quay lại cong môi cười, đôi mắt lúng liếng đầy quyến rũ: “Đương nhiên là dụ dỗ anh chàng mà cô không dụ được rồi.”

Chương 23

PHẢI ĐÓN LỄ CÙNG VỚI NGƯỜI MÌNH THÍCH

Mấy ngày tiếp đó, Giản Thù yên phận quay phim với đoàn, không hề đi trêu chọc Phó Thời Lắm nữa. Thế nên tất cả nhân viên trong đoàn phim đều biết chuyện Tần Khả Khả theo đuổi Phó Thời Lắm, nhưng không ai biết cô cũng đang cửa cẩm anh.

Có điều, tất cả là nhờ cô có một trợ thủ hùng mạnh nhất.

Trong khoảng thời gian này, cô đã hiểu biết đại khái về sở thích của Phó Thời Lắm. Ngoài công việc ra, sinh hoạt của anh rất có quy luật, không chơi game, cũng không ra ngoài chơi bởi, gần như không có hoạt động giải trí nào.

Có rất nhiều cô gái thích anh, nhưng đa số đều như Tần Khả Khả, thất bại hết lần này đến lần khác, không một ai thành công.

Người nào có lòng tự trọng cao, bày tỏ công khai bị từ chối vài ba lần thì cũng đều không mặt dày mà tiếp cận nữa.

Theo lời Mục Viễn nói chính là, đã lâu rồi anh mới gặp một cô gái như Tần Khả Khả, càng thất bại thì càng lì đòn.

Giản Thù nghe vậy chỉ cười nhạt, vẫn đều đặn gửi hai ly cà phê đến đó mỗi ngày.

Ban đầu Phó Thời Lãm cho rằng cà phê là do Mục Viễn mua, mãi đến một ngày Mục Viễn lỡ lời nói ra sự thật trước mặt anh.

Không phải anh không nhận ra Giản Thù có tình cảm với anh. Chỉ là, có lẽ ngay cả chính bản thân cô cũng không thể xác định được, rốt cuộc trong tình cảm mà cô dành cho anh còn xen lẫn bao nhiêu thứ khác nữa.

Phó Thời Lãm nhìn vào yêu cầu đã hết hạn trong phần xác nhận bạn bè. Con người đen rất lãnh đạm, ánh mắt nặng nề.

Về việc anh chưa xác nhận bạn bè trên wechat, Giản Thù không suy nghĩ gì nhiều, mà chỉ cho rằng vì anh quá bận nên quên mất.

Cô cũng không định nhắc nhở, đợi hôm nào có cơ hội gặp nhau rồi kết bạn sau, như thế sẽ đơn giản và trực tiếp hơn nhiều.

Lúc sắp kết thúc công việc, Cố Chiêu gọi điện thoại đến hẹn cô buổi tối cùng dùng bữa.

Đến khi ấy, Giản Thù mới nhớ ra hôm nay là đêm Giáng sinh, nên hưởng thụ với người mình thích chứ nhỉ.

Sau khi từ chối Cố Chiêu, Giản Thù lấy điện thoại gửi một tin nhắn cho Phó Thời Lãm.

Ở bên kia, đội trưởng Phó đang nói chuyện với đạo diễn về cách quay một số chi tiết của vụ án, thì điện thoại trong túi kêu lên.

Anh móc điện thoại ra nhìn thoáng qua, biểu cảm không hề thay đổi, nhét nó lại vào túi rồi tiếp tục nói chuyện với đạo diễn.

Nhìn thấy cảnh đó, Giản Thù liếm môi một cái, sau đó gửi tiếp một tin nhắn nữa.

Điện thoại liên tục vang lên âm báo có tin nhắn đến.

Đạo diễn ho khan: “Đội trưởng Phó, cảnh này vài ngày nữa mới quay, hay là cậu cứ làm việc của mình trước đi.”

Phó Thời Lãm khẽ gật đầu, cầm điện thoại bước sang một bên.

Sau đó, Giản Thù trực tiếp gọi điện thoại đến.

“Có việc gì à?” Giọng của anh rất trầm thấp gợi cảm, lại bị nhiễm thêm vài phần lạnh lẽo của gió đông.

Giản Thù ngẩn ngơ nhìn điện thoại trong giây lát, sau đó nhanh chóng giành lại thế chủ động, cười hỏi: “Đêm nay đội trưởng Phó đã có cuộc hẹn nào chưa?”

“Chẳng phải cô đang hẹn tôi sao?” w●ebtruy●enonlin●e●com

“VẬY đội trưởng Phó... có bằng lòng hẹn hò với em không?” Cô cố ý nói rất mập mờ.

“Tôi chờ cô trong xe.”

Nói xong, Phó Thời Lãm lập tức cúp máy.

Giản Thù cầm điện thoại, khóe môi chậm rãi cong lên tươi cười.

Sau khi kết thúc công việc, cô vào phòng thay đồ, thay quần áo ra. Trước đây, cô luôn đi thẳng về nhà, nên chỉ thay áo len quần dài và áo khoác là xong.

Nhưng dù sao hôm nay cũng là cuộc hẹn đầu tiên của cô và Phó Thời Lãm, không thể qua loa thế được.

Giản Thù tìm thấy một chiếc váy ngắn đen trong túi quần áo dự phòng, mặc vào bên trong, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác dạ, xoắn mái tóc đang buộc ra.

Cô đang nhìn vào gương tô son thì Tần Khả Khả đẩy cửa đi vào. Thấy dáng vẻ của cô, sự ghen ghét vụt lóe lên trong đáy mắt cô ta, sau đó mới hậm hực nói: “Ăn diện thế, lại định đi dụ dỗ tên đàn ông nào đấy?”

Giản Thù bậm môi để làm son đều hơn, rồi quay lại cong môi cười, đôi mắt lúng liếng đầy quyến rũ: “Đương nhiên là dụ dỗ anh chàng mà cô không dụ được rồi.”

Chương 24: - Chương 24

Chương 24

NGÔI SAO RỰC RỠ, TƯƠI ĐẸP VÀ SÁNG CHÓI

Tần Khả Khả không nghĩ nhiều về câu này, cứ tưởng Giản Thù đang khoe khoang rằng cô ấy đẹp hơn mình, chỉ cười lạnh rồi vào phòng thay đồ bên cạnh đóng sầm cửa lại.

Nụ cười của Giản Thù càng sâu hơn, xịt thêm một chút nước hoa rồi mới cầm túi rời đi.

Bên ngoài đoàn phim, nhân viên công tác vội vàng về đón Giáng sinh nên đã đi gần hết, chỉ còn một chiếc xe việt dã đen đỗ ven đường.

Cửa sổ chỗ ghế lái không đóng, tay trái Phó Thời Lãm gác lên đó, các ngón tay với khớp xương rõ ràng đang kẹp một điếu thuốc, làn khói mỏng manh bị ánh đèn đường vắng lặng bao phủ rồi nhanh chóng tan biến trong gió.

Giản Thù đi đến, mở cửa chỗ cạnh ghế lái ra, dụi mũi hỏi: “Anh chờ lâu lắm rồi à?”

“Tạm tạm.” Phó Thời Lãm dời mắt về, dụi tắt thuốc, rồi liếc thoáng cô một cái: “Cô không lạnh sao?”

Giản Thù cạ lời.

Cô ăn diện thế này mà anh chỉ nói mấy chữ như vậy thôi ư.

Giản Thù cài dây an toàn, điều chỉnh tư thế ngồi rồi nhìn anh, nháy mắt hỏi: “Đội trưởng Phó, ngoài lạnh ra thì anh còn thấy gì

khác trên người em nữa không?”

Dưới ánh đèn nửa sáng nửa tối, đôi mắt cô gái lúng liếng, long lanh động lòng người, xinh đẹp không sao tả xiết.

Yết hầu Phó Thời Lãm khe khẽ chuyển động, nhìn sang chỗ khác, lấy chai nước cạnh ghế uống một ngụm.

“Đội trưởng Phó?”

“Cô muốn ăn gì?” Anh đặt chai nước xuống, cất giọng trầm thấp, lạnh nhạt hỏi.

Giản Thù cảm thấy cách chuyển đề tài của anh thật quá gượng gạo. Khóe môi cô kín đáo cong lên: “Em biết một nhà hàng Nhật rất ngon, anh ăn được không?”

Phó Thời Lãm đáp được.

Sau khi Giản Thù chỉ đường xong, trong xe lại rơi vào yên tĩnh.

Cô cũng không vội tìm chủ đề, mà cúi đầu hí hoáy nghịch điện thoại của mình. Chốc lát sau, điện thoại đặt trên hộp xe của Phó Thời Lãm rung lên.

Giản Thù cất điện thoại vào, khẽ hắng giọng một tiếng: “Đội trưởng Phó này, hình như anh có tin nhắn kìa. Anh lái xe không tiện xem, để em xem giúp anh nhé.”

Phó Thời Lãm nhìn thẳng về phía trước, không trả lời.

“Lỡ như có chuyện gì gấp thì sao, để người ta chờ cũng không hay đâu, đúng không?”

Phó Thời Lãm thờ ơ đáp: “Tùy cô.”

Giản Thù hớn hở cầm điện thoại anh lên, vừa định hỏi mật khẩu thì màn hình đã mở khóa.

Cô mở tin nhắn ra, nhìn thoáng qua: “Là Mục Viễn, anh ấy nói sáng mai anh ấy phải ra ga tàu hỏa một chuyến, mẹ anh ấy đến.”
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

“Biết rồi.”

Vừa định trả lại điện thoại cho anh, Giản Thù lại tỏ vẻ như chợt nhớ ra chuyện gì: “Lần trước em nhớ đã kết bạn với anh trên wechat rồi, nhưng chắc anh bận quá nên quên mất. Hay là bây giờ kết bạn lại nhé.”

Giọng điệu của cô rất lơ đãng và thoải mái, cứ như chỉ thuận miệng nhắc tới thôi vậy.

Dứt lời, cô cũng chẳng thèm quan tâm xem anh có đồng ý hay không, lập tức lấy điện thoại của mình ra gửi lời mời, rồi lại cầm điện thoại của Phó Thời Lãm chọn đồng ý, còn tự nhập tên mình vào phần ghi chú.

Một loạt động tác rất liền mạch lưu loát.

“Đội trưởng Phó, xong rồi đấy.” Giản Thù trả điện thoại cho anh, giọng nói bình thản, thái độ cứ như giải quyết việc công vậy.

Mặc dù cô đã hết sức kiềm nén, nhưng Phó Thời Lãm vẫn thấy được khoé môi cô cong lên rất nhẹ, như một con mèo hoang nhỏ vừa ăn vụng cá mà còn để lại bằng chứng, chỉ nhìn lướt một cái đã nhận ra rồi.

Một nụ cười nhẹ thoáng qua trong con người đen láy của anh.

Giản Thù ngồi ngay ngắn lại, nhắn một tin cho Mục Viễn: “Thành công rồi.”

Gửi tin nhắn xong, cô thoát khỏi ô trò chuyện đó, mở phần thông tin của Phó Thời Lắm ra. Khi nhập tên ghi chú, ngón tay cô bỗng khựng lại.

Nếu nhập cả họ tên thì có hơi xa cách, vô hình trung lại kéo giãn khoảng cách ra mất rồi.

Cô ngẫm nghĩ một chút, ngón tay thoăn thoắt gõ ra ba chữ ‘đội trưởng Phó’.

Cuối cùng, cô còn thêm một ngôi sao vào đằng sau tên trên ghi chú. Một ngôi sao rực rỡ, tươi đẹp và sáng chói.

Cô vừa bấm lưu thì nghe thấy giọng nói trầm thấp gợi cảm của Phó Thời Lắm vang lên: “Đến rồi.”

Chương 24

NGÔI SAO RỰC RỠ, TƯƠI ĐẸP VÀ SÁNG CHÓI

Tần Khả Khả không nghĩ nhiều về câu này, cứ tưởng Giản Thù đang khoe khoang rằng cô ấy đẹp hơn mình, chỉ cười lạnh rồi vào phòng thay đồ bên cạnh đóng sầm cửa lại.

Nụ cười của Giản Thù càng sâu hơn, xịt thêm một chút nước hoa rồi mới cầm túi rời đi.

Bên ngoài đoàn phim, nhân viên công tác vội vàng về đón Giáng sinh nên đã đi gần hết, chỉ còn một chiếc xe việt dã đen đỗ ven đường.

Cửa sổ chỗ ghế lái không đóng, tay trái Phó Thời Lắm gác lên đó, các ngón tay với khớp xương rõ ràng đang kẹp một điều thuốc, làn khói mỏng manh bị ánh đèn đường vắng lặng bao phủ rồi nhanh chóng tan biến trong gió.

Giản Thù đi đến, mở cửa chỗ cạnh ghế lái ra, dụi mũi hỏi: “Anh chờ lâu lắm rồi à?”

“Tạm tạm.” Phó Thời Lãm dờ mắt về, dụi tắt thuốc, rồi liếc thoáng cô một cái: “Cô không lạnh sao?”

Giản Thù cạn lời.

Cô ăn diện thế này mà anh chỉ nói mấy chữ như vậy thôi ư.

Giản Thù cài dây an toàn, điều chỉnh tư thế ngồi rồi nhìn anh, nháy mắt hỏi: “Đội trưởng Phó, ngoài lạnh ra thì anh còn thấy gì khác trên người em nữa không?”

Dưới ánh đèn nửa sáng nửa tối, đôi mắt cô gái lúng liếng, long lanh động lòng người, xinh đẹp không sao tả xiết.

Yết hầu Phó Thời Lãm khe khẽ chuyển động, nhìn sang chỗ khác, lấy chai nước cạnh ghế uống một ngụm.

“Đội trưởng Phó?”

“Cô muốn ăn gì?” Anh đặt chai nước xuống, cất giọng trầm thấp, lạnh nhạt hỏi.

Giản Thù cảm thấy cách chuyển đề tài của anh thật quá gượng gạo. Khóe môi cô kín đáo cong lên: “Em biết một nhà hàng Nhật rất ngon, anh ăn được không?”

Phó Thời Lãm đáp được.

Sau khi Giản Thù chỉ đường xong, trong xe lại rơi vào yên tĩnh.

Cô cũng không vội tìm chủ đề, mà cúi đầu hí hoáy nghịch điện thoại của mình. Chốc lát sau, điện thoại đặt trên hộp xe của Phó

Thời Lãm rung lên.

Giản Thù cắt điện thoại vào, khẽ hắng giọng một tiếng: “Đội trưởng Phó này, hình như anh có tin nhắn kìa. Anh lái xe không tiện xem, để em xem giúp anh nhé.”

Phó Thời Lãm nhìn thẳng về phía trước, không trả lời.

“Lỡ như có chuyện gì gấp thì sao, để người ta chờ cũng không hay đâu, đúng không?”

Phó Thời Lãm thờ ơ đáp: “Tùy cô.”

Giản Thù hớn hở cầm điện thoại anh lên, vừa định hỏi mật khẩu thì màn hình đã mở khóa.

Cô mở tin nhắn ra, nhìn thoáng qua: “Là Mục Viễn, anh ấy nói sáng mai anh ấy phải ra ga tàu hỏa một chuyến, mẹ anh ấy đến.”
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

“Biết rồi.”

Vừa định trả lại điện thoại cho anh, Giản Thù lại tỏ vẻ như chợt nhớ ra chuyện gì: “Lần trước em nhớ đã kết bạn với anh trên wechat rồi, nhưng chắc anh bận quá nên quên mất. Hay là bây giờ kết bạn lại nhé.”

Giọng điệu của cô rất lơ đãng và thoải mái, cứ như chỉ thuận miệng nhắc tới thôi vậy.

Dứt lời, cô cũng chẳng thèm quan tâm xem anh có đồng ý hay không, lập tức lấy điện thoại của mình ra gửi lời mời, rồi lại cầm điện thoại của Phó Thời Lãm chọn đồng ý, còn tự nhập tên mình vào phần ghi chú.

Một loạt động tác rất liền mạch lưu loát.

“Đội trưởng Phó, xong rồi đây.” Giản Thù trả điện thoại cho anh, giọng nói bình thản, thái độ cứ như giải quyết việc công vậy.

Mặc dù cô đã hết sức kiềm nén, nhưng Phó Thời Lãm vẫn thấy được khoe môi cô cong lên rất nhẹ, như một con mèo hoang nhỏ vừa ăn vụng cá mà còn để lại bằng chứng, chỉ nhìn lướt một cái đã nhận ra rồi.

Một nụ cười nhẹ thoáng qua trong con ngươi đen láy của anh.

Giản Thù ngồi ngay ngắn lại, nhấn một tin cho Mục Viễn: “Thành công rồi.”

Gửi tin nhắn xong, cô thoát khỏi ô trò chuyện đó, mở phần thông tin của Phó Thời Lãm ra. Khi nhập tên ghi chú, ngón tay cô bỗng khựng lại.

Nếu nhập cả họ tên thì có hơi xa cách, vô hình trung lại kéo giãn khoảng cách ra mất rồi.

Cô ngẫm nghĩ một chút, ngón tay thoăn thoắt gõ ra ba chữ ‘đội trưởng Phó’.

Cuối cùng, cô còn thêm một ngôi sao vào đằng sau tên trên ghi chú. Một ngôi sao rực rỡ, tươi đẹp và sáng chói.

Cô vừa bấm lưu thì nghe thấy giọng nói trầm thấp gợi cảm của Phó Thời Lãm vang lên: “Đến rồi.”

Chương 24

NGÔI SAO RỰC RỠ, TƯƠI ĐẸP VÀ SÁNG CHÓI

Tần Khả Khả không nghĩ nhiều về câu này, cứ tưởng Giản Thù đang khoe khoang rằng cô ấy đẹp hơn mình, chỉ cười lạnh rồi

vào phòng thay đồ bên cạnh đóng sầm cửa lại.

Nụ cười của Giản Thù càng sâu hơn, xịt thêm một chút nước hoa rồi mới cầm túi rời đi.

Bên ngoài đoàn phim, nhân viên công tác vội vàng về đón Giáng sinh nên đã đi gần hết, chỉ còn một chiếc xe việt dã đen đỗ ven đường.

Cửa sổ chỗ ghế lái không đóng, tay trái Phó Thời Lãm gác lên đó, các ngón tay với khớp xương rõ ràng đang kẹp một điếu thuốc, làn khói mỏng manh bị ánh đèn đường vắng lặng bao phủ rồi nhanh chóng tan biến trong gió.

Giản Thù đi đến, mở cửa chỗ cạnh ghế lái ra, dụi mũi hỏi: “Anh chờ lâu lắm rồi à?”

“Tạm tạm.” Phó Thời Lãm dời mắt về, dụi tắt thuốc, rồi liếc thoáng cô một cái: “Cô không lạnh sao?”

Giản Thù cạn lời.

Cô ăn diện thế này mà anh chỉ nói mấy chữ như vậy thôi ư.

Giản Thù cài dây an toàn, điều chỉnh tư thế ngồi rồi nhìn anh, nháy mắt hỏi: “Đội trưởng Phó, ngoài lạnh ra thì anh còn thấy gì khác trên người em nữa không?”

Dưới ánh đèn nửa sáng nửa tối, đôi mắt cô gái lúng liếng, long lanh động lòng người, xinh đẹp không sao tả xiết.

Yết hầu Phó Thời Lãm khe khẽ chuyển động, nhìn sang chỗ khác, lấy chai nước cạnh ghế uống một ngụm.

“Đội trưởng Phó?”

“Cô muốn ăn gì?” Anh đặt chai nước xuống, cất giọng trầm thấp, lạnh nhạt hỏi.

Giản Thù cảm thấy cách chuyển đề tài của anh thật quá gượng gạo. Khóe môi cô kín đáo cong lên: “Em biết một nhà hàng Nhật rất ngon, anh ăn được không?”

Phó Thời Lãm đáp được.

Sau khi Giản Thù chỉ đường xong, trong xe lại rơi vào yên tĩnh.

Cô cũng không vội tìm chủ đề, mà cúi đầu hí hoáy nghịch điện thoại của mình. Chốc lát sau, điện thoại đặt trên hộp xe của Phó Thời Lãm rung lên.

Giản Thù cất điện thoại vào, khẽ hắng giọng một tiếng: “Đội trưởng Phó này, hình như anh có tin nhắn kìa. Anh lái xe không tiện xem, để em xem giúp anh nhé.”

Phó Thời Lãm nhìn thẳng về phía trước, không trả lời.

“Lỡ như có chuyện gì gấp thì sao, để người ta chờ cũng không hay đâu, đúng không?”

Phó Thời Lãm thờ ơ đáp: “Tùy cô.”

Giản Thù hớn hở cầm điện thoại anh lên, vừa định hỏi mật khẩu thì màn hình đã mở khóa.

Cô mở tin nhắn ra, nhìn thoáng qua: “Là Mục Viễn, anh ấy nói sáng mai anh ấy phải ra ga tàu hỏa một chuyến, mẹ anh ấy đến.”
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

“Biết rồi.”

Vừa định trả lại điện thoại cho anh, Giản Thù lại tỏ vẻ như chợt

nhớ ra chuyện gì: “Lần trước em nhớ đã kết bạn với anh trên wechat rồi, nhưng chắc anh bận quá nên quên mất. Hay là bây giờ kết bạn lại nhé.”

Giọng điệu của cô rất lơ đãng và thoải mái, cứ như chỉ thuận miệng nhắc tới thôi vậy.

Dứt lời, cô cũng chẳng thèm quan tâm xem anh có đồng ý hay không, lập tức lấy điện thoại của mình ra gửi lời mời, rồi lại cầm điện thoại của Phó Thời Lãm chọn đồng ý, còn tự nhập tên mình vào phần ghi chú.

Một loạt động tác rất liền mạch lưu loát.

“Đội trưởng Phó, xong rồi đây.” Giản Thù trả điện thoại cho anh, giọng nói bình thản, thái độ cứ như giải quyết việc công vậy.

Mặc dù cô đã hết sức kiềm nén, nhưng Phó Thời Lãm vẫn thấy được khoé môi cô cong lên rất nhẹ, như một con mèo hoang nhỏ vừa ăn vụng cá mà còn để lại bằng chứng, chỉ nhìn lướt một cái đã nhận ra rồi.

Một nụ cười nhẹ thoáng qua trong con ngươi đen láy của anh.

Giản Thù ngồi ngay ngắn lại, nhấn một tin cho Mục Viễn: “Thành công rồi.”

Gửi tin nhắn xong, cô thoát khỏi ô trò chuyện đó, mở phần thông tin của Phó Thời Lãm ra. Khi nhập tên ghi chú, ngón tay cô bỗng khựng lại.

Nếu nhập cả họ tên thì có hơi xa cách, vô hình trung lại kéo giãn khoảng cách ra mất rồi.

Cô ngẫm nghĩ một chút, ngón tay thoăn thoắt gõ ra ba chữ ‘đội trưởng Phó’.

Cuối cùng, cô còn thêm một ngôi sao vào đằng sau tên trên ghi chú. Một ngôi sao rực rỡ, tươi đẹp và sáng chói.

Cô vừa bấm lưu thì nghe thấy giọng nói trầm thấp gợi cảm của Phó Thời Lãm vang lên: “Đến rồi.”

Chương 24

NGÔI SAO RỰC RỠ, TƯƠI ĐẸP VÀ SÁNG CHÓI

Tần Khả Khả không nghĩ nhiều về câu này, cứ tưởng Giản Thù đang khoe khoang rằng cô ấy đẹp hơn mình, chỉ cười lạnh rồi vào phòng thay đồ bên cạnh đóng sầm cửa lại.

Nụ cười của Giản Thù càng sâu hơn, xịt thêm một chút nước hoa rồi mới cầm túi rời đi.

Bên ngoài đoàn phim, nhân viên công tác vội vàng về đón Giáng sinh nên đã đi gần hết, chỉ còn một chiếc xe việt dã đen đỗ ven đường.

Cửa sổ chỗ ghế lái không đóng, tay trái Phó Thời Lãm gác lên đó, các ngón tay với khớp xương rõ ràng đang kẹp một điếu thuốc, làn khói mỏng manh bị ánh đèn đường vắng lặng bao phủ rồi nhanh chóng tan biến trong gió.

Giản Thù đi đến, mở cửa chỗ cạnh ghế lái ra, dụi mũi hỏi: “Anh chờ lâu lắm rồi à?”

“Tạm tạm.” Phó Thời Lãm dời mắt về, dụi tắt thuốc, rồi liếc thoáng cô một cái: “Cô không lạnh sao?”

Giản Thù cạ lời.

Cô ăn diện thế này mà anh chỉ nói mấy chữ như vậy thôi ư.

Giản Thù cài dây an toàn, điều chỉnh tư thế ngồi rồi nhìn anh, nháy mắt hỏi: “Đội trưởng Phó, ngoài lạnh ra thì anh còn thấy gì khác trên người em nữa không?”

Dưới ánh đèn nửa sáng nửa tối, đôi mắt cô gái lúng liếng, long lanh động lòng người, xinh đẹp không sao tả xiết.

Yết hầu Phó Thời Lãm khẽ khẽ chuyển động, nhìn sang chỗ khác, lấy chai nước cạnh ghế uống một ngụm.

“Đội trưởng Phó?”

“Cô muốn ăn gì?” Anh đặt chai nước xuống, cất giọng trầm thấp, lạnh nhạt hỏi.

Giản Thù cảm thấy cách chuyển đề tài của anh thật quá gượng gạo. Khóe môi cô kín đáo cong lên: “Em biết một nhà hàng Nhật rất ngon, anh ăn được không?”

Phó Thời Lãm đáp được.

Sau khi Giản Thù chỉ đường xong, trong xe lại rơi vào yên tĩnh.

Cô cũng không vội tìm chủ đề, mà cúi đầu hí hoáy nghịch điện thoại của mình. Chốc lát sau, điện thoại đặt trên hộp xe của Phó Thời Lãm rung lên.

Giản Thù cất điện thoại vào, khẽ hắng giọng một tiếng: “Đội trưởng Phó này, hình như anh có tin nhắn kìa. Anh lái xe không tiện xem, để em xem giúp anh nhé.”

Phó Thời Lãm nhìn thẳng về phía trước, không trả lời.

“Lỡ như có chuyện gì gấp thì sao, để người ta chờ cũng không hay đâu, đúng không?”

Phó Thời Lãm thờ ơ đáp: “Tùy cô.”

Giản Thù hớn hở cầm điện thoại anh lên, vừa định hỏi mật khẩu thì màn hình đã mở khóa.

Cô mở tin nhắn ra, nhìn thoáng qua: “Là Mục Viễn, anh ấy nói sáng mai anh ấy phải ra ga tàu hỏa một chuyến, mẹ anh ấy đến.”
Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

“Biết rồi.”

Vừa định trả lại điện thoại cho anh, Giản Thù lại tỏ vẻ như chợt nhớ ra chuyện gì: “Lần trước em nhớ đã kết bạn với anh trên wechat rồi, nhưng chắc anh bận quá nên quên mất. Hay là bây giờ kết bạn lại nhé.”

Giọng điệu của cô rất lơ đãng và thoải mái, cứ như chỉ thuận miệng nhắc tới thôi vậy.

Dứt lời, cô cũng chẳng thèm quan tâm xem anh có đồng ý hay không, lập tức lấy điện thoại của mình ra gửi lời mời, rồi lại cầm điện thoại của Phó Thời Lãm chọn đồng ý, còn tự nhập tên mình vào phần ghi chú.

Một loạt động tác rất liền mạch lưu loát.

“Đội trưởng Phó, xong rồi đấy.” Giản Thù trả điện thoại cho anh, giọng nói bình thản, thái độ cứ như giải quyết việc công vậy.

Mặc dù cô đã hết sức kiềm nén, nhưng Phó Thời Lãm vẫn thấy được khoe môi cô cong lên rất nhẹ, như một con mèo hoang nhỏ vừa ăn vụng cá mà còn để lại bằng chứng, chỉ nhìn lướt một cái đã nhận ra rồi.

Một nụ cười nhẹ thoáng qua trong con ngươi đen láy của anh.

Giản Thù ngồi ngay ngắn lại, nhấn một tin cho Mục Viễn: “Thành công rồi.”

Gửi tin nhắn xong, cô thoát khỏi ô trò chuyện đó, mở phần thông tin của Phó Thời Lãm ra. Khi nhập tên ghi chú, ngón tay cô bỗng khựng lại.

Nếu nhập cả họ tên thì có hơi xa cách, vô hình trung lại kéo giãn khoảng cách ra mất rồi.

Cô ngẫm nghĩ một chút, ngón tay thoăn thoắt gõ ra ba chữ ‘đội trưởng Phó’.

Cuối cùng, cô còn thêm một ngôi sao vào đằng sau tên trên ghi chú. Một ngôi sao rực rỡ, tươi đẹp và sáng chói.

Cô vừa bấm lưu thì nghe thấy giọng nói trầm thấp gợi cảm của Phó Thời Lãm vang lên: “Đến rồi.”

Chương 25: - Chương 25

Chương 25

VỚI SỨC CỦA CÔ BÂY GIỜ, LÀM MỘT CHÚT LÀ KHÓC ĐẤY

Gọi món xong, Giản Thù lại gọi thêm một chai rượu gạo Nhật nữa rồi mới trả thực đơn cho nhân viên phục vụ, mỉm cười nói cảm ơn.

Nam nhân viên phục vụ đỏ mặt, đáp một câu đừng khách sáo rồi nhận lấy thực đơn, bước chân nhẹ như mây bay rời khỏi đó.

Phó Thời Lãm nhìn cô một cái, nét mặt lạnh lùng không gợn sóng, lẳng lặng cầm cốc trà lên.

Có vẻ như Giản Thù không hề biết được rằng nụ cười ấy của cô có lực sát thương lớn đến thế nào.

Cô nhìn xung quanh, phần lớn các bàn khác đều là những cặp đôi yêu nhau, trông rất ngọt ngào hạnh phúc, còn đút cho nhau ăn nữa. So ra, rõ ràng bàn của cô và Phó Thời Lãm có vẻ hơi lạnh lùng xa cách một chút.

Có điều cô cũng không để tâm. Phó Thời Lãm chịu đi ăn cùng cô đã là một bước tiến rất lớn rồi.

Không lâu sau, thức ăn được mang lên, Giản Thù phải giữ dáng nên chỉ ăn mấy miếng đã bụng đã, rượu gạo cũng chỉ uống một ly nhỏ, trong chai còn thừa lại khá nhiều.

Cô không mời Phó Thời Lãm uống vì đã biết anh không uống rượu, cũng không cần giả vờ khách sáo làm gì.

Thấy cô đặt đĩa xuống, Phó Thời Lãm thản nhiên hỏi: “Không ăn nữa à?”

“Ừm, diễn viên nữ cần giữ dáng mà, phải kiểm soát lượng thức ăn. Không sao đâu, anh cứ ăn đi, không cần để ý đến em.”

“Tần Khả Khả còn ăn nhiều hơn cô.”

Giản Thù hỏi: “Anh đã đi ăn với cô ta rồi sao?”

“Từng thấy ở đoàn phim một lần.”

Giản Thù cười: “Cô ta là nữ hoàng vận động, cứ vài ngày lại đến phòng thể thao tập, em thì không thích vận động nên chỉ có thể quản lý cái miệng mình thôi.”

Phó Thời Lãm nói: “Như thế sức khỏe cô sẽ không tốt, dễ sinh bệnh.”

“Vậy hôm nào đó có thời gian thì đội trưởng Phó đưa em đi vận động cùng nhé?”

Câu nói của Giản Thù rất dễ khiến người khác hiểu lầm.

Cô vốn chỉ có ý miễn là cô và Phó Thời Lãm ở riêng với nhau, thì vận động gì cũng không quan trọng.

Thế nên, dù sau khi nói ra cô cũng cảm thấy có chút không ổn, nhưng không đến mức xấu hổ.

Có điều, cô lại lập tức cảm thấy lúng lúng hơn một chút, vì Phó Thời Lãm không đáp lại lời này của cô, làm cô cứ như đang diễn kịch một mình vậy.

Rõ ràng dưới sân khấu có người xem, nhưng cô lại chỉ có thể tự khép màn.

Cô khẽ ho khan, vừa mới uống một ngụm nước thì ngay lúc này Phó Thời Lắm lại lên tiếng, giọng nói trầm thấp đều đều: “Với sức của cô bây giờ, làm một chút là khóc đấy.”

Giản Thù suýt thì phun hết nước trong miệng ra. Anh ấy vừa... nói cái gì thế?

Ấy vậy mà Phó Thời Lắm ngồi ở bên kia vẫn giữ lưng thẳng như tháp bút, mặt nghiêm túc lạnh lùng, dáng vẻ như một chính nhân quân tử, gái ngồi trong lòng vẫn không hề có ý nghĩ xấu xa.

Cứ như thế, câu nói khiến người ta đỏ mặt xấu hổ khi này chỉ là ảo giác thôi vậy. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Giản Thù cảm thấy vành tai hơi nóng, lời nói ghen ở cổ họng, hoàn toàn không biết phải tiếp lời như thế nào.

May mà đúng lúc này, nhân viên phục vụ lại mang một quả táo nhỏ vào: “Đây là món tráng miệng nhà hàng tặng cho tất cả các cặp đôi hôm nay, mời quý khách thưởng thức.”

Quả táo nhỏ được đặt trên một cái đế thủy tinh, đã được cắt đôi rồi ghép lại với nhau, mang ngụ ý bình an, mỗi người một nửa.

Giản Thù nói cảm ơn, dùng dĩa xiên nửa quả bỏ vào miệng.

Không có hạt, ngọt vô cùng.

Sau khi nuốt xuống, Giản Thù cũng không ôm hi vọng Phó Thời Lắm có thể ăn nốt nửa còn lại. Cô đứng lên nói: “Anh cứ từ từ ăn đi nhé, em vào nhà vệ sinh một lát.”

Phó Thời Lắm ừ một tiếng.

Giản Thù bước vội vào nhà vệ sinh. Cô nhìn mình trong gương, hai má đã đỏ rực hết cả.

May mà nơi này mở điều hòa, không khí khá thoáng, bằng không cô đã mất hết mặt mũi rồi.

Cô vốc nước lạnh vã lên mặt mình, đợi đến khi sắc đỏ nhạt dần mới ra khỏi phòng vệ sinh.

Bàn của bọn họ đã được dọn xong. Cô đến quầy thu ngân, đối phương lại báo cho cô biết rằng bàn cô đã thanh toán xong, bạn trai cô đang đợi bên ngoài.

Giản Thù khẽ nở nụ cười, đi ra cửa.

Phó Thời Lãm đang đứng ở lối đi hút thuốc.

Vóc dáng cao ráo của anh vẫn khiến cho người ta không thể rời mắt như vậy.

Giản Thù đến gần, dừng lại trước mặt anh: “Đội trưởng Phó, hôm nay vốn là em hẹn anh, nên để em mời mới phải chứ. Ngày mai anh rảnh không, để em mời bù?”

“Không cần.” Phó Thời Lãm nhả một làn khói thuốc, nhìn cô qua ánh đèn nhàn nhạt mờ lung.

Anh nhấn từng chữ một: “Chỉ đến đây thôi.”

Chương 25

VỚI SỨC CỦA CÔ BÂY GIỜ, LÀM MỘT CHÚT LÀ KHÓC ĐẤY

Gọi món xong, Giản Thù lại gọi thêm một chai rượu gạo Nhật nữa rồi mới trả thực đơn cho nhân viên phục vụ, mỉm cười nói

cảm ơn.

Nam nhân viên phục vụ đỏ mặt, đáp một câu đừng khách sáo rồi nhận lấy thực đơn, bước chân nhẹ như mây bay rời khỏi đó.

Phó Thời Lắm nhìn cô một cái, nét mặt lạnh lùng không gợn sóng, lẳng lặng cầm cốc trà lên.

Có vẻ như Giản Thù không hề biết được rằng nụ cười ấy của cô có lực sát thương lớn đến thế nào.

Cô nhìn xung quanh, phần lớn các bàn khác đều là những cặp đôi yêu nhau, trông rất ngọt ngào hạnh phúc, còn đút cho nhau ăn nữa. So ra, rõ ràng bàn của cô và Phó Thời Lắm có vẻ hơi lạnh lùng xa cách một chút.

Có điều cô cũng không để tâm. Phó Thời Lắm chịu đi ăn cùng cô đã là một bước tiến rất lớn rồi.

Không lâu sau, thức ăn được mang lên, Giản Thù phải giữ dáng nên chỉ ăn mấy miếng đã bụng đầy, rượu gạo cũng chỉ uống một ly nhỏ, trong chai còn thừa lại khá nhiều.

Cô không mời Phó Thời Lắm uống vì đã biết anh không uống rượu, cũng không cần giả vờ khách sáo làm gì.

Thấy cô đặt đĩa xuống, Phó Thời Lắm thản nhiên hỏi: “Không ăn nữa à?”

“Ừm, diễn viên nữ cần giữ dáng mà, phải kiểm soát lượng thức ăn. Không sao đâu, anh cứ ăn đi, không cần để ý đến em.”

“Tần Khả Khả còn ăn nhiều hơn cô.”

Giản Thù hỏi: “Anh đã đi ăn với cô ta rồi sao?”

“Từng thấy ở đoàn phim một lần.”

Giản Thù cười: “Cô ta là nữ hoàng vận động, cứ vài ngày lại đến phòng thể thao tập, em thì không thích vận động nên chỉ có thể quản lý cái miệng mình thôi.”

Phó Thời Lãm nói: “Như thế sức khỏe cô sẽ không tốt, dễ sinh bệnh.”

“Vậy hôm nào đó có thời gian thì đội trưởng Phó đưa em đi vận động cùng nhé?”

Câu nói của Giản Thù rất dễ khiến người khác hiểu lầm.

Cô vốn chỉ có ý miễn là cô và Phó Thời Lãm ở riêng với nhau, thì vận động gì cũng không quan trọng.

Thế nên, dù sau khi nói ra cô cũng cảm thấy có chút không ổn, nhưng không đến mức xấu hổ.

Có điều, cô lại lập tức cảm thấy lúng lúng hơn một chút, vì Phó Thời Lãm không đáp lại lời này của cô, làm cô cứ như đang diễn kịch một mình vậy.

Rõ ràng dưới sân khấu có người xem, nhưng cô lại chỉ có thể tự khép màn.

Cô khẽ ho khan, vừa mới uống một ngụm nước thì ngay lúc này Phó Thời Lãm lại lên tiếng, giọng nói trầm thấp đều đều: “Với sức của cô bây giờ, làm một chút là khóc đấy.”

Giản Thù suýt thì phun hết nước trong miệng ra. Anh ấy vừa... nói cái gì thế?

Ấy vậy mà Phó Thời Lãm ngồi ở bên kia vẫn giữ lưng thẳng như tháp bút, mặt nghiêm túc lạnh lùng, dáng vẻ như một chính

nhân quân tử, gái ngồi trong lòng vẫn không hề có ý nghĩ xấu xa.

Cứ như thế, câu nói khiến người ta đỏ mặt xấu hổ khi này chỉ là ảo giác thôi vậy. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Giản Thù cảm thấy vành tai hơi nóng, lời nói ghen ở cổ họng, hoàn toàn không biết phải tiếp lời như thế nào.

May mà đúng lúc này, nhân viên phục vụ lại mang một quả táo nhỏ vào: “Đây là món tráng miệng nhà hàng tặng cho tất cả các cặp đôi hôm nay, mời quý khách thưởng thức.”

Quả táo nhỏ được đặt trên một cái đế thủy tinh, đã được cắt đôi rồi ghép lại với nhau, mang ngụ ý bình an, mỗi người một nửa.

Giản Thù nói cảm ơn, dùng dĩa xiên nửa quả bỏ vào miệng.

Không có hạt, ngọt vô cùng.

Sau khi nuốt xuống, Giản Thù cũng không ôm hi vọng Phó Thời Lãm có thể ăn nốt nửa còn lại. Cô đứng lên nói: “Anh cứ từ từ ăn đi nhé, em vào nhà vệ sinh một lát.”

Phó Thời Lãm ừ một tiếng.

Giản Thù bước vội vào nhà vệ sinh. Cô nhìn mình trong gương, hai má đã đỏ rực hết cả.

May mà nơi này mở điều hòa, không khí khá thoáng, bằng không cô đã mất hết mặt mũi rồi.

Cô vốc nước lạnh vã lên mặt mình, đợi đến khi sắc đỏ nhạt dần mới ra khỏi phòng vệ sinh.

Bàn của bọn họ đã được dọn xong. Cô đến quầy thu ngân, đối phương lại báo cho cô biết rằng bàn cô đã thanh toán xong, bạn trai cô đang đợi bên ngoài.

Giản Thù khẽ nở nụ cười, đi ra cửa.

Phó Thời Lãm đang đứng ở lối đi hút thuốc.

Vóc dáng cao ráo của anh vẫn khiến cho người ta không thể rời mắt như vậy.

Giản Thù đến gần, dừng lại trước mặt anh: “Đội trưởng Phó, hôm nay vốn là em hẹn anh, nên để em mời mới phải chứ. Ngày mai anh rảnh không, để em mời bù?”

“Không cần.” Phó Thời Lãm nhả một làn khói thuốc, nhìn cô qua ánh đèn nhàn nhạt mờ lung.

Anh nhấn từng chữ một: “Chỉ đến đây thôi.”

Chương 25

VỚI SỨC CỦA CÔ BÂY GIỜ, LÀM MỘT CHÚT LÀ KHÓC ĐẤY

Gọi món xong, Giản Thù lại gọi thêm một chai rượu gạo Nhật nữa rồi mới trả thực đơn cho nhân viên phục vụ, mỉm cười nói cảm ơn.

Nam nhân viên phục vụ đỏ mặt, đáp một câu đừng khách sáo rồi nhận lấy thực đơn, bước chân nhẹ như mây bay rời khỏi đó.

Phó Thời Lãm nhìn cô một cái, nét mặt lạnh lùng không gợn sóng, lẳng lặng cầm cốc trà lên.

Có vẻ như Giản Thù không hề biết được rằng nụ cười ấy của cô có lực sát thương lớn đến thế nào.

Cô nhìn xung quanh, phần lớn các bàn khác đều là những cặp đôi yêu nhau, trông rất ngọt ngào hạnh phúc, còn đút cho nhau ăn nữa. So ra, rõ ràng bàn của cô và Phó Thời Lắm có vẻ hơi lạnh lùng xa cách một chút.

Có điều cô cũng không để tâm. Phó Thời Lắm chịu đi ăn cùng cô đã là một bước tiến rất lớn rồi.

Không lâu sau, thức ăn được mang lên, Giản Thù phải giữ dáng nên chỉ ăn mấy miếng đã bụng đầy, rượu gạo cũng chỉ uống một ly nhỏ, trong chai còn thừa lại khá nhiều.

Cô không mời Phó Thời Lắm uống vì đã biết anh không uống rượu, cũng không cần giả vờ khách sáo làm gì.

Thấy cô đặt đĩa xuống, Phó Thời Lắm thản nhiên hỏi: “Không ăn nữa à?”

“Ừm, diễn viên nữ cần giữ dáng mà, phải kiểm soát lượng thức ăn. Không sao đâu, anh cứ ăn đi, không cần để ý đến em.”

“Tần Khả Khả còn ăn nhiều hơn cô.”

Giản Thù hỏi: “Anh đã đi ăn với cô ta rồi sao?”

“Từng thấy ở đoàn phim một lần.”

Giản Thù cười: “Cô ta là nữ hoàng vận động, cứ vài ngày lại đến phòng thể thao tập, em thì không thích vận động nên chỉ có thể quản lý cái miệng mình thôi.”

Phó Thời Lắm nói: “Như thế sức khỏe cô sẽ không tốt, dễ sinh bệnh.”

“Vậy hôm nào đó có thời gian thì đội trưởng Phó đưa em đi vận

động cùng nhé?”

Câu nói của Giản Thù rất dễ khiến người khác hiểu lầm.

Cô vốn chỉ có ý miễn là cô và Phó Thời Lãm ở riêng với nhau, thì vận động gì cũng không quan trọng.

Thế nên, dù sau khi nói ra cô cũng cảm thấy có chút không ổn, nhưng không đến mức xấu hổ.

Có điều, cô lại lập tức cảm thấy lúng lúng hơn một chút, vì Phó Thời Lãm không đáp lại lời này của cô, làm cô cứ như đang diễn kịch một mình vậy.

Rõ ràng dưới sân khấu có người xem, nhưng cô lại chỉ có thể tự khép màn.

Cô khẽ ho khan, vừa mới uống một ngụm nước thì ngay lúc này Phó Thời Lãm lại lên tiếng, giọng nói trầm thấp đều đều: “Với sức của cô bây giờ, làm một chút là khóc đấy.”

Giản Thù suýt thì phun hết nước trong miệng ra. Anh ấy vừa... nói cái gì thế?

Ấy vậy mà Phó Thời Lãm ngồi ở bên kia vẫn giữ lưng thẳng như tháp bút, mặt nghiêm túc lạnh lùng, dáng vẻ như một chính nhân quân tử, gái ngồi trong lòng vẫn không hề có ý nghĩ xấu xa.

Cứ như thế, câu nói khiến người ta đỏ mặt xấu hổ khi này chỉ là ảo giác thôi vậy. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Giản Thù cảm thấy vành tai hơi nóng, lời nói ghen ở cổ họng, hoàn toàn không biết phải tiếp lời như thế nào.

May mà đúng lúc này, nhân viên phục vụ lại mang một quả táo nhỏ vào: “Đây là món tráng miệng nhà hàng tặng cho tất cả các cặp đôi hôm nay, mời quý khách thưởng thức.”

Quả táo nhỏ được đặt trên một cái đế thủy tinh, đã được cắt đôi rồi ghép lại với nhau, mang ngụ ý bình an, mỗi người một nửa.

Giản Thù nói cảm ơn, dùng dĩa xiên nửa quả bỏ vào miệng.

Không có hạt, ngọt vô cùng.

Sau khi nuốt xuống, Giản Thù cũng không ôm hi vọng Phó Thời Lãm có thể ăn nốt nửa còn lại. Cô đứng lên nói: “Anh cứ từ từ ăn đi nhé, em vào nhà vệ sinh một lát.”

Phó Thời Lãm ừ một tiếng.

Giản Thù bước vội vào nhà vệ sinh. Cô nhìn mình trong gương, hai má đã đỏ rực hết cả.

May mà nơi này mở điều hòa, không khí khá thoáng, bằng không cô đã mất hết mặt mũi rồi.

Cô vốc nước lạnh vã lên mặt mình, đợi đến khi sắc đỏ nhạt dần mới ra khỏi phòng vệ sinh.

Bàn của bọn họ đã được dọn xong. Cô đến quầy thu ngân, đối phương lại báo cho cô biết rằng bàn cô đã thanh toán xong, bạn trai cô đang đợi bên ngoài.

Giản Thù khẽ nở nụ cười, đi ra cửa.

Phó Thời Lãm đang đứng ở lối đi hút thuốc.

Vóc dáng cao ráo của anh vẫn khiến cho người ta không thể rời mắt như vậy.

Giản Thù đến gần, dừng lại trước mặt anh: “Đội trưởng Phó, hôm nay vốn là em hẹn anh, nên để em mời mới phải chứ. Ngày mai anh rảnh không, để em mời bù?”

“Không cần.” Phó Thời Lắm nhả một làn khói thuốc, nhìn cô qua ánh đèn nhàn nhạt mờ lung.

Anh nhấn từng chữ một: “Chỉ đến đây thôi.”

Chương 25

VỚI SỨC CỦA CÔ BÂY GIỜ, LÀM MỘT CHÚT LÀ KHÓC ĐẤY

Gọi món xong, Giản Thù lại gọi thêm một chai rượu gạo Nhật nữa rồi mới trả thực đơn cho nhân viên phục vụ, mỉm cười nói cảm ơn.

Nam nhân viên phục vụ đỏ mặt, đáp một câu đừng khách sáo rồi nhận lấy thực đơn, bước chân nhẹ như mây bay rời khỏi đó.

Phó Thời Lắm nhìn cô một cái, nét mặt lạnh lùng không gợn sóng, lẳng lặng cầm cốc trà lên.

Có vẻ như Giản Thù không hề biết được rằng nụ cười ấy của cô có lực sát thương lớn đến thế nào.

Cô nhìn xung quanh, phần lớn các bàn khác đều là những cặp đôi yêu nhau, trông rất ngọt ngào hạnh phúc, còn đút cho nhau ăn nữa. So ra, rõ ràng bàn của cô và Phó Thời Lắm có vẻ hơi lạnh lùng xa cách một chút.

Có điều cô cũng không để tâm. Phó Thời Lắm chịu đi ăn cùng cô đã là một bước tiến rất lớn rồi.

Không lâu sau, thức ăn được mang lên, Giản Thù phải giữ dáng

nên chỉ ăn mấy miếng đã bụng đã, rượu gạo cũng chỉ uống một ly nhỏ, trong chai còn thừa lại khá nhiều.

Cô không mời Phó Thời Lãm uống vì đã biết anh không uống rượu, cũng không cần giả vờ khách sáo làm gì.

Thấy cô đặt đĩa xuống, Phó Thời Lãm thản nhiên hỏi: “Không ăn nữa à?”

“Ừm, diễn viên nữ cần giữ dáng mà, phải kiểm soát lượng thức ăn. Không sao đâu, anh cứ ăn đi, không cần để ý đến em.”

“Tần Khả Khả còn ăn nhiều hơn cô.”

Giản Thù hỏi: “Anh đã đi ăn với cô ta rồi sao?”

“Từng thấy ở đoàn phim một lần.”

Giản Thù cười: “Cô ta là nữ hoàng vận động, cứ vài ngày lại đến phòng thể thao tập, em thì không thích vận động nên chỉ có thể quản lý cái miệng mình thôi.”

Phó Thời Lãm nói: “Như thế sức khỏe cô sẽ không tốt, dễ sinh bệnh.”

“Vậy hôm nào đó có thời gian thì đội trưởng Phó đưa em đi vận động cùng nhé?”

Câu nói của Giản Thù rất dễ khiến người khác hiểu lầm.

Cô vốn chỉ có ý miễn là cô và Phó Thời Lãm ở riêng với nhau, thì vận động gì cũng không quan trọng.

Thế nên, dù sau khi nói ra cô cũng cảm thấy có chút không ổn, nhưng không đến mức xấu hổ.

Có điều, cô lại lập tức cảm thấy lúng lúng hơn một chút, vì Phó Thời Lãm không đáp lại lời này của cô, làm cô cứ như đang diễn kịch một mình vậy.

Rõ ràng dưới sân khấu có người xem, nhưng cô lại chỉ có thể tự khép màn.

Cô khẽ ho khan, vừa mới uống một ngụm nước thì ngay lúc này Phó Thời Lãm lại lên tiếng, giọng nói trầm thấp đều đều: “Với sức của cô bây giờ, làm một chút là khóc đấy.”

Giản Thù suýt thì phun hết nước trong miệng ra. Anh ấy vừa... nói cái gì thế?

Ấy vậy mà Phó Thời Lãm ngồi ở bên kia vẫn giữ lưng thẳng như tháp bút, mặt nghiêm túc lạnh lùng, dáng vẻ như một chính nhân quân tử, gái ngồi trong lòng vẫn không hề có ý nghĩ xấu xa.

Cứ như thế, câu nói khiến người ta đỏ mặt xấu hổ khi này chỉ là ảo giác thôi vậy. Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Giản Thù cảm thấy vành tai hơi nóng, lời nói ghen ở cổ họng, hoàn toàn không biết phải tiếp lời như thế nào.

May mà đúng lúc này, nhân viên phục vụ lại mang một quả táo nhỏ vào: “Đây là món tráng miệng nhà hàng tặng cho tất cả các cặp đôi hôm nay, mời quý khách thưởng thức.”

Quả táo nhỏ được đặt trên một cái đế thủy tinh, đã được cắt đôi rồi ghép lại với nhau, mang ngụ ý bình an, mỗi người một nửa.

Giản Thù nói cảm ơn, dùng dĩa xiên nửa quả bỏ vào miệng.

Không có hạt, ngọt vô cùng.

Sau khi nuốt xuống, Giản Thù cũng không ôm hi vọng Phó Thời Lãm có thể ăn nốt nửa còn lại. Cô đứng lên nói: “Anh cứ từ từ ăn đi nhé, em vào nhà vệ sinh một lát.”

Phó Thời Lãm ừ một tiếng.

Giản Thù bước vội vào nhà vệ sinh. Cô nhìn mình trong gương, hai má đã đỏ rực hết cả.

May mà nơi này mở điều hòa, không khí khá thoáng, bằng không cô đã mất hết mặt mũi rồi.

Cô vốc nước lạnh vã lên mặt mình, đợi đến khi sắc đỏ nhạt dần mới ra khỏi phòng vệ sinh.

Bàn của bọn họ đã được dọn xong. Cô đến quầy thu ngân, đối phương lại báo cho cô biết rằng bàn cô đã thanh toán xong, bạn trai cô đang đợi bên ngoài.

Giản Thù khẽ nở nụ cười, đi ra cửa.

Phó Thời Lãm đang đứng ở lối đi hút thuốc.

Vóc dáng cao ráo của anh vẫn khiến cho người ta không thể rời mắt như vậy.

Giản Thù đến gần, dừng lại trước mặt anh: “Đội trưởng Phó, hôm nay vốn là em hẹn anh, nên để em mời mới phải chứ. Ngày mai anh rảnh không, để em mời bù?”

“Không cần.” Phó Thời Lãm nhả một làn khói thuốc, nhìn cô qua ánh đèn nhàn nhạt mờ lung.

Anh nhấn từng chữ một: “Chỉ đến đây thôi.”

Chương 26: - Chương 26

Chương 26

CÔ CÒN CHƯA MỞ MIỆNG TỔ TÌNH MÀ ĐÃ BỊ TỪ CHỐI RỒI

Cửa thang máy mở ra, cô lập tức thấy Cố Chiêu đứng trước cửa nhà mình.

Vừa gặp cô, Cố Chiêu đã cau mày hỏi: “Tiểu Thù, em đi đâu vậy?”

Cô không đáp, đi đến nhập mật mã mở cửa nhà, đá giày cao gót ra ở cửa, tiện tay ném túi xách lên sofa, mở cửa tủ lạnh lấy hai lon bia, rồi mới quay đầu hỏi anh ta: “Anh muốn uống không?”

Cố Chiêu đứng ở cửa, càng nhú chặt mày hơn: “Tối nay em đã đi ăn với ai thế?”

Nghe giọng nói lạ, con cún con vọt ra khỏi ổ, sủa gâu gâu với anh ta.

Nhóc con nhỏ xiu mà khí thế chẳng nhỏ chút nào, tiếng sủa rất vang như đang tuyên bố chủ quyền địa bàn vậy.

Giản Thù đặt lon bia lên bàn ăn, khom lưng bế bé lên, xoa đầu bé rồi thả lại vào ổ, còn cho bé thêm một ít thức ăn.

Nhóc con kia vừa ăn vừa cảnh giác quay đầu nhìn ‘kẻ xâm phạm’.

Giản Thù ngồi trước bàn ăn, khui lon bia rồi mới thản nhiên đáp: “Bạn trai.”

Mặt mày Cố Chiêu lập tức sa sầm xuống, con người đen lạnh đi:

“Tiểu Thù, em đừng vì giận dỗi anh mà làm bậy bên ngoài.”

Nụ cười trên khóe môi Giản Thù đầy vẻ giễu cợt: “Giận dỗi ư? Tạo sao em lại phải giận dỗi anh? Bây giờ thậm chí ngay cả tự do yêu đương em cũng không có sao? Huống chi, người ta đã từ chối em rồi.”

Cô còn chưa mở miệng tỏ tình đã bị từ chối.

Trước đó cô còn cười nhạo Tần Khả Khả, không ngờ cô còn chẳng bằng cô ta.

Phó Thời Lãm đã nói rõ ràng như vậy, chứng tỏ không muốn dây dưa với cô nữa, cô có giả ngốc cũng không có tác dụng gì.

Giản Thù nằm bò lên bàn, chọc chọc lon bia trước mặt. Cuối cùng cô đã xác định được, câu nói cô nghe thấy lúc ăn cơm chỉ là ảo giác của cô mà thôi.

Cố Chiêu ngồi xuống đối diện cô: “Tiểu Thù à, em xứng đáng với một người tốt hơn. Nếu em muốn hẹn hò yêu đương, anh có thể sắp xếp cho em...”

“Không cần.” Cô từ chối không chút do dự. Đối với cô, trên đời này chỉ có Phó Thời Lãm là tốt nhất.

Còn những người khác, cô cũng lười tranh luận với Cố Chiêu.

Giản Thù ngồi thẳng dậy, lạnh nhạt nói: “Anh đến tìm em chỉ để chất vấn xem em đi ăn với ai thôi sao?”

Gương mặt đẹp trai của Cố Chiêu thoáng đượm buồn, im lặng phút chốc mới nói: “Mấy ngày nữa... là ngày giỗ của bố mẹ.”

Cơ thể Giản Thù hơi cứng lại, ngón tay khẽ run rẩy. Cô lập tức nắm chặt lon bia, muốn cất tiếng trả lời nhưng cổ họng như bị

thứ gì đó chần cứng, vừa đau đớn vừa đắng chát.

Trái tim cô bắt đầu quặn thắt, nỗi tuyệt vọng đến gần như không thở được, từng đoạn kí ức lẻ tẻ vụn vỡ hiện lên trong đầu, kéo cả người cô xuống địa ngục.

Cô ôm ngực, sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ.

“Tiểu Thù!” Cố Chiêu muốn đến đỡ cô, nhưng lại bị cô hất ra. Nhìn bàn tay trống không của mình, vẻ mặt anh ta cũng vô cùng khổ sở.

Giản Thù đứng lên, giọng nói càng lạnh hơn: “Em biết rồi, anh về đi.”

“Tiểu Thù...” Đọc truyện tại [WebTruyenOnlinez . com](http://WebTruyenOnlinez.com)

“Em không muốn thấy anh nữa!”

Cố Chiêu mím môi, siết chặt nắm tay như đang cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình.

Cuối cùng, anh ta đành im lặng rời đi, không nói lời nào.

Giản Thù ngã xuống ghế lần nữa, đau khổ ôm mặt, lại một năm... lại một năm nữa rồi...

Đã mười năm trôi qua...

Thế nhưng cô vẫn không thể nào đối mặt với nó, thậm chí còn không dám nhớ lại tất cả những chuyện xảy ra vào hôm đó.

Tất cả những lỗi lầm và đớn đau này, là quá khứ mà suốt cuộc đời cô cũng sẽ không thể nào thứ tha được.

Qua một lúc lâu, Giản Thù mới chậm rãi lấy điện thoại, mở

khung trò chuyện với đội trưởng Phó, nhập vài chữ rồi lại xóa.

Cô không nên tiếp tục như vậy nữa, không nên kéo anh vào vực sâu và cái lồng giam của cô nữa.

Giản Thù ném điện thoại đi, úp mặt xuống mặt bàn lạnh băng, ngủ suốt đêm như thế.

Chương 26

CÔ CÒN CHƯA MỞ MIỆNG TỔ TÌNH MÀ ĐÃ BỊ TỪ CHỐI RỒI

Cửa thang máy mở ra, cô lập tức thấy Cố Chiêu đứng trước cửa nhà mình.

Vừa gặp cô, Cố Chiêu đã cau mày hỏi: “Tiểu Thù, em đi đâu vậy?”

Cô không đáp, đi đến nhập mật mã mở cửa nhà, đá giày cao gót ra ở cửa, tiện tay ném túi xách lên sofa, mở cửa tủ lạnh lấy hai lon bia, rồi mới quay đầu hỏi anh ta: “Anh muốn uống không?”

Cố Chiêu đứng ở cửa, càng nhú chặt mày hơn: “Tối nay em đã đi ăn với ai thế?”

Nghe giọng nói lạ, con cún con vọt ra khỏi ổ, sủa gâu gâu với anh ta.

Nhóc con nhỏ xíu mà khí thế chẳng nhỏ chút nào, tiếng sủa rất vang như đang tuyên bố chủ quyền địa bàn vậy.

Giản Thù đặt lon bia lên bàn ăn, khom lưng bế bé lên, xoa đầu bé rồi thả lại vào ổ, còn cho bé thêm một ít thức ăn.

Nhóc con kia vừa ăn vừa cảnh giác quay đầu nhìn ‘kẻ xâm phạm’.

Giản Thù ngồi trước bàn ăn, khui lon bia rồi mới thản nhiên đáp: “Bạn trai.”

Mặt mày Cố Chiêu lập tức sa sầm xuống, con ngươi đen lạnh đi: “Tiểu Thù, em đừng vì giận dữ anh mà làm bậy bên ngoài.”

Nụ cười trên khóe môi Giản Thù đầy vẻ giễu cợt: “Giận dữ ư? Tạo sao em lại phải giận dữ anh? Bây giờ thậm chí ngay cả tự do yêu đương em cũng không có sao? Huống chi, người ta đã từ chối em rồi.”

Cô còn chưa mở miệng tỏ tình đã bị từ chối.

Trước đó cô còn cười nhạo Tần Khả Khả, không ngờ cô còn chẳng bằng cô ta.

Phó Thời Lãm đã nói rõ ràng như vậy, chứng tỏ không muốn dây dưa với cô nữa, cô có giả ngốc cũng không có tác dụng gì.

Giản Thù nằm bò lên bàn, chọc chọc lon bia trước mặt. Cuối cùng cô đã xác định được, câu nói cô nghe thấy lúc ăn cơm chỉ là ảo giác của cô mà thôi.

Cố Chiêu ngồi xuống đối diện cô: “Tiểu Thù à, em xứng đáng với một người tốt hơn. Nếu em muốn hẹn hò yêu đương, anh có thể sắp xếp cho em...”

“Không cần.” Cô từ chối không chút do dự. Đối với cô, trên đời này chỉ có Phó Thời Lãm là tốt nhất.

Còn những người khác, cô cũng lười tranh luận với Cố Chiêu.

Giản Thù ngồi thẳng dậy, lạnh nhạt nói: “Anh đến tìm em chỉ để chất vấn xem em đi ăn với ai thôi sao?”

Gương mặt đẹp trai của Cố Chiêu thoáng đượm buồn, im lặng

phút chốc mới nói: “Mấy ngày nữa... là ngày giỗ của bố mẹ.”

Cơ thể Giản Thù hơi cứng lại, ngón tay khẽ run rẩy. Cô lập tức nắm chặt lon bia, muốn cất tiếng trả lời nhưng cổ họng như bị thứ gì đó chặn cứng, vừa đau đớn vừa đắng chát.

Trái tim cô bắt đầu quặn thắt, nỗi tuyệt vọng đến gần như không thở được, từng đoạn kí ức lẻ tẻ vụn vỡ hiện lên trong đầu, kéo cả người cô xuống địa ngục.

Cô ôm ngực, sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ.

“Tiểu Thù!” Cố Chiêu muốn đến đỡ cô, nhưng lại bị cô hất ra. Nhìn bàn tay trống không của mình, vẻ mặt anh ta cũng vô cùng khổ sở.

Giản Thù đứng lên, giọng nói càng lạnh hơn: “Em biết rồi, anh về đi.”

“Tiểu Thù...” Đọc truyện tại [WebTruyenOnlinez . com](http://WebTruyenOnlinez.com)

“Em không muốn thấy anh nữa!”

Cố Chiêu mím môi, siết chặt nắm tay như đang cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình.

Cuối cùng, anh ta đành im lặng rời đi, không nói lời nào.

Giản Thù ngã xuống ghế lần nữa, đau khổ ôm mặt, lại một năm... lại một năm nữa rồi...

Đã mười năm trôi qua...

Thế nhưng cô vẫn không thể nào đối mặt với nó, thậm chí còn không dám nhớ lại tất cả những chuyện xảy ra vào hôm đó.

Tất cả những lỗi lầm và đớn đau này, là quá khứ mà suốt cuộc đời cô cũng sẽ không thể nào thứ tha được.

Qua một lúc lâu, Giản Thù mới chậm rãi lấy điện thoại, mở khung trò chuyện với đội trưởng Phó, nhập vài chữ rồi lại xóa.

Cô không nên tiếp tục như vậy nữa, không nên kéo anh vào vực sâu và cái lồng giam của cô nữa.

Giản Thù ném điện thoại đi, úp mặt xuống mặt bàn lạnh băng, ngủ suốt đêm như thế.

Chương 26

CÔ CÒN CHƯA MỞ MIỆNG TỔ TÌNH MÀ ĐÃ BỊ TỪ CHỐI RỒI

Cửa thang máy mở ra, cô lập tức thấy Cố Chiêu đứng trước cửa nhà mình.

Vừa gặp cô, Cố Chiêu đã cau mày hỏi: “Tiểu Thù, em đi đâu vậy?”

Cô không đáp, đi đến nhập mật mã mở cửa nhà, đá giày cao gót ra ở cửa, tiện tay ném túi xách lên sofa, mở cửa tủ lạnh lấy hai lon bia, rồi mới quay đầu hỏi anh ta: “Anh muốn uống không?”

Cố Chiêu đứng ở cửa, càng nhú chặt mày hơn: “Tối nay em đã đi ăn với ai thế?”

Nghe giọng nói lạ, con cún con vọt ra khỏi ổ, sủa gâu gâu với anh ta.

Nhóc con nhỏ xíu mà khí thế chẳng nhỏ chút nào, tiếng sủa rất vang như đang tuyên bố chủ quyền địa bàn vậy.

Giản Thù đặt lon bia lên bàn ăn, khom lưng bế bé lên, xoa đầu bé rồi thả lại vào ổ, còn cho bé thêm một ít thức ăn.

Nhóc con kia vừa ăn vừa cảnh giác quay đầu nhìn ‘kẻ xâm phạm’.

Giản Thù ngồi trước bàn ăn, khui lon bia rồi mới thản nhiên đáp: “Bạn trai.”

Mặt mày Cố Chiêu lập tức sa sầm xuống, con ngươi đen lạnh đi: “Tiểu Thù, em đừng vì giận dỗi anh mà làm bậy bên ngoài.”

Nụ cười trên khóe môi Giản Thù đầy vẻ giễu cợt: “Giận dỗi ư? Tạo sao em lại phải giận dỗi anh? Bây giờ thậm chí ngay cả tự do yêu đương em cũng không có sao? Huống chi, người ta đã từ chối em rồi.”

Cô còn chưa mở miệng tỏ tình đã bị từ chối.

Trước đó cô còn cười nhạo Tần Khả Khả, không ngờ cô còn chẳng bằng cô ta.

Phó Thời Lãm đã nói rõ ràng như vậy, chứng tỏ không muốn dây dưa với cô nữa, cô có giả ngốc cũng không có tác dụng gì.

Giản Thù nằm bò lên bàn, chọc chọc lon bia trước mặt. Cuối cùng cô đã xác định được, câu nói cô nghe thấy lúc ăn cơm chỉ là ảo giác của cô mà thôi.

Cố Chiêu ngồi xuống đối diện cô: “Tiểu Thù à, em xứng đáng với một người tốt hơn. Nếu em muốn hẹn hò yêu đương, anh có thể sắp xếp cho em...”

“Không cần.” Cô từ chối không chút do dự. Đối với cô, trên đời này chỉ có Phó Thời Lãm là tốt nhất.

Còn những người khác, cô cũng lười tranh luận với Cố Chiêu.

Giản Thù ngồi thẳng dậy, lạnh nhạt nói: “Anh đến tìm em chỉ để chất vấn xem em đi ăn với ai thôi sao?”

Gương mặt đẹp trai của Cố Chiêu thoáng đượm buồn, im lặng phút chốc mới nói: “Mấy ngày nữa... là ngày giỗ của bố mẹ.”

Cơ thể Giản Thù hơi cứng lại, ngón tay khẽ run rẩy. Cô lập tức nắm chặt lon bia, muốn cất tiếng trả lời nhưng cổ họng như bị thứ gì đó chặn cứng, vừa đau đớn vừa đắng chát.

Trái tim cô bắt đầu quặn thắt, nỗi tuyệt vọng đến gần như không thở được, từng đoạn kí ức lẻ tẻ vụn vỡ hiện lên trong đầu, kéo cả người cô xuống địa ngục.

Cô ôm ngực, sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ.

“Tiểu Thù!” Cố Chiêu muốn đến đỡ cô, nhưng lại bị cô hất ra. Nhìn bàn tay trống không của mình, vẻ mặt anh ta cũng vô cùng khổ sở.

Giản Thù đứng lên, giọng nói càng lạnh hơn: “Em biết rồi, anh về đi.”

“Tiểu Thù...” Đọc truyện tại [WebTruyenOnlinez . com](http://WebTruyenOnlinez.com)

“Em không muốn thấy anh nữa!”

Cố Chiêu mím môi, siết chặt nắm tay như đang cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình.

Cuối cùng, anh ta đành im lặng rời đi, không nói lời nào.

Giản Thù ngã xuống ghế lần nữa, đau khổ ôm mặt, lại một năm... lại một năm nữa rồi...

Đã mười năm trôi qua...

Thế nhưng cô vẫn không thể nào đối mặt với nó, thậm chí còn không dám nhớ lại tất cả những chuyện xảy ra vào hôm đó.

Tất cả những lỗi lầm và đớn đau này, là quá khứ mà suốt cuộc đời cô cũng sẽ không thể nào thứ tha được.

Qua một lúc lâu, Giản Thù mới chậm rãi lấy điện thoại, mở khung trò chuyện với đội trưởng Phó, nhập vài chữ rồi lại xóa.

Cô không nên tiếp tục như vậy nữa, không nên kéo anh vào vực sâu và cái lồng giam của cô nữa.

Giản Thù ném điện thoại đi, úp mặt xuống mặt bàn lạnh băng, ngủ suốt đêm như thế.

Chương 26

CÔ CÒN CHƯA MỞ MIỆNG TỔ TÌNH MÀ ĐÃ BỊ TỪ CHỐI RỒI

Cửa thang máy mở ra, cô lập tức thấy Cố Chiêu đứng trước cửa nhà mình.

Vừa gặp cô, Cố Chiêu đã cau mày hỏi: “Tiểu Thù, em đi đâu vậy?”

Cô không đáp, đi đến nhập mật mã mở cửa nhà, đá giày cao gót ra ở cửa, tiện tay ném túi xách lên sofa, mở cửa tủ lạnh lấy hai lon bia, rồi mới quay đầu hỏi anh ta: “Anh muốn uống không?”

Cố Chiêu đứng ở cửa, càng nhú chặt mày hơn: “Tối nay em đã đi ăn với ai thế?”

Nghe giọng nói lạ, con cún con vọt ra khỏi ổ, sủa gâu gâu với anh ta.

Nhóc con nhỏ xiu mà khí thế chẳng nhỏ chút nào, tiếng sủa rất

vang như đang tuyên bố chủ quyền địa bàn vậy.

Giản Thù đặt lon bia lên bàn ăn, khom lưng bế bé lên, xoa đầu bé rồi thả lại vào ổ, còn cho bé thêm một ít thức ăn.

Nhóc con kia vừa ăn vừa cảnh giác quay đầu nhìn ‘kẻ xâm phạm’.

Giản Thù ngồi trước bàn ăn, khui lon bia rồi mới thản nhiên đáp: “Bạn trai.”

Mặt mày Cố Chiêu lập tức sa sầm xuống, con ngươi đen lạnh đi: “Tiểu Thù, em đừng vì giận dữ anh mà làm bậy bên ngoài.”

Nụ cười trên khóe môi Giản Thù đầy vẻ giễu cợt: “Giận dữ ư? Tạo sao em lại phải giận dữ anh? Bây giờ thậm chí ngay cả tự do yêu đương em cũng không có sao? Huống chi, người ta đã từ chối em rồi.”

Cô còn chưa mở miệng tỏ tình đã bị từ chối.

Trước đó cô còn cười nhạo Tần Khả Khả, không ngờ cô còn chẳng bằng cô ta.

Phó Thời Lãm đã nói rõ ràng như vậy, chứng tỏ không muốn dây dưa với cô nữa, cô có giả ngốc cũng không có tác dụng gì.

Giản Thù nằm bò lên bàn, chọc chọc lon bia trước mặt. Cuối cùng cô đã xác định được, câu nói cô nghe thấy lúc ăn cơm chỉ là ảo giác của cô mà thôi.

Cố Chiêu ngồi xuống đối diện cô: “Tiểu Thù à, em xứng đáng với một người tốt hơn. Nếu em muốn hẹn hò yêu đương, anh có thể sắp xếp cho em...”

“Không cần.” Cô từ chối không chút do dự. Đối với cô, trên đời

này chỉ có Phó Thời Lắm là tốt nhất.

Còn những người khác, cô cũng lười tranh luận với Cố Chiêu.

Giản Thù ngồi thẳng dậy, lạnh nhạt nói: “Anh đến tìm em chỉ để chất vấn xem em đi ăn với ai thôi sao?”

Gương mặt đẹp trai của Cố Chiêu thoáng đượm buồn, im lặng phút chốc mới nói: “Mấy ngày nữa... là ngày giỗ của bố mẹ.”

Cơ thể Giản Thù hơi cứng lại, ngón tay khẽ run rẩy. Cô lập tức nắm chặt lon bia, muốn cất tiếng trả lời nhưng cổ họng như bị thứ gì đó chặn cứng, vừa đau đớn vừa đắng chát.

Trái tim cô bắt đầu quặn thắt, nỗi tuyệt vọng đến gần như không thở được, từng đoạn kí ức lẻ tẻ vụn vỡ hiện lên trong đầu, kéo cả người cô xuống địa ngục.

Cô ôm ngực, sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ.

“Tiểu Thù!” Cố Chiêu muốn đến đỡ cô, nhưng lại bị cô hất ra. Nhìn bàn tay trống không của mình, vẻ mặt anh ta cũng vô cùng khổ sở.

Giản Thù đứng lên, giọng nói càng lạnh hơn: “Em biết rồi, anh về đi.”

“Tiểu Thù...” Đọc truyện tại [WebTruyenOnlinez . com](http://WebTruyenOnlinez.com)

“Em không muốn thấy anh nữa!”

Cố Chiêu mím môi, siết chặt nắm tay như đang cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình.

Cuối cùng, anh ta đành im lặng rời đi, không nói lời nào.

Giản Thù ngã xuống ghế lần nữa, đau khổ ôm mặt, lại một năm... lại một năm nữa rồi...

Đã mười năm trôi qua...

Thế nhưng cô vẫn không thể nào đối mặt với nó, thậm chí còn không dám nhớ lại tất cả những chuyện xảy ra vào hôm đó.

Tất cả những lỗi lầm và đôn đau này, là quá khứ mà suốt cuộc đời cô cũng sẽ không thể nào thứ tha được.

Qua một lúc lâu, Giản Thù mới chậm rãi lấy điện thoại, mở khung trò chuyện với đội trưởng Phó, nhập vài chữ rồi lại xóa.

Cô không nên tiếp tục như vậy nữa, không nên kéo anh vào vực sâu và cái lồng giam của cô nữa.

Giản Thù ném điện thoại đi, úp mặt xuống mặt bàn lạnh băng, ngủ suốt đêm như thế.

Chương 27: - Chương 27

Chương 27

ĐỘI TRƯỞNG PHÓ CỦA CÁC ANH NHÌN CÓ VẼ NGHIÊM TÚC NHƯ THẾ, CÓ GIỐNG NGƯỜI THÍCH KIỂU CON GÁI LƯU MANH ĐẬU NHỈ

Buổi trưa, sau khi Mục Viễn đến đoàn phim, cậu ta lập tức đi tìm Giản Thù, tươi cười như hoa, hỏi: “Sao rồi sao rồi, thành công rồi chứ?”

Giản Thù lật kịch bản, ngáp một cái hỏi: “Thành công cái gì cơ?”

“Cô với đội trưởng Phó ấy, có thành không?”

“Thất bại.”

Mục Viễn ngây người. Cậu ta kéo một cái ghế ngồi xuống bên cạnh cô, tỏ vẻ tiếc nuối: “Sao lại thất bại thế? Không phải anh ấy đã chịu đi ăn riêng với cô sao? Cơ hội tốt biết bao còn gì. Có phải cô không nói cho rõ ràng, để anh ấy hiểu lầm gì không?”

Giản Thù bỏ kịch bản xuống, xoay xoay cái cổ đau mỏi của mình, giọng điệu rất uể oải ủ rũ, nói: “Làm gì có chuyện đó, tôi còn chưa nói gì nữa cơ.”

Mục Viễn hỏi cô: “Thế cô định từ bỏ như thế sao?”

Từ bỏ ư?

Giản Thù suy nghĩ một lúc chứ không trả lời ngay.

“Đúng là đội trưởng Phó của bọn tôi có hơi kén chọn trong

phương diện tình cảm đấy. Cô xem, Tần Khả Khả cũng bị từ chối biết bao lần mà có nản lòng đâu. Có công mài sắt có ngày nên kim. Nếu bây giờ cô từ bỏ thì có khác nào chấp tay nhường đội trưởng Phó cho người khác không.”

Giản Thù á khẩu.

Lần đầu tiên cô theo đuổi người khác mà đã phải chịu đả kích lớn như vậy nên cũng hơi nhụt chí.

Nhưng Mục Viễn nói cũng đúng, Tần Khả Khả còn có thể càng bại càng hăng hái thì có gì cô lại không thể chứ?

Cô hỏi: “Anh có biết thêm gì về cô bạn gái kia của đội trưởng Phó nhà các anh nữa không?”

Mục Viễn khó hiểu: “Cô hỏi chuyện này làm gì?”

“Tôi phải biết anh ấy thích kiểu gì, mới có thể ra tay theo hướng đó được chứ.”

“Chuyện này à... Tôi bật mí với cô, nhưng cô tuyệt đối không được để đội trưởng Phó biết đâu nhé...” Mục Viễn ghé lại gần, nhỏ giọng thì thầm với cô.

“Trước kia đội trưởng Phó có một cô bạn gái, hình như là một cô gái lưu manh thì phải. Cô ấy thường xuyên đánh nhau phải vào đồn cảnh sát, có một lần còn đánh người ta vỡ cả đầu ra cơ. Nghe nói đối phương nhất quyết không chịu bồi thường, mà muốn bắt cô ấy ngồi tù. Cuối cùng đội trưởng Phó phải đứng ra giải quyết chuyện này, nhưng cụ thể thế nào thì tôi cũng không biết... chắc là mất không ít tiền đâu.”

Giản Thù không thể tưởng tượng được: “Đội trưởng Phó các anh nhìn có vẻ nghiêm túc như thế, có giống người thích kiểu con gái lưu manh đâu nhỉ.”

Trước đó cô đã từng nghe bọn họ nói cô bạn gái kia của Phó Thời Lãm rất hay gây chuyện, còn tưởng đó chỉ là một sinh viên nghịch ngợm mà thôi, không ngờ còn lại ghê gớm như vậy.

Chẳng khác gì cô ngày xưa.

“Thế mới nói chuyện đời thật khó lường, dù sao bọn họ cũng đã chia tay rồi.” Mục Viễn nói rồi thở dài: “Làm nghề như bọn tôi ấy à, thường xuyên phải dầm mưa dãi nắng, chỗ nào có án là phải chạy đến ngay. Có đôi khi, ngay cả cơm nóng cũng không kịp ăn lấy một miếng, đã vậy còn thường xuyên không được thông cảm... Nói chung, đội trưởng Phó thật sự rất tốt bụng, trọng tình trọng nghĩa. Bọn tôi ai cũng hi vọng anh ấy có thể tìm được một người thích hợp, biết quan tâm chăm sóc.”

Giản Thù cười: “Làm sao anh có thể chắc rằng tôi là người thích hợp chứ?”

Mục Viễn cười ha ha nói: “Chắc do thấy hợp mắt chẳng. Có rất nhiều người thích đội trưởng Phó, nhưng chỉ có mình cô là vẫn mua trà sữa nóng cho cả phòng bọn tôi vào những ngày lạnh, kể cả khi anh ấy đi công tác thôi.”

Giản Thù cười, không nói gì.

Làm cảnh sát rất cực khổ, không riêng gì Phó Thời Lãm, mà cảnh sát nơi nào cũng vậy.

Sau khi Mục Viễn đi rồi, Giản Thù mới rút điện thoại ra.

Hôm qua cũng không phải là không thu hoạch được gì, ít nhất cô cũng đã thêm được wechat của anh ấy.

Giản Thù ngẩng đầu, nhìn về phía Phó Thời Lãm đang nói gì đó với đạo diễn ở cách đó không xa. Vóc dáng anh cao ngất, nét mặt

lạnh lùng, nhưng lại hàm chứa tất cả sự dịu dàng ấm áp của thế giới này.

Từng bông tuyết lả tả rơi xuống trên không trung, Giản Thù chìa tay ra đón lấy một bông trong lòng bàn tay.
w●ebtruy●enonlin●e●com

Khi cô nhìn sang, lại đúng lúc chạm phải đôi mắt đen lay láy của anh.

Chương 27

ĐỘI TRƯỞNG PHÓ CỦA CÁC ANH NHÌN CÓ VẼ NGHIÊM TÚC NHƯ THẾ, CÓ GIỐNG NGƯỜI THÍCH KIỂU CON GÁI LƯU MANH ĐÂU NHỈ

Buổi trưa, sau khi Mục Viễn đến đoàn phim, cậu ta lập tức đi tìm Giản Thù, tươi cười như hoa, hỏi: “Sao rồi sao rồi, thành công rồi chứ?”

Giản Thù lật kịch bản, ngáp một cái hỏi: “Thành công cái gì cơ?”

“Cô với đội trưởng Phó ấy, có thành không?”

“Thất bại.”

Mục Viễn ngây người. Cậu ta kéo một cái ghế ngồi xuống bên cạnh cô, tỏ vẻ tiếc nuối: “Sao lại thất bại thế? Không phải anh ấy đã chịu đi ăn riêng với cô sao? Cơ hội tốt biết bao còn gì. Có phải cô không nói cho rõ ràng, để anh ấy hiểu lầm gì không?”

Giản Thù bỏ kịch bản xuống, xoay xoay cái cổ đau mỏi của mình, giọng điệu rất uể oải ử rử, nói: “Làm gì có chuyện đó, tôi còn chưa nói gì nữa cơ.”

Mục Viễn hỏi cô: “Thế cô định từ bỏ như thế sao?”

Từ bỏ ư?

Giản Thù suy nghĩ một lúc chứ không trả lời ngay.

“Đúng là đội trưởng Phó của bọn tôi có hơi kén chọn trong phương diện tình cảm đấy. Cô xem, Tần Khả Khả cũng bị từ chối biết bao lần mà có nản lòng đâu. Có công mài sắt có ngày nên kim. Nếu bây giờ cô từ bỏ thì có khác nào chấp tay nhường đội trưởng Phó cho người khác không.”

Giản Thù á khẩu.

Lần đầu tiên cô theo đuổi người khác mà đã phải chịu đả kích lớn như vậy nên cũng hơi nhụt chí.

Nhưng Mục Viễn nói cũng đúng, Tần Khả Khả còn có thể càng bại càng hăng hái thì cơ gì cô lại không thể chứ?

Cô hỏi: “Anh có biết thêm gì về cô bạn gái kia của đội trưởng Phó nhà các anh nữa không?”

Mục Viễn khó hiểu: “Cô hỏi chuyện này làm gì?”

“Tôi phải biết anh ấy thích kiểu gì, mới có thể ra tay theo hướng đó được chứ.”

“Chuyện này à... Tôi bật mí với cô, nhưng cô tuyệt đối không được để đội trưởng Phó biết đâu nhé...” Mục Viễn ghé lại gần, nhỏ giọng thì thầm với cô.

“Trước kia đội trưởng Phó có một cô bạn gái, hình như là một cô gái lưu manh thì phải. Cô ấy thường xuyên đánh nhau phải vào đồn cảnh sát, có một lần còn đánh người ta vỡ cả đầu ra cơ. Nghe nói đối phương nhất quyết không chịu bồi thường, mà muốn bắt cô ấy ngồi tù. Cuối cùng đội trưởng Phó phải đứng ra giải

quyết chuyện này, nhưng cụ thể thế nào thì tôi cũng không biết... chắc là mất không ít tiền đâu.”

Giản Thù không thể tưởng tượng được: “Đội trưởng Phó các anh nhìn có vẻ nghiêm túc như thế, có giống người thích kiểu con gái lưu manh đâu nhỉ.”

Trước đó cô đã từng nghe bọn họ nói cô bạn gái kia của Phó Thời Lãm rất hay gây chuyện, còn tưởng đó chỉ là một sinh viên nghịch ngợm mà thôi, không ngờ còn lại ghê gớm như vậy.

Chẳng khác gì cô ngày xưa.

“Thế mới nói chuyện đời thật khó lường, dù sao bọn họ cũng đã chia tay rồi.” Mục Viễn nói rồi thở dài: “Làm nghề như bọn tôi ấy à, thường xuyên phải dầm mưa dãi nắng, chỗ nào có án là phải chạy đến ngay. Có đôi khi, ngay cả cơm nóng cũng không kịp ăn lấy một miếng, đã vậy còn thường xuyên không được thông cảm... Nói chung, đội trưởng Phó thật sự rất tốt bụng, trọng tình trọng nghĩa. Bọn tôi ai cũng hi vọng anh ấy có thể tìm được một người thích hợp, biết quan tâm chăm sóc.”

Giản Thù cười: “Làm sao anh có thể chắc rằng tôi là người thích hợp chứ?”

Mục Viễn cười ha ha nói: “Chắc do thấy hợp mắt chẳng. Có rất nhiều người thích đội trưởng Phó, nhưng chỉ có mình cô là vẫn mua trà sữa nóng cho cả phòng bọn tôi vào những ngày lạnh, kể cả khi anh ấy đi công tác thôi.”

Giản Thù cười, không nói gì.

Làm cảnh sát rất cực khổ, không riêng gì Phó Thời Lãm, mà cảnh sát nơi nào cũng vậy.

Sau khi Mục Viễn đi rồi, Giản Thù mới rút điện thoại ra.

Hôm qua cũng không phải là không thu hoạch được gì, ít nhất cô cũng đã thêm được wechat của anh ấy.

Giản Thù ngẩng đầu, nhìn về phía Phó Thời Lãm đang nói gì đó với đạo diễn ở cách đó không xa. Vóc dáng anh cao ngất, nét mặt lạnh lùng, nhưng lại hàm chứa tất cả sự dịu dàng ấm áp của thế giới này.

Từng bông tuyết lả tả rơi xuống trên không trung, Giản Thù chìa tay ra đón lấy một bông trong lòng bàn tay.
w●ebtruy●enonlin●e●com

Khi cô nhìn sang, lại đúng lúc chạm phải đôi mắt đen lay láy của anh.

Chương 27

ĐỘI TRƯỞNG PHÓ CỦA CÁC ANH NHÌN CÓ VẺ NGHIÊM TÚC NHƯ THẾ, CÓ GIỐNG NGƯỜI THÍCH KIỂU CON GÁI LƯU MANH ĐÂU NHỈ

Buổi trưa, sau khi Mục Viễn đến đoàn phim, cậu ta lập tức đi tìm Giản Thù, tươi cười như hoa, hỏi: “Sao rồi sao rồi, thành công rồi chứ?”

Giản Thù lật kịch bản, ngáp một cái hỏi: “Thành công cái gì cơ?”

“Cô với đội trưởng Phó ấy, có thành không?”

“Thất bại.”

Mục Viễn ngây người. Cậu ta kéo một cái ghế ngồi xuống bên cạnh cô, tỏ vẻ tiếc nuối: “Sao lại thất bại thế? Không phải anh ấy đã chịu đi ăn riêng với cô sao? Cơ hội tốt biết bao còn gì. Có phải cô không nói cho rõ ràng, để anh ấy hiểu lầm gì không?”

Giản Thù bỏ kịch bản xuống, xoay xoay cái cổ đau mỏi của mình, giọng điệu rất uể oải ử rử, nói: “Làm gì có chuyện đó, tôi còn chưa nói gì nữa cơ.”

Mục Viễn hỏi cô: “Thế cô định từ bỏ như thế sao?”

Từ bỏ ư?

Giản Thù suy nghĩ một lúc chứ không trả lời ngay.

“Đúng là đội trưởng Phó của bọn tôi có hơi kén chọn trong phương diện tình cảm đấy. Cô xem, Tần Khả Khả cũng bị từ chối biết bao lần mà có nản lòng đâu. Có công mài sắt có ngày nên kim. Nếu bây giờ cô từ bỏ thì có khác nào chấp tay nhường đội trưởng Phó cho người khác không.”

Giản Thù á khẩu.

Lần đầu tiên cô theo đuổi người khác mà đã phải chịu đả kích lớn như vậy nên cũng hơi nhụt chí.

Nhưng Mục Viễn nói cũng đúng, Tần Khả Khả còn có thể càng bại càng hăng hái thì cơ gì cô lại không thể chứ?

Cô hỏi: “Anh có biết thêm gì về cô bạn gái kia của đội trưởng Phó nhà các anh nữa không?”

Mục Viễn khó hiểu: “Cô hỏi chuyện này làm gì?”

“Tôi phải biết anh ấy thích kiểu gì, mới có thể ra tay theo hướng đó được chứ.”

“Chuyện này à... Tôi bật mí với cô, nhưng cô tuyệt đối không được để đội trưởng Phó biết đâu nhé...” Mục Viễn ghé lại gần, nhỏ giọng thì thầm với cô.

“Trước kia đội trưởng Phó có một cô bạn gái, hình như là một cô gái lưu manh thì phải. Cô ấy thường xuyên đánh nhau phải vào đồn cảnh sát, có một lần còn đánh người ta vỡ cả đầu ra cơ. Nghe nói đôi phương nhất quyết không chịu bồi thường, mà muốn bắt cô ấy ngồi tù. Cuối cùng đội trưởng Phó phải đứng ra giải quyết chuyện này, nhưng cụ thể thế nào thì tôi cũng không biết... chắc là mất không ít tiền đâu.”

Giản Thù không thể tưởng tượng được: “Đội trưởng Phó các anh nhìn có vẻ nghiêm túc như thế, có giống người thích kiểu con gái lưu manh đâu nhỉ.”

Trước đó cô đã từng nghe bọn họ nói cô bạn gái kia của Phó Thời Lãm rất hay gây chuyện, còn tưởng đó chỉ là một sinh viên nghịch ngợm mà thôi, không ngờ còn lại ghê gớm như vậy.

Chẳng khác gì cô ngày xưa.

“Thế mới nói chuyện đời thật khó lường, dù sao bọn họ cũng đã chia tay rồi.” Mục Viễn nói rồi thở dài: “Làm nghề như bọn tôi ấy à, thường xuyên phải dầm mưa dãi nắng, chỗ nào có án là phải chạy đến ngay. Có đôi khi, ngay cả cơm nóng cũng không kịp ăn lấy một miếng, đã vậy còn thường xuyên không được thông cảm... Nói chung, đội trưởng Phó thật sự rất tốt bụng, trọng tình trọng nghĩa. Bọn tôi ai cũng hi vọng anh ấy có thể tìm được một người thích hợp, biết quan tâm chăm sóc.”

Giản Thù cười: “Làm sao anh có thể chắc rằng tôi là người thích hợp chứ?”

Mục Viễn cười ha ha nói: “Chắc do thấy hợp mắt chẳng. Có rất nhiều người thích đội trưởng Phó, nhưng chỉ có mình cô là vẫn mua trà sữa nóng cho cả phòng bọn tôi vào những ngày lạnh, kể cả khi anh ấy đi công tác thôi.”

Giản Thù cười, không nói gì.

Làm cảnh sát rất cực khổ, không riêng gì Phó Thời Lãm, mà cảnh sát nơi nào cũng vậy.

Sau khi Mục Viễn đi rồi, Giản Thù mới rút điện thoại ra.

Hôm qua cũng không phải là không thu hoạch được gì, ít nhất cô cũng đã thêm được wechat của anh ấy.

Giản Thù ngẩng đầu, nhìn về phía Phó Thời Lãm đang nói gì đó với đạo diễn ở cách đó không xa. Vóc dáng anh cao ngất, nét mặt lạnh lùng, nhưng lại hàm chứa tất cả sự dịu dàng ấm áp của thế giới này.

Từng bông tuyết lả tả rơi xuống trên không trung, Giản Thù chìa tay ra đón lấy một bông trong lòng bàn tay.
w●ebtruy●enonlin●e●com

Khi cô nhìn sang, lại đúng lúc chạm phải đôi mắt đen lay láy của anh.

Chương 27

ĐỘI TRƯỞNG PHÓ CỦA CÁC ANH NHÌN CÓ VẼ NGHIÊM TÚC NHƯ THẾ, CÓ GIỐNG NGƯỜI THÍCH KIỂU CON GÁI LƯU MANH ĐÂU NHỈ

Buổi trưa, sau khi Mục Viễn đến đoàn phim, cậu ta lập tức đi tìm Giản Thù, tươi cười như hoa, hỏi: “Sao rồi sao rồi, thành công rồi chứ?”

Giản Thù lật kịch bản, ngáp một cái hỏi: “Thành công cái gì cơ?”

“Cô với đội trưởng Phó ấy, có thành không?”

“Thất bại.”

Mục Viễn ngây người. Cậu ta kéo một cái ghế ngồi xuống bên cạnh cô, tỏ vẻ tiếc nuối: “Sao lại thất bại thế? Không phải anh ấy đã chịu đi ăn riêng với cô sao? Cơ hội tốt biết bao còn gì. Có phải cô không nói cho rõ ràng, để anh ấy hiểu lầm gì không?”

Giản Thù bỏ kịch bản xuống, xoay xoay cái cổ đau mỏi của mình, giọng điệu rất uể oải ử rữ, nói: “Làm gì có chuyện đó, tôi còn chưa nói gì nữa cơ.”

Mục Viễn hỏi cô: “Thế cô định từ bỏ như thế sao?”

Từ bỏ ư?

Giản Thù suy nghĩ một lúc chứ không trả lời ngay.

“Đúng là đội trưởng Phó của bọn tôi có hơi kén chọn trong phương diện tình cảm đấy. Cô xem, Tần Khả Khả cũng bị từ chối biết bao lần mà có nản lòng đâu. Có công mài sắt có ngày nên kim. Nếu bây giờ cô từ bỏ thì có khác nào chấp tay nhường đội trưởng Phó cho người khác không.”

Giản Thù á khẩu.

Lần đầu tiên cô theo đuổi người khác mà đã phải chịu đả kích lớn như vậy nên cũng hơi nhụt chí.

Nhưng Mục Viễn nói cũng đúng, Tần Khả Khả còn có thể càng bại càng hăng hái thì cơ gì cô lại không thể chứ?

Cô hỏi: “Anh có biết thêm gì về cô bạn gái kia của đội trưởng Phó nhà các anh nữa không?”

Mục Viễn khó hiểu: “Cô hỏi chuyện này làm gì?”

“Tôi phải biết anh ấy thích kiểu gì, mới có thể ra tay theo hướng đó được chứ.”

“Chuyện này à... Tôi bật mí với cô, nhưng cô tuyệt đối không được để đội trưởng Phó biết đâu nhé...” Mục Viễn ghé lại gần, nhỏ giọng thì thầm với cô.

“Trước kia đội trưởng Phó có một cô bạn gái, hình như là một cô gái lưu manh thì phải. Cô ấy thường xuyên đánh nhau phải vào đồn cảnh sát, có một lần còn đánh người ta vỡ cả đầu ra cơ. Nghe nói đôi phương nhất quyết không chịu bồi thường, mà muốn bắt cô ấy ngồi tù. Cuối cùng đội trưởng Phó phải đứng ra giải quyết chuyện này, nhưng cụ thể thế nào thì tôi cũng không biết... chắc là mất không ít tiền đâu.”

Giản Thù không thể tưởng tượng được: “Đội trưởng Phó các anh nhìn có vẻ nghiêm túc như thế, có giống người thích kiểu con gái lưu manh đâu nhỉ.”

Trước đó cô đã từng nghe bọn họ nói cô bạn gái kia của Phó Thời Lãm rất hay gây chuyện, còn tưởng đó chỉ là một sinh viên nghịch ngợm mà thôi, không ngờ còn lại ghê gớm như vậy.

Chẳng khác gì cô ngày xưa.

“Thế mới nói chuyện đời thật khó lường, dù sao bọn họ cũng đã chia tay rồi.” Mục Viễn nói rồi thở dài: “Làm nghề như bọn tôi ấy à, thường xuyên phải dầm mưa dãi nắng, chỗ nào có án là phải chạy đến ngay. Có đôi khi, ngay cả cơm nóng cũng không kịp ăn lấy một miếng, đã vậy còn thường xuyên không được thông cảm... Nói chung, đội trưởng Phó thật sự rất tốt bụng, trọng tình trọng nghĩa. Bọn tôi ai cũng hi vọng anh ấy có thể tìm được một người thích hợp, biết quan tâm chăm sóc.”

Giản Thù cười: “Làm sao anh có thể chắc rằng tôi là người thích hợp chứ?”

Mục Viễn cười ha ha nói: “Chắc do thấy hợp mắt chẳng. Có rất nhiều người thích đội trưởng Phó, nhưng chỉ có mình cô là vẫn mua trà sữa nóng cho cả phòng bọn tôi vào những ngày lạnh, kể cả khi anh ấy đi công tác thôi.”

Giản Thù cười, không nói gì.

Làm cảnh sát rất cực khổ, không riêng gì Phó Thời Lãm, mà cảnh sát nơi nào cũng vậy.

Sau khi Mục Viễn đi rồi, Giản Thù mới rút điện thoại ra.

Hôm qua cũng không phải là không thu hoạch được gì, ít nhất cô cũng đã thêm được wechat của anh ấy.

Giản Thù ngẩng đầu, nhìn về phía Phó Thời Lãm đang nói gì đó với đạo diễn ở cách đó không xa. Vóc dáng anh cao ngất, nét mặt lạnh lùng, nhưng lại hàm chứa tất cả sự dịu dàng ấm áp của thế giới này.

Từng bông tuyết lả tả rơi xuống trên không trung, Giản Thù chìa tay ra đón lấy một bông trong lòng bàn tay.
w●ebtruy●enonlin●e●com

Khi cô nhìn sang, lại đúng lúc chạm phải đôi mắt đen lay láy của anh.

Chương 28: - Chương 28

Chương 28

NẾU ĐỔI LẠI LÀ ĐANG Ở TRONG ĐỘI, KHÔNG CHẾT CŨNG BỊ LỘT DA

Chỉ chạm mắt đúng một giây, Giản Thù nhoẻn miệng cười với anh một cái, vừa lịch sự vừa khách sáo.

Cô nhanh chóng thu lại ánh mắt, cúi đầu tiếp tục làm việc của mình.

Phó Thời Lãm nhớ tới tối hôm qua, cô chỉ thoáng sống sót một chút rồi lập tức cười đáp: “Được thôi.”

Rất ngắn gọn, dứt khoát.

Anh cảm thấy, nụ cười của cô lúc đó, giống y như bây giờ, vô cùng giả tạo.

...

Mạnh Viễn vừa lén lút trở về chỗ của mình, một giọng nam trầm thấp không có chút hơi ấm nào vang lên: “Cậu đi đón mẹ xong rồi à?”

Cậu ta quay đầu lại, ngượng ngùng cười nói: “Đội trưởng Phó, em...”

Vẻ mặt người đàn ông phía sau lạnh lùng nghiêm nghị, cảm giác cực kỳ đè nén, áp bức.

Mạnh Viễn biết mình bị nhìn thấu rồi, cũng không bao biện

quanh co nữa, lập tức đứng nghiêm chờ bị mắng.

“Viết một bản kiểm điểm mười nghìn chữ, trước khi tan ca nộp cho tôi.”

“Mười...” Mạnh Viễn sợ tới mức suýt rơi cầm. Hiện tại trời lạnh rồi, nếu không phải quay đêm thì muộn nhất là bảy giờ đoàn phim sẽ cho nghỉ.

Bây giờ đã là hai giờ, tức là cậu ta chỉ còn chưa đầy năm tiếng nữa thôi.

Cậu tình nguyện hít đất vài trăm cái còn hơn!

Phó Thời Lãm đút một tay vào túi quần, giọng điệu rất lãnh đạm, nhưng lại đầy vẻ kiên quyết, không cho phép thương lượng: “Có vấn đề gì à?”

Mạnh Viễn hô to rất khí thế: “Không có vấn đề gì ạ! Lập tức phục tùng mệnh lệnh!”

Sau đó, tất cả mọi người trong đoàn đều thấy, không biết cảnh sát Mạnh đã làm sai chuyện gì, bị đội trưởng Phó phạt viết kiểm điểm...

Lúc Giản Thù biết chuyện này, cô cũng vừa mới quay xong một cảnh phim.

Vừa xoay người đã nhìn thấy Mạnh Viễn đang ngồi trên chiếc ghế băng nhỏ, viết đến vò đầu bứt tai, sắp cắn nát cả đầu bút.

Giản Thù mới vừa đi được một bước đã thấy Tần Khả Khả ổng à ổng ẹo đi đến trước mặt Phó Thời Lãm, giọng nũng nịu chảy nhớt ra, nói: “Đội trưởng Phó à, cảnh sát Mạnh làm sai chuyện gì vậy, dù thế nào đi nữa thì mười nghìn chữ cũng...”

Giọng Phó Thời Lầm lạnh như băng: “Mười hai nghìn chữ.”

Mạnh Viễn ở bên kia rừng cả mình, ánh mắt hoảng sợ nhìn Tần Khả Khả. Cậu ta không nhớ từ bao giờ mà quan hệ giữa mình và cô nàng này tốt đến mức cô ta có thể chạy tới cầu xin giúp cậu nữa.

“Đội trưởng Phó...”

“Đừng đừng đừng, cô Tần, coi như tôi cầu xin cô đi. Đây là quy tắc của đội chúng tôi, làm sai thì phải chịu phạt, nếu có người xin sẽ bị phạt thêm.”

Hơn nữa lần này là cậu ta nói dối để nghỉ phép, trốn việc không lý do nửa ngày. Hai chuyện này ghép vào quả thật vô cùng nghiêm trọng, đội trưởng Phó phạt cậu như vậy là khá nhẹ, cũng đã giữ thể diện cho cậu rồi.

Nếu đổi lại là đang ở trong đội, cậu ta không chết thì cũng bị lột da.

Sắc mặt Tần Khả Khả lúc đỏ lúc trắng, không biết nên tiến hay nên lùi, chỉ biết mở to mắt long lanh nhìn Phó Thời Lầm, hi vọng anh có thể cho mình một bậc thang để bước xuống.

Nhưng Phó Thời Lầm không thèm nhìn cô lấy một cái nào, tiếp tục sắp xếp lại tài liệu trước mặt, cứ như thể vốn chẳng nhận ra sự ám chỉ của cô ta vậy. Đọc truyện tại [WebTruyenOnlinez . com](http://WebTruyenOnlinez.com)

Xung quanh vang lên tiếng cười râm ran, Tần Khả Khả vô cùng xấu hổ, chỉ có thể trừng mắt với trợ lý: “Còn không nhanh đi mua một cốc trà sữa về đây cho tôi, sắp lạnh chết rồi đây này!”

Nói xong, cô ta đi về chỗ của mình, tức tối ngồi phịch xuống.

Sao người đàn ông này không hiểu cái gì là thương hoa tiếc ngọc thế nhỉ, cứ như đầu gỗ vậy, vừa cứng vừa thẳng.

Gần đây, sự kiên nhẫn của cô sắp bị mài mòn cả rồi, mà anh ấy vẫn hoàn toàn không hề dao động chút nào!

Sau khi đoàn phim kết thúc công việc, tất cả mọi người đều đi hết, chỉ còn mình Mạnh Viễn ở lại múa bút thành văn.

Giản Thù lấy một cái ghế tới ngồi bên cạnh, đặt một cốc cà phê nóng xuống trước mặt cậu ta hỏi: “Viết được bao nhiêu rồi?”

“Lẽ ra còn thiếu hai nghìn chữ, nhờ phúc của Tần Khả Khả, nên giờ còn thiếu tận bốn nghìn chữ.” Mặt Mạnh Viễn đầy vẻ bất đắc dĩ.

“Xin lỗi, tại tôi hại anh.”

“Câu này cô nói sai rồi, sao có thể là tại cô hại tôi được chứ. Chúng ta cùng một chiến tuyến mà, còn nói mấy lời khách sáo giáo điều thế làm gì. Hơn nữa, tôi còn nhận bao nhiêu thứ tốt từ cô rồi, những việc này cũng là chuyện nên làm thôi.”

Giản Thù mỉm cười nói: “Trong khoảng thời gian này, rất cảm ơn anh, bắt đầu từ ngày mai, anh vẫn nên cách xa tôi một chút thì hơn.”

Chương 28

NẾU ĐỐI LẠI LÀ ĐANG Ở TRONG ĐỘI, KHÔNG CHẾT CŨNG BỊ LỘT DA

Chỉ chạm mắt đúng một giây, Giản Thù nhoẻn miệng cười với anh một cái, vừa lịch sự vừa khách sáo.

Cô nhanh chóng thu lại ánh mắt, cúi đầu tiếp tục làm việc của

mình.

Phó Thời Lắm nhớ tới tối hôm qua, cô chỉ thoáng sống sót một chút rồi lập tức cười đáp: “Được thôi.”

Rất ngắn gọn, dứt khoát.

Anh cảm thấy, nụ cười của cô lúc đó, giống y như bây giờ, vô cùng giả tạo.

...

Mạnh Viễn vừa lén lút trở về chỗ của mình, một giọng nam trầm thấp không có chút hơi ấm nào vang lên: “Cậu đi đón mẹ xong rồi à?”

Cậu ta quay đầu lại, ngượng ngùng cười nói: “Đội trưởng Phó, em...”

Vẻ mặt người đàn ông phía sau lạnh lùng nghiêm nghị, cảm giác cực kỳ đè nén, áp bức.

Mạnh Viễn biết mình bị nhìn thấu rồi, cũng không bao biện quanh co nữa, lập tức đứng nghiêm chờ bị mắng.

“Viết một bản kiểm điểm mười nghìn chữ, trước khi tan ca nộp cho tôi.”

“Mười...” Mạnh Viễn sợ tới mức suýt rơi cằm. Hiện tại trời lạnh rồi, nếu không phải quay đêm thì muộn nhất là bảy giờ đoàn phim sẽ cho nghỉ.

Bây giờ đã là hai giờ, tức là cậu ta chỉ còn chưa đầy năm tiếng nữa thôi.

Cậu tình nguyện hít đất vài trăm cái còn hơn!

Phó Thời Lắm dứt một tay vào túi quần, giọng điệu rất lãnh đạm, nhưng lại đầy vẻ kiên quyết, không cho phép thương lượng: “Có vấn đề gì à?”

Mạnh Viễn hô to rất khí thế: “Không có vấn đề gì ạ! Lập tức phục tùng mệnh lệnh!”

Sau đó, tất cả mọi người trong đoàn đều thấy, không biết cảnh sát Mạnh đã làm sai chuyện gì, bị đội trưởng Phó phạt viết kiểm điểm...

Lúc Giản Thủ biết chuyện này, cô cũng vừa mới quay xong một cảnh phim.

Vừa xoay người đã nhìn thấy Mạnh Viễn đang ngồi trên chiếc ghế băng nhỏ, viết đến vò đầu bứt tai, sắp cắn nát cả đầu bút.

Giản Thủ mới vừa đi được một bước đã thấy Tần Khả Khả ổng à ổng ẹo đi đến trước mặt Phó Thời Lắm, giọng nũng nịu chảy nhớt ra, nói: “Đội trưởng Phó à, cảnh sát Mạnh làm sai chuyện gì vậy, dù thế nào đi nữa thì mười nghìn chữ cũng...”

Giọng Phó Thời Lắm lạnh như băng: “Mười hai nghìn chữ.”

Mạnh Viễn ở bên kia rùng cả mình, ánh mắt hoảng sợ nhìn Tần Khả Khả. Cậu ta không nhớ từ bao giờ mà quan hệ giữa mình và cô nàng này tốt đến mức cô ta có thể chạy tới cầu xin giúp cậu nữa.

“Đội trưởng Phó...”

“Đừng đừng đừng, cô Tần, coi như tôi cầu xin cô đi. Đây là quy tắc của đội chúng tôi, làm sai thì phải chịu phạt, nếu có người xin sẽ bị phạt thêm.”

Hơn nữa lần này là cậu ta nói dối để nghỉ phép, trốn việc không lý do nửa ngày. Hai chuyện này ghép vào quả thật vô cùng nghiêm trọng, đội trưởng Phó phạt cậu như vậy là khá nhẹ, cũng đã giữ thể diện cho cậu rồi.

Nếu đổi lại là đang ở trong đội, cậu ta không chết thì cũng bị lột da.

Sắc mặt Tần Khả Khả lúc đỏ lúc trắng, không biết nên tiến hay nên lùi, chỉ biết mở to mắt long lanh nhìn Phó Thời Lãm, hi vọng anh có thể cho mình một bậc thang để bước xuống.

Nhưng Phó Thời Lãm không thèm nhìn cô lấy một cái nào, tiếp tục sắp xếp lại tài liệu trước mặt, cứ như thể vốn chẳng nhận ra sự ám chỉ của cô ta vậy. Đọc truyện tại [Web Truyen Onlinez . com](http://WebTruyenOnlinez.com)

Xung quanh vang lên tiếng cười râm ran, Tần Khả Khả vô cùng xấu hổ, chỉ có thể trừng mắt với trợ lý: “Còn không nhanh đi mua một cốc trà sữa về đây cho tôi, sắp lạnh chết rồi đây này!”

Nói xong, cô ta đi về chỗ của mình, tức tối ngồi phịch xuống.

Sao người đàn ông này không hiểu cái gì là thương hoa tiếc ngọc thế nhỉ, cứ như đầu gỗ vậy, vừa cứng vừa thẳng.

Gần đây, sự kiên nhẫn của cô sắp bị mài mòn cả rồi, mà anh ấy vẫn hoàn toàn không hề dao động chút nào!

Sau khi đoàn phim kết thúc công việc, tất cả mọi người đều đi hết, chỉ còn mình Mạnh Viễn ở lại múa bút thành văn.

Giản Thù lấy một cái ghế tới ngồi bên cạnh, đặt một cốc cà phê nóng xuống trước mặt cậu ta hỏi: “Viết được bao nhiêu rồi?”

“Lẽ ra còn thiếu hai nghìn chữ, nhờ phúc của Tần Khả Khả, nên

giờ còn thiếu tận bốn nghìn chữ.” Mặt Mạnh Viễn đầy vẻ bất đắc dĩ.

“Xin lỗi, tại tôi hại anh.”

“Câu này cô nói sai rồi, sao có thể là tại cô hại tôi được chứ. Chúng ta cùng một chiến tuyến mà, còn nói mấy lời khách sáo giáo điều thế làm gì. Hơn nữa, tôi còn nhận bao nhiêu thứ tốt từ cô rồi, những việc này cũng là chuyện nên làm thôi.”

Giản Thù mỉm cười nói: “Trong khoảng thời gian này, rất cảm ơn anh, bắt đầu từ ngày mai, anh vẫn nên cách xa tôi một chút thì hơn.”

Chương 28

NẾU ĐỔI LẠI LÀ ĐANG Ở TRONG ĐỘI, KHÔNG CHẾT CŨNG BỊ LỘT DA

Chỉ chạm mắt đúng một giây, Giản Thù nhoẻn miệng cười với anh một cái, vừa lịch sự vừa khách sáo.

Cô nhanh chóng thu lại ánh mắt, cúi đầu tiếp tục làm việc của mình.

Phó Thời Lãm nhớ tới tối hôm qua, cô chỉ thoáng sống sót một chút rồi lập tức cười đáp: “Được thôi.”

Rất ngắn gọn, dứt khoát.

Anh cảm thấy, nụ cười của cô lúc đó, giống y như bây giờ, vô cùng giả tạo.

...

Mạnh Viễn vừa lén lút trở về chỗ của mình, một giọng nam

trầm thấp không có chút hơi ấm nào vang lên: “Cậu đi đón mẹ xong rồi à?”

Cậu ta quay đầu lại, ngượng ngùng cười nói: “Đội trưởng Phó, em...”

Vẻ mặt người đàn ông phía sau lạnh lùng nghiêm nghị, cảm giác cực kỳ đè nén, áp bức.

Mạnh Viễn biết mình bị nhìn thấu rồi, cũng không bao biện quanh co nữa, lập tức đứng nghiêm chờ bị mắng.

“Viết một bản kiểm điểm mười nghìn chữ, trước khi tan ca nộp cho tôi.”

“Mười...” Mạnh Viễn sợ tới mức suýt rơi cằm. Hiện tại trời lạnh rồi, nếu không phải quay đêm thì muộn nhất là bảy giờ đoàn phim sẽ cho nghỉ.

Bây giờ đã là hai giờ, tức là cậu ta chỉ còn chưa đầy năm tiếng nữa thôi.

Cậu tình nguyện hít đất vài trăm cái còn hơn!

Phó Thời Lãm đút một tay vào túi quần, giọng điệu rất lãnh đạm, nhưng lại đầy vẻ kiên quyết, không cho phép thương lượng: “Có vấn đề gì à?”

Mạnh Viễn hô to rất khí thế: “Không có vấn đề gì ạ! Lập tức phục tùng mệnh lệnh!”

Sau đó, tất cả mọi người trong đoàn đều thấy, không biết cảnh sát Mạnh đã làm sai chuyện gì, bị đội trưởng Phó phạt viết kiểm điểm...

Lúc Giản Thù biết chuyện này, cô cũng vừa mới quay xong một

cảnh phim.

Vừa xoay người đã nhìn thấy Mạnh Viễn đang ngồi trên chiếc ghế băng nhỏ, viết đến vò đầu bứt tai, sắp cắn nát cả đầu bút.

Giản Thù mới vừa đi được một bước đã thấy Tần Khả Khả ổng à ổng ẹo đi đến trước mặt Phó Thời Lãm, giọng nũng nịu chảy nhớt ra, nói: “Đội trưởng Phó à, cảnh sát Mạnh làm sai chuyện gì vậy, dù thế nào đi nữa thì mười nghìn chữ cũng...”

Giọng Phó Thời Lãm lạnh như băng: “Mười hai nghìn chữ.”

Mạnh Viễn ở bên kia rùng cả mình, ánh mắt hoảng sợ nhìn Tần Khả Khả. Cậu ta không nhớ từ bao giờ mà quan hệ giữa mình và cô nàng này tốt đến mức cô ta có thể chạy tới cầu xin giúp cậu nữa.

“Đội trưởng Phó...”

“Đừng đừng đừng, cô Tần, coi như tôi cầu xin cô đi. Đây là quy tắc của đội chúng tôi, làm sai thì phải chịu phạt, nếu có người xin sẽ bị phạt thêm.”

Hơn nữa lần này là cậu ta nói dối để nghỉ phép, trốn việc không lý do nửa ngày. Hai chuyện này ghép vào quả thật vô cùng nghiêm trọng, đội trưởng Phó phạt cậu như vậy là khá nhẹ, cũng đã giữ thể diện cho cậu rồi.

Nếu đổi lại là đang ở trong đội, cậu ta không chết thì cũng bị lột da.

Sắc mặt Tần Khả Khả lúc đỏ lúc trắng, không biết nên tiến hay nên lùi, chỉ biết mở to mắt long lanh nhìn Phó Thời Lãm, hi vọng anh có thể cho mình một bậc thang để bước xuống.

Nhưng Phó Thời Lãm không thèm nhìn cô lấy một cái nào, tiếp

tục sắp xếp lại tài liệu trước mặt, cứ như thể vốn chẳng nhận ra sự ám chỉ của cô ta vậy. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez .com

Xung quanh vang lên tiếng cười râm ran, Tần Khả Khả vô cùng xấu hổ, chỉ có thể trừng mắt với trợ lý: “Còn không nhanh đi mua một cốc trà sữa về đây cho tôi, sắp lạnh chết rồi đây này!”

Nói xong, cô ta đi về chỗ của mình, tức tối ngồi phịch xuống.

Sao người đàn ông này không hiểu cái gì là thương hoa tiếc ngọc thế nhỉ, cứ như đầu gỗ vậy, vừa cứng vừa thẳng.

Gần đây, sự kiên nhẫn của cô sắp bị mài mòn cả rồi, mà anh ấy vẫn hoàn toàn không hề dao động chút nào!

Sau khi đoàn phim kết thúc công việc, tất cả mọi người đều đi hết, chỉ còn mình Mạnh Viễn ở lại múa bút thành văn.

Giản Thù lấy một cái ghế tới ngồi bên cạnh, đặt một cốc cà phê nóng xuống trước mặt cậu ta hỏi: “Viết được bao nhiêu rồi?”

“Lẽ ra còn thiếu hai nghìn chữ, nhờ phúc của Tần Khả Khả, nên giờ còn thiếu tận bốn nghìn chữ.” Mặt Mạnh Viễn đầy vẻ bất đắc dĩ.

“Xin lỗi, tại tôi hại anh.”

“Câu này cô nói sai rồi, sao có thể là tại cô hại tôi được chứ. Chúng ta cùng một chiến tuyến mà, còn nói mấy lời khách sáo giáo điều thế làm gì. Hơn nữa, tôi còn nhận bao nhiêu thứ tốt từ cô rồi, những việc này cũng là chuyện nên làm thôi.”

Giản Thù mỉm cười nói: “Trong khoảng thời gian này, rất cảm ơn anh, bắt đầu từ ngày mai, anh vẫn nên cách xa tôi một chút thì hơn.”

Chương 28

NẾU ĐỐI LẠI LÀ ĐANG Ở TRONG ĐỘI, KHÔNG CHẾT CŨNG BỊ LỘT DA

Chỉ chạm mắt đúng một giây, Giản Thù nhoẻn miệng cười với anh một cái, vừa lịch sự vừa khách sáo.

Cô nhanh chóng thu lại ánh mắt, cúi đầu tiếp tục làm việc của mình.

Phó Thời Lãm nhớ tới tối hôm qua, cô chỉ thoáng sống sót một chút rồi lập tức cười đáp: “Được thôi.”

Rất ngắn gọn, dứt khoát.

Anh cảm thấy, nụ cười của cô lúc đó, giống y như bây giờ, vô cùng giả tạo.

...

Mạnh Viễn vừa lén lút trở về chỗ của mình, một giọng nam trầm thấp không có chút hơi ấm nào vang lên: “Cậu đi đón mẹ xong rồi à?”

Cậu ta quay đầu lại, ngượng ngùng cười nói: “Đội trưởng Phó, em...”

Vẻ mặt người đàn ông phía sau lạnh lùng nghiêm nghị, cảm giác cực kỳ đè nén, áp bức.

Mạnh Viễn biết mình bị nhìn thấu rồi, cũng không bao biện quanh co nữa, lập tức đứng nghiêm chờ bị mắng.

“Viết một bản kiểm điểm mười nghìn chữ, trước khi tan ca nộp

cho tôi.”

“Mười...” Mạnh Viễn sợ tới mức suýt rơi cầm. Hiện tại trời lạnh rồi, nếu không phải quay đêm thì muộn nhất là bảy giờ đoàn phim sẽ cho nghỉ.

Bây giờ đã là hai giờ, tức là cậu ta chỉ còn chưa đầy năm tiếng nữa thôi.

Cậu tình nguyện hít đất vài trăm cái còn hơn!

Phó Thời Lãm đút một tay vào túi quần, giọng điệu rất lãnh đạm, nhưng lại đầy vẻ kiên quyết, không cho phép thương lượng: “Có vấn đề gì à?”

Mạnh Viễn hô to rất khí thế: “Không có vấn đề gì ạ! Lập tức phục tùng mệnh lệnh!”

Sau đó, tất cả mọi người trong đoàn đều thấy, không biết cảnh sát Mạnh đã làm sai chuyện gì, bị đội trưởng Phó phạt viết kiểm điểm...

Lúc Giản Thủ biết chuyện này, cô cũng vừa mới quay xong một cảnh phim.

Vừa xoay người đã nhìn thấy Mạnh Viễn đang ngồi trên chiếc ghế băng nhỏ, viết đến vò đầu bứt tai, sắp cắn nát cả đầu bút.

Giản Thủ mới vừa đi được một bước đã thấy Tần Khả Khả ổng à ổng ẹo đi đến trước mặt Phó Thời Lãm, giọng nũng nịu chảy nhớt ra, nói: “Đội trưởng Phó à, cảnh sát Mạnh làm sai chuyện gì vậy, dù thế nào đi nữa thì mười nghìn chữ cũng...”

Giọng Phó Thời Lãm lạnh như băng: “Mười hai nghìn chữ.”

Mạnh Viễn ở bên kia rùng cả mình, ánh mắt hoảng sợ nhìn Tần

Khả Khả. Cậu ta không nhớ từ bao giờ mà quan hệ giữa mình và cô nàng này tốt đến mức cô ta có thể chạy tới cầu xin giúp cậu nữa.

“Đội trưởng Phó...”

“Đừng đừng đừng, cô Tần, coi như tôi cầu xin cô đi. Đây là quy tắc của đội chúng tôi, làm sai thì phải chịu phạt, nếu có người xin sẽ bị phạt thêm.”

Hơn nữa lần này là cậu ta nói dối để nghỉ phép, trốn việc không lý do nửa ngày. Hai chuyện này ghép vào quả thật vô cùng nghiêm trọng, đội trưởng Phó phạt cậu như vậy là khá nhẹ, cũng đã giữ thể diện cho cậu rồi.

Nếu đổi lại là đang ở trong đội, cậu ta không chết thì cũng bị lột da.

Sắc mặt Tần Khả Khả lúc đỏ lúc trắng, không biết nên tiến hay nên lùi, chỉ biết mở to mắt long lanh nhìn Phó Thời Lãm, hi vọng anh có thể cho mình một bậc thang để bước xuống.

Nhưng Phó Thời Lãm không thèm nhìn cô lấy một cái nào, tiếp tục sắp xếp lại tài liệu trước mặt, cứ như thể vốn chẳng nhận ra sự ám chỉ của cô ta vậy. Đọc truyện tại [WebTruyenOnlinez . com](http://WebTruyenOnlinez.com)

Xung quanh vang lên tiếng cười râm ran, Tần Khả Khả vô cùng xấu hổ, chỉ có thể trừng mắt với trợ lý: “Còn không nhanh đi mua một cốc trà sữa về đây cho tôi, sắp lạnh chết rồi đây này!”

Nói xong, cô ta đi về chỗ của mình, tức tối ngồi phịch xuống.

Sao người đàn ông này không hiểu cái gì là thương hoa tiếc ngọc thế nhỉ, cứ như đầu gỗ vậy, vừa cứng vừa thẳng.

Gần đây, sự kiên nhẫn của cô sắp bị mài mòn cả rồi, mà anh ấy vẫn hoàn toàn không hề dao động chút nào!

Sau khi đoàn phim kết thúc công việc, tất cả mọi người đều đi hết, chỉ còn mình Mạnh Viễn ở lại múa bút thành văn.

Giản Thù lấy một cái ghế tới ngồi bên cạnh, đặt một cốc cà phê nóng xuống trước mặt cậu ta hỏi: “Viết được bao nhiêu rồi?”

“Lẽ ra còn thiếu hai nghìn chữ, nhờ phúc của Tần Khả Khả, nên giờ còn thiếu tận bốn nghìn chữ.” Mặt Mạnh Viễn đầy vẻ bất đắc dĩ.

“Xin lỗi, tại tôi hại anh.”

“Câu này cô nói sai rồi, sao có thể là tại cô hại tôi được chứ. Chúng ta cùng một chiến tuyến mà, còn nói mấy lời khách sáo giáo điều thế làm gì. Hơn nữa, tôi còn nhận bao nhiêu thứ tốt từ cô rồi, những việc này cũng là chuyện nên làm thôi.”

Giản Thù mỉm cười nói: “Trong khoảng thời gian này, rất cảm ơn anh, bắt đầu từ ngày mai, anh vẫn nên cách xa tôi một chút thì hơn.”

Chương 29: - Chương 29

Chương 29

ĐỘI TRƯỞNG PHÓ, ANH CỨ NHƯ VẬY SẼ RẤT DỄ SỐNG CÔ ĐỘC CẢ ĐỜI ĐÂY

Nghe cô nói vậy, Mạnh Viễn còn chưa kịp trả lời gì thì đã thấy một bóng người ở cách đó không xa đang bước về phía này.

Dĩ nhiên là Giản Thù cũng nhìn thấy. Cô đứng dậy nói: “Tôi về trước đây.”

Cô vốn định chờ Mạnh Viễn viết xong bản kiểm điểm rồi mới về, nhưng nếu Phó Thời Lãm đã đến, thì cô cũng không cần thiết phải ở lại đây nữa.

Trong khoảnh khắc lướt qua nhau, bước chân của cô không hề dừng lại dù chỉ một chút, càng không nỡ nụ cười giả tạo để ngụy trang như ban ngày.

Phó Thời Lãm bước thêm hai bước mới chậm rãi đứng lại, quay đầu nhìn theo hướng mà cô rời đi. Dưới bóng đêm lạnh lùng bao phủ, không nhìn rõ được trong lòng anh đang có cảm xúc gì.

Mạnh Viễn chép miệng, thở lên tiếng thăm dò: “Đội trưởng Phó, anh không muốn giải thích với Giản Thù một chút sao?”

Phó Thời Lãm không nhìn theo cô nữa, giọng điệu vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng như trước: “Giải thích cái gì?”

“Hình như cô ấy hiểu lầm thành anh phạt em vì cô ấy rồi...”

Phó Thời Lãm nói: “Kết quả như nhau cả.”

Mạnh Viễn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại im lặng. Đội trưởng Phó, anh cứ như vậy sẽ rất dễ sống cô độc cả đời đấy.

“Mai tôi tới thành phố B một chuyến, cậu tiếp tục nán lại đoàn phim mấy ngày, nhớ đưa Giản Thù về nhà.”

“Vụ án ở thành phố B không phải có tổ chuyên án điều tra rồi sao?”

Phó Thời Lãm ừ một tiếng: “Tôi đi xem thế nào, có rất nhiều chi tiết cần phải thẩm tra đối chiếu.”

Nói đến việc này, Mạnh Viễn cũng phẩn chấn hơn hẳn, tò mò hỏi: “Đội trưởng Phó, anh là người phụ trách vụ án năm xưa, về thông tin của người duy nhất sống sót đó, chắc anh biết rất nhiều đúng không?”

Phó Thời Lãm vừa lật bản kiểm điểm mà cậu ta viết, giọng nói rất bình thản không có chút dao động nào: “Chuyện không nên biết thì đừng hỏi.”

“Em nghe nói ở thành phố B đã có mấy bên truyền thông nắm được tin tức, nhưng không biết vì sao mà bị ém lại, không tung ra. Xem ra ngoại trừ phía cảnh sát chúng ta thì vẫn còn có người khác muốn bảo vệ người còn sống kia. Hơn nữa, lai lịch của kẻ đó cũng khá lớn...”

Phó Thời Lãm ném trả bản kiểm điểm lại cho cậu ta: “Phần còn lại, lúc nào có thời gian thì viết cho xong đi.”

Mạnh Viễn nhận lấy, vỗ trán một cái, sau đó mới chậm chạp nhớ ra, hỏi: “Đội trưởng ơi, không phải anh đang cố tình làm cho Giản Thù xem đấy chứ?”

Phó Thời Lãm không trả lời, xoay người rời đi.

Mạnh Viễn cào cào tóc, rốt cuộc là hai người này đang làm trò gì vậy?

...

Sau khi về đến nhà, Giản Thù càng nghĩ càng tức giận. Cô lấy điện thoại mở khung chat với anh ra, bực bội gõ tin nhắn cảnh cáo. Nhưng suy nghĩ một lúc, cô lại xóa đi, gõ một dòng khác.

Cứ như vậy vài lần, cuối cùng cô đành bỏ cuộc. Làm như vậy chẳng khác nào tự chuốc nhục vào người.

Cô liếm răng, đổi tên anh thành “Tên xấu xa” xong thì trong lòng mới thoải mái hơn một chút. Truy cập fanpage <https://www.facebook.com/webtruyenonlinecom/> để tham gia các event hấp dẫn.

Đến đây thôi thì đến đây thôi! Cô mà còn chủ động tìm anh, cô sẽ là con cún!

Vài ngày sau, Giản Thù chỉ tập trung vào việc đóng phim của mình, mỗi lúc Mạnh Viễn tìm cô, cô đều cố gắng né tránh cậu ta.

Cho đến ngày thứ ba, Mạnh Viễn mới chợt nhận thức được, kinh ngạc nhìn cô: “Đội trưởng Phó đi công tác ở thành phố B rồi, cô không biết sao?”

Giản Thù mặt thản nhiên: “Anh ấy đâu có nghĩa vụ phải báo cáo với tôi, làm sao mà tôi biết được.”

“Ồ, thế à, tôi còn tưởng là bề ngoài cô tỏ vẻ giận dữ với anh ấy, thật ra sau lưng lại lén chú ý đến anh ấy cơ.”

Giản Thù... á khẩu

Cô hỏi: “Anh muốn nói chuyện gì với tôi?”

Suýt chút nữa Mạnh Viễn quên mất, vội vàng nói: “Đêm nay là giao thừa, rất đông người, đồn cảnh sát không đủ nhân lực nên điều tôi sang hỗ trợ tuần tra, tối nay không thể đưa cô về nhà được, cô nhớ cẩn thận nhé...”

Giản Thù nghi hoặc: “Anh đưa tôi về nhà bao giờ?”

Lúc này Mạnh Viễn mới nhận ra là mình nói hớ rồi, cũng không tiện giấu diếm nữa, gãi đầu gãi tai ngượng ngùng nói: “Là do đội trưởng Phó dặn đấy. Anh ấy bảo tôi mỗi ngày phải nhìn thấy cô về đến nhà an toàn rồi mới được đi. mấy hôm trước không phải cô luôn tránh tôi sao, nên tôi chỉ có thể lén đi theo sau xe của cô thôi.”

Giản Thù hơi sững sốt, Phó Thời Lắm ư?

Chương 29

ĐỘI TRƯỞNG PHÓ, ANH CỨ NHƯ VẬY SẼ RẤT DỄ SỐNG CÔ ĐỘC CẢ ĐỜI ĐẤY

Nghe cô nói vậy, Mạnh Viễn còn chưa kịp trả lời gì thì đã thấy một bóng người ở cách đó không xa đang bước về phía này.

Dĩ nhiên là Giản Thù cũng nhìn thấy. Cô đứng dậy nói: “Tôi về trước đây.”

Cô vốn định chờ Mạnh Viễn viết xong bản kiểm điểm rồi mới về, nhưng nếu Phó Thời Lắm đã đến, thì cô cũng không cần thiết phải ở lại đây nữa.

Trong khoảnh khắc lướt qua nhau, bước chân của cô không hề dừng lại dù chỉ một chút, càng không nỡ nụ cười giả tạo để ngụy trang như ban ngày.

Phó Thời Lãm bước thêm hai bước mới chậm rãi đứng lại, quay đầu nhìn theo hướng mà cô rời đi. Dưới bóng đêm lạnh lùng bao phủ, không nhìn rõ được trong lòng anh đang có cảm xúc gì.

Mạnh Viễn chép miệng, thở lên tiếng thăm dò: “Đội trưởng Phó, anh không muốn giải thích với Giản Thù một chút sao?”

Phó Thời Lãm không nhìn theo cô nữa, giọng điệu vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng như trước: “Giải thích cái gì?”

“Hình như cô ấy hiểu lầm thành anh phạt em vì cô ấy rồi...”

Phó Thời Lãm nói: “Kết quả như nhau cả.”

Mạnh Viễn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại im lặng. Đội trưởng Phó, anh cứ như vậy sẽ rất dễ sống cô độc cả đời đấy.

“Mai tôi tới thành phố B một chuyến, cậu tiếp tục nán lại đoàn phim mấy ngày, nhớ đưa Giản Thù về nhà.”

“Vụ án ở thành phố B không phải có tổ chuyên án điều tra rồi sao?”

Phó Thời Lãm ừ một tiếng: “Tôi đi xem thế nào, có rất nhiều chi tiết cần phải thẩm tra đối chiếu.”

Nói đến việc này, Mạnh Viễn cũng phẩn chấn hơn hẳn, tò mò hỏi: “Đội trưởng Phó, anh là người phụ trách vụ án năm xưa, về thông tin của người duy nhất sống sót đó, chắc anh biết rất nhiều đúng không?”

Phó Thời Lãm vừa lật bản kiểm điểm mà cậu ta viết, giọng nói rất bình thản không có chút dao động nào: “Chuyện không nên biết thì đừng hỏi.”

“Em nghe nói ở thành phố B đã có mấy bên truyền thông nắm được tin tức, nhưng không biết vì sao mà bị ém lại, không tung ra. Xem ra ngoại trừ phía cảnh sát chúng ta thì vẫn còn có người khác muốn bảo vệ người còn sống kia. Hơn nữa, lai lịch của kẻ đó cũng khá lớn...”

Phó Thời Lãm ném trả bản kiểm điểm lại cho cậu ta: “Phần còn lại, lúc nào có thời gian thì viết cho xong đi.”

Mạnh Viễn nhận lấy, vỗ trán một cái, sau đó mới chậm chạp nhớ ra, hỏi: “Đội trưởng ơi, không phải anh đang cố tình làm cho Giản Thù xem đấy chứ?”

Phó Thời Lãm không trả lời, xoay người rời đi.

Mạnh Viễn cào cào tóc, rốt cuộc là hai người này đang làm trò gì vậy?

...

Sau khi về đến nhà, Giản Thù càng nghĩ càng tức giận. Cô lấy điện thoại mở khung chat với anh ra, bực bội gõ tin nhắn cảnh cáo. Nhưng suy nghĩ một lúc, cô lại xóa đi, gõ một dòng khác.

Cứ như vậy vài lần, cuối cùng cô đành bỏ cuộc. Làm như vậy chẳng khác nào tự chuốc nhục vào người.

Cô liếm răng, đổi tên anh thành “Tên xấu xa” xong thì trong lòng mới thoải mái hơn một chút. Truy cập fanpage <https://www.facebook.com/webtruyenonlinecom/> để tham gia các event hấp dẫn.

Đến đây thôi thì đến đây thôi! Cô mà còn chủ động tìm anh, cô sẽ là con cún!

Vài ngày sau, Giản Thù chỉ tập trung vào việc đóng phim của

mình, mỗi lúc Mạnh Viễn tìm cô, cô đều cố gắng né tránh cậu ta.

Cho đến ngày thứ ba, Mạnh Viễn mới chợt nhận thức được, kinh ngạc nhìn cô: “Đội trưởng Phó đi công tác ở thành phố B rồi, cô không biết sao?”

Giản Thù mặt thản nhiên: “Anh ấy đâu có nghĩa vụ phải báo cáo với tôi, làm sao mà tôi biết được.”

“Ồ, thế à, tôi còn tưởng là bề ngoài cô tỏ vẻ giận dữ với anh ấy, thật ra sau lưng lại lén chú ý đến anh ấy cơ.”

Giản Thù... á khẩu

Cô hỏi: “Anh muốn nói chuyện gì với tôi?”

Suýt chút nữa Mạnh Viễn quên mất, vội vàng nói: “Đêm nay là giao thừa, rất đông người, đồn cảnh sát không đủ nhân lực nên điều tôi sang hỗ trợ tuần tra, tối nay không thể đưa cô về nhà được, cô nhớ cẩn thận nhé...”

Giản Thù nghi hoặc: “Anh đưa tôi về nhà bao giờ?”

Lúc này Mạnh Viễn mới nhận ra là mình nói hớ rồi, cũng không tiện giấu diếm nữa, gãi đầu gãi tai ngượng ngùng nói: “Là do đội trưởng Phó dặn đấy. Anh ấy bảo tôi mỗi ngày phải nhìn thấy cô về đến nhà an toàn rồi mới được đi. Máy hôm trước không phải cô luôn tránh tôi sao, nên tôi chỉ có thể lén đi theo sau xe của cô thôi.”

Giản Thù hơi sững sốt, Phó Thời Lắm ư?

Chương 29

ĐỘI TRƯỞNG PHÓ, ANH CỨ NHƯ VẬY SẼ RẤT DỄ SỐNG CÔ ĐỘC CẢ ĐỜI ĐÂY

Nghe cô nói vậy, Mạnh Viễn còn chưa kịp trả lời gì thì đã thấy một bóng người ở cách đó không xa đang bước về phía này.

Dĩ nhiên là Giản Thù cũng nhìn thấy. Cô đứng dậy nói: “Tôi về trước đây.”

Cô vốn định chờ Mạnh Viễn viết xong bản kiểm điểm rồi mới về, nhưng nếu Phó Thời Lãm đã đến, thì cô cũng không cần thiết phải ở lại đây nữa.

Trong khoảnh khắc lướt qua nhau, bước chân của cô không hề dừng lại dù chỉ một chút, càng không nỡ nụ cười giả tạo để nguy trang như ban ngày.

Phó Thời Lãm bước thêm hai bước mới chậm rãi đứng lại, quay đầu nhìn theo hướng mà cô rời đi. Dưới bóng đêm lạnh lùng bao phủ, không nhìn rõ được trong lòng anh đang có cảm xúc gì.

Mạnh Viễn chép miệng, thở lên tiếng thăm dò: “Đội trưởng Phó, anh không muốn giải thích với Giản Thù một chút sao?”

Phó Thời Lãm không nhìn theo cô nữa, giọng điệu vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng như trước: “Giải thích cái gì?”

“Hình như cô ấy hiểu lầm thành anh phạt em vì cô ấy rồi...”

Phó Thời Lãm nói: “Kết quả như nhau cả.”

Mạnh Viễn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại im lặng. Đội trưởng Phó, anh cứ như vậy sẽ rất dễ sống cô độc cả đời đấy.

“Mai tôi tới thành phố B một chuyến, cậu tiếp tục nán lại đoàn phim mấy ngày, nhớ đưa Giản Thù về nhà.”

“Vụ án ở thành phố B không phải có tổ chuyên án điều tra rồi

sao?”

Phó Thời Lắm ừ một tiếng: “Tôi đi xem thế nào, có rất nhiều chi tiết cần phải thẩm tra đối chiếu.”

Nói đến việc này, Mạnh Viễn cũng phẩn chấn hơn hẳn, tò mò hỏi: “Đội trưởng Phó, anh là người phụ trách vụ án năm xưa, về thông tin của người duy nhất sống sót đó, chắc anh biết rất nhiều đúng không?”

Phó Thời Lắm vừa lật bản kiểm điểm mà cậu ta viết, giọng nói rất bình thản không có chút dao động nào: “Chuyện không nên biết thì đừng hỏi.”

“Em nghe nói ở thành phố B đã có mấy bên truyền thông nắm được tin tức, nhưng không biết vì sao mà bị ém lại, không tung ra. Xem ra ngoại trừ phía cảnh sát chúng ta thì vẫn còn có người khác muốn bảo vệ người còn sống kia. Hơn nữa, lai lịch của kẻ đó cũng khá lớn...”

Phó Thời Lắm ném trả bản kiểm điểm lại cho cậu ta: “Phần còn lại, lúc nào có thời gian thì viết cho xong đi.”

Mạnh Viễn nhận lấy, vỗ trán một cái, sau đó mới chậm chạp nhớ ra, hỏi: “Đội trưởng ơi, không phải anh đang cố tình làm cho Giản Thù xem đấy chứ?”

Phó Thời Lắm không trả lời, xoay người rời đi.

Mạnh Viễn cào cào tóc, rốt cuộc là hai người này đang làm trò gì vậy?

...

Sau khi về đến nhà, Giản Thù càng nghĩ càng tức giận. Cô lấy điện thoại mở khung chat với anh ra, bực bội gõ tin nhắn cảnh

cách. Nhưng suy nghĩ một lúc, cô lại xóa đi, gõ một dòng khác.

Cứ như vậy vài lần, cuối cùng cô đành bỏ cuộc. Làm như vậy chẳng khác nào tự chuốc nhục vào người.

Cô liếm răng, đổi tên anh thành “Tên xấu xa” xong thì trong lòng mới thoải mái hơn một chút. Truy cập fanpage <https://www.facebook.com/webtruyenonlinecom/> để tham gia các event hấp dẫn.

Đến đây thôi thì đến đây thôi! Cô mà còn chủ động tìm anh, cô sẽ là con cún!

Vài ngày sau, Giản Thủ chỉ tập trung vào việc đóng phim của mình, mỗi lúc Mạnh Viễn tìm cô, cô đều cố gắng né tránh cậu ta.

Cho đến ngày thứ ba, Mạnh Viễn mới chợt nhận thức được, kinh ngạc nhìn cô: “Đội trưởng Phò đi công tác ở thành phố B rồi, cô không biết sao?”

Giản Thủ mặt thản nhiên: “Anh ấy đâu có nghĩa vụ phải báo cáo với tôi, làm sao mà tôi biết được.”

“Ồ, thế à, tôi còn tưởng là bề ngoài cô tỏ vẻ giận dữ với anh ấy, thật ra sau lưng lại lén chú ý đến anh ấy cơ.”

Giản Thủ... á khẩu

Cô hỏi: “Anh muốn nói chuyện gì với tôi?”

Suýt chút nữa Mạnh Viễn quên mất, vội vàng nói: “Đêm nay là giao thừa, rất đông người, đồn cảnh sát không đủ nhân lực nên điều tôi sang hỗ trợ tuần tra, tối nay không thể đưa cô về nhà được, cô nhớ cẩn thận nhé...”

Giản Thủ nghi hoặc: “Anh đưa tôi về nhà bao giờ?”

Lúc này Mạnh Viễn mới nhận ra là mình nói hớ rồi, cũng không tiện giấu diếm nữa, gãi đầu gãi tai ngưng ngưng nói: “Là do đội trưởng Phó dặn đấy. Anh ấy bảo tôi mỗi ngày phải nhìn thấy cô về đến nhà an toàn rồi mới được đi. mấy hôm trước không phải cô luôn tránh tôi sao, nên tôi chỉ có thể lén đi theo sau xe của cô thôi.”

Giản Thù hơi sững sốt, Phó Thời Lắm ư?

Chương 29

ĐỘI TRƯỞNG PHÓ, ANH CỨ NHƯ VẬY SẼ RẤT DỄ SỐNG CÔ ĐỘC CẢ ĐỜI ĐÂY

Nghe cô nói vậy, Mạnh Viễn còn chưa kịp trả lời gì thì đã thấy một bóng người ở cách đó không xa đang bước về phía này.

Dĩ nhiên là Giản Thù cũng nhìn thấy. Cô đứng dậy nói: “Tôi về trước đây.”

Cô vốn định chờ Mạnh Viễn viết xong bản kiểm điểm rồi mới về, nhưng nếu Phó Thời Lắm đã đến, thì cô cũng không cần thiết phải ở lại đây nữa.

Trong khoảnh khắc lướt qua nhau, bước chân của cô không hề dừng lại dù chỉ một chút, càng không nỡ nụ cười giả tạo để nguy trang như ban ngày.

Phó Thời Lắm bước thêm hai bước mới chậm rãi đứng lại, quay đầu nhìn theo hướng mà cô rời đi. Dưới bóng đêm lạnh lùng bao phủ, không nhìn rõ được trong lòng anh đang có cảm xúc gì.

Mạnh Viễn chép miệng, thở lên tiếng thăm dò: “Đội trưởng Phó, anh không muốn giải thích với Giản Thù một chút sao?”

Phó Thời Lãm không nhìn theo cô nữa, giọng điệu vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng như trước: “Giải thích cái gì?”

“Hình như cô ấy hiểu lắm thành anh phạt em vì cô ấy rồi...”

Phó Thời Lãm nói: “Kết quả như nhau cả.”

Mạnh Viễn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại im lặng. Đội trưởng Phó, anh cứ như vậy sẽ rất dễ sống cô độc cả đời đấy.

“Mai tôi tới thành phố B một chuyến, cậu tiếp tục nán lại đoàn phim mấy ngày, nhớ đưa Giản Thù về nhà.”

“Vụ án ở thành phố B không phải có tổ chuyên án điều tra rồi sao?”

Phó Thời Lãm ừ một tiếng: “Tôi đi xem thế nào, có rất nhiều chi tiết cần phải thẩm tra đối chiếu.”

Nói đến việc này, Mạnh Viễn cũng phẩn chấn hơn hẳn, tò mò hỏi: “Đội trưởng Phó, anh là người phụ trách vụ án năm xưa, về thông tin của người duy nhất sống sót đó, chắc anh biết rất nhiều đúng không?”

Phó Thời Lãm vừa lật bản kiểm điểm mà cậu ta viết, giọng nói rất bình thản không có chút dao động nào: “Chuyện không nên biết thì đừng hỏi.”

“Em nghe nói ở thành phố B đã có mấy bên truyền thông nắm được tin tức, nhưng không biết vì sao mà bị ém lại, không tung ra. Xem ra ngoại trừ phía cảnh sát chúng ta thì vẫn còn có người khác muốn bảo vệ người còn sống kia. Hơn nữa, lai lịch của kẻ đó cũng khá lớn...”

Phó Thời Lãm ném trả bản kiểm điểm lại cho cậu ta: “Phần còn lại, lúc nào có thời gian thì viết cho xong đi.”

Mạnh Viễn nhận lấy, vỗ trán một cái, sau đó mới chậm chạp nhớ ra, hỏi: “Đội trưởng ơi, không phải anh đang cố tình làm cho Giản Thù xem đấy chứ?”

Phó Thời Lãm không trả lời, xoay người rời đi.

Mạnh Viễn cào cào tóc, rốt cuộc là hai người này đang làm trò gì vậy?

...

Sau khi về đến nhà, Giản Thù càng nghĩ càng tức giận. Cô lấy điện thoại mở khung chat với anh ra, bực bội gõ tin nhắn cảnh cáo. Nhưng suy nghĩ một lúc, cô lại xóa đi, gõ một dòng khác.

Cứ như vậy vài lần, cuối cùng cô đành bỏ cuộc. Làm như vậy chẳng khác nào tự chuốc nhục vào người.

Cô liếm răng, đổi tên anh thành “Tên xấu xa” xong thì trong lòng mới thoải mái hơn một chút. Truy cập fanpage <https://www.facebook.com/webtruyenonlinecom/> để tham gia các event hấp dẫn.

Đến đây thôi thì đến đây thôi! Cô mà còn chủ động tìm anh, cô sẽ là con cún!

Vài ngày sau, Giản Thù chỉ tập trung vào việc đóng phim của mình, mỗi lúc Mạnh Viễn tìm cô, cô đều cố gắng né tránh cậu ta.

Cho đến ngày thứ ba, Mạnh Viễn mới chợt nhận thức được, kinh ngạc nhìn cô: “Đội trưởng Phó đi công tác ở thành phố B rồi, cô không biết sao?”

Giản Thù mặt thản nhiên: “Anh ấy đâu có nghĩa vụ phải báo cáo với tôi, làm sao mà tôi biết được.”

“Ồ, thế à, tôi còn tưởng là bề ngoài cô tỏ vẻ giận dữ với anh ấy, thật ra sau lưng lại lén chú ý đến anh ấy cơ.”

Giản Thù... á khẩu

Cô hỏi: “Anh muốn nói chuyện gì với tôi?”

Suýt chút nữa Mạnh Viễn quên mất, vội vàng nói: “Đêm nay là giao thừa, rất đông người, đồn cảnh sát không đủ nhân lực nên điều tôi sang hỗ trợ tuần tra, tối nay không thể đưa cô về nhà được, cô nhớ cẩn thận nhé...”

Giản Thù nghi hoặc: “Anh đưa tôi về nhà bao giờ?”

Lúc này Mạnh Viễn mới nhận ra là mình nói hớ rồi, cũng không tiện giấu diếm nữa, gãi đầu gãi tai ngượng ngùng nói: “Là do đội trưởng Phó dặn đấy. Anh ấy bảo tôi mỗi ngày phải nhìn thấy cô về đến nhà an toàn rồi mới được đi. mấy hôm trước không phải cô luôn tránh tôi sao, nên tôi chỉ có thể lén đi theo sau xe của cô thôi.”

Giản Thù hơi sửng sốt, Phó Thời Lắm ư?

Chương 30: - Chương 30

Chương 30

TRONG CĂN PHÒNG ẦM Ỉ TIẾNG NHẠC, TIẾNG KHỐC CỦA CÔ TỪ KÌM NÉN ĐẾN VỖ OÀ, ĐAU KHỔ KHÔNG CHỊU NỖI

Giản Thù vừa mới tới cổng đoàn phim đã nhận được cuộc gọi từ Cố Chiêu.

Giọng nói của anh rất trầm: “Tiểu Thù, hôm nay là ngày giỗ của bố mẹ.”

Nụ cười đang nở trên môi Giản Thù hơi cứng lại, bàn tay cầm điện thoại bị gió lạnh thổi đến mất cảm giác.

Hàng mi sụp xuống tạo thành một bóng râm trên mặt cô, che đi cảm xúc nơi đáy mắt.

Cố Chiêu lại nói: “Tiểu Thù à, em đừng tiếp tục tùy hứng như vậy nữa, có một số việc không sớm thì muộn em cũng sẽ phải đối mặt.”

Một lúc lâu sau, Giản Thù mới lên tiếng, giọng nói lạnh nhạt hơi khàn khàn: “Hoá ra trong suy nghĩ của anh, em vẫn luôn chỉ là tùy hứng thôi à.”

“Tiểu Thù, em biết là anh không có ý đó mà.”

Cô cười: “Chẳng phải chính miệng anh vừa nói ra đó sao. Cố Chiêu, anh đừng có lúc nào cũng lên giọng dạy bảo em như thế. Bất kể là em tùy hứng hay trốn tránh, thì cũng chẳng liên quan gì đến anh cả.”

Ở đầu dây bên kia, Cố Chiêu nhú mày, giọng nói lạnh đi vài phần: “Tiểu Thù, em đừng nói chuyện với anh như vậy.”

“Vậy em nên nói với anh như thế nào? Cảm ơn anh năm đó đã bỏ đi, hay là nên cảm ơn anh đã kéo em ra khỏi vũng lầy, cho em cơ hội làm người một lần nữa?”

“Giản Thù!”

“Trên thế giới này, bất cứ ai cũng có thể thoải mái phê bình em, nhưng riêng anh, Cố Chiêu, anh vĩnh viễn không có tư cách đó.”

Nói xong, Giản Thù cũng không thêm quan tâm đến phản ứng của anh ta, lập tức cúp máy.

Cuộc đời này của cô, chuyện bốc đồng nhất cô từng làm chính là đã bất chấp sự ngăn cản của bố mẹ, chạy đi tìm anh ta sau khi biết anh ta bỏ đi cùng người đàn ông kia.

Giản Thù day day thái dương đang căng lên của mình quay về nhà. Vừa mở cửa, nhóc con kia đã chạy ra, nhảy nhót vòng vòng quanh chân cô, điên cuồng vẫy đuôi muốn cô ôm nó.

Cô cúi xuống ôm tên nhóc kia vào lòng một lúc, sau đó mới đặt nó xuống ổ rồi lấy thức ăn cho nó.

Xong xuôi tất cả, Giản Thù mệt mỏi ngã xuống giường, mở radio mức lớn nhất.

Âm nhạc đinh tai nhức óc dội thẳng vào đầu, nhưng cô vẫn không thể thoát ra khỏi cơn ác mộng đáng sợ đó.

Từng bước từng bước, máu tươi đầm đìa, mặc cô có dùng hết sức lực cũng không giã ra được.

Cô thật sự rất đau.

Đau đến sắp không sống nổi nữa.

Giản Thù không biết mình ngủ thiếp đi từ lúc nào, khi tỉnh lại, nước mắt đã thấm ướt đầm cả gối đầu.

Trong căn phòng âm ỉ tiếng nhạc, tiếng khóc của cô từ kìm nén đến vỡ oà, đau khổ không chịu nổi.

Chú cún con đứng ở cạnh giường của cô, lo lắng muốn nhảy lên giường, nhưng thân mình nó quá nhỏ, làm thế nào cũng không thể leo lên được, chỉ biết đứng bên dưới sủa ăng ăng liên hồi.

...

Một tiếng sau, ở cổng đồn cảnh sát.

Giao thừa là một ngày lễ vui vẻ náo nhiệt, nhưng mọi người tụ tập đông đúc cũng rất dễ xảy ra bạo động, nên tất cả cảnh sát đều phải tăng ca làm nhiệm vụ.

Đến tận hai giờ, đồn cảnh sát mới dần yên tĩnh lại.

Mạnh Viễn vừa ngáp vừa trở về chỗ ngồi của mình thì nhìn thấy trong văn phòng của Phó Thời Lãm vẫn còn sáng đèn.

Cậu gõ cửa bước vào hỏi: “Đội trưởng Phó, anh đã về rồi à?”

Phó Thời Lãm đang sắp xếp lại tài liệu trước mặt, nghe vậy chỉ khẽ ừ một tiếng.

Mạnh Viễn đến gần, vừa định hỏi anh lần này đi có thu hoạch gì thì tiếng gõ cửa lại vang lên, là đồng chí cảnh vệ trực ban ngoài cổng.

Về mặt cậu ta có chút khó xử: “Đội trưởng Phó ạ...”

Phó Thời Lắm ngắc đầu: “Sao vậy?”

“Cô gái lúc trước mua trà sữa cho chúng ta đã ngồi trước cổng đồn cảnh sát gần nửa tiếng rồi. Em thấy mắt cô ấy hơi đỏ, như kiểu vừa khóc xong ấy ạ. Chúng ta có cần cử người ra hỏi thăm xem cô ấy thế nào không ạ?” Đọc truyện tại WebTruyenOnlinez.com

Phó Thời Lắm nhú mày, tay thoáng khựng lại, con ngươi đen hơi lạnh đi.

Mạnh Viễn không nhúc nhích, lặng lẽ đếm trong lòng.

Năm, bốn, ba, hai...

Người đàn ông đang ngồi trên ghế đứng bật dậy, sải bước đi ra ngoài.

Mạnh Viễn thầm chép miệng, như vậy mà còn nói là không thích sao?

Chương 30

TRONG CĂN PHÒNG ẦM Ỉ TIẾNG NHẠC, TIẾNG KHÓC CỦA CÔ TỪ KÌM NÉN ĐẾN VỖ OÀ, ĐAU KHỔ KHÔNG CHỊU NỖI

Giản Thù vừa mới tới cổng đoàn phim đã nhận được cuộc gọi từ Cố Chiêu.

Giọng nói của anh rất trầm: “Tiểu Thù, hôm nay là ngày giỗ của bố mẹ.”

Nụ cười đang nở trên môi Giản Thù hơi cứng lại, bàn tay cầm điện thoại bị gió lạnh thổi đến mất cảm giác.

Hàng mi sụp xuống tạo thành một bóng râm trên mặt cô, che đi cảm xúc nơi đáy mắt.

Cố Chiêu lại nói: “Tiểu Thù à, em đừng tiếp tục tùy hứng như vậy nữa, có một số việc không sớm thì muộn em cũng sẽ phải đối mặt.”

Một lúc lâu sau, Giản Thù mới lên tiếng, giọng nói lạnh nhạt hơi khàn khàn: “Hoá ra trong suy nghĩ của anh, em vẫn luôn chỉ là tùy hứng thôi à.”

“Tiểu Thù, em biết là anh không có ý đó mà.”

Cô cười: “Chẳng phải chính miệng anh vừa nói ra đó sao. Cố Chiêu, anh đừng có lúc nào cũng lên giọng dạy bảo em như thế. Bất kể là em tùy hứng hay trốn tránh, thì cũng chẳng liên quan gì đến anh cả.”

Ở đầu dây bên kia, Cố Chiêu nhú mày, giọng nói lạnh đi vài phần: “Tiểu Thù, em đừng nói chuyện với anh như vậy.”

“Vậy em nên nói với anh như thế nào? Cảm ơn anh năm đó đã bỏ đi, hay là nên cảm ơn anh đã kéo em ra khỏi vũng lầy, cho em cơ hội làm người một lần nữa?”

“Giản Thù!”

“Trên thế giới này, bất cứ ai cũng có thể thoải mái phê bình em, nhưng riêng anh, Cố Chiêu, anh vĩnh viễn không có tư cách đó.”

Nói xong, Giản Thù cũng không thêm quan tâm đến phản ứng của anh ta, lập tức cúp máy.

Cuộc đời này của cô, chuyện bốc đồng nhất cô từng làm chính là đã bất chấp sự ngăn cản của bố mẹ, chạy đi tìm anh ta sau khi biết anh ta bỏ đi cùng người đàn ông kia.

Giản Thù day day thái dương đang căng lên của mình quay về nhà. Vừa mở cửa, nhóc con kia đã chạy ra, nhảy nhót vòng vòng quanh chân cô, điên cuồng vẫy đuôi muốn cô ôm nó.

Cô cúi xuống ôm tên nhóc kia vào lòng một lúc, sau đó mới đặt nó xuống ổ rồi lấy thức ăn cho nó.

Xong xuôi tất cả, Giản Thù mệt mỏi ngã xuống giường, mở radio mức lớn nhất.

Âm nhạc đình tai nhức óc dội thẳng vào đầu, nhưng cô vẫn không thể thoát ra khỏi cơn ác mộng đáng sợ đó.

Từng bước từng bước, máu tươi đầm đìa, mặc cô có dùng hết sức lực cũng không giã ra được.

Cô thật sự rất đau.

Đau đến sắp không sống nổi nữa.

Giản Thù không biết mình ngủ thiếp đi từ lúc nào, khi tỉnh lại, nước mắt đã thấm ướt đầm cả gối đầu.

Trong căn phòng âm ỉ tiếng nhạc, tiếng khóc của cô từ kìm nén đến vỡ oà, đau khổ không chịu nổi.

Chú cún con đứng ở cạnh giường của cô, lo lắng muốn nhảy lên giường, nhưng thân mình nó quá nhỏ, làm thế nào cũng không thể leo lên được, chỉ biết đứng bên dưới sủa ăng ăng liên hồi.

...

Một tiếng sau, ở cổng đồn cảnh sát.

Giao thừa là một ngày lễ vui vẻ náo nhiệt, nhưng mọi người tụ

tập đông đúc cũng rất dễ xảy ra bạo động, nên tất cả cảnh sát đều phải tăng ca làm nhiệm vụ.

Đến tận hai giờ, đồn cảnh sát mới dần yên tĩnh lại.

Mạnh Viễn vừa ngáp vừa trở về chỗ ngồi của mình thì nhìn thấy trong văn phòng của Phó Thời Lãm vẫn còn sáng đèn.

Cậu gõ cửa bước vào hỏi: “Đội trưởng Phó, anh đã về rồi à?”

Phó Thời Lãm đang sắp xếp lại tài liệu trước mặt, nghe vậy chỉ khẽ ừ một tiếng.

Mạnh Viễn đến gần, vừa định hỏi anh lần này đi có thu hoạch gì thì tiếng gõ cửa lại vang lên, là đồng chí cảnh vệ trực ban ngoài cổng.

Về mặt cậu ta có chút khó xử: “Đội trưởng Phó ạ...”

Phó Thời Lãm ngẩng đầu: “Sao vậy?”

“Cô gái lúc trước mua trà sữa cho chúng ta đã ngồi trước cổng đồn cảnh sát gần nửa tiếng rồi. Em thấy mắt cô ấy hơi đỏ, như kiểu vừa khóc xong ấy ạ. Chúng ta có cần cử người ra hỏi thăm xem cô ấy thế nào không ạ?” Đọc truyện tại WebTruyenOnlinez.com

Phó Thời Lãm nhíu mày, tay thoáng khựng lại, con ngươi đen hơi lạnh đi.

Mạnh Viễn không nhúc nhích, lặng lẽ đếm trong lòng.

Năm, bốn, ba, hai...

Người đàn ông đang ngồi trên ghế đứng bật dậy, sải bước đi ra ngoài.

Mạnh Viễn thầm chép miệng, như vậy mà còn nói là không thích sao?

Chương 30

TRONG CĂN PHÒNG ẦM Ỉ TIẾNG NHẠC, TIẾNG KHÓC CỦA CÔ TỪ KÌM NÉN ĐẾN VỖ OÀ, ĐAU KHỔ KHÔNG CHỊU NỔ

Giản Thù vừa mới tới cổng đoàn phim đã nhận được cuộc gọi từ Cố Chiêu.

Giọng nói của anh rất trầm: “Tiểu Thù, hôm nay là ngày giỗ của bố mẹ.”

Nụ cười đang nở trên môi Giản Thù hơi cứng lại, bàn tay cầm điện thoại bị gió lạnh thổi đến mất cảm giác.

Hàng mi sụp xuống tạo thành một bóng râm trên mặt cô, che đi cảm xúc nơi đáy mắt.

Cố Chiêu lại nói: “Tiểu Thù à, em đừng tiếp tục tùy hứng như vậy nữa, có một số việc không sớm thì muộn em cũng sẽ phải đối mặt.”

Một lúc lâu sau, Giản Thù mới lên tiếng, giọng nói lạnh nhạt hơi khàn khàn: “Hoá ra trong suy nghĩ của anh, em vẫn luôn chỉ là tùy hứng thôi à.”

“Tiểu Thù, em biết là anh không có ý đó mà.”

Cô cười: “Chẳng phải chính miệng anh vừa nói ra đó sao. Cố Chiêu, anh đừng có lúc nào cũng lên giọng dạy bảo em như thế. Bất kể là em tùy hứng hay trốn tránh, thì cũng chẳng liên quan gì đến anh cả.”

Ở đầu dây bên kia, Cố Chiêu nhú mày, giọng nói lạnh đi vài phần: “Tiểu Thù, em đừng nói chuyện với anh như vậy.”

“Vậy em nên nói với anh như thế nào? Cảm ơn anh năm đó đã bỏ đi, hay là nên cảm ơn anh đã kéo em ra khỏi vũng lầy, cho em cơ hội làm người một lần nữa?”

“Giản Thù!”

“Trên thế giới này, bất cứ ai cũng có thể thoải mái phê bình em, nhưng riêng anh, Cố Chiêu, anh vĩnh viễn không có tư cách đó.”

Nói xong, Giản Thù cũng không thêm quan tâm đến phản ứng của anh ta, lập tức cúp máy.

Cuộc đời này của cô, chuyện bốc đồng nhất cô từng làm chính là đã bất chấp sự ngăn cản của bố mẹ, chạy đi tìm anh ta sau khi biết anh ta bỏ đi cùng người đàn ông kia.

Giản Thù day day thái dương đang căng lên của mình quay về nhà. Vừa mở cửa, nhóc con kia đã chạy ra, nhảy nhót vòng vòng quanh chân cô, điên cuồng vẫy đuôi muốn cô ôm nó.

Cô cúi xuống ôm tên nhóc kia vào lòng một lúc, sau đó mới đặt nó xuống ổ rồi lấy thức ăn cho nó.

Xong xuôi tất cả, Giản Thù mệt mỏi ngã xuống giường, mở radio mức lớn nhất.

Âm nhạc đinh tai nhức óc dội thẳng vào đầu, nhưng cô vẫn không thể thoát ra khỏi cơn ác mộng đáng sợ đó.

Từng bước từng bước, máu tươi đầm đìa, mặc cô có dùng hết sức lực cũng không giã ra được.

Cô thật sự rất đau.

Đau đến sắp không sống nổi nữa.

Giản Thù không biết mình ngủ thiếp đi từ lúc nào, khi tỉnh lại, nước mắt đã thấm ướt đầm cả gối đầu.

Trong căn phòng âm ỉ tiếng nhạc, tiếng khóc của cô từ kìm nén đến vỡ oà, đau khổ không chịu nổi.

Chú cún con đứng ở cạnh giường của cô, lo lắng muốn nhảy lên giường, nhưng thân mình nó quá nhỏ, làm thế nào cũng không thể leo lên được, chỉ biết đứng bên dưới sủa ăng ăng liên hồi.

...

Một tiếng sau, ở cổng đồn cảnh sát.

Giao thừa là một ngày lễ vui vẻ náo nhiệt, nhưng mọi người tụ tập đông đúc cũng rất dễ xảy ra bạo động, nên tất cả cảnh sát đều phải tăng ca làm nhiệm vụ.

Đến tận hai giờ, đồn cảnh sát mới dần yên tĩnh lại.

Mạnh Viễn vừa ngáp vừa trở về chỗ ngồi của mình thì nhìn thấy trong văn phòng của Phó Thời Lãm vẫn còn sáng đèn.

Cậu gõ cửa bước vào hỏi: “Đội trưởng Phó, anh đã về rồi à?”

Phó Thời Lãm đang sắp xếp lại tài liệu trước mặt, nghe vậy chỉ khẽ ừ một tiếng.

Mạnh Viễn đến gần, vừa định hỏi anh lần này đi có thu hoạch gì thì tiếng gõ cửa lại vang lên, là đồng chí cảnh vệ trực ban ngoài cổng.

Về mặt cậu ta có chút khó xử: “Đội trưởng Phó ạ...”

Phó Thời Lắm ngẩng đầu: “Sao vậy?”

“Cô gái lúc trước mua trà sữa cho chúng ta đã ngồi trước cổng đồn cảnh sát gần nửa tiếng rồi. Em thấy mắt cô ấy hơi đỏ, như kiểu vừa khóc xong ấy ạ. Chúng ta có cần cử người ra hỏi thăm xem cô ấy thế nào không ạ?” Đọc truyện tại WebTruyenOnlinez.com

Phó Thời Lắm nhú mày, tay thoáng khựng lại, con ngươi đen hơi lạnh đi.

Mạnh Viễn không nhúc nhích, lặng lẽ đếm trong lòng.

Năm, bốn, ba, hai...

Người đàn ông đang ngồi trên ghế đứng bật dậy, sải bước đi ra ngoài.

Mạnh Viễn thầm chép miệng, như vậy mà còn nói là không thích sao?

Chương 30

TRONG CĂN PHÒNG ẦM ĩ TIẾNG NHẠC, TIẾNG KHÓC CỦA CÔ TỪ KÌM NÉN ĐẾN VỖ OÀ, ĐAU KHỔ KHÔNG CHỊU NỔ

Giản Thù vừa mới tới cổng đoàn phim đã nhận được cuộc gọi từ Cố Chiêu.

Giọng nói của anh rất trầm: “Tiểu Thù, hôm nay là ngày giỗ của bố mẹ.”

Nụ cười đang nở trên môi Giản Thù hơi cứng lại, bàn tay cầm điện thoại bị gió lạnh thổi đến mất cảm giác.

Hàng mi sụp xuống tạo thành một bóng râm trên mặt cô, che đi cảm xúc nơi đáy mắt.

Cố Chiêu lại nói: “Tiểu Thù à, em đừng tiếp tục tùy hứng như vậy nữa, có một số việc không sớm thì muộn em cũng sẽ phải đối mặt.”

Một lúc lâu sau, Giản Thù mới lên tiếng, giọng nói lạnh nhạt hơi khàn khàn: “Hoá ra trong suy nghĩ của anh, em vẫn luôn chỉ là tùy hứng thôi à.”

“Tiểu Thù, em biết là anh không có ý đó mà.”

Cô cười: “Chẳng phải chính miệng anh vừa nói ra đó sao. Cố Chiêu, anh đừng có lúc nào cũng lên giọng dạy bảo em như thế. Bất kể là em tùy hứng hay trốn tránh, thì cũng chẳng liên quan gì đến anh cả.”

Ở đầu dây bên kia, Cố Chiêu nhú mày, giọng nói lạnh đi vài phần: “Tiểu Thù, em đừng nói chuyện với anh như vậy.”

“Vậy em nên nói với anh như thế nào? Cảm ơn anh năm đó đã bỏ đi, hay là nên cảm ơn anh đã kéo em ra khỏi vũng lầy, cho em cơ hội làm người một lần nữa?”

“Giản Thù!”

“Trên thế giới này, bất cứ ai cũng có thể thoải mái phê bình em, nhưng riêng anh, Cố Chiêu, anh vĩnh viễn không có tư cách đó.”

Nói xong, Giản Thù cũng không thêm quan tâm đến phản ứng của anh ta, lập tức cúp máy.

Cuộc đời này của cô, chuyện bốc đồng nhất cô từng làm chính là đã bất chấp sự ngăn cản của bố mẹ, chạy đi tìm anh ta sau khi biết anh ta bỏ đi cùng người đàn ông kia.

Giản Thù day day thái dương đang căng lên của mình quay về nhà. Vừa mở cửa, nhóc con kia đã chạy ra, nhảy nhót vòng vòng quanh chân cô, điên cuồng vẫy đuôi muốn cô ôm nó.

Cô cúi xuống ôm tên nhóc kia vào lòng một lúc, sau đó mới đặt nó xuống ổ rồi lấy thức ăn cho nó.

Xong xuôi tất cả, Giản Thù mệt mỏi ngã xuống giường, mở radio mức lớn nhất.

Âm nhạc đình tai nhức óc dội thẳng vào đầu, nhưng cô vẫn không thể thoát ra khỏi cơn ác mộng đáng sợ đó.

Từng bước từng bước, máu tươi đầm đìa, mặc cô có dùng hết sức lực cũng không giã ra được.

Cô thật sự rất đau.

Đau đến sắp không sống nổi nữa.

Giản Thù không biết mình ngủ thiếp đi từ lúc nào, khi tỉnh lại, nước mắt đã thấm ướt đầm cả gối đầu.

Trong căn phòng âm ỉ tiếng nhạc, tiếng khóc của cô từ kìm nén đến vỡ oà, đau khổ không chịu nổi.

Chú cún con đứng ở cạnh giường của cô, lo lắng muốn nhảy lên giường, nhưng thân mình nó quá nhỏ, làm thế nào cũng không thể leo lên được, chỉ biết đứng bên dưới sủa ăng ăng liên hồi.

...

Một tiếng sau, ở cổng đồn cảnh sát.

Giao thừa là một ngày lễ vui vẻ náo nhiệt, nhưng mọi người tụ

tập đông đúc cũng rất dễ xảy ra bạo động, nên tất cả cảnh sát đều phải tăng ca làm nhiệm vụ.

Đến tận hai giờ, đồn cảnh sát mới dần yên tĩnh lại.

Mạnh Viễn vừa ngáp vừa trở về chỗ ngồi của mình thì nhìn thấy trong văn phòng của Phó Thời Lãm vẫn còn sáng đèn.

Cậu gõ cửa bước vào hỏi: “Đội trưởng Phó, anh đã về rồi à?”

Phó Thời Lãm đang sắp xếp lại tài liệu trước mặt, nghe vậy chỉ khẽ ừ một tiếng.

Mạnh Viễn đến gần, vừa định hỏi anh lần này đi có thu hoạch gì thì tiếng gõ cửa lại vang lên, là đồng chí cảnh vệ trực ban ngoài cổng.

Về mặt cậu ta có chút khó xử: “Đội trưởng Phó ạ...”

Phó Thời Lãm ngẩng đầu: “Sao vậy?”

“Cô gái lúc trước mua trà sữa cho chúng ta đã ngồi trước cổng đồn cảnh sát gần nửa tiếng rồi. Em thấy mắt cô ấy hơi đỏ, như kiểu vừa khóc xong ấy ạ. Chúng ta có cần cử người ra hỏi thăm xem cô ấy thế nào không ạ?” Đọc truyện tại WebTruyenOnlinez.com

Phó Thời Lãm nhíu mày, tay thoáng khựng lại, con ngươi đen hơi lạnh đi.

Mạnh Viễn không nhúc nhích, lặng lẽ đếm trong lòng.

Năm, bốn, ba, hai...

Người đàn ông đang ngồi trên ghế đứng bật dậy, sải bước đi ra ngoài.

Mạnh Viễn thâm chép miệng, như vậy mà còn nói là không thích sao?

Chương 31: - Chương 31

Chương 31

GIẢN THÙ ĐI DÉP LÊ CỦA ANH, GIỐNG NHƯ TRẺ CON LÊN MẶC ĐỒ CỦA NGƯỜI LỚN VẬY

Nhiệt độ lúc rạng sáng giảm đột ngột, trên bầu trời, từng bông tuyết lả tả rơi xuống.

Giản Thù mặc áo lông màu đen, ngồi xổm dưới đất, lẳng lặng hoà mình vào bóng đêm, thoạt nhìn vừa lạc lõng, vừa cô đơn.

Trên người cô đã phủ một lớp tuyết mỏng, nhưng từ đầu đến cuối cô vẫn không có phản ứng gì.

Phó Thời Lãm đến gần, quỳ một gối xuống trước mặt cô, giọng nói rất nhẹ, tựa như sợ sẽ dọa cô giật mình vậy: “Giản Thù.”

Cô gái trước mặt từ từ ngẩng đầu lên, mắt sưng đỏ, vẻ mặt có chút hoang mang, bất lực, mong manh giống như chỉ cần khẽ chạm một cái là sẽ vỡ tan.

Một phút sau, cô mới chậm rãi lên tiếng, giọng nói khàn đặc cả

đi: “Em không định làm phiền anh đâu. Chỉ là... ở nhà một mình em không ngủ được, chờ trời sáng em sẽ đi ngay...”

“Giản Thù.” Phó Thời Lầm lại gọi thêm một tiếng nữa, giọng điệu trầm hơn lúc trước vài phần, “Ở đây lạnh lắm.”

Ánh mắt Giản Thù ngày càng âm đạm, mặt không còn chút sắc máu nào: “Em biết rồi...”

Cô chống một tay vào tường để đứng dậy. Vừa vừa cử động, chú cún con trong lòng cô liền thò đầu ra, tò mò nhìn Phó Thời Lầm. Giản Thù đã ngồi xồm quá lâu, lạnh đến cứng cả người, chân cũng bị tê.

Vừa đứng lên, đầu óc cô choáng váng đến mứcảo đảo ngã sang bên cạnh một chút, lại cảm giác cánh tay được anh đỡ lấy.

Sau khi đứng vững, cô miễn cưỡng nhếch môi gượng cười: “Cảm ơn anh, em đi đây...”

“Ở đây chờ tôi.”

Phó Thời Lắm ngắt lời cô. Nói xong, anh lập tức xoay người đi vào đồn cảnh sát.

Lúc này Giản Thù mới phát hiện, anh chỉ mặc mỗi một cái áo len.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi đợi chờ này, cô hơi ngẩn người.

Cô không hề nghĩ đến sẽ gặp được Phó Thời Lắm. Mạnh Viễn nói anh đã đi công tác rồi mà.

Một chiếc xe việt dã màu đen nhanh chóng dừng trước mặt Giản Thù. Phó Thời Lắm bước xuống, mở cửa xe cho cô: “Lên xe đi.”

Giản Thù cúi đầu, ôm cậu nhóc kia, lặng lẽ lên xe.

Suốt dọc đường, trong xe rất im lặng.

Cậu nhóc cũng rất ngoan, chỉ nằm trên đùi cô rồi ngủ.

Lúc xe dừng lại, Giản Thù mới ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, xung quanh là cảnh vật xa lạ.

Phó Thời Lãm xuống xe, đi vòng sang chỗ cô, mở cửa: “Xuống xe đi.”

Anh không giải thích đây là đâu, Giản Thù cũng không hỏi, lẳng lặng ôm cậu nhóc đi theo anh.

...

webtruyenonlineez

Sau khi mở cửa, ngọn đèn tường ở tủ giày tỏa ra ánh sáng màu cam ấm áp.

Phó Thời Lãm lấy một đôi dép lê của nam từ trên kệ, đưa cho cô, nhẹ giọng nói: “Chỉ có đôi này thôi, nếu em cảm thấy đi không quen thì có thể không thay.”

Cuối cùng Giản Thù cũng xác định được đây là nhà của anh.

Cô gật đầu, nhỏ giọng hỏi: “Em có thể thả tên nhóc này xuống

không?”

“Được.”

Giản Thù thả cún con xuống đất, cúi người thay dép.

Lúc ngẩng đầu lên, Phó Thời Lãm đã đi vào phòng trong nhà rồi.

Giản Thù đi dép lê của anh, giống như trẻ con lén mặc đồ của người lớn vậy, bàn chân nho nhỏ lọt thỏm bên trong.

Tên nhóc bên cạnh cô đã chạy vào, đảo quanh khắp nhà.

Vừa nhìn đã thấy nhà của Phó Thời Lãm là nơi ở của người đàn ông độc thân, tông màu trầm lạnh, bày biện cực kỳ đơn giản, hoàn toàn không hề có đồ dùng gì của phụ nữ, cũng thiếu đi một chút ấm cúng.

Giản Thù quan sát một lượt, vừa xoay người thì Phó Thời Lãm đã đưa cho cô một cốc nước ấm: “Em ngủ ở trong phòng đi.”

“Vậy còn anh?”

“Tôi ngủ ở sô pha.”

Giản Thù cúi đầu nhấp một ngụm nước, trong ánh mắt lại một lần nữa khôi phục sức sống, khoẻ môi nhẹ nhàng cong lên.

Lúc này, tên nhóc kia đã đi tham quan xong chỗ ngủ đêm nay, bắt đầu chạy quanh chân hai người, vừa nhẩy nhót vừa cất tiếng sủa ăng ăng.

Phó Thời Lãm hỏi: “Nó làm sao vậy?”

Giản Thù ngượng ngùng sờ mũi: “Chắc là nó... đói bụng chẳng.”

Phó Thời Lãm cạn lời.

Chương 31

GIẢN THÙ ĐI DÉP LÊ CỦA ANH, GIỐNG NHƯ TRẺ CON LÉN MẶC ĐỒ CỦA NGƯỜI LỚN VẬY

Nhiệt độ lúc rạng sáng giảm đột ngột, trên bầu trời, từng bông

tuyết lả tả rơi xuống.

Giản Thù mặc áo lông màu đen, ngồi xổm dưới đất, lẳng lặng hoà mình vào bóng đêm, thoát nhìn vừa lạc lõng, vừa cô đơn.

Trên người cô đã phủ một lớp tuyết mỏng, nhưng từ đầu đến cuối cô vẫn không có phản ứng gì.

Phó Thời Lãm đến gần, quỳ một gối xuống trước mặt cô, giọng nói rất nhẹ, tựa như sợ sẽ dọa cô giật mình vậy: “Giản Thù.”

Cô gái trước mặt từ từ ngẩng đầu lên, mắt sưng đỏ, vẻ mặt có chút hoang mang, bất lực, mong manh giống như chỉ cần khẽ chạm một cái là sẽ vỡ tan.

Một phút sau, cô mới chậm rãi lên tiếng, giọng nói khàn đặc cả đi: “Em không định làm phiền anh đâu. Chỉ là... ở nhà một mình em không ngủ được, chờ trời sáng em sẽ đi ngay...”

“Giản Thù.” Phó Thời Lãm lại gọi thêm một tiếng nữa, giọng điệu trầm hơn lúc trước vài phần, “Ở đây lạnh lắm.”

Ánh mắt Giản Thù ngày càng ảm đạm, mặt không còn chút sắc máu nào: “Em biết rồi...”

Cô chống một tay vào tường để đứng dậy. Vừa vừa cử động, chú cún con trong lòng cô liền thò đầu ra, tò mò nhìn Phó Thời Lãm. Giản Thù đã ngồi xồm quá lâu, lạnh đến cứng cả người, chân cũng bị tê.

Vừa đứng lên, đầu óc cô choáng váng đến mức lão đảo ngã sang bên cạnh một chút, lại cảm giác cánh tay được anh đỡ lấy.

Sau khi đứng vững, cô miễn cưỡng nhếch môi gượng cười: “Cảm ơn anh, em đi đây...”

“Ở đây chờ tôi.”

Phó Thời Lãm ngắt lời cô. Nói xong, anh lập tức xoay người đi vào đồn cảnh sát.

Lúc này Giản Thù mới phát hiện, anh chỉ mặc mỗi một cái áo len.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi đợi chờ này, cô hơi ngẩn người.

Cô không hề nghĩ đến sẽ gặp được Phó Thời Lãm. Mạnh Viễn nói anh đã đi công tác rồi mà.

Một chiếc xe việt dã màu đen nhanh chóng dừng trước mặt Giản Thù. Phó Thời Lãm bước xuống, mở cửa xe cho cô: “Lên xe đi.”

Giản Thù cúi đầu, ôm cậu nhóc kia, lặng lẽ lên xe.

Suốt dọc đường, trong xe rất im lặng.

Cậu nhóc cũng rất ngoan, chỉ nằm trên đùi cô rồi ngủ.

Lúc xe dừng lại, Giản Thù mới ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, xung quanh là cảnh vật xa lạ.

Phó Thời Lãm xuống xe, đi vòng sang chỗ cô, mở cửa: “Xuống xe đi.”

Anh không giải thích đây là đâu, Giản Thù cũng không hỏi, lặng lẽ ôm cậu nhóc đi theo anh.

...

webtruyenonlineez

Sau khi mở cửa, ngọn đèn tường ở tủ giày tỏa ra ánh sáng màu cam ấm áp.

Phó Thời Lắm lấy một đôi dép lê của nam từ trên kệ, đưa cho cô, nhẹ giọng nói: “Chỉ có đôi này thôi, nếu em cảm thấy đi không quen thì có thể không thay.”

Cuối cùng Giản Thù cũng xác định được đây là nhà của anh.

Cô gật đầu, nhỏ giọng hỏi: “Em có thể thả tên nhóc này xuống không?”

“Được.”

Giản Thù thả cún con xuống đất, cúi người thay dép.

Lúc ngẩng đầu lên, Phó Thời Lãm đã đi vào phòng trong nhà rồi.

Giản Thù đi dép lê của anh, giống như trẻ con lén mặc đồ của người lớn vậy, bàn chân nho nhỏ lọt thỏm bên trong.

Tên nhóc bên cạnh cô đã chạy vào, đảo quanh khắp nhà.

Vừa nhìn đã thấy nhà của Phó Thời Lãm là nơi ở của người đàn ông độc thân, tông màu trầm lạnh, bày biện cực kỳ đơn giản, hoàn toàn không hề có đồ dùng gì của phụ nữ, cũng thiếu đi một chút ấm cúng.

Giản Thù quan sát một lượt, vừa xoay người thì Phó Thời Lãm đã đưa cho cô một cốc nước ấm: “Em ngủ ở trong phòng đi.”

“Vậy còn anh?”

“Tôi ngủ ở sofa.”

Giản Thù cúi đầu nhấp một ngụm nước, trong ánh mắt lại một

lần nữa khôi phục sức sống, khoẻ môi nhẹ nhàng cong lên.

Lúc này, tên nhóc kia đã đi tham quan xong chỗ ngủ đêm nay, bắt đầu chạy quanh chân hai người, vừa nhẩy nhót vừa cất tiếng sữa ăng ăng.

Phó Thời Lắm hỏi: “Nó làm sao vậy?”

Giản Thù ngượng ngùng sờ mũi: “Chắc là nó... đói bụng chẳng.”

Phó Thời Lắm cạn lời.

Chương 31

GIẢN THÙ ĐI DÉP LÊ CỦA ANH, GIỐNG NHƯ TRẺ CON LÊN MẶC ĐỒ CỦA NGƯỜI LỚN VẬY

Nhiệt độ lúc rạng sáng giảm đột ngột, trên bầu trời, từng bông tuyết lả tả rơi xuống.

Giản Thù mặc áo lông màu đen, ngồi xổm dưới đất, lẳng lặng hoà mình vào bóng đêm, thoạt nhìn vừa lạc lõng, vừa cô đơn.

Trên người cô đã phủ một lớp tuyết mỏng, nhưng từ đầu đến

cuối cô vẫn không có phản ứng gì.

Phó Thời Lắm đến gần, quỳ một gối xuống trước mặt cô, giọng nói rất nhẹ, tựa như sợ sẽ dọa cô giật mình vậy: “Giản Thù.”

Cô gái trước mặt từ từ ngẩng đầu lên, mắt sưng đỏ, vẻ mặt có chút hoang mang, bất lực, mong manh giống như chỉ cần khẽ chạm một cái là sẽ vỡ tan.

Một phút sau, cô mới chậm rãi lên tiếng, giọng nói khàn đặc cả đi: “Em không định làm phiền anh đâu. Chỉ là... ở nhà một mình em không ngủ được, chờ trời sáng em sẽ đi ngay...”

“Giản Thù.” Phó Thời Lắm lại gọi thêm một tiếng nữa, giọng điệu trầm hơn lúc trước vài phần, “Ở đây lạnh lắm.”

Ánh mắt Giản Thù ngày càng ảm đạm, mặt không còn chút sắc máu nào: “Em biết rồi...”

Cô chống một tay vào tường để đứng dậy. Vừa vừa cử động, chú cún con trong lòng cô liền thò đầu ra, tò mò nhìn Phó Thời Lắm. Giản Thù đã ngồi xồm quá lâu, lạnh đến cứng cả người, chân cũng bị tê.

Vừa đứng lên, đầu óc cô choáng váng đến mức lão đảo ngã sang bên cạnh một chút, lại cảm giác cánh tay được anh đỡ lấy.

Sau khi đứng vững, cô miễn cưỡng nhếch môi gượng cười: “Cảm ơn anh, em đi đây...”

“Ở đây chờ tôi.”

Phó Thời Lãm ngắt lời cô. Nói xong, anh lập tức xoay người đi vào đồn cảnh sát.

Lúc này Giản Thù mới phát hiện, anh chỉ mặc mỗi một cái áo len.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi đợi chờ này, cô hơi ngẩn người.

Cô không hề nghĩ đến sẽ gặp được Phó Thời Lãm. Mạnh Viễn nói anh đã đi công tác rồi mà.

Một chiếc xe việt dã màu đen nhanh chóng dừng trước mặt Giản Thù. Phó Thời Lãm bước xuống, mở cửa xe cho cô: “Lên xe đi.”

Giản Thù cúi đầu, ôm cậu nhóc kia, lặng lẽ lên xe.

Suốt dọc đường, trong xe rất im lặng.

Cậu nhóc cũng rất ngoan, chỉ nằm trên đùi cô rồi ngủ.

Lúc xe dừng lại, Giản Thù mới ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, xung quanh là cảnh vật xa lạ.

Phó Thời Lãm xuống xe, đi vòng sang chỗ cô, mở cửa: “Xuống xe đi.”

Anh không giải thích đây là đâu, Giản Thù cũng không hỏi, lặng lẽ ôm cậu nhóc đi theo anh.

...

webtruyenonlineez

Sau khi mở cửa, ngọn đèn tường ở tủ giày tỏa ra ánh sáng màu cam ấm áp.

Phó Thời Lắm lấy một đôi dép lê của nam từ trên kệ, đưa cho cô, nhẹ giọng nói: “Chỉ có đôi này thôi, nếu em cảm thấy đi không quen thì có thể không thay.”

Cuối cùng Giản Thù cũng xác định được đây là nhà của anh.

Cô gật đầu, nhỏ giọng hỏi: “Em có thể thả tên nhóc này xuống không?”

“Được.”

Giản Thù thả cún con xuống đất, cúi người thay dép.

Lúc ngẩng đầu lên, Phó Thời Lắm đã đi vào phòng trong nhà rồi.

Giản Thù đi dép lê của anh, giống như trẻ con lén mặc đồ của người lớn vậy, bàn chân nho nhỏ lọt thỏm bên trong.

Tên nhóc bên cạnh cô đã chạy vào, đảo quanh khắp nhà.

Vừa nhìn đã thấy nhà của Phó Thời Lâm là nơi ở của người đàn ông độc thân, tông màu trầm lạnh, bày biện cực kỳ đơn giản, hoàn toàn không hề có đồ dùng gì của phụ nữ, cũng thiếu đi một chút ấm cúng.

Giản Thù quan sát một lượt, vừa xoay người thì Phó Thời Lâm đã đưa cho cô một cốc nước ấm: “Em ngủ ở trong phòng đi.”

“Vậy còn anh?”

“Tôi ngủ ở sofa.”

Giản Thù cúi đầu nhấp một ngụm nước, trong ánh mắt lại một lần nữa khôi phục sức sống, khoé môi nhẹ nhàng cong lên.

Lúc này, tên nhóc kia đã đi tham quan xong chỗ ngủ đêm nay, bắt đầu chạy quanh chân hai người, vừa nhảy nhót vừa cất tiếng sủa ăng ăng.

Phó Thời Lắm hỏi: “Nó làm sao vậy?”

Giản Thù ngượng ngùng sờ mũi: “Chắc là nó... đói bụng chẳng.”

Phó Thời Lắm cạn lời.

Chương 31

GIẢN THÙ ĐI DÉP LÊ CỦA ANH, GIỐNG NHƯ TRẺ CON LÉN
MẶC ĐỒ CỦA NGƯỜI LỚN VẬY

Nhiệt độ lúc rạng sáng giảm đột ngột, trên bầu trời, từng bông tuyết lả tả rơi xuống.

Giản Thù mặc áo lông màu đen, ngồi xổm dưới đất, lẳng lặng hoà mình vào bóng đêm, thoát nhìn vừa lạc lõng, vừa cô đơn.

Trên người cô đã phủ một lớp tuyết mỏng, nhưng từ đầu đến cuối cô vẫn không có phản ứng gì.

Phó Thời Lắm đến gần, quỳ một gối xuống trước mặt cô, giọng nói rất nhẹ, tựa như sợ sẽ dọa cô giật mình vậy: “Giản Thù.”

Cô gái trước mặt từ từ ngẩng đầu lên, mắt sưng đỏ, vẻ mặt có

chút hoang mang, bất lực, mong manh giống như chỉ cần khẽ chạm một cái là sẽ vỡ tan.

Một phút sau, cô mới chậm rãi lên tiếng, giọng nói khàn đặc cả đi: “Em không định làm phiền anh đâu. Chỉ là... ở nhà một mình em không ngủ được, chờ trời sáng em sẽ đi ngay...”

“Giản Thù.” Phó Thời Lầm lại gọi thêm một tiếng nữa, giọng điệu trầm hơn lúc trước vài phần, “Ở đây lạnh lắm.”

Ánh mắt Giản Thù ngày càng âm đạm, mặt không còn chút sắc máu nào: “Em biết rồi...”

Cô chống một tay vào tường để đứng dậy. Vừa vừa cử động, chú cún con trong lòng cô liền thò đầu ra, tò mò nhìn Phó Thời Lầm. Giản Thù đã ngồi xồm quá lâu, lạnh đến cứng cả người, chân cũng bị tê.

Vừa đứng lên, đầu óc cô choáng váng đến mức lão đảo ngã sang bên cạnh một chút, lại cảm giác cánh tay được anh đỡ lấy.

Sau khi đứng vững, cô miễn cưỡng nhếch môi gượng cười: “Cảm ơn anh, em đi đây...”

“Ở đây chờ tôi.”

Phó Thời Lắm ngắt lời cô. Nói xong, anh lập tức xoay người đi vào đồn cảnh sát.

Lúc này Giản Thù mới phát hiện, anh chỉ mặc mỗi một cái áo len.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi đợi chờ này, cô hơi ngẩn người.

Cô không hề nghĩ đến sẽ gặp được Phó Thời Lắm. Mạnh Viễn nói anh đã đi công tác rồi mà.

Một chiếc xe việt dã màu đen nhanh chóng dừng trước mặt Giản Thù. Phó Thời Lắm bước xuống, mở cửa xe cho cô: “Lên xe đi.”

Giản Thù cúi đầu, ôm cậu nhóc kia, lặng lẽ lên xe.

Suốt dọc đường, trong xe rất im lặng.

Cậu nhóc cũng rất ngoan, chỉ nằm trên đùi cô rồi ngủ.

Lúc xe dừng lại, Giản Thù mới ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, xung quanh là cảnh vật xa lạ.

Phó Thời Lãm xuống xe, đi vòng sang chỗ cô, mở cửa: “Xuống xe đi.”

Anh không giải thích đây là đâu, Giản Thù cũng không hỏi, lặng lẽ ôm cậu nhóc đi theo anh.

...

webtruyenonlineez

Sau khi mở cửa, ngọn đèn tường ở tủ giày tỏa ra ánh sáng màu cam ấm áp.

Phó Thời Lãm lấy một đôi dép lê của nam từ trên kệ, đưa cho cô, nhẹ giọng nói: “Chỉ có đôi này thôi, nếu em cảm thấy đi không quen thì có thể không thay.”

Cuối cùng Giản Thù cũng xác định được đây là nhà của anh.

Cô gật đầu, nhỏ giọng hỏi: “Em có thể thả tên nhóc này xuống không?”

“Được.”

Giản Thù thả cún con xuống đất, cúi người thay dép.

Lúc ngẩng đầu lên, Phó Thời Lãm đã đi vào phòng trong nhà rồi.

Giản Thù đi dép lê của anh, giống như trẻ con lén mặc đồ của người lớn vậy, bàn chân nho nhỏ lọt thỏm bên trong.

Tên nhóc bên cạnh cô đã chạy vào, đảo quanh khắp nhà.

Vừa nhìn đã thấy nhà của Phó Thời Lãm là nơi ở của người đàn ông độc thân, tông màu trầm lạnh, bày biện cực kỳ đơn giản, hoàn toàn không hề có đồ dùng gì của phụ nữ, cũng thiếu đi một chút ấm cúng.

Giản Thù quan sát một lượt, vừa xoay người thì Phó Thời Lãm đã đưa cho cô một cốc nước ấm: “Em ngủ ở trong phòng đi.”

“Vậy còn anh?”

“Tôi ngủ ở sofa.”

Giản Thù cúi đầu nhấp một ngụm nước, trong ánh mắt lại một lần nữa khôi phục sức sống, khoé môi nhẹ nhàng cong lên.

Lúc này, tên nhóc kia đã đi tham quan xong chỗ ngủ đêm nay, bắt đầu chạy quanh chân hai người, vừa nhảy nhót vừa cất tiếng sủa ăng ẳng.

Phó Thời Lãm hỏi: “Nó làm sao vậy?”

Giản Thù ngượng ngùng sờ mũi: “Chắc là nó... đói bụng chẳng.”

Phó Thời Lãm cạn lời.

Chương 32: - Chương 32

Chương 32

ÁNH LỬA PHẢN CHIẾU LÊN MẶT CÔ, GIỐNG NHƯ THẮP SÁNG
CẢ THẾ GIỚI VẬY

Nửa tiếng sau.

Cửa bị mở ra lần nữa, trong tay Phó Thời Lãm cầm một túi đồ to, đặt ở trước mặt Giản Thù: “Em xem xem có đủ không.”

Giản Thù không ngờ trong túi đồ còn có cả ổ cho chó nữa, khoe miệng bất giác cong lên một chút: “Đủ rồi ạ.”

Phó Thời Lãm đặt đồ ở trong tay còn lại lên bàn ăn, nói: “Sắp xếp xong rồi qua đây ăn nhé.”

“Vâng.” Giản Thù nhẹ giọng đáp.

Cô xé gói thức ăn cho chó, đổ một ít vào trong bát cho tên nhóc kia.

Chú nhóc đã đói lắm rồi, ăn ngấu ăn nghiến.

Giản Thù giơ tay xoa đầu nó, nhỏ giọng nói: “Cái này là bố mua cho con đây, ăn ngon không?”

Tên nhóc kia ư ử hai tiếng, vẫy đuôi liên tục.

Giản Thù mỉm cười đứng dậy, đi đến bên bàn ăn, ngồi đối diện với Phó Thời Lãm.

Trên bàn có hai bát hoành thánh nóng hổi.

Phó Thời Lãm nói: “Bên ngoài lạnh nên chỉ có mỗi món này thôi.”

Đôi mắt xinh đẹp của Giản Thù cong lên như mảnh trăng non: “Em rất thích, cảm ơn anh.”

Phó Thời Lãm nhìn cô một cái rồi lại nhìn sang chỗ khác, cầm cốc nước bên cạnh lên uống một ngụm, giọng bình thản nói: “Nhân lúc còn nóng thì ăn đi.”

Bị giày vò cả một buổi tối, Giản Thù đã đói lắm rồi, lập tức cúi đầu ăn.

Nhưng chỉ ăn được vài ba miếng cô đã đặt thìa xuống. Vừa định bảo là mình ăn no rồi thì giọng nói lạnh lùng trầm thấp của anh lại vang lên: “Ăn xong rồi à?”

Tay Giản Thù hơi run rẩy, không dám cãi lại, đành cầm thìa ăn tiếp.

Ăn xong bát hoành thành này, cô cảm giác như mình vừa tăng thêm ba cân rồi vậy...

“Đồ cứ để ở đây là được, em vào ngủ đi, tôi ra ngoài hút thuốc.” Nói xong, Phó Thời Lãm đứng dậy đi ra ban công.

Giản Thù nhìn qua hộp đồ ăn của anh, hẳn là anh đã ăn xong trước cô rồi.

Anh ấy cố ý chờ cô ăn xong mới đi ra ngoài sao?

Giản Thù nhìn thoáng qua bóng người ở ban công, khẽ liếm môi, sau đó thu dọn lại hộp đồ ăn trên bàn, vứt vào thùng rác.

Cậu nhóc kia đã ăn xong rồi, lúc này đang nằm nhoài người trên cái ổ mới của mình, mắt mơ màng nhìn cô rồi ngáp một cái.

Giản Thù bước tới xoa đầu nó, nói: “Ngủ đi.”

Cô mở cửa ban công, gió lạnh rít gào thổi qua như những lưỡi dao sắc cứa vào mặt vậy.

“Đội trưởng Phó...”

Phó Thời Lãm quay lại, đôi môi mỏng lỏng lẻo ngậm hờ điều thuốc đã hút được một nửa. Trong ánh mắt đen trầm mặc kia, chỉ có đốm sáng đỏ đầu điều thuốc không ngừng lay động.

“Sao thế?”

Giản Thù đứng cạnh anh, dựa vào lan can, mắt nhìn xa xăm,

giọng nói bị gió thổi có chút rời rạc: “Mạnh Viễn nói là anh đi công tác.” WebTru yenOn linez . com

Phó Thời Lầm ừ một tiếng, châm lại điều thuốc, nhưng châm mấy lần, lửa cũng đều bị gió thổi tắt.

Anh cắt bật lửa đi, định không châm nữa thì đột nhiên Giản Thù lại bước đến trước mặt anh, giơ tay ra cản gió: “Anh bật lửa đi, em che cho anh.”

Phó Thời Lầm cụp mắt xuống. Cô bé này không cao bằng anh, chân hơi kiễng lên, có vẻ cố sức, nhưng sắc mặt lại rất nghiêm túc tập trung.

Trong khoảnh khắc bật lửa một lần nữa bùng lên, ánh lửa phản chiếu trên mặt cô giống như đang thắp sáng cả thế giới vậy.

Cũng thắp sáng cả trái tim anh.

Châm lửa xong, Giản Thù rút tay về: “Cảm ơn anh đêm nay đã cho em ở nhờ. Lời anh đã nói em đều nhớ rõ, bắt đầu từ ngày mai em...”

Phó Thời Lắm nhả ra một làn khói, giọng nói trong trẻo lạnh lùng ngắt lời cô: “Không còn sớm nữa, vào ngủ đi.”

Bị anh ngắt lời, Giản Thù cũng không nói tiếp nữa. Đi vào trong được hai bước, lúc đặt tay vào tay nắm cửa, cô hơi dừng lại, sau đó quay đầu cười nói với anh: “Đội trưởng Phó, chúc ngủ ngon.”

Chương 32

ÁNH LỬA PHẢN CHIẾU LÊN MẶT CÔ, GIỐNG NHƯ THẮP SÁNG
CẢ THỂ GIỚI VẬY

Nửa tiếng sau.

Cửa bị mở ra lần nữa, trong tay Phó Thời Lắm cầm một túi đồ to, đặt ở trước mặt Giản Thù: “Em xem xem có đủ không.”

Giản Thù không ngờ trong túi đồ còn có cả ổ cho chó nữa, khoe miệng bất giác cong lên một chút: “Đủ rồi ạ.”

Phó Thời Lắm đặt đồ ở trong tay còn lại lên bàn ăn, nói: “Sắp xếp xong rồi qua đây ăn nhé.”

“Vâng.” Giản Thù nhẹ giọng đáp.

Cô xé gói thức ăn cho chó, đổ một ít vào trong bát cho tên nhóc kia.

Chú nhóc đã đói lắm rồi, ăn ngấu ăn nghiến.

Giản Thù giơ tay xoa đầu nó, nhỏ giọng nói: “Cái này là bố mua cho con đây, ăn ngon không?”

Tên nhóc kia ư ử hai tiếng, vẫy đuôi liên tục.

Giản Thù mỉm cười đứng dậy, đi đến bên bàn ăn, ngồi đối diện với Phó Thời Lãm.

Trên bàn có hai bát hoành thánh nóng hổi.

Phó Thời Lãm nói: “Bên ngoài lạnh nên chỉ có mỗi món này thôi.”

Đôi mắt xinh đẹp của Giản Thù cong lên như mảnh trăng non: “Em rất thích, cảm ơn anh.”

Phó Thời Lắm nhìn cô một cái rồi lại nhìn sang chỗ khác, cầm cốc nước bên cạnh lên uống một ngụm, giọng bình thản nói: “Nhân lúc còn nóng thì ăn đi.”

Bị giày vò cả một buổi tối, Giản Thù đã đói lắm rồi, lập tức cúi đầu ăn.

Nhưng chỉ ăn được vài ba miếng cô đã đặt thìa xuống. Vừa định bảo là mình ăn no rồi thì giọng nói lạnh lùng trầm thấp của anh lại vang lên: “Ăn xong rồi à?”

Tay Giản Thù hơi run rẩy, không dám cãi lại, đành cầm thìa ăn tiếp.

Ăn xong bát hoành thành này, cô cảm giác như mình vừa tăng thêm ba cân rồi vậy...

“Đồ cứ để ở đây là được, em vào ngủ đi, tôi ra ngoài hút thuốc.” Nói xong, Phó Thời Lắm đứng dậy đi ra ban công.

Giản Thù nhìn qua hộp đồ ăn của anh, hẳn là anh đã ăn xong

trước cô rồi.

Anh ấy cố ý chờ cô ăn xong mới đi ra ngoài sao?

Giản Thù nhìn thoáng qua bóng người ở ban công, khẽ liếm môi, sau đó thu dọn lại hộp đồ ăn trên bàn, vứt vào thùng rác.

Cậu nhóc kia đã ăn xong rồi, lúc này đang nằm nhoài người trên cái ổ mới của mình, mắt mơ màng nhìn cô rồi ngáp một cái.

Giản Thù bước tới xoa đầu nó, nói: “Ngủ đi.”

Cô mở cửa ban công, gió lạnh rít gào thổi qua như những lưỡi dao sắc cửa vào mặt vậy.

“Đội trưởng Phó...”

Phó Thời Lãm quay lại, đôi môi mỏng lỏng lẻo ngậm hờ điều thuốc đã hút được một nửa. Trong ánh mắt đen trầm mặc kia, chỉ có đốm sáng đỏ đầu điều thuốc không ngừng lay động.

“Sao thế?”

Giản Thù đứng cạnh anh, dựa vào lan can, mắt nhìn xa xăm, giọng nói bị gió thổi có chút rời rạc: “Mạnh Viễn nói là anh đi công tác.” WebTru yenOn linez . com

Phó Thời Lầm ừ một tiếng, châm lại điếu thuốc, nhưng châm mấy lần, lửa cũng đều bị gió thổi tắt.

Anh cất bật lửa đi, định không châm nữa thì đột nhiên Giản Thù lại bước đến trước mặt anh, giơ tay ra cản gió: “Anh bật lửa đi, em che cho anh.”

Phó Thời Lầm cụp mắt xuống. Cô bé này không cao bằng anh, chân hơi kiễng lên, có vẻ cố sức, nhưng sắc mặt lại rất nghiêm túc tập trung.

Trong khoảnh khắc bật lửa một lần nữa bùng lên, ánh lửa phản chiếu trên mặt cô giống như đang thắp sáng cả thế giới vậy.

Cũng thắp sáng cả trái tim anh.

Châm lửa xong, Giản Thù rút tay về: “Cảm ơn anh đêm nay đã cho em ở nhờ. Lời anh đã nói em đều nhớ rõ, bắt đầu từ ngày mai em...”

Phó Thời Lắm nhả ra một làn khói, giọng nói trong trẻo lạnh lùng ngắt lời cô: “Không còn sớm nữa, vào ngủ đi.”

Bị anh ngắt lời, Giản Thù cũng không nói tiếp nữa. Đi vào trong được hai bước, lúc đặt tay vào tay nắm cửa, cô hơi dừng lại, sau đó quay đầu cười nói với anh: “Đội trưởng Phó, chúc ngủ ngon.”

Chương 32

ÁNH LỬA PHẢN CHIẾU LÊN MẶT CÔ, GIỐNG NHƯ THẮP SÁNG
CẢ THỂ GIỚI VẬY

Nửa tiếng sau.

Cửa bị mở ra lần nữa, trong tay Phó Thời Lắm cầm một túi đồ to, đặt ở trước mặt Giản Thù: “Em xem xem có đủ không.”

Giản Thù không ngờ trong túi đồ còn có cả ổ cho chó nữa, khoe miệng bất giác cong lên một chút: “Đủ rồi ạ.”

Phó Thời Lắm đặt đồ ở trong tay còn lại lên bàn ăn, nói: “Sắp xếp

xong rồi qua đây ăn nhé.”

“Vâng.” Giản Thù nhẹ giọng đáp.

Cô xé gói thức ăn cho chó, đổ một ít vào trong bát cho tên nhóc kia.

Chú nhóc đã đói lắm rồi, ăn ngấu ăn nghiến.

Giản Thù giơ tay xoa đầu nó, nhỏ giọng nói: “Cái này là bố mua cho con đây, ăn ngon không?”

Tên nhóc kia ư ử hai tiếng, vẫy đuôi liên tục.

Giản Thù mỉm cười đứng dậy, đi đến bên bàn ăn, ngồi đối diện với Phó Thời Lãm.

Trên bàn có hai bát hoành thánh nóng hổi.

Phó Thời Lãm nói: “Bên ngoài lạnh nên chỉ có mỗi món này

thôi.”

Đôi mắt xinh đẹp của Giản Thù cong lên như mảnh trăng non:
“Em rất thích, cảm ơn anh.”

Phó Thời Lắm nhìn cô một cái rồi lại nhìn sang chỗ khác, cầm cốc nước bên cạnh lên uống một ngụm, giọng bình thản nói:
“Nhân lúc còn nóng thì ăn đi.”

Bị giày vò cả một buổi tối, Giản Thù đã đói lắm rồi, lập tức cúi đầu ăn.

Nhưng chỉ ăn được vài ba miếng cô đã đặt thìa xuống. Vừa định bảo là mình ăn no rồi thì giọng nói lạnh lùng trầm thấp của anh lại vang lên: “Ăn xong rồi à?”

Tay Giản Thù hơi run rẩy, không dám cãi lại, đành cầm thìa ăn tiếp.

Ăn xong bát hoành thành này, cô cảm giác như mình vừa tăng thêm ba cân rồi vậy...

“Đồ cứ để ở đây là được, em vào ngủ đi, tôi ra ngoài hút thuốc.” Nói xong, Phó Thời Lãm đứng dậy đi ra ban công.

Giản Thù nhìn qua hộp đồ ăn của anh, hẳn là anh đã ăn xong trước cô rồi.

Anh ấy cố ý chờ cô ăn xong mới đi ra ngoài sao?

Giản Thù nhìn thoáng qua bóng người ở ban công, khẽ liếm môi, sau đó thu dọn lại hộp đồ ăn trên bàn, vứt vào thùng rác.

Cậu nhóc kia đã ăn xong rồi, lúc này đang nằm nhoài người trên cái ổ mới của mình, mắt mơ màng nhìn cô rồi ngáp một cái.

Giản Thù bước tới xoa đầu nó, nói: “Ngủ đi.”

Cô mở cửa ban công, gió lạnh rít gào thổi qua như những lưỡi dao sắc cứa vào mặt vậy.

“Đội trưởng Phó...”

Phó Thời Lầm quay lại, đôi môi mỏng lỏng lẻo ngậm hờ điếu thuốc đã hút được một nửa. Trong ánh mắt đen trầm mặc kia, chỉ có đốm sáng đỏ đầu điếu thuốc không ngừng lay động.

“Sao thế?”

Giản Thù đứng cạnh anh, dựa vào lan can, mắt nhìn xa xăm, giọng nói bị gió thổi có chút rời rạc: “Mạnh Viễn nói là anh đi công tác.” WebTru yenOn linez . com

Phó Thời Lầm ừ một tiếng, châm lại điếu thuốc, nhưng châm mấy lần, lửa cũng đều bị gió thổi tắt.

Anh cất bật lửa đi, định không châm nữa thì đột nhiên Giản Thù lại bước đến trước mặt anh, giơ tay ra cản gió: “Anh bật lửa đi, em che cho anh.”

Phó Thời Lầm cụp mắt xuống. Cô bé này không cao bằng anh, chân hơi kiễng lên, có vẻ cố sức, nhưng sắc mặt lại rất nghiêm túc tập trung.

Trong khoảnh khắc bật lửa một lần nữa bùng lên, ánh lửa phản chiếu trên mặt cô giống như đang thắp sáng cả thế giới vậy.

Cũng thấp sáng cả trái tim anh.

Châm lửa xong, Giản Thù rút tay về: “Cảm ơn anh đêm nay đã cho em ở nhờ. Lời anh đã nói em đều nhớ rõ, bắt đầu từ ngày mai em...”

Phó Thời Lắm nhả ra một làn khói, giọng nói trong trẻo lạnh lùng ngắt lời cô: “Không còn sớm nữa, vào ngủ đi.”

Bị anh ngắt lời, Giản Thù cũng không nói tiếp nữa. Đi vào trong được hai bước, lúc đặt tay vào tay nắm cửa, cô hơi dừng lại, sau đó quay đầu cười nói với anh: “Đội trưởng Phó, chúc ngủ ngon.”

Chương 32

ÁNH LỬA PHẢN CHIẾU LÊN MẶT CÔ, GIỐNG NHƯ THẤP SÁNG
CẢ THẾ GIỚI VẬY

Nửa tiếng sau.

Cửa bị mở ra lần nữa, trong tay Phó Thời Lắm cầm một túi đồ to, đặt ở trước mặt Giản Thù: “Em xem xem có đủ không.”

Giản Thù không ngờ trong túi đồ còn có cả ổ cho chó nữa, khoe miệng bất giác cong lên một chút: “Đủ rồi ạ.”

Phó Thời Lắm đặt đồ ở trong tay còn lại lên bàn ăn, nói: “Sắp xếp xong rồi qua đây ăn nhé.”

“Vâng.” Giản Thù nhẹ giọng đáp.

Cô xé gói thức ăn cho chó, đổ một ít vào trong bát cho tên nhóc kia.

Chú nhóc đã đói lắm rồi, ăn ngấu ăn nghiến.

Giản Thù giơ tay xoa đầu nó, nhỏ giọng nói: “Cái này là bố mua cho con đây, ăn ngon không?”

Tên nhóc kia ư ử hai tiếng, vẫy đuôi liên tục.

Giản Thù mỉm cười đứng dậy, đi đến bên bàn ăn, ngồi đối diện với Phó Thời Lắm.

Trên bàn có hai bát hoành thánh nóng hổi.

Phó Thời Lắm nói: “Bên ngoài lạnh nên chỉ có mỗi món này thôi.”

Đôi mắt xinh đẹp của Giản Thù cong lên như mảnh trăng non: “Em rất thích, cảm ơn anh.”

Phó Thời Lắm nhìn cô một cái rồi lại nhìn sang chỗ khác, cầm cốc nước bên cạnh lên uống một ngụm, giọng bình thản nói: “Nhân lúc còn nóng thì ăn đi.”

Bị giày vò cả một buổi tối, Giản Thù đã đói lắm rồi, lập tức cúi đầu ăn.

Nhưng chỉ ăn được vài ba miếng cô đã đặt thìa xuống. Vừa định bảo là mình ăn no rồi thì giọng nói lạnh lùng trầm thấp của anh lại vang lên: “Ăn xong rồi à?”

Tay Giản Thù hơi run rẩy, không dám cãi lại, đành cầm thìa ăn tiếp.

Ăn xong bát hoành thành này, cô cảm giác như mình vừa tăng thêm ba cân rồi vậy...

“Đồ cứ để ở đây là được, em vào ngủ đi, tôi ra ngoài hút thuốc.” Nói xong, Phó Thời Lãm đứng dậy đi ra ban công.

Giản Thù nhìn qua hộp đồ ăn của anh, hẳn là anh đã ăn xong trước cô rồi.

Anh ấy cố ý chờ cô ăn xong mới đi ra ngoài sao?

Giản Thù nhìn thoáng qua bóng người ở ban công, khẽ liếm môi, sau đó thu dọn lại hộp đồ ăn trên bàn, vứt vào thùng rác.

Cậu nhóc kia đã ăn xong rồi, lúc này đang nằm nhoài người trên cái ổ mới của mình, mắt mơ màng nhìn cô rồi ngáp một cái.

Giản Thù bước tới xoa đầu nó, nói: “Ngủ đi.”

Cô mở cửa ban công, gió lạnh rít gào thổi qua như những lưỡi dao sắc cứa vào mặt vậy.

“Đội trưởng Phó...”

Phó Thời Lầm quay lại, đôi môi mỏng lỏng lẻo ngậm hờ điều thuốc đã hút được một nửa. Trong ánh mắt đen trầm mặc kia, chỉ có đốm sáng đỏ đầu điều thuốc không ngừng lay động.

“Sao thế?”

Giản Thù đứng cạnh anh, dựa vào lan can, mắt nhìn xa xăm, giọng nói bị gió thổi có chút rời rạc: “Mạnh Viễn nói là anh đi công tác.” WebTru yenOn linez . com

Phó Thời Lầm ừ một tiếng, châm lại điều thuốc, nhưng châm mấy lần, lửa cũng đều bị gió thổi tắt.

Anh cất bật lửa đi, định không châm nữa thì đột nhiên Giản Thù lại bước đến trước mặt anh, giơ tay ra cản gió: “Anh bật lửa đi, em che cho anh.”

Phó Thời Lầm cụp mắt xuống. Cô bé này không cao bằng anh, chân hơi kiễng lên, có vẻ cố sức, nhưng sắc mặt lại rất nghiêm

túc tập trung.

Trong khoảnh khắc bật lửa một lần nữa bùng lên, ánh lửa phản chiếu trên mặt cô giống như đang thấp sáng cả thế giới vậy.

Cũng thấp sáng cả trái tim anh.

Châm lửa xong, Giản Thù rút tay về: “Cảm ơn anh đêm nay đã cho em ở nhờ. Lời anh đã nói em đều nhớ rõ, bắt đầu từ ngày mai em...”

Phó Thời Lắm nhả ra một làn khói, giọng nói trong trẻo lạnh lùng ngắt lời cô: “Không còn sớm nữa, vào ngủ đi.”

Bị anh ngắt lời, Giản Thù cũng không nói tiếp nữa. Đi vào trong được hai bước, lúc đặt tay vào tay nắm cửa, cô hơi dừng lại, sau đó quay đầu cười nói với anh: “Đội trưởng Phó, chúc ngủ ngon.”

Chương 33: - Chương 33

Chương 33

XEM RA CÔ NHÓC NÀY VẪN CÒN DỐI ANH VÌ LỜI NÓI LẦN TRƯỚC

Nửa đêm còn lại, Giản Thù nằm trên giường Phó Thời Lắm, mùi hương đặc thù chỉ thuộc về riêng anh cứ quanh quẩn ở chóp mũi.

Không có tiếng nhạc ồn ào, cũng không còn những cơn ác mộng mười năm như một kia nữa.

Giấc ngủ hôm nay của cô, say đến lạ kỳ.

Trên ban công, Phó Thời Lắm hút hết nửa bao thuốc còn lại mới đẩy cửa bước vào phòng khách.

Trên tờ lịch dán trên vách tường, ngày hôm qua được khoanh một vòng tròn màu đỏ.

Phó Thời Lắm đút một tay vào túi quần, nhìn về phía phòng ngủ, đôi mắt đen láy hơi trầm xuống.

May mà anh trở về kịp.

...

Dù chỉ ngủ chưa đến bốn tiếng nhưng Giản Thù vẫn cảm thấy rất dễ chịu sảng khoái. Cô vừa vén chăn ra bước xuống giường đã ngửi thấy mùi hương truyền tới từ phòng bếp.

Nhóc con đang đứng ở cửa bếp nhìn Phó Thời Lãm chăm chăm, thấy Giản Thù bước ra, nó liền sửa “gâu gâu” rồi chạy tới trước mặt cô.

Giản Thù khom người ôm nó vào lòng, khẽ cong môi nhìn bóng lưng cao lớn lạnh lùng đứng trong phòng bếp, cảm thấy buổi sáng ngày hôm nay quá tuyệt vời.

Cô đứng nhìn một lúc mới nói: “Đội trưởng Phó, cũng không còn sớm nữa, em về trước đây...”

Phó Thời Lắm bê khay quay người lại, nói: “Ăn cơm xong tôi đưa em đi.”

“Nhưng em phải qua nhà trước để thay quần áo, còn đưa nhóc con này về nữa.”

“Không phải trong đoàn phim của em cũng có quần áo sao?” Phó Thời Lắm đặt khay đồ ăn sáng lên bàn ăn, nhìn tên nhóc con trong lòng cô, hững hờ nói: “Em có thể để tạm nó ở đây.”

Nụ cười trên môi Giản Thù còn chưa kịp nở rộ đã nghe anh nói tiếp: “Tối đến đón sau.”

Cô im lặng trong phút chốc, nhìn anh cười nói: “Thế vẫn không được, tối hôm qua đã làm phiền anh nhiều rồi. Bọn em đi trước nhé, cảm ơn anh.”

Nói rồi cô xoay người đi ra cửa, ngay cả một lời hẹn gặp lại cũng không có.

Mãi tới khi tiếng đóng cửa truyền tới, Phó Thời Lắm mới chống tay xuống bàn, đôi mắt đen hơi nheo lại, liếm nhẹ cánh môi mỏng của mình.

Xem ra cô nhóc này vẫn còn dối anh vì lời nói lần trước.

Phó Thời Lắm cầm áo khoác, nhanh chóng bước theo cô ra ngoài.

Sáng sớm xe cộ rất ít, di động của Giản Thù lại không biết đem qua vứt đâu mất rồi. Cô đứng ở ven đường một lúc lâu vẫn không thấy chiếc taxi nào đi qua.

Cô còn chưa kịp hối hận vì sự kích động ban nãy của mình, thì một chiếc xe việt dã màu đen đã chậm rãi dừng lại trước mặt.

Giản Thù chớp mắt nhìn, lúc này mà nói không vui thì rõ là nói dối rồi.

WebTru yenOn linez . com

Cửa kính xe hạ xuống, gương mặt tuấn tú lạnh lùng của Phó Thời Lắm như bị sương sớm phủ quanh, không một chút nhiệt độ. Khóe môi khẽ mấp máy, chỉ nói hai từ: “Lên xe.”

Giản Thù vui vẻ mở cửa ngồi vào. Làm người phải biết tiến biết lùi đúng lúc đúng chỗ.

Ban này cô đã tỏ vẻ không muốn làm phiền anh nhưng Phó Thời Lắm vẫn đuổi theo. Điều này chứng tỏ anh đã ngầm thừa nhận, câu nói “Chỉ đến đây thôi” của anh lần trước không tính nữa.

Về đến dưới khu nhà, Giản Thù ôm nhóc con ra khỏi xe: “Anh chờ em một chút nhé, em sẽ xuống nhanh thôi.”

Nói rồi cô chạy như bay vào trong chung cư.

Phó Thời Lắm hạ thấp cửa kính, châm một điếu thuốc ngậm trên môi, bỗng nhiên nhớ tới sắc mặt của Giản Thù lúc che gió cho anh tối qua. Anh bất chợt phì cười, rốt cuộc mình đang làm cái gì vậy?

Giản Thù chẳng qua cũng chỉ là một cô bé con mà thôi, nào đã phân biệt được rõ ràng giữa thích và dựa dẫm. Thế nên cô mới có thể bất chấp tất cả, cầm đầu xông tới như thế.

Phó Thời Lắm khẽ gảy tàn thuốc, ánh mắt dần trở nên lạnh nhạt.

Giản Thù dùng tốc độ nhanh nhất để thay quần áo, còn chẳng thềm trang điểm, chỉ thoa ít kem dưỡng đã chạy vội ra ngoài.

Cả quá trình từ lúc lên tầng cho đến khi đi xuống chẳng vượt quá năm phút đồng hồ.

Lúc mở cửa xe cô vẫn còn hơi thở dốc: “Em xong rồi, đi thôi.”

Phó Thời Lắm tắt thuốc, lấy hai miếng bánh mì từ trong hộp đựng đồ của xe đưa cho cô: “Cạnh chỗ em ngồi có nước.”

Giản Thù thắt dây an toàn, tò mò hỏi: “Bình thường anh cũng mang mấy thứ này sao?”

“Thi thoảng đi làm nhiệm vụ không có thời gian dùng bữa thì ăn cái này.”

Chương 33

XEM RA CÔ NHÓC NÀY VẪN CÒN DỒI ANH VÌ LỜI NÓI LẦN TRƯỚC

Nửa đêm còn lại, Giản Thù nằm trên giường Phó Thời Lắm, mùi hương đặc thù chỉ thuộc về riêng anh cứ quanh quẩn ở chóp mũi.

Không có tiếng nhạc ồn ào, cũng không còn những cơn ác mộng mười năm như một kia nữa.

Giấc ngủ hôm nay của cô, say đến lạ kỳ.

Trên ban công, Phó Thời Lãm hút hết nửa bao thuốc còn lại mới đẩy cửa bước vào phòng khách.

Trên tờ lịch dán trên vách tường, ngày hôm qua được khoanh một vòng tròn màu đỏ.

Phó Thời Lãm đút một tay vào túi quần, nhìn về phía phòng ngủ, đôi mắt đen láy hơi trầm xuống.

May mà anh trở về kịp.

...

Dù chỉ ngủ chưa đến bốn tiếng nhưng Giản Thù vẫn cảm thấy

rất dễ chịu sướng khoái. Cô vừa vén chăn ra bước xuống giường đã ngửi thấy mùi hương truyền tới từ phòng bếp.

Nhóc con đang đứng ở cửa bếp nhìn Phó Thời Lãm chăm chăm, thấy Giản Thù bước ra, nó liền sửa “gâu gâu” rồi chạy tới trước mặt cô.

Giản Thù khom người ôm nó vào lòng, khẽ cong môi nhìn bóng lưng cao lớn lạnh lùng đứng trong phòng bếp, cảm thấy buổi sáng ngày hôm nay quá tuyệt vời.

Cô đứng nhìn một lúc mới nói: “Đội trưởng Phó, cũng không còn sớm nữa, em về trước đây...”

Phó Thời Lãm bê khay quay người lại, nói: “Ăn cơm xong tôi đưa em đi.”

“Nhưng em phải qua nhà trước để thay quần áo, còn đưa nhóc con này về nữa.”

“Không phải trong đoàn phim của em cũng có quần áo sao?” Phó Thời Lãm đặt khay đồ ăn sáng lên bàn ăn, nhìn tên nhóc con

trong lòng cô, hững hờ nói: “Em có thể để tạm nó ở đây.”

Nụ cười trên môi Giản Thù còn chưa kịp nở rộ đã nghe anh nói tiếp: “Tối đến đón sau.”

Cô im lặng trong phút chốc, nhìn anh cười nói: “Thế vẫn không được, tối hôm qua đã làm phiền anh nhiều rồi. Bọn em đi trước nhé, cảm ơn anh.”

Nói rồi cô xoay người đi ra cửa, ngay cả một lời hẹn gặp lại cũng không có.

Mãi tới khi tiếng đóng cửa truyền tới, Phó Thời Lãm mới chống tay xuống bàn, đôi mắt đen hơi nheo lại, liếm nhẹ cánh môi mỏng của mình.

Xem ra cô nhóc này vẫn còn dối anh vì lời nói lần trước.

Phó Thời Lãm cầm áo khoác, nhanh chóng bước theo cô ra ngoài.

Sáng sớm xe cô rất ít, di động của Giản Thù lại không biết đem

qua vút đầu mất rồi. Cô đứng ở ven đường một lúc lâu vẫn không thấy chiếc taxi nào đi qua.

Cô còn chưa kịp hồi hận vì sự kích động ban nãy của mình, thì một chiếc xe việt dã màu đen đã chậm rãi dừng lại trước mặt.

Giản Thù chớp mắt nhìn, lúc này mà nói không vui thì rõ là nói dối rồi.

WebTru yenOn linez . com

Cửa kính xe hạ xuống, gương mặt tuấn tú lạnh lùng của Phó Thời Lãm như bị sương sớm phủ quanh, không một chút nhiệt độ. Khóe môi khẽ mấp máy, chỉ nói hai từ: “Lên xe.”

Giản Thù vui vẻ mở cửa ngồi vào. Làm người phải biết tiến biết lùi đúng lúc đúng chỗ.

Ban nãy cô đã tỏ vẻ không muốn làm phiền anh nhưng Phó Thời Lãm vẫn đuổi theo. Điều này chứng tỏ anh đã ngầm thừa nhận, câu nói “Chỉ đến đây thôi” của anh lần trước không tính nữa.

Về đến dưới khu nhà, Giản Thù ôm nhóc con ra khỏi xe: “Anh chờ em một chút nhé, em sẽ xuống nhanh thôi.”

Nói rồi cô chạy như bay vào trong chung cư.

Phó Thời Lãm hạ thấp cửa kính, chăm một miếng thuốc ngậm trên môi, bỗng nhiên nhớ tới sắc mặt của Giản Thù lúc che gió cho anh tới qua. Anh bất chợt phì cười, rốt cuộc mình đang làm cái gì vậy?

Giản Thù chẳng qua cũng chỉ là một cô bé con mà thôi, nào đã phân biệt được rõ ràng giữa thích và dựa dẫm. Thế nên cô mới có thể bất chấp tất cả, cắm đầu xông tới như thế.

Phó Thời Lãm khẽ gảy tàn thuốc, ánh mắt dần trở nên lạnh nhạt.

Giản Thù dùng tốc độ nhanh nhất để thay quần áo, còn chẳng thèm trang điểm, chỉ thoa ít kem dưỡng đã chạy vội ra ngoài.

Cả quá trình từ lúc lên tầng cho đến khi đi xuống chẳng vượt quá năm phút đồng hồ.

Lúc mở cửa xe cô vẫn còn hơi thở dốc: “Em xong rồi, đi thôi.”

Phó Thời Lắm tắt thuốc, lấy hai miếng bánh mì từ trong hộp đựng đồ của xe đưa cho cô: “Cạnh chỗ em ngồi có nước.”

Giản Thù thắt dây an toàn, tò mò hỏi: “Bình thường anh cũng mang mấy thứ này sao?”

“Thi thoảng đi làm nhiệm vụ không có thời gian dùng bữa thì ăn cái này.”

Chương 33

XEM RA CÔ NHÓC NÀY VẪN CÒN DỐI ANH VÌ LỜI NÓI LẦN TRƯỚC

Nửa đêm còn lại, Giản Thù nằm trên giường Phó Thời Lắm, mùi hương đặc thù chỉ thuộc về riêng anh cứ quanh quẩn ở chóp mũi.

Không có tiếng nhạc ồn ào, cũng không còn những cơn ác mộng mười năm như một kia nữa.

Giấc ngủ hôm nay của cô, say đến lạ kỳ.

Trên ban công, Phó Thời Lãm hút hết nửa bao thuốc còn lại mới đẩy cửa bước vào phòng khách.

Trên tờ lịch dán trên vách tường, ngày hôm qua được khoanh một vòng tròn màu đỏ.

Phó Thời Lãm đút một tay vào túi quần, nhìn về phía phòng ngủ, đôi mắt đen láy hơi trầm xuống.

May mà anh trở về kịp.

...

Dù chỉ ngủ chưa đến bốn tiếng nhưng Giản Thù vẫn cảm thấy rất dễ chịu sảng khoái. Cô vừa vén chăn ra bước xuống giường đã ngửi thấy mùi hương truyền tới từ phòng bếp.

Nhóc con đang đứng ở cửa bếp nhìn Phó Thời Lãm chăm chăm, thấy Giản Thù bước ra, nó liền sủa “gâu gâu” rồi chạy tới trước mặt cô.

Giản Thù khom người ôm nó vào lòng, khẽ cong môi nhìn bóng

lưng cao lớn lạnh lùng đứng trong phòng bếp, cảm thấy buổi sáng ngày hôm nay quá tuyệt vời.

Cô đứng nhìn một lúc mới nói: “Đội trưởng Phó, cũng không còn sớm nữa, em về trước đây...”

Phó Thời Lắm bê khay quay người lại, nói: “Ăn cơm xong tôi đưa em đi.”

“Nhưng em phải qua nhà trước để thay quần áo, còn đưa nhóc con này về nữa.”

“Không phải trong đoàn phim của em cũng có quần áo sao?” Phó Thời Lắm đặt khay đồ ăn sáng lên bàn ăn, nhìn tên nhóc con trong lòng cô, hững hờ nói: “Em có thể để tạm nó ở đây.”

Nụ cười trên môi Giản Thù còn chưa kịp nở rộ đã nghe anh nói tiếp: “Tối đến đón sau.”

Cô im lặng trong phút chốc, nhìn anh cười nói: “Thế vẫn không được, tối hôm qua đã làm phiền anh nhiều rồi. Bọn em đi trước nhé, cảm ơn anh.”

Nói rồi cô xoay người đi ra cửa, ngay cả một lời hẹn gặp lại cũng không có.

Mãi tới khi tiếng đóng cửa truyền tới, Phó Thời Lãm mới chống tay xuống bàn, đôi mắt đen hơi nheo lại, liếm nhẹ cánh môi mỏng của mình.

Xem ra cô nhóc này vẫn còn dối anh vì lời nói lần trước.

Phó Thời Lãm cầm áo khoác, nhanh chóng bước theo cô ra ngoài.

Sáng sớm xe cộ rất ít, di động của Giản Thù lại không biết đem qua vứt đâu mất rồi. Cô đứng ở ven đường một lúc lâu vẫn không thấy chiếc taxi nào đi qua.

Cô còn chưa kịp hối hận vì sự kích động ban nãy của mình, thì một chiếc xe việt dã màu đen đã chậm rãi dừng lại trước mặt.

Giản Thù chớp mắt nhìn, lúc này mà nói không vui thì rõ là nói dối rồi.

WebTru yenOn linez . com

Cửa kính xe hạ xuống, gương mặt tuấn tú lạnh lùng của Phó Thời Lãm như bị sương sớm phủ quanh, không một chút nhiệt độ. Khóe môi khẽ mấp máy, chỉ nói hai từ: “Lên xe.”

Giản Thù vui vẻ mở cửa ngồi vào. Làm người phải biết tiến biết lùi đúng lúc đúng chỗ.

Ban nãy cô đã tỏ vẻ không muốn làm phiền anh nhưng Phó Thời Lãm vẫn đuổi theo. Điều này chứng tỏ anh đã ngầm thừa nhận, câu nói “Chỉ đến đây thôi” của anh lần trước không tính nữa.

Về đến dưới khu nhà, Giản Thù ôm nhóc con ra khỏi xe: “Anh chờ em một chút nhé, em sẽ xuống nhanh thôi.”

Nói rồi cô chạy như bay vào trong chung cư.

Phó Thời Lãm hạ thấp cửa kính, chiêm một miếng thuốc ngậm trên môi, bỗng nhiên nhớ tới sắc mặt của Giản Thù lúc che gió cho anh tối qua. Anh bất chợt phì cười, rốt cuộc mình đang làm cái gì vậy?

Giản Thù chẳng qua cũng chỉ là một cô bé con mà thôi, nào đã phân biệt được rõ ràng giữa thích và dựa dẫm. Thế nên cô mới có thể bất chấp tất cả, cắm đầu xông tới như thế.

Phó Thời Lãm khẽ gầy tàn thuốc, ánh mắt dần trở nên lạnh nhạt.

Giản Thù dùng tốc độ nhanh nhất để thay quần áo, còn chẳng thèm trang điểm, chỉ thoa ít kem dưỡng đã chạy vội ra ngoài.

Cả quá trình từ lúc lên tầng cho đến khi đi xuống chẳng vượt quá năm phút đồng hồ.

Lúc mở cửa xe cô vẫn còn hơi thở dốc: “Em xong rồi, đi thôi.”

Phó Thời Lãm tắt thuốc, lấy hai miếng bánh mì từ trong hộp đựng đồ của xe đưa cho cô: “Cạnh chỗ em ngồi có nước.”

Giản Thù thắt dây an toàn, tò mò hỏi: “Bình thường anh cũng mang mấy thứ này sao?”

“Thi thoảng đi làm nhiệm vụ không có thời gian dùng bữa thì ăn cái này.”

Chương 33

XEM RA CÔ NHÓC NÀY VẪN CÒN DỒI ANH VÌ LỜI NÓI LẦN TRƯỚC

Nửa đêm còn lại, Giản Thù nằm trên giường Phó Thời Lắm, mùi hương đặc thù chỉ thuộc về riêng anh cứ quanh quẩn ở chóp mũi.

Không có tiếng nhạc ồn ào, cũng không còn những cơn ác mộng mười năm như một kia nữa.

Giấc ngủ hôm nay của cô, say đến lạ kỳ.

Trên ban công, Phó Thời Lắm hút hết nửa bao thuốc còn lại mới đẩy cửa bước vào phòng khách.

Trên tờ lịch dán trên vách tường, ngày hôm qua được khoanh một vòng tròn màu đỏ.

Phó Thời Lắm đút một tay vào túi quần, nhìn về phía phòng ngủ, đôi mắt đen láy hơi trầm xuống.

May mà anh trở về kịp.

...

Dù chỉ ngủ chưa đến bốn tiếng nhưng Giản Thù vẫn cảm thấy rất dễ chịu sảng khoái. Cô vừa vén chăn ra bước xuống giường đã ngửi thấy mùi hương truyền tới từ phòng bếp.

Nhóc con đang đứng ở cửa bếp nhìn Phó Thời Lãm chăm chăm, thấy Giản Thù bước ra, nó liền sữa “gâu gâu” rồi chạy tới trước mặt cô.

Giản Thù khom người ôm nó vào lòng, khẽ cong môi nhìn bóng lưng cao lớn lạnh lùng đứng trong phòng bếp, cảm thấy buổi sáng ngày hôm nay quá tuyệt vời.

Cô đứng nhìn một lúc mới nói: “Đội trưởng Phó, cũng không còn sớm nữa, em về trước đây...”

Phó Thời Lắm bê khay quay người lại, nói: “Ăn cơm xong tôi đưa em đi.”

“Nhưng em phải qua nhà trước để thay quần áo, còn đưa nhóc con này về nữa.”

“Không phải trong đoàn phim của em cũng có quần áo sao?” Phó Thời Lắm đặt khay đồ ăn sáng lên bàn ăn, nhìn tên nhóc con trong lòng cô, hững hờ nói: “Em có thể để tạm nó ở đây.”

Nụ cười trên môi Giản Thù còn chưa kịp nở rộ đã nghe anh nói tiếp: “Tối đến đón sau.”

Cô im lặng trong phút chốc, nhìn anh cười nói: “Thế vẫn không được, tối hôm qua đã làm phiền anh nhiều rồi. Bọn em đi trước nhé, cảm ơn anh.”

Nói rồi cô xoay người đi ra cửa, ngay cả một lời hẹn gặp lại cũng không có.

Mãi tới khi tiếng đóng cửa truyền tới, Phó Thời Lắm mới chống tay xuống bàn, đôi mắt đen hơi nheo lại, liếm nhẹ cánh môi mỏng của mình.

Xem ra cô nhóc này vẫn còn dối anh vì lời nói lần trước.

Phó Thời Lắm cầm áo khoác, nhanh chóng bước theo cô ra ngoài.

Sáng sớm xe cộ rất ít, di động của Giản Thù lại không biết đem qua vứt đâu mất rồi. Cô đứng ở ven đường một lúc lâu vẫn không thấy chiếc taxi nào đi qua.

Cô còn chưa kịp hối hận vì sự kích động ban nãy của mình, thì một chiếc xe việt dã màu đen đã chậm rãi dừng lại trước mặt.

Giản Thù chớp mắt nhìn, lúc này mà nói không vui thì rõ là nói dối rồi.

WebTru yenOn linez . com

Cửa kính xe hạ xuống, gương mặt tuấn tú lạnh lùng của Phó Thời Lắm như bị sương sớm phủ quanh, không một chút nhiệt độ. Khóe môi khẽ mấp máy, chỉ nói hai từ: “Lên xe.”

Giản Thù vui vẻ mở cửa ngồi vào. Làm người phải biết tiến biết lùi đúng lúc đúng chỗ.

Ban này cô đã tỏ vẻ không muốn làm phiền anh nhưng Phó Thời Lắm vẫn đuổi theo. Điều này chứng tỏ anh đã ngầm thừa nhận, câu nói “Chỉ đến đây thôi” của anh lần trước không tính nữa.

Về đến dưới khu nhà, Giản Thù ôm nhóc con ra khỏi xe: “Anh chờ em một chút nhé, em sẽ xuống nhanh thôi.”

Nói rồi cô chạy như bay vào trong chung cư.

Phó Thời Lắm hạ thấp cửa kính, châm một điếu thuốc ngậm trên môi, bỗng nhiên nhớ tới sắc mặt của Giản Thù lúc che gió cho anh tối qua. Anh bất chợt phì cười, rốt cuộc mình đang làm cái gì vậy?

Giản Thù chẳng qua cũng chỉ là một cô bé con mà thôi, nào đã phân biệt được rõ ràng giữa thích và dựa dẫm. Thế nên cô mới có thể bất chấp tất cả, cắm đầu xông tới như thế.

Phó Thời Lắm khẽ gảy tàn thuốc, ánh mắt dần trở nên lạnh nhạt.

Giản Thù dùng tốc độ nhanh nhất để thay quần áo, còn chẳng thềm trang điểm, chỉ thoa ít kem dưỡng đã chạy vội ra ngoài.

Cả quá trình từ lúc lên tầng cho đến khi đi xuống chẳng vượt quá năm phút đồng hồ.

Lúc mở cửa xe cô vẫn còn hơi thở dốc: “Em xong rồi, đi thôi.”

Phó Thời Lãm tắt thuốc, lấy hai miếng bánh mì từ trong hộp đựng đồ của xe đưa cho cô: “Cạnh chỗ em ngồi có nước.”

Giản Thù thắt dây an toàn, tò mò hỏi: “Bình thường anh cũng mang mấy thứ này sao?”

“Thi thoảng đi làm nhiệm vụ không có thời gian dùng bữa thì ăn cái này.”

Chương 34: - Chương 34

Chương 34

PHÓ THỜI LẦM THẢM NHIÊN ĐỐI DIỆN VỚI ÁNH MẮT ANH TA, CẢM XÚC KHÔNG DAO ĐỘNG CHỨT NÀO

Giản Thù không nói thêm gì nữa, cúi đầu bóc một chiếc bánh mì ra, lẳng lặng ăn.

Nửa tiếng sau, xe dừng lại ở cách đoàn làm phim hai trăm mét.

Phó Thời Lầm chậm một điều thuốc, tay trái thoải mái gác lên cửa kính, lạnh nhạt nói: “Em vào trước đi.”

Giản Thù gật đầu: “Vâng ạ.”

Cô còn chưa hoàn toàn tán đổ được anh, nếu đi vào cùng nhau nhất định sẽ khiến người ta đồn thổi, bàn ra tán vào, không có lợi cho kế hoạch tiếp theo của cô.

Giản Thù vừa đi tới cửa đã bị một bóng người chặn đường.

Cố Chiêu cau mày, nhìn cô chăm chăm: “Tiểu Thù, tối hôm qua em đã đi đâu thế?”

Cô lạnh nhạt nói: “Không liên quan tới anh.”

“Em đừng làm mình làm mẩy với anh nữa được không?” Trên mặt Cố Chiêu đầy vẻ mệt mỏi, hiển nhiên là cả một đêm hôm qua không hề ngủ chút nào. Anh ta chỉ vào chiếc xe việt dã màu đen vẫn còn đỗ ven đường cách đó không xa, giọng vừa lạnh lùng vừa nghiêm khắc hỏi: “Người đưa em tới là ai?”

Giản Thù mím môi: “Em đã nói không liên quan gì tới anh rồi!”

Cô vừa định bỏ đi đã bị anh nắm cổ tay kéo lại: “Em là một nữ diễn viên, nếu bị phóng viên chụp được cảnh em qua lại với mấy kẻ chẳng ra sao thì họ sẽ viết thành cái gì, tới lúc đó em nên trả lời như nào?”

Giản Thù châm chọc cười: “Ý anh là tất cả những người em quen đều chẳng ra gì cả, đúng không?”

Cố Chiêu khẽ day ấn đường, nói: “Tiểu Thù à, ý anh không phải như vậy, anh chỉ sợ em...giẫm lên vết xe đổ mà thôi.”

Khi anh về nước vào năm năm trước, cô như đã biến thành một người khác hoàn toàn vậy, suốt ngày giao du với toàn mấy loại cô hồn các đảng.

Hút thuốc, uống rượu, đánh nhau.

Anh đã mất rất nhiều công sức mới có thể kéo cô ra khỏi vùng bùn lầy ấy.

“Tối qua anh cũng nói ý anh không phải thế, nhưng cuối cùng có phải hay không chính anh là người rõ nhất. Cố Chiêu, anh có thấy mình như một vị chúa cứu thế không? Tất cả những gì anh nói, tất cả những gì anh làm đều là đúng, còn em, từ đầu tới cuối làm gì cũng sai, chỉ có thể nhờ anh cứu vớt mới có thể sống tiếp được đúng không?”

Cố Chiêu hơi bó tay, nói: “Em cứ nhất quyết phải nói chuyện với anh như thế này sao?”

“Rõ ràng là do anh khởi xướng trước còn gì?”

Giản Thù hất tay anh ta ra, sải bước đi thẳng vào trong.

Tới lúc bóng cô đi xa rồi, Cố Chiêu mới thu hồi tầm mắt. Nhìn về phía người đàn ông trên chiếc xe việt dã màu đen, đôi mắt anh hơi nheo lại, vô cùng lạnh lẽo.

Phó Thời Lãm thản nhiên đối diện với ánh mắt anh ta, cảm xúc không dao động chút nào.

Hút xong hơi thuốc cuối cùng, anh mới kéo cửa kính lên, lái xe rời đi.

Sắc mặt Cố Chiêu rất u ám. Anh ta lấy di động ra bấm một dãy số: “Giúp tôi kiểm tra một cái biển số xe này.”

...

Giản Thù vừa đến cửa phòng trang điểm, Tần Khả Khả đã ổng à ổng ọ tới gần, nhìn cô đầy ý tứ sâu xa: “Thật không ngờ cô lại có quan hệ với Cố Chiêu, chẳng trách bình thường kiêu ngạo vậy.”

Giản Thù lạnh lùng liếc cô ta một cái.

Tần Khả Khả có chút sợ hãi, vô thức lùi lại một bước nhưng vẫn gân cổ lên mạnh mẽ nói cứng: “Ban nãy hai người lôi lôi kéo kéo ở cửa tôi đã nhìn thấy hết rồi.”

Nói xong, giọng điệu cô ta lại mang theo vẻ mỉa mai châm chọc: “Có điều, với kiểu người có thân có phận như Cố Chiêu, cùng lắm cũng chỉ chơi bời với cô thôi. Tôi khuyên cô đừng nên lún sâu quá, rồi lại động lòng thật.”

Giản Thù không để ý tới cô ta, đi thẳng vào phòng thay đồ.

Tần Khả Khả đứng ngoài tức đến thở không ra hơi: “Này, tôi đang nói chuyện với cô đấy, cô có nghe thấy không hả?”

Đáp lại cô ta chỉ là sự im lặng.

Tần Khả Khả khinh bỉ hừ một tiếng, xoay người bỏ đi, có gì ghê gớm đâu chứ!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Tần Khả Khả thực sự rất tò mò. Ngày trước Giản Thù chỉ là một diễn viên hạng mười tám chẳng đáng quan tâm, làm thế nào mà lại trèo lên được Cố Chiêu nhỉ?

Chẳng lẽ... Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Chính Cố Chiêu là người đã nhét cô ta vào đoàn phim? Anh ta chính là đại gia bao nuôi cô ta sao?

Chương 34

PHÓ THỜI LẪM THẢM NHIÊN ĐỐI DIỆN VỚI ÁNH MẮT ANH TA, CẢM XÚC KHÔNG DAO ĐỘNG CHÚT NÀO

Giản Thù không nói thêm gì nữa, cúi đầu bóc một chiếc bánh mì ra, lẳng lặng ăn.

Nửa tiếng sau, xe dừng lại ở cách đoàn làm phim hai trăm mét.

Phó Thời Lắm chậm một điếu thuốc, tay trái thoải mái gác lên cửa kính, lạnh nhạt nói: “Em vào trước đi.”

Giản Thù gật đầu: “Vâng ạ.”

Cô còn chưa hoàn toàn tán đổ được anh, nếu đi vào cùng nhau nhất định sẽ khiến người ta đồn thổi, bàn ra tán vào, không có lợi cho kế hoạch tiếp theo của cô.

Giản Thù vừa đi tới cửa đã bị một bóng người chặn đường.

Cố Chiêu cau mày, nhìn cô chăm chăm: “Tiểu Thù, tối hôm qua em đã đi đâu thế?”

Cô lạnh nhạt nói: “Không liên quan tới anh.”

“Em đừng làm mình làm mẩy với anh nữa được không?” Trên mặt Cố Chiêu đầy vẻ mệt mỏi, hiển nhiên là cả một đêm hôm qua không hề ngủ chút nào. Anh ta chỉ vào chiếc xe việt dã màu đen vẫn còn đỗ ven đường cách đó không xa, giọng vừa lạnh lùng vừa nghiêm khắc hỏi: “Người đưa em tới là ai?”

Giản Thù mím môi: “Em đã nói không liên quan gì tới anh rồi!”

Cô vừa định bỏ đi đã bị anh nắm cổ tay kéo lại: “Em là một nữ diễn viên, nếu bị phóng viên chụp được cảnh em qua lại với mấy kẻ chẳng ra sao thì họ sẽ viết thành cái gì, tới lúc đó em nên trả lời như nào?”

Giản Thù châm chọc cười: “Ý anh là tất cả những người em quen đều chẳng ra gì cả, đúng không?”

Cố Chiêu khẽ day ấn đường, nói: “Tiểu Thù à, ý anh không phải như vậy, anh chỉ sợ em...giẫm lên vết xe đổ mà thôi.”

Khi anh về nước vào năm năm trước, cô như đã biến thành một người khác hoàn toàn vậy, suốt ngày giao du với toàn mấy loại cô hồn các đảng.

Hút thuốc, uống rượu, đánh nhau.

Anh đã mất rất nhiều công sức mới có thể kéo cô ra khỏi vùng bùn lầy ấy.

“Tối qua anh cũng nói ý anh không phải thế, nhưng cuối cùng có phải hay không chính anh là người rõ nhất. Cố Chiêu, anh có thấy mình như một vị chúa cứu thế không? Tất cả những gì anh nói, tất cả những gì anh làm đều là đúng, còn em, từ đầu tới cuối làm gì cũng sai, chỉ có thể nhờ anh cứu vớt mới có thể sống tiếp được đúng không?”

Cố Chiêu hơi bó tay, nói: “Em cứ nhất quyết phải nói chuyện với anh như thế này sao?”

“Rõ ràng là do anh khởi xướng trước còn gì?”

Giản Thù hất tay anh ta ra, sải bước đi thẳng vào trong.

Tới lúc bóng cô đi xa rồi, Cố Chiêu mới thu hồi tầm mắt. Nhìn về phía người đàn ông trên chiếc xe việt dã màu đen, đôi mắt anh hơi nheo lại, vô cùng lạnh lẽo.

Phó Thời Lãm thản nhiên đối diện với ánh mắt anh ta, cảm xúc không dao động chút nào.

Hút xong hơi thuốc cuối cùng, anh mới kéo cửa kính lên, lái xe rời đi.

Sắc mặt Cố Chiêu rất u ám. Anh ta lấy di động ra bấm một dãy số: “Giúp tôi kiểm tra một cái biển số xe này.”

...

Giản Thù vừa đến cửa phòng trang điểm, Tần Khả Khả đã ồng à ồng ọ tới gần, nhìn cô đầy ý tứ sâu xa: “Thật không ngờ cô lại có quan hệ với Cố Chiêu, chẳng trách bình thường kiêu ngạo vậy.”

Giản Thù lạnh lùng liếc cô ta một cái.

Tần Khả Khả có chút sợ hãi, vô thức lùi lại một bước nhưng vẫn gân cổ lên mạnh mẽ nói cứng: “Ban nãy hai người lôi lôi kéo kéo ở cửa tôi đã nhìn thấy hết rồi.”

Nói xong, giọng điệu cô ta lại mang theo vẻ mỉa mai châm chọc: “Có điều, với kiểu người có thân có phận như Cố Chiêu, cùng lắm cũng chỉ chơi bời với cô thôi. Tôi khuyên cô đừng nên lún sâu quá, rồi lại động lòng thật.”

Giản Thù không để ý tới cô ta, đi thẳng vào phòng thay đồ.

Tần Khả Khả đứng ngoài tức đến thở không ra hơi: “Này, tôi đang nói chuyện với cô đấy, cô có nghe thấy không hả?”

Đáp lại cô ta chỉ là sự im lặng.

Tần Khả Khả khinh bỉ hừ một tiếng, xoay người bỏ đi, có gì ghê gớm đâu chứ!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Tần Khả Khả thực sự rất tò mò. Ngày trước Giản Thù chỉ là một diễn viên hạng mười tám chẳng đáng quan tâm, làm thế nào mà lại trèo lên được Cố Chiêu nhỉ?

Chẳng lẽ... Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Chính Cố Chiêu là người đã nhét cô ta vào đoàn phim? Anh ta chính là đại gia bao nuôi cô ta sao?

Chương 34

PHÓ THỜI LẶM THẢM NHIÊN ĐỐI DIỆN VỚI ÁNH MẮT ANH TA, CẢM XÚC KHÔNG DAO ĐỘNG CHÚT NÀO

Giản Thù không nói thêm gì nữa, cúi đầu bóc một chiếc bánh mì ra, lẳng lặng ăn.

Nửa tiếng sau, xe dừng lại ở cách đoàn làm phim hai trăm mét.

Phó Thời Lãm châm một điếu thuốc, tay trái thoải mái gác lên cửa kính, lạnh nhạt nói: “Em vào trước đi.”

Giản Thù gật đầu: “Vâng ạ.”

Cô còn chưa hoàn toàn tán đổ được anh, nếu đi vào cùng nhau nhất định sẽ khiến người ta đồn thổi, bàn ra tán vào, không có lợi cho kế hoạch tiếp theo của cô.

Giản Thù vừa đi tới cửa đã bị một bóng người chặn đường.

Cố Chiêu cau mày, nhìn cô chăm chăm: “Tiểu Thù, tối hôm qua em đã đi đâu thế?”

Cô lạnh nhạt nói: “Không liên quan tới anh.”

“Em đừng làm mình làm mẩy với anh nữa được không?” Trên mặt Cố Chiêu đầy vẻ mệt mỏi, hiển nhiên là cả một đêm hôm qua không hề ngủ chút nào. Anh ta chỉ vào chiếc xe việt dã màu đen vẫn còn đỗ ven đường cách đó không xa, giọng vừa lạnh lùng vừa nghiêm khắc hỏi: “Người đưa em tới là ai?”

Giản Thù mím môi: “Em đã nói không liên quan gì tới anh rồi!”

Cô vừa định bỏ đi đã bị anh nắm cổ tay kéo lại: “Em là một nữ diễn viên, nếu bị phóng viên chụp được cảnh em qua lại với mấy kẻ chẳng ra sao thì họ sẽ viết thành cái gì, tới lúc đó em nên trả lời như nào?”

Giản Thù châm chọc cười: “Ý anh là tất cả những người em quen đều chẳng ra gì cả, đúng không?”

Cố Chiêu khẽ day ấn đường, nói: “Tiểu Thù à, ý anh không phải như vậy, anh chỉ sợ em...giẫm lên vết xe đổ mà thôi.”

Khi anh về nước vào năm năm trước, cô như đã biến thành một người khác hoàn toàn vậy, suốt ngày giao du với toàn mấy loại cô hồn các đảng.

Hút thuốc, uống rượu, đánh nhau.

Anh đã mất rất nhiều công sức mới có thể kéo cô ra khỏi vùng bùn lầy ấy.

“Tối qua anh cũng nói ý anh không phải thế, nhưng cuối cùng có phải hay không chính anh là người rõ nhất. Cố Chiêu, anh có thấy mình như một vị chúa cứu thế không? Tất cả những gì anh nói, tất cả những gì anh làm đều là đúng, còn em, từ đầu tới cuối làm gì cũng sai, chỉ có thể nhờ anh cứu vớt mới có thể sống tiếp được đúng không?”

Cố Chiêu hơi bó tay, nói: “Em cứ nhất quyết phải nói chuyện với anh như thế này sao?”

“Rõ ràng là do anh khởi xướng trước còn gì?”

Giản Thù hất tay anh ta ra, sải bước đi thẳng vào trong.

Tới lúc bóng cô đi xa rồi, Cố Chiêu mới thu hồi tầm mắt. Nhìn về phía người đàn ông trên chiếc xe việt dã màu đen, đôi mắt anh hơi nheo lại, vô cùng lạnh lẽo.

Phó Thời Lãm thản nhiên đối diện với ánh mắt anh ta, cảm xúc không dao động chút nào.

Hút xong hơi thuốc cuối cùng, anh mới kéo cửa kính lên, lái xe rời đi.

Sắc mặt Cố Chiêu rất u ám. Anh ta lấy di động ra bấm một dãy số: “Giúp tôi kiểm tra một cái biển số xe này.”

...

Giản Thù vừa đến cửa phòng trang điểm, Tần Khả Khả đã ổng à ổng ẹo tới gần, nhìn cô đầy ý tứ sâu xa: “Thật không ngờ cô lại có quan hệ với Cố Chiêu, chẳng trách bình thường kiêu ngạo vậy.”

Giản Thù lạnh lùng liếc cô ta một cái.

Tần Khả Khả có chút sợ hãi, vô thức lùi lại một bước nhưng vẫn gân cổ lên mạnh mẽ nói cứng: “Ban nãy hai người lôi lôi kéo kéo ở cửa tôi đã nhìn thấy hết rồi.”

Nói xong, giọng điệu cô ta lại mang theo vẻ mỉa mai châm chọc: “Có điều, với kiểu người có thân có phận như Cố Chiêu, cùng lắm cũng chỉ chơi bời với cô thôi. Tôi khuyên cô đừng nên lún sâu quá, rồi lại động lòng thật.”

Giản Thù không để ý tới cô ta, đi thẳng vào phòng thay đồ.

Tần Khả Khả đứng ngoài tức đến thở không ra hơi: “Này, tôi đang nói chuyện với cô đấy, cô có nghe thấy không hả?”

Đáp lại cô ta chỉ là sự im lặng.

Tần Khả Khả khinh bỉ hừ một tiếng, xoay người bỏ đi, có gì ghê gớm đâu chứ!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Tần Khả Khả thực sự rất tò mò. Ngày trước Giản Thù chỉ là một diễn viên hạng mười tám chẳng đáng quan tâm, làm thế nào mà lại trèo lên được Cố Chiêu nhỉ?

Chẳng lẽ... Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Chính Cố Chiêu là người đã nhét cô ta vào đoàn phim? Anh ta chính là đại gia bao nuôi cô ta sao?

Chương 34

PHÓ THỜI LẦM THẢM NHIÊN ĐỐI DIỆN VỚI ÁNH MẮT ANH TA, CẢM XÚC KHÔNG DAO ĐỘNG CHÚT NÀO

Giản Thù không nói thêm gì nữa, cúi đầu bóc một chiếc bánh mì ra, lẳng lặng ăn.

Nửa tiếng sau, xe dừng lại ở cách đoàn làm phim hai trăm mét.

Phó Thời Lắm châm một điếu thuốc, tay trái thoải mái gác lên cửa kính, lạnh nhạt nói: “Em vào trước đi.”

Giản Thù gật đầu: “Vâng ạ.”

Cô còn chưa hoàn toàn tán đổ được anh, nếu đi vào cùng nhau nhất định sẽ khiến người ta đồn thổi, bàn ra tán vào, không có lợi cho kế hoạch tiếp theo của cô.

Giản Thù vừa đi tới cửa đã bị một bóng người chặn đường.

Cố Chiêu cau mày, nhìn cô chăm chăm: “Tiểu Thù, tối hôm qua em đã đi đâu thế?”

Cô lạnh nhạt nói: “Không liên quan tới anh.”

“Em đừng làm mình làm mẩy với anh nữa được không?” Trên mặt Cố Chiêu đầy vẻ mệt mỏi, hiển nhiên là cả một đêm hôm qua không hề ngủ chút nào. Anh ta chỉ vào chiếc xe việt dã màu đen vẫn còn đỗ ven đường cách đó không xa, giọng vừa lạnh lùng vừa nghiêm khắc hỏi: “Người đưa em tới là ai?”

Giản Thù mím môi: “Em đã nói không liên quan gì tới anh rồi!”

Cô vừa định bỏ đi đã bị anh nắm cổ tay kéo lại: “Em là một nữ diễn viên, nếu bị phóng viên chụp được cảnh em qua lại với mấy kẻ chẳng ra sao thì họ sẽ viết thành cái gì, tới lúc đó em nên trả lời như nào?”

Giản Thù châm chọc cười: “Ý anh là tất cả những người em quen đều chẳng ra gì cả, đúng không?”

Cố Chiêu khẽ day ấn đường, nói: “Tiểu Thù à, ý anh không phải như vậy, anh chỉ sợ em...giẫm lên vết xe đổ mà thôi.”

Khi anh về nước vào năm năm trước, cô như đã biến thành một người khác hoàn toàn vậy, suốt ngày giao du với toàn mấy loại cô hồn các đảng.

Hút thuốc, uống rượu, đánh nhau.

Anh đã mất rất nhiều công sức mới có thể kéo cô ra khỏi vùng bùn lầy ấy.

“Tối qua anh cũng nói ý anh không phải thế, nhưng cuối cùng có phải hay không chính anh là người rõ nhất. Cố Chiêu, anh có

thấy mình như một vị chúa cứu thế không? Tất cả những gì anh nói, tất cả những gì anh làm đều là đúng, còn em, từ đầu tới cuối làm gì cũng sai, chỉ có thể nhờ anh cứu vớt mới có thể sống tiếp được đúng không?”

Cố Chiêu hơi bó tay, nói: “Em cứ nhất quyết phải nói chuyện với anh như thế này sao?”

“Rõ ràng là do anh khởi xướng trước còn gì?”

Giản Thù hất tay anh ta ra, sải bước đi thẳng vào trong.

Tới lúc bóng cô đi xa rồi, Cố Chiêu mới thu hồi tầm mắt. Nhìn về phía người đàn ông trên chiếc xe việt dã màu đen, đôi mắt anh hơi nheo lại, vô cùng lạnh lẽo.

Phó Thời Lãm thản nhiên đối diện với ánh mắt anh ta, cảm xúc không dao động chút nào.

Hút xong hơi thuốc cuối cùng, anh mới kéo cửa kính lên, lái xe rời đi.

Sắc mặt Cố Chiêu rất u ám. Anh ta lấy di động ra bấm một dãy số: “Giúp tôi kiểm tra một cái biển số xe này.”

...

Giản Thù vừa đến cửa phòng trang điểm, Tần Khả Khả đã ổng à ổng ẹo tới gần, nhìn cô đầy ý tứ sâu xa: “Thật không ngờ cô lại có quan hệ với Cố Chiêu, chẳng trách bình thường kiêu ngạo vậy.”

Giản Thù lạnh lùng liếc cô ta một cái.

Tần Khả Khả có chút sợ hãi, vô thức lùi lại một bước nhưng vẫn gân cổ lên mạnh mẽ nói cứng: “Ban nãy hai người lôi lôi kéo kéo ở cửa tôi đã nhìn thấy hết rồi.”

Nói xong, giọng điệu cô ta lại mang theo vẻ mỉa mai châm chọc: “Có điều, với kiểu người có thân có phận như Cố Chiêu, cùng lắm cũng chỉ chơi bời với cô thôi. Tôi khuyên cô đừng nên lún sâu quá, rồi lại động lòng thật.”

Giản Thù không để ý tới cô ta, đi thẳng vào phòng thay đồ.

Tần Khả Khả đứng ngoài tức đến thở không ra hơi: “Này, tôi đang nói chuyện với cô đấy, cô có nghe thấy không hả?”

Đáp lại cô ta chỉ là sự im lặng.

Tần Khả Khả khinh bỉ hừ một tiếng, xoay người bỏ đi, có gì ghê gớm đâu chứ!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Tần Khả Khả thực sự rất tò mò. Ngày trước Giả Thủ chỉ là một diễn viên hạng mười tám chẳng đáng quan tâm, làm thế nào mà lại trèo lên được Cố Chiêu nhỉ?

Chẳng lẽ... Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Chính Cố Chiêu là người đã nhét cô ta vào đoàn phim? Anh ta chính là đại gia bao nuôi cô ta sao?

Chương 35: - Chương 35

Chương 35

CỨ NHƯ ĂN PHẢI THUỐC NỔ ẤY, CHẴNG BIẾT LÀ AI TRÊU CHỌC GÌ ANH NỮA

Thay đồ xong đi ra, Giản Thù ngẩn người đứng trước gương một lúc lâu, không lần nào cô nói chuyện cùng Cố Chiêu mà không cãi cọ cả.

Thậm chí, cô càng ngày càng không thể phân rõ được, rốt cuộc là cô thay đổi hay Cố Chiêu thay đổi.

Trận tuyết lớn mười năm về trước, vụ bắt cóc ngày đó, vụ tai nạn ngày đó, đã thay đổi tất cả.

Khi Giản Thù đến chỗ quay phim, vừa khéo nhìn thấy Phó Thời Lãm đỗ xe xong quay lại. Cô mỉm cười nói: “Buổi tối anh có thời gian không? Cùng đi ăn cơm nhé?”

“Không rảnh.” Phó Thời Lãm bỏ lại hai từ không chút cảm xúc, sau đó sải bước đi lướt qua cô, tầm mắt không hề dừng lại dù chỉ một chút. Giống như đang đối xử với một người xa lạ vậy, vô cùng lạnh nhạt.

Giản Thù ngấn người.

Ban này không phải vẫn bình thường ư, sao vừa mới quay người không gặp có vài phút mà anh ấy đã khôi phục lại dáng vẻ xa cách khó gần thế rồi.

Cứ như ăn phải thuốc nổ ấy, chẳng biết là ai trêu chọc gì anh nữa.

Giản Thù liếm môi, chậm rãi đi theo anh.

Mấy ngày nữa sẽ có một cảnh hành động yêu cầu cô phải cầm súng đối đầu với tội phạm. Đối với cảnh này, đạo diễn đã sắp đặt nội dung công việc chủ yếu của cô mấy hôm nay là đi theo Phó Thời Lãm học bắn súng. Nhất định phải học sao cho tư thế và động tác đạt tiêu chuẩn.

Vì chuyện ban này, Giản Thù không muốn để ý tới anh, ngồi một mình cầm khẩu súng đạo cụ nghịch ngợm.

Cô lần mò lung tung một lúc, bên tai chợt vang lên một giọng nam lạnh lùng dễ nghe: “Tay phải cầm súng, đừng cầm quá chặt cũng đừng quá lỏng, thoải mái cầm vào báng súng, cánh tay song song với bả vai.”

Giản Thù hơi thả lỏng khẩu súng đang nắm chặt trong tay. Mới giờ lên chưa được bao lâu, cô đã cảm thấy cánh tay mỏi nhừ rồi.

Cô vừa định đặt xuống, một bàn tay đã vòng từ phía sau lên, giữ vững cánh tay phải của cô.

Hơi thở mang đậm hormone nam tính ập tới, Giản Thù thoáng sửng sốt, không kịp phản ứng.

Cơ thể mạnh mẽ nóng ấm của anh dán sát phía sau lưng, bàn tay to với khớp xương rõ ràng bao trọn bàn tay cô, nét mặt thản nhiên không chút cảm xúc điều chỉnh lại động tác. Hơi thở ấm nóng phả vào bên tai cô, giọng nói trầm khàn đầy gợi cảm: “Tách hai chân ra.”

Mặt Giản Thù tự dừng lại đỏ bừng lên một cách vô cớ. Câu này nghe cứ như có nghĩa khác vậy...

Cô còn chưa kịp bình tĩnh lại, Phó Thời Lãm đã nói tiếp: “Rộng bằng vai.”

Giản Thù cạn lời, dịch chuyển hai chân cho rộng bằng vai. Nhưng thực ra hiện giờ tâm tư của cô đã sớm không còn nằm ở chuyện luyện súng nữa rồi.

Phó Thời Lắm thực sự đang đứng quá gần cô. Gần đến mức, cô có thể cảm nhận được từng hơi thở đều đặn và bình thản của anh.

Dường như Phó Thời Lắm không hề nhận ra tư thế lúc này của hai người khiến người khác phải suy nghĩ xa xôi tới mức nào, anh vẫn nhẹ giọng hướng dẫn: “Mắt nhìn thẳng về phía trước, phải giữ sức ổn định. Tuy đây chỉ là súng đạo cụ nhưng trọng lượng không kém súng thật là mấy, không cẩn thận sẽ bị thương.”

Giọng Giản Thù đầy vẻ biếng nhác, cố tình mập mờ nói: “Đội trưởng Phó, súng của anh chạm vào em rồi.”

Vẫn là một câu nói có nghĩa khác, chẳng qua lần này người nói là cô thôi. Giản Thù không tin đến vậy rồi mà trong lòng anh còn có thể bình thản như nước, dạy cô nên cầm súng thế nào nữa.

“Tôi không mang súng.”

Giản Thù sưng sốt không thốt nên lời. Anh không mang súng, thế thì thứ vừa rồi chạm vào cô là cái gì, đừng nói nó thật sự là...

Tình huống bỗng trở nên vô cùng bối rối và khó xử.

Đẩy anh ra thì cô không cam lòng, vất vả lắm mới có cơ hội đến gần anh như vậy, nhưng không đẩy ra... lẽ nào cứ để anh chạm vào như thế sao? w๑ebtruy๑enonlin๑ez

Nếu chỉ có hai người bọn họ thì cô sẽ không để tâm, nhưng giờ đang có biết bao nhiêu người của đoàn phim đứng nhìn, cô không định phát sóng trực tiếp tại hiện trường đâu.

Trong lúc nội tâm của Giản Thù đang đấu tranh do dự, thứ gì đó chạm vào người cô chẳng biết đã biến mất từ bao giờ.

Sắc mặt Phó Thời Lãm vẫn lạnh lùng không chút dao động, giọng nói vang lên bên tai cô: “Nhớ kỹ động tác này, giữ nguyên tư thế một tiếng.”

Chương 35

CỨ NHƯ ĂN PHẢI THUỐC NỔ ẤY, CHẴNG BIẾT LÀ AI TRÊU CHỌC GÌ ANH NỮA

Thay đồ xong đi ra, Giản Thù ngẩn người đứng trước gương một lúc lâu, không lần nào cô nói chuyện cùng Cố Chiêu mà không cãi cọ cả.

Thậm chí, cô càng ngày càng không thể phân rõ được, rốt cuộc là cô thay đổi hay Cố Chiêu thay đổi.

Trận tuyết lớn mười năm về trước, vụ bắt cóc ngày đó, vụ tai nạn ngày đó, đã thay đổi tất cả.

Khi Giản Thù đến chỗ quay phim, vừa khéo nhìn thấy Phó Thời Lãm đỗ xe xong quay lại. Cô mỉm cười nói: “Buổi tối anh có thời gian không? Cùng đi ăn cơm nhé?”

“Không rảnh.” Phó Thời Lãm bỏ lại hai từ không chút cảm xúc, sau đó sải bước đi lướt qua cô, tầm mắt không hề dừng lại dù chỉ một chút. Giống như đang đối xử với một người xa lạ vậy, vô cùng lạnh nhạt.

Giản Thù ngẩn người.

Ban này không phải vẫn bình thường ư, sao vừa mới quay người không gặp có vài phút mà anh ấy đã khôi phục lại dáng vẻ xa cách khó gần thế rồi.

Cứ như ăn phải thuốc nổ ấy, chẳng biết là ai trêu chọc gì anh nữa.

Giản Thù liếm môi, chậm rãi đi theo anh.

Mấy ngày nữa sẽ có một cảnh hành động yêu cầu cô phải cầm súng đối đầu với tội phạm. Đối với cảnh này, đạo diễn đã sắp đặt nội dung công việc chủ yếu của cô mấy hôm nay là đi theo Phó Thời Lãm học bắn súng. Nhất định phải học sao cho tư thế và động tác đạt tiêu chuẩn.

Vì chuyện ban nãy, Giản Thù không muốn để ý tới anh, ngồi một mình cầm khẩu súng đạo cụ nghịch ngợm.

Cô lẩn mò lung tung một lúc, bên tai chợt vang lên một giọng nam lạnh lùng dễ nghe: “Tay phải cầm súng, đừng cầm quá chặt cũng đừng quá lỏng, thoải mái cầm vào báng súng, cánh tay song song với bả vai.”

Giản Thù hơi thả lỏng khẩu súng đang nắm chặt trong tay. Mới giờ lên chưa được bao lâu, cô đã cảm thấy cánh tay mỏi nhừ rồi.

Cô vừa định đặt xuống, một bàn tay đã vòng từ phía sau lên, giữ

vững cánh tay phải của cô.

Hơi thở mang đậm hormone nam tính ập tới, Giản Thù thoáng sửng sốt, không kịp phản ứng.

Cơ thể mạnh mẽ nóng ấm của anh dán sát phía sau lưng, bàn tay to với khớp xương rõ ràng bao trọn bàn tay cô, nét mặt thản nhiên không chút cảm xúc điều chỉnh lại động tác. Hơi thở ấm nóng phả vào bên tai cô, giọng nói trầm khàn đầy gợi cảm: “Tách hai chân ra.”

Mặt Giản Thù tự dừng lại đổ bồng lên một cách vô cơ. Câu này nghe cứ như có nghĩa khác vậy...

Cô còn chưa kịp bình tĩnh lại, Phó Thời Lãm đã nói tiếp: “Rộng bằng vai.”

Giản Thù cạn lời, dịch chuyển hai chân cho rộng bằng vai. Nhưng thực ra hiện giờ tâm tư của cô đã sớm không còn nằm ở chuyện luyện súng nữa rồi.

Phó Thời Lãm thực sự đang đứng quá gần cô. Gần đến mức, cô có thể cảm nhận được từng hơi thở đều đặn và bình thản của anh.

Dường như Phó Thời Lãm không hề nhận ra tư thế lúc này của hai người khiến người khác phải suy nghĩ xa xôi tới mức nào, anh vẫn nhẹ giọng hướng dẫn: “Mắt nhìn thẳng về phía trước, phải giữ sức ổn định. Tuy đây chỉ là súng đạo cụ nhưng trọng lượng không kém súng thật là mấy, không cẩn thận sẽ bị thương.”

Giọng Giản Thù đầy vẻ biếng nhác, cố tình mập mờ nói: “Đội trưởng Phó, súng của anh chạm vào em rồi.”

Vẫn là một câu nói có nghĩa khác, chẳng qua lần này người nói là cô thôi. Giản Thù không tin đến vậy rồi mà trong lòng anh còn có thể bình thản như nước, dạy cô nên cầm súng thế nào nữa.

“Tôi không mang súng.”

Giản Thù sững sốt không thốt nên lời. Anh không mang súng, thế thì thứ vừa rồi chạm vào cô là cái gì, đừng nói nó thật sự là...

Tình huống bỗng trở nên vô cùng bối rối và khó xử.

Đẩy anh ra thì cô không cam lòng, vất vả lắm mới có cơ hội đến gần anh như vậy, nhưng không đẩy ra... lẽ nào cứ để anh chạm vào như thế sao? w๑ebtruy๑enonlin๑ez

Nếu chỉ có hai người bọn họ thì cô sẽ không để tâm, nhưng giờ đang có biết bao nhiêu người của đoàn phim đứng nhìn, cô không định phát sóng trực tiếp tại hiện trường đâu.

Trong lúc nội tâm của Giản Thù đang đấu tranh do dự, thứ gì đó chạm vào người cô chẳng biết đã biến mất từ bao giờ.

Sắc mặt Phó Thời Lãm vẫn lạnh lùng không chút dao động, giọng nói vang lên bên tai cô: “Nhớ kỷ động tác này, giữ nguyên tư thế một tiếng.”

Chương 35

CỨ NHƯ ĂN PHẢI THUỐC NỔ ẤY, CHẴNG BIẾT LÀ AI TRÊU CHỌC GÌ ANH NỮA

Thay đồ xong đi ra, Giản Thù ngăn người đứng trước gương một lúc lâu, không lần nào cô nói chuyện cùng Cố Chiêu mà không cãi cọ cả.

Thậm chí, cô càng ngày càng không thể phân rõ được, rốt cuộc là cô thay đổi hay Cố Chiêu thay đổi.

Trận tuyết lớn mười năm về trước, vụ bắt cóc ngày đó, vụ tai nạn ngày đó, đã thay đổi tất cả.

Khi Giản Thù đến chỗ quay phim, vừa khéo nhìn thấy Phó Thời Lầm đỗ xe xong quay lại. Cô mỉm cười nói: “Buổi tối anh có thời gian không? Cùng đi ăn cơm nhé?”

“Không rảnh.” Phó Thời Lầm bỏ lại hai từ không chút cảm xúc, sau đó sải bước đi lướt qua cô, tầm mắt không hề dừng lại dù chỉ một chút. Giống như đang đối xử với một người xa lạ vậy, vô cùng lạnh nhạt.

Giản Thù ngẩn người.

Ban này không phải vẫn bình thường ư, sao vừa mới quay người không gặp có vài phút mà anh ấy đã khôi phục lại dáng vẻ xa cách khó gần thế rồi.

Cứ như ăn phải thuốc nổ ấy, chẳng biết là ai trêu chọc gì anh nữa.

Giản Thù liếm môi, chậm rãi đi theo anh.

Mấy ngày nữa sẽ có một cảnh hành động yêu cầu cô phải cầm súng đối đầu với tội phạm. Đối với cảnh này, đạo diễn đã sắp đặt nội dung công việc chủ yếu của cô mấy hôm nay là đi theo Phó Thời Lãm học bắn súng. Nhất định phải học sao cho tư thế và động tác đạt tiêu chuẩn.

Vì chuyện ban nãy, Giản Thù không muốn để ý tới anh, ngồi một mình cầm khẩu súng đạo cụ nghịch ngợm.

Cô lần mò lung tung một lúc, bên tai chợt vang lên một giọng nam lạnh lùng dễ nghe: “Tay phải cầm súng, đừng cầm quá chặt cũng đừng quá lỏng, thoải mái cầm vào báng súng, cánh tay song song với bả vai.”

Giản Thù hơi thả lỏng khẩu súng đang nắm chặt trong tay. Mới giờ lên chưa được bao lâu, cô đã cảm thấy cánh tay mỏi nhừ rồi.

Cô vừa định đặt xuống, một bàn tay đã vòng từ phía sau lên, giữ vững cánh tay phải của cô.

Hơi thở mang đậm hormone nam tính ập tới, Giản Thù thoáng sửng sốt, không kịp phản ứng.

Cơ thể mạnh mẽ nóng ấm của anh dán sát phía sau lưng, bàn tay to với khớp xương rõ ràng bao trọn bàn tay cô, nét mặt thản nhiên không chút cảm xúc điều chỉnh lại động tác. Hơi thở ấm nóng phả vào bên tai cô, giọng nói trầm khàn đầy gợi cảm: “Tách hai chân ra.”

Mặt Giản Thù tự dừng lại đờ bưng lên một cách vô cơ. Câu này nghe cứ như có nghĩa khác vậy...

Cô còn chưa kịp bình tĩnh lại, Phó Thời Lãm đã nói tiếp: “Rộng bằng vai.”

Giản Thù cạn lời, dịch chuyển hai chân cho rộng bằng vai. Nhưng thực ra hiện giờ tâm tư của cô đã sớm không còn nằm ở chuyện luyện súng nữa rồi.

Phó Thời Lãm thực sự đang đứng quá gần cô. Gần đến mức, cô có thể cảm nhận được từng hơi thở đều đặn và bình thản của anh.

Dường như Phó Thời Lãm không hề nhận ra tư thế lúc này của hai người khiến người khác phải suy nghĩ xa xôi tới mức nào, anh vẫn nhẹ giọng hướng dẫn: “Mắt nhìn thẳng về phía trước, phải giữ sức ổn định. Tuy đây chỉ là súng đạo cụ nhưng trọng lượng không kém súng thật là mấy, không cẩn thận sẽ bị thương.”

Giọng Giản Thù đầy vẻ biếng nhác, cố tình mập mờ nói: “Đội trưởng Phó, súng của anh chạm vào em rồi.”

Vẫn là một câu nói có nghĩa khác, chẳng qua lần này người nói là cô thôi. Giản Thù không tin đến vậy rồi mà trong lòng anh còn có thể bình thản như nước, dạy cô nên cầm súng thế nào nữa.

“Tôi không mang súng.”

Giản Thù sửng sốt không thốt nên lời. Anh không mang súng, thế thì thứ vừa rồi chạm vào cô là cái gì, đừng nói nó thật sự là...

Tình huống bỗng trở nên vô cùng bối rối và khó xử.

Đẩy anh ra thì cô không cam lòng, vất vả lắm mới có cơ hội đến gần anh như vậy, nhưng không đẩy ra... lẽ nào cứ để anh chạm vào như thế sao? w๑ebtruy๑enonlin๑ez

Nếu chỉ có hai người bọn họ thì cô sẽ không để tâm, nhưng giờ đang có biết bao nhiêu người của đoàn phim đứng nhìn, cô

không định phát sóng trực tiếp tại hiện trường đâu.

Trong lúc nội tâm của Giản Thù đang đấu tranh do dự, thứ gì đó chạm vào người cô chẳng biết đã biến mất từ bao giờ.

Sắc mặt Phó Thời Lãm vẫn lạnh lùng không chút dao động, giọng nói vang lên bên tai cô: “Nhớ kỹ động tác này, giữ nguyên tư thế một tiếng.”

Chương 35

CỨ NHƯ ĂN PHẢI THUỐC NỔ ẤY, CHẴNG BIẾT LÀ AI TRÊU CHỌC GÌ ANH NỮA

Thay đồ xong đi ra, Giản Thù ngăn người đứng trước gương một lúc lâu, không lần nào cô nói chuyện cùng Cố Chiêu mà không cãi cọ cả.

Thậm chí, cô càng ngày càng không thể phân rõ được, rốt cuộc là cô thay đổi hay Cố Chiêu thay đổi.

Trận tuyết lớn mười năm về trước, vụ bắt cóc ngày đó, vụ tai nạn ngày đó, đã thay đổi tất cả.

Khi Giản Thù đến chỗ quay phim, vừa khéo nhìn thấy Phó Thời Lãm đỗ xe xong quay lại. Cô mỉm cười nói: “Buổi tối anh có thời

gian không? Cùng đi ăn cơm nhé?”

“Không rảnh.” Phó Thời Lãm bỏ lại hai từ không chút cảm xúc, sau đó sải bước đi lướt qua cô, tầm mắt không hề dừng lại dù chỉ một chút. Giống như đang đối xử với một người xa lạ vậy, vô cùng lạnh nhạt.

Giản Thù ngẩn người.

Ban này không phải vẫn bình thường ư, sao vừa mới quay người không gặp có vài phút mà anh ấy đã khôi phục lại dáng vẻ xa cách khó gần thế rồi.

Cứ như ăn phải thuốc nổ ấy, chẳng biết là ai trêu chọc gì anh nữa.

Giản Thù liếm môi, chậm rãi đi theo anh.

Mấy ngày nữa sẽ có một cảnh hành động yêu cầu cô phải cầm súng đối đầu với tội phạm. Đối với cảnh này, đạo diễn đã sắp đặt nội dung công việc chủ yếu của cô mấy hôm nay là đi theo Phó Thời Lãm học bắn súng. Nhất định phải học sao cho tư thế và động tác đạt tiêu chuẩn.

Vì chuyện ban nãy, Giản Thù không muốn để ý tới anh, ngồi một mình cầm khẩu súng đạo cụ nghịch ngợm.

Cô lần mò lung tung một lúc, bên tai chợt vang lên một giọng nam lạnh lùng dễ nghe: “Tay phải cầm súng, đừng cầm quá chặt cũng đừng quá lỏng, thoải mái cầm vào báng súng, cánh tay song song với bả vai.”

Giản Thù hơi thả lỏng khẩu súng đang nắm chặt trong tay. Mới giờ lên chưa được bao lâu, cô đã cảm thấy cánh tay mỏi nhừ rồi.

Cô vừa định đặt xuống, một bàn tay đã vòng từ phía sau lên, giữ vững cánh tay phải của cô.

Hơi thở mang đậm hormone nam tính ập tới, Giản Thù thoáng sửng sốt, không kịp phản ứng.

Cơ thể mạnh mẽ nóng ấm của anh dán sát phía sau lưng, bàn tay to với khớp xương rõ ràng bao trọn bàn tay cô, nét mặt thản nhiên không chút cảm xúc điều chỉnh lại động tác. Hơi thở ấm nóng phả vào bên tai cô, giọng nói trầm khàn đầy gợi cảm: “Tách hai chân ra.”

Mặt Giản Thù tự dưng lại đỏ bừng lên một cách vô cớ. Câu này

nghe cứ như có nghĩa khác vậy...

Cô còn chưa kịp bình tĩnh lại, Phó Thời Lãm đã nói tiếp: “Rộng bằng vai.”

Giản Thù cạn lời, dịch chuyển hai chân cho rộng bằng vai. Nhưng thực ra hiện giờ tâm tư của cô đã sớm không còn nằm ở chuyện luyện súng nữa rồi.

Phó Thời Lãm thực sự đang đứng quá gần cô. Gần đến mức, cô có thể cảm nhận được từng hơi thở đều đặn và bình thản của anh.

Dường như Phó Thời Lãm không hề nhận ra tư thế lúc này của hai người khiến người khác phải suy nghĩ xa xôi tới mức nào, anh vẫn nhẹ giọng hướng dẫn: “Mắt nhìn thẳng về phía trước, phải giữ sức ổn định. Tuy đây chỉ là súng đạo cụ nhưng trọng lượng không kém súng thật là mấy, không cẩn thận sẽ bị thương.”

Giọng Giản Thù đầy vẻ biếng nhác, cố tình mập mờ nói: “Đội trưởng Phó, súng của anh chạm vào em rồi.”

Vẫn là một câu nói có nghĩa khác, chẳng qua lần này người nói

là cô thôi. Giản Thù không tin đến vậy rồi mà trong lòng anh còn có thể bình thản như nước, dạy cô nên cầm súng thế nào nữa.

“Tôi không mang súng.”

Giản Thù sống sót không thốt nên lời. Anh không mang súng, thế thì thứ vừa rồi chạm vào cô là cái gì, đừng nói nó thật sự là...

Tình huống bỗng trở nên vô cùng bối rối và khó xử.

Đẩy anh ra thì cô không cam lòng, vất vả lắm mới có cơ hội đến gần anh như vậy, nhưng không đẩy ra... lẽ nào cứ để anh chạm vào như thế sao? [webtruyenonlineez](#)

Nếu chỉ có hai người bọn họ thì cô sẽ không để tâm, nhưng giờ đang có biết bao nhiêu người của đoàn phim đứng nhìn, cô không định phát sóng trực tiếp tại hiện trường đâu.

Trong lúc nội tâm của Giản Thù đang đấu tranh do dự, thứ gì đó chạm vào người cô chẳng biết đã biến mất từ bao giờ.

Sắc mặt Phó Thời Lãm vẫn lạnh lùng không chút dao động, giọng nói vang lên bên tai cô: “Nhớ kỹ động tác này, giữ nguyên tư thế một tiếng.”

Chương 36: - Chương 36

Chương 36

CÔ TRỪNG MẮT NHÌN PHÓ THỜI LẦM MỘT CÁI, CÔ SẼ NHỚ KỶ MỐI THÙ NÀY!

Khóe môi Giản Thù giật giật, một tiếng ư?

Chuyện ban nãy càng nghĩ càng thấy có vấn đề. Cô vụt xoay người, lại nhìn thấy Mạnh Viễn đang cầm một khẩu súng đạo cụ trong tay, ánh mắt hơi hoang mang, nhìn trái ngó phải quan sát bọn họ.

Sao cậu ta cứ cảm thấy bầu không khí giữa hai người này có chút kỳ lạ nhỉ.

Giản Thù bó tay.

Cô bực bội, tò mò hỏi: “Anh đứng đây làm cái gì thế?”

Mạnh Viễn hoàn hồn đáp: “À, tôi thấy đội trưởng Phó đang dạy cô học bắn súng, tiện thể cũng lại đây nhìn xem thế nào ấy mà.”

Nhìn cây súng trên tay cậu ta, ánh mắt Giản Thù như muốn phun ra lửa: “Thế vừa rồi anh cầm súng làm gì với tôi đấy?”

“Hả? Tôi chỉ muốn thử xem cách lớp quần áo dày như vậy cô có thể cảm nhận được không thôi mà. Đầu tiên phải cảm giác được súng thì mới sử dụng nó thành thạo được chứ. Nhưng mà sao cô với đội trưởng Phó nói chuyện cứ có chút...”

Phó Thời Lầm vung chân đá cậu ta một cái: “Đi sang bên kia.”

Mạnh Viễn cào tóc. Cậu thật sự cảm thấy hai người này có gì đó mà... Chẳng lẽ tối qua Giản Thù đã ‘hạ gục’ được đội trưởng Phó rồi sao?

Đúng lúc này, Tần Khả Khả đi tới, cất giọng nũng nịu nói: “Đội trưởng Phó ơi, người ta cũng muốn học bắn súng, anh dạy cả người ta nữa được không?”

Mạnh Viễn nói: “Tôi nhớ là cô có cảnh quay nào dùng đến súng đâu.”

“Thì người ta tò mò thôi mà. Em luôn cảm thấy làm cảnh sát rất lợi hại, lúc cầm súng cũng rất đẹp trai, nên cũng muốn được thử xem cảm giác cầm súng nó như thế nào.”

Trong lúc nói chuyện, cô ta vẫn luôn nhìn Phó Thời Lãm, mắt chớp chớp sáng sủa đưa tình.

Giản Thù đứng bên cạnh nhìn mà toàn thân nổi hết cả da gà, chặc chặc hai tiếng.

Phó Thời Lãm nâng cánh tay vô thức hạ xuống của cô trở về độ cao ban đầu, giọng vừa lạnh nhạt vừa nghiêm túc nói: “Quay người lại, một tiếng đồng hồ.”

Giản Thù tức điên.

Cô trừng mắt nhìn Phó Thời Lãm một cái, cô sẽ nhớ kỹ mối thù này!

Giản Thù vừa mới quay người, Tần Khả Khả liền đặc ý lên tiếng, giọng điệu nhão hơn cả vừa rồi: “Đội trưởng Phó ơi, chúng ta sang bên kia đi, bên kia ít người...”

Phó Thời Lắm quét mắt liếc nhìn Mạnh Viễn đang đứng hóng hớt bên cạnh: “Đi theo đi.”

Mặt Mạnh Viễn đầy vẻ bối rối hỏi: “Em á?”

Sắc mặt Tần Khả Khả hơi mất tự nhiên: “Đội trưởng Phó, em...”

“Không phải cô muốn học cầm súng sao, để cậu ta dạy cô.”

Lời Phó Thời Lắm chính là mệnh lệnh, đương nhiên Mạnh Viễn không thể nào từ chối được. Vả lại, cậu còn phải trợ giúp Giải Thù nữa cơ mà, nên lập tức nói ngay: “Đi thôi, chúng ta sang bên kia đi, bên kia ít người, có thể yên tâm mà học, tôi bảo đảm sẽ dạy cô đến giỏi thì thôi.”

Tần Khả Khả nhăn nhó khó chịu, không muốn đi lắm. Cô ta còn đang định nói thêm gì thì Phó Thời Lắm đã xoay người bỏ đi rồi.

Mạnh Viễn nhin cười nói: “Cô Tần, đi thôi.”

Tần Khả Khả cắn môi, lời là do tự cô ta nói ra, nếu bây giờ cô ta đổi ý thì khác gì tự vả vào mặt mình. Vì thế, cô ta đành cam chịu

đi sang một bên với Mạnh Viễn.

Giản Thù mới đứng chưa được năm phút đã cảm thấy toàn thân run rẩy, cánh tay đang giơ súng như không còn là của mình nữa.

Gió lạnh thấu xương thổi qua mà lưng cô vẫn thấm ướt đầm mồ hôi.

Thật không biết làm thế nào để qua nổi một tiếng đồng hồ này bây giờ.

Thể trạng của cô thật sự không tốt, từ bé đã không thích vận động. Trước kia ở trường cứ đến tiết thể dục, mười lần thì chín lần là cô xin nghỉ, còn lại một lần có thể trốn nhất định sẽ trốn, không trốn được thì cắn răng chạy cho xong, nhưng cũng như mất nửa cái mạng rồi. Nguồn : webtruyenonlinez.com

Giản Thù lơ đãng nhìn cánh tay phải của mình càng lúc càng hạ thấp xuống mà bản thân lại không thể dùng được một chút sức lực nào để nâng lên lại.

Nhìn quanh không thấy bóng dáng Phó Thời Lãm đâu, cô định lén buông tay xuống nghỉ một lúc, ai ngờ vừa hạ xuống thì Phó Thời Lãm đã bước tới rồi.

Cô vội vàng giơ tay lên lại, nhưng do cánh tay đang quá mỏi, bị cô dùng sức đột ngột nên chuột rút cả cánh tay, đau đến co rút lại.

Chương 36

CÔ TRỪNG MẮT NHÌN PHÓ THỜI LẦM MỘT CÁI, CÔ SẼ NHỚ KỶ MỐI THÙ NÀY!

Khóe môi Giản Thù giật giật, một tiếng ư?

Chuyện ban nãy càng nghĩ càng thấy có vấn đề. Cô vụt xoay người, lại nhìn thấy Mạnh Viễn đang cầm một khẩu súng đạo cụ trong tay, ánh mắt hơi hoang mang, nhìn trái ngó phải quan sát bọn họ.

Sao cậu ta cứ cảm thấy bầu không khí giữa hai người này có chút kỳ lạ nhỉ.

Giản Thù bó tay.

Cô bực bội, tò mò hỏi: “Anh đứng đây làm cái gì thế?”

Mạnh Viễn hoàn hồn đáp: “À, tôi thấy đội trưởng Phó đang dạy cô học bắn súng, tiện thể cũng lại đây nhìn xem thế nào ấy mà.”

Nhìn cây súng trên tay cậu ta, ánh mắt Giản Thù như muốn phun ra lửa: “Thế vừa rồi anh cầm súng làm gì với tôi đấy?”

“Hả? Tôi chỉ muốn thử xem cách lớp quần áo dày như vậy cô có thể cảm nhận được không thôi mà. Đầu tiên phải cảm giác được súng thì mới sử dụng nó thành thạo được chứ. Nhưng mà sao cô với đội trưởng Phó nói chuyện cứ có chút...”

Phó Thời Lầm vung chân đá cậu ta một cái: “Đi sang bên kia.”

Mạnh Viễn cào tóc. Cậu thật sự cảm thấy hai người này có gì đó mà... Chẳng lẽ tối qua Giản Thù đã ‘hạ gục’ được đội trưởng Phó rồi sao?

Đúng lúc này, Tần Khả Khả đi tới, cất giọng nũng nịu nói: “Đội trưởng Phó ơi, người ta cũng muốn học bắn súng, anh dạy cả người ta nữa được không?”

Mạnh Viễn nói: “Tôi nhớ là cô có cảnh quay nào dùng đến súng

đâu.”

“Thì người ta tò mò thôi mà. Em luôn cảm thấy làm cảnh sát rất lợi hại, lúc cầm súng cũng rất đẹp trai, nên cũng muốn được thử xem cảm giác cầm súng nó như thế nào.”

Trong lúc nói chuyện, cô ta vẫn luôn nhìn Phó Thời Lãm, mắt chớp chớp sáng sủa đưa tình.

Giản Thù đứng bên cạnh nhìn mà toàn thân nổi hết cả da gà, chặc chặc hai tiếng.

Phó Thời Lãm nâng cánh tay vô thức hạ xuống của cô trở về độ cao ban đầu, giọng vừa lạnh nhạt vừa nghiêm túc nói: “Quay người lại, một tiếng đồng hồ.”

Giản Thù tức điên.

Cô trừng mắt nhìn Phó Thời Lãm một cái, cô sẽ nhớ kỹ mối thù này!

Giản Thù vừa mới quay người, Tần Khả Khả liền đặc ý lên tiếng,

giọng điệu nhão hơn cả vừa rồi: “Đội trưởng Phó ới, chúng ta sang bên kia đi, bên kia ít người...”

Phó Thời Lắm quét mắt liếc nhìn Mạnh Viễn đang đứng hóng hớt bên cạnh: “Đi theo đi.”

Mặt Mạnh Viễn đầy vẻ bối rối hỏi: “Em á?”

Sắc mặt Tần Khả Khả hơi mất tự nhiên: “Đội trưởng Phó, em...”

“Không phải cô muốn học cầm súng sao, để cậu ta dạy cô.”

Lời Phó Thời Lắm chính là mệnh lệnh, đương nhiên Mạnh Viễn không thể nào từ chối được. Vả lại, cậu còn phải trợ giúp Giải Thù nữa cơ mà, nên lập tức nói ngay: “Đi thôi, chúng ta sang bên kia đi, bên kia ít người, có thể yên tâm mà học, tôi bảo đảm sẽ dạy cô đến giỏi thì thôi.”

Tần Khả Khả nhăn nhó khó chịu, không muốn đi lắm. Cô ta còn đang định nói thêm gì thì Phó Thời Lắm đã xoay người bỏ đi rồi.

Mạnh Viễn nhin cười nói: “Cô Tần, đi thôi.”

Tần Khả Khả cắn môi, lời là do tự cô ta nói ra, nếu bây giờ cô ta đổi ý thì khác gì tự vả vào mặt mình. Vì thế, cô ta đành cam chịu đi sang một bên với Mạnh Viễn.

Giản Thù mới đứng chưa được năm phút đã cảm thấy toàn thân run rẩy, cánh tay đang giơ súng như không còn là của mình nữa.

Gió lạnh thấu xương thổi qua mà lưng cô vẫn thấm ướt đẫm mồ hôi.

Thật không biết làm thế nào để qua nổi một tiếng đồng hồ này bây giờ.

Thể trạng của cô thật sự không tốt, từ bé đã không thích vận động. Trước kia ở trường cứ đến tiết thể dục, mười lần thì chín lần là cô xin nghỉ, còn lại một lần có thể trốn nhất định sẽ trốn, không trốn được thì cắn răng chạy cho xong, nhưng cũng như mất nửa cái mạng rồi. Nguồn : webtruyenonlinez.com

Giản Thù trơ mắt nhìn cánh tay phải của mình càng lúc càng hạ thấp xuống mà bản thân lại không thể dùng được một chút sức lực nào để nâng lên lại.

Nhìn quanh không thấy bóng dáng Phó Thời Lãm đâu, cô định lén buông tay xuống nghỉ một lúc, ai ngờ vừa hạ xuống thì Phó Thời Lãm đã bước tới rồi.

Cô vội vàng giơ tay lên lại, nhưng do cánh tay đang quá mỏi, bị cô dùng sức đột ngột nên chuột rút cả cánh tay, đau đến co rút lại.

Chương 36

CÔ TRỪNG MẮT NHÌN PHÓ THỜI LẨM MỘT CÁI, CÔ SẼ NHỚ KỸ MỖI THÙ NÀY!

Khóe môi Giản Thù giật giật, một tiếng ư?

Chuyện ban nãy càng nghĩ càng thấy có vấn đề. Cô vụt xoay người, lại nhìn thấy Mạnh Viễn đang cầm một khẩu súng đạo cụ trong tay, ánh mắt hơi hoang mang, nhìn trái ngó phải quan sát bọn họ.

Sao cậu ta cứ cảm thấy bầu không khí giữa hai người này có chút kỳ lạ nhỉ.

Giản Thù bó tay.

Cô bực bội, tò mò hỏi: “Anh đứng đây làm cái gì thế?”

Mạnh Viễn hoàn hồn đáp: “À, tôi thấy đội trưởng Phó đang dạy cô học bắn súng, tiện thể cũng lại đây nhìn xem thế nào ấy mà.”

Nhìn cây súng trên tay cậu ta, ánh mắt Giản Thù như muốn phun ra lửa: “Thế vừa rồi anh cầm súng làm gì với tôi đấy?”

“Hả? Tôi chỉ muốn thử xem cách lớp quần áo dày như vậy cô có thể cảm nhận được không thôi mà. Đầu tiên phải cảm giác được súng thì mới sử dụng nó thành thạo được chứ. Nhưng mà sao cô với đội trưởng Phó nói chuyện cứ có chút...”

Phó Thời Lầm vung chân đá cậu ta một cái: “Đi sang bên kia.”

Mạnh Viễn cào tóc. Cậu thật sự cảm thấy hai người này có gì đó mà... Chẳng lẽ tối qua Giản Thù đã ‘hạ gục’ được đội trưởng Phó rồi sao?

Đúng lúc này, Tần Khả Khả đi tới, cất giọng nũng nịu nói: “Đội trưởng Phó ơi, người ta cũng muốn học bắn súng, anh dạy cả người ta nữa được không?”

Mạnh Viễn nói: “Tôi nhớ là cô có cảnh quay nào dùng đến súng đâu.”

“Thì người ta tò mò thôi mà. Em luôn cảm thấy làm cảnh sát rất lợi hại, lúc cầm súng cũng rất đẹp trai, nên cũng muốn được thử xem cảm giác cầm súng nó như thế nào.”

Trong lúc nói chuyện, cô ta vẫn luôn nhìn Phó Thời Lãm, mắt chớp chớp sáng sủa đưa tình.

Giản Thù đứng bên cạnh nhìn mà toàn thân nổi hết cả da gà, chặc chặc hai tiếng.

Phó Thời Lãm nâng cánh tay vô thức hạ xuống của cô trở về độ cao ban đầu, giọng vừa lạnh nhạt vừa nghiêm túc nói: “Quay người lại, một tiếng đồng hồ.”

Giản Thù tức điên.

Cô trừng mắt nhìn Phó Thời Lãm một cái, cô sẽ nhớ kỹ mối thù này!

Giản Thù vừa mới quay người, Tần Khả Khả liền đặc ý lên tiếng, giọng điệu nhão hơn cả vừa rồi: “Đội trưởng Phó ới, chúng ta sang bên kia đi, bên kia ít người...”

Phó Thời Lãm quét mắt liếc nhìn Mạnh Viễn đang đứng hóng hớt bên cạnh: “Đi theo đi.”

Mặt Mạnh Viễn đầy vẻ bối rối hỏi: “Em á?”

Sắc mặt Tần Khả Khả hơi mất tự nhiên: “Đội trưởng Phó, em...”

“Không phải cô muốn học cầm súng sao, để cậu ta dạy cô.”

Lời Phó Thời Lãm chính là mệnh lệnh, đương nhiên Mạnh Viễn không thể nào từ chối được. Vả lại, cậu còn phải trợ giúp Giản Thù nữa cơ mà, nên lập tức nói ngay: “Đi thôi, chúng ta sang bên kia đi, bên kia ít người, có thể yên tâm mà học, tôi bảo đảm sẽ dạy cô đến giỏi thì thôi.”

Tần Khả Khả nhăn nhó khó chịu, không muốn đi lắm. Cô ta còn đang định nói thêm gì thì Phó Thời Lãm đã xoay người bỏ đi rồi.

Mạnh Viễn nhin cười nói: “Cô Tần, đi thôi.”

Tần Khả Khả cắn môi, lời là do tự cô ta nói ra, nếu bây giờ cô ta đổi ý thì khác gì tự vả vào mặt mình. Vì thế, cô ta đành cam chịu đi sang một bên với Mạnh Viễn.

Giản Thù mới đứng chưa được năm phút đã cảm thấy toàn thân run rẩy, cánh tay đang giơ súng như không còn là của mình nữa.

Gió lạnh thấu xương thổi qua mà lưng cô vẫn thấm ướt đầm mồ hôi.

Thật không biết làm thế nào để qua nổi một tiếng đồng hồ này bây giờ.

Thể trạng của cô thật sự không tốt, từ bé đã không thích vận động. Trước kia ở trường cứ đến tiết thể dục, mười lần thì chín lần là cô xin nghỉ, còn lại một lần có thể trốn nhất định sẽ trốn, không trốn được thì cắn răng chạy cho xong, nhưng cũng như mất nửa cái mạng rồi. Nguồn : webtruyenonlinez.com

Giản Thù tro mắt nhìn cánh tay phải của mình càng lúc càng hạ thấp xuống mà bản thân lại không thể dùng được một chút sức lực nào để nâng lên lại.

Nhìn quanh không thấy bóng dáng Phó Thời Lãm đâu, cô định lén buông tay xuống nghỉ một lúc, ai ngờ vừa hạ xuống thì Phó Thời Lãm đã bước tới rồi.

Cô vội vàng giơ tay lên lại, nhưng do cánh tay đang quá mỏi, bị cô dùng sức đột ngột nên chuột rút cả cánh tay, đau đến co rút lại.

Chương 36

CÔ TRỪNG MẮT NHÌN PHÓ THỜI LẨM MỘT CÁI, CÔ SẼ NHỚ KỶ MỐI THÙ NÀY!

Khóe môi Giản Thù giật giật, một tiếng ư?

Chuyện ban nãy càng nghĩ càng thấy có vấn đề. Cô vụt xoay người, lại nhìn thấy Mạnh Viễn đang cầm một khẩu súng đạo cụ trong tay, ánh mắt hơi hoang mang, nhìn trái ngó phải quan sát bọn họ.

Sao cậu ta cứ cảm thấy bầu không khí giữa hai người này có chút kỳ lạ nhỉ.

Giản Thù bó tay.

Cô bực bội, tò mò hỏi: “Anh đứng đây làm cái gì thế?”

Mạnh Viễn hoàn hồn đáp: “À, tôi thấy đội trưởng Phó đang dạy cô học bắn súng, tiện thể cũng lại đây nhìn xem thế nào ấy mà.”

Nhìn cây súng trên tay cậu ta, ánh mắt Giản Thù như muốn phun ra lửa: “Thế vừa rồi anh cầm súng làm gì với tôi đấy?”

“Hả? Tôi chỉ muốn thử xem cách lớp quần áo dày như vậy cô có thể cảm nhận được không thôi mà. Đầu tiên phải cảm giác được súng thì mới sử dụng nó thành thạo được chứ. Nhưng mà sao cô với đội trưởng Phó nói chuyện cứ có chút...”

Phó Thời Lầm vung chân đá cậu ta một cái: “Đi sang bên kia.”

Mạnh Viễn cào tóc. Cậu thật sự cảm thấy hai người này có gì đó mà... Chẳng lẽ tối qua Giản Thù đã ‘hạ gục’ được đội trưởng Phó rồi sao?

Đúng lúc này, Tần Khả Khả đi tới, cất giọng nũng nịu nói: “Đội

trưởng Phó ới, người ta cũng muốn học bắn súng, anh dạy cả người ta nữa được không?”

Mạnh Viễn nói: “Tôi nhớ là cô có cảnh quay nào dùng đến súng đâu.”

“Thì người ta tò mò thôi mà. Em luôn cảm thấy làm cảnh sát rất lợi hại, lúc cầm súng cũng rất đẹp trai, nên cũng muốn được thử xem cảm giác cầm súng nó như thế nào.”

Trong lúc nói chuyện, cô ta vẫn luôn nhìn Phó Thời Lãm, mắt chớp chớp sáng sủa đưa tình.

Giản Thù đứng bên cạnh nhìn mà toàn thân nổi hết cả da gà, chặc chặc hai tiếng.

Phó Thời Lãm nâng cánh tay vô thức hạ xuống của cô trở về độ cao ban đầu, giọng vừa lạnh nhạt vừa nghiêm túc nói: “Quay người lại, một tiếng đồng hồ.”

Giản Thù tức điên.

Cô trừng mắt nhìn Phó Thời Lắm một cái, cô sẽ nhớ kỹ mối thù này!

Giản Thù vừa mới quay người, Tần Khả Khả liền đặc ý lên tiếng, giọng điệu nhão hơn cả vừa rồi: “Đội trưởng Phó ơi, chúng ta sang bên kia đi, bên kia ít người...”

Phó Thời Lắm quét mắt liếc nhìn Mạnh Viễn đang đứng hóng hớt bên cạnh: “Đi theo đi.”

Mặt Mạnh Viễn đầy vẻ bối rối hỏi: “Em á?”

Sắc mặt Tần Khả Khả hơi mất tự nhiên: “Đội trưởng Phó, em...”

“Không phải cô muốn học cầm súng sao, để cậu ta dạy cô.”

Lời Phó Thời Lắm chính là mệnh lệnh, đương nhiên Mạnh Viễn không thể nào từ chối được. Vả lại, cậu còn phải trợ giúp Giản Thù nữa cơ mà, nên lập tức nói ngay: “Đi thôi, chúng ta sang bên kia đi, bên kia ít người, có thể yên tâm mà học, tôi bảo đảm sẽ dạy cô đến giỏi thì thôi.”

Tần Khả Khả nhăn nhó khó chịu, không muốn đi lắm. Cô ta còn đang định nói thêm gì thì Phó Thời Lãm đã xoay người bỏ đi rồi.

Mạnh Viễn nhin cười nói: “Cô Tần, đi thôi.”

Tần Khả Khả cắn môi, lời là do tự cô ta nói ra, nếu bây giờ cô ta đổi ý thì khác gì tự vả vào mặt mình. Vì thế, cô ta đành cam chịu đi sang một bên với Mạnh Viễn.

Giản Thù mới đứng chưa được năm phút đã cảm thấy toàn thân run rẩy, cánh tay đang giơ súng như không còn là của mình nữa.

Gió lạnh thấu xương thổi qua mà lưng cô vẫn thấm ướt đẫm mồ hôi.

Thật không biết làm thế nào để qua nổi một tiếng đồng hồ này bây giờ.

Thể trạng của cô thật sự không tốt, từ bé đã không thích vận động. Trước kia ở trường cứ đến tiết thể dục, mười lần thì chín lần là cô xin nghỉ, còn lại một lần có thể trốn nhất định sẽ trốn, không trốn được thì cắn răng chạy cho xong, nhưng cũng như mất nửa cái mạng rồi. Nguồn : we.btruyenonlinez.com

Giản Thù trơ mắt nhìn cánh tay phải của mình càng lúc càng hạ thấp xuống mà bản thân lại không thể dùng được một chút sức lực nào để nâng lên lại.

Nhìn quanh không thấy bóng dáng Phó Thời Lãm đâu, cô định lén buông tay xuống nghỉ một lúc, ai ngờ vừa hạ xuống thì Phó Thời Lãm đã bước tới rồi.

Cô vội vàng giơ tay lên lại, nhưng do cánh tay đang quá mỏi, bị cô dùng sức đột ngột nên chuột rút cả cánh tay, đau đến co rút lại.

Chương 37: - Chương 37

Chương 37

SUÝT NỮA THÌ QUÊN, PHÓ THỜI LẪM LÀ MỘT GÃ TRAI THẲNG SẮT ĐÁ CHÍNH HIỆU, VĨNH VIỄN KHÔNG BAO GIỜ NGHE HIỂU LỜI ÁM CHỈ

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi này, Phó Thời Lắm đã đi tới bên cạnh Giản Thù, nhẹ nhàng đỡ lấy cánh tay cô: “Từ từ đuổi thẳng tay ra.” Đồng thời, anh đón lấy khẩu súng đạo cụ trên tay cô, đặt sang một bên.

Giản Thù thử cử động, mồ hôi túa ra trên trán: “Đau quá...”

Đôi môi Phó Thời Lắm khẽ mím lại, giọng hơi trầm xuống: “Duỗi thẳng tay, nếu không sẽ càng đau hơn đấy.”

Tay anh kéo cánh tay cô, Giản Thù gần như không còn chút sức lực nào, cắn răng chậm rãi duỗi thẳng tay ra.

Chỉ vừa duỗi thẳng được tay, cô đã đau đến mức sắp trào cả nước mắt.

Chờ một lúc để cô dịu đi, Phó Thời Lắm lại nói: “Nắm tay lại.”

Tay Giản Thù hơi run rẩy, khó khăn lắm mới nắm được tay vào.

“Buông lỏng ra.”

Sau khi lặp đi lặp lại vài lần, Phó Thời Lắm khẽ hỏi: “Đã đỡ hơn chưa?”

Giản Thù nhẹ nhàng xoay tay một chút, không còn đau như ban nãy nhưng hể cử động cánh tay rồi chạm tới vị trí bị co cơ thì vẫn rất đau đớn.

Phó Thời Lắm chậm rãi thả cánh tay cô xuống, thu tay về nói: “Về nhà nhớ dùng khăn nóng chườm nhiều một chút.”

Giản Thù nhìn anh với vẻ mặt ngây thơ: “Em ở một mình, làm sao tự vắt được khăn.”

“Thế thì chịu đau đi.”

Giản Thù bó tay.

Suýt nữa thì quên, Phó Thời Lắm là một gã trai thẳng sắt đá chính hiệu, vĩnh viễn không bao giờ nghe hiểu lời ám chỉ.

Nhìn hai bình nước nóng bị vớt vội ở bên cạnh, Giản Thù chợt nhớ ban nãy khi Phó Thời Lắm tới hình như có cầm theo thứ gì, bèn quay người nói: “Đội trưởng Phó ơi, em muốn uống nước.”

Phó Thời Lắm không nói gì, cúi người cầm một bình nước mở ra đưa cho cô.

Giản Thù dùng bàn tay không bị chuột rút nhận lấy, cười như tỏa nắng: “Cám ơn anh.” Ánh mắt cô cong thành hai vầng trăng khuyết cực kỳ ngọt ngào.

Phó Thời Lắm chỉ liếc thoáng qua rồi nhìn sang chỗ khác, giọng nói trầm thấp gợi cảm: “Mấy ngày này tạm thời em đừng chạm vào súng nữa.”

Giản Thù nhíu mày: “Nhưng em sắp phải quay cảnh phim đó rồi...”

“Tập luyện trước đã, tăng cường thể chất của em lên.”

Giản Thù cặn lời. Cô im lặng một chút mới nhỏ giọng lầu bầu:
“Mấy ngày nay em đến tháng, không thể vận động mạnh được.”

Nét mặt Phó Thời Lãm không hề thay đổi, thản nhiên nói: “Vậy để Mạnh Viễn dạy cho em, thôi...”

“Hình như em nhớ nhầm, hẳn là phải thêm mấy ngày nữa cơ!”
Giản Thù vội vàng ngắt lời anh, mặt đầy vẻ mong đợi hỏi: “Bao giờ thì chúng ta có thể bắt đầu, hay là hôm nay luôn đi?”

“Tôi chờ em ở trong xe.”

Khoảnh khắc Phó Thời Lãm quay người, trong đôi mắt đen láy bỗng xuất hiện chút ý cười rất nhạt.

Chờ anh đi xa, Giản Thù mới thở phào một hơi, nguy hiểm quá nguy hiểm quá, thiếu chút nữa đẩy anh đến chỗ tiểu yêu tinh Tần Khả Khả kia rồi.

Không phải chỉ là tập luyện thôi sao, lần này cô liều mình cùng anh luôn.

Giản Thù nhìn bình nước ấm trên tay, ngửa đầu uống mấy ngụm rồi chạy đi tìm đạo diễn.

Đạo diễn nghe nói cô bị thương ở tay, lúc đầu còn nhúu mày, nhưng sau khi nghe thấy cô bảo sẽ được đội trưởng Phó huấn luyện tăng cường thể lực liền lập tức gật đầu: “Rồi, đi đi, tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của đội trưởng Phó.”

Tần Khả Khả đứng bên cạnh nghe lỏm, mắt như muốn phun ra lửa. Cái con pờ hò này, sao mà lảm chiêu nhiều trò vậy, chỉ cầm có khẩu súng thôi mà cũng làm tay bị thương được, quan trọng nhất là... đội trưởng Phó còn tự mình huấn luyện riêng cho cô ta nữa!

Sao mình không được đả ngộ tốt như vậy chứ?

Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Trước khi ra về, nhận thấy lửa giận truyền tới từ ánh mắt của Tần Khả Khả, Giản Thù bèn đi tới trước mặt cô ta, nhìn trái rồi nhìn phải, rồi cực kỳ tán thưởng nói: “Tư thế cầm súng của cô chuẩn quá nhỉ!”

Tần Khả Khả trừng mắt lườm cô một cái, vừa đắc ý vừa khinh thường đáp: “Còn cần cô phải khen à? Cô tưởng ai cũng như mình chắc, đồ ăn hại!”

“Thế cô cố lên nhé, đồ ăn hại tôi đây phải đi huấn luyện riêng rồi, bái bai...” Giản Thù cười nói rồi quay người đi thẳng.

Tần Khả Khả tức đến mức tay run lẩy bẩy: “Giản Thù, cô...”

“Thẳng tay lên, không được mất tập trung.” Mạnh Viễn đứng cạnh cầm gậy gỗ nâng cánh tay của cô ta lên.

Chương 37

SUÝT NỬA THÌ QUÊN, PHÓ THỜI LẦM LÀ MỘT GÃ TRAI THẲNG SẮT ĐÁ CHÍNH HIỆU, VĨNH VIỄN KHÔNG BAO GIỜ NGHE HIỂU LỜI ÁM CHỈ

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi này, Phó Thời Lầm đã đi tới bên cạnh Giản Thù, nhẹ nhàng đỡ lấy cánh tay cô: “Từ từ duỗi thẳng tay ra.” Đồng thời, anh đón lấy khẩu súng đạo cụ trên tay cô, đặt sang một bên.

Giản Thù thử cử động, mồ hôi túa ra trên trán: “Đau quá...”

Đôi môi Phó Thời Lắm khẽ mím lại, giọng hơi trầm xuống: “Duỗi thẳng tay, nếu không sẽ càng đau hơn đấy.”

Tay anh kéo cánh tay cô, Giản Thù gần như không còn chút sức lực nào, cắn răng chậm rãi duỗi thẳng tay ra.

Chỉ vừa duỗi thẳng được tay, cô đã đau đến mức sắp trào cả nước mắt.

Chờ một lúc để cô dịu đi, Phó Thời Lắm lại nói: “Nhắm tay lại.”

Tay Giản Thù hơi run rẩy, khó khăn lắm mới nắm được tay vào.

“Buông lỏng ra.”

Sau khi lặp đi lặp lại vài lần, Phó Thời Lắm khẽ hỏi: “Đã đỡ hơn chưa?”

Giản Thù nhẹ nhàng xoay tay một chút, không còn đau như ban nãy nhưng hễ cử động cánh tay rồi chạm tới vị trí bị co cơ thì vẫn rất đau đớn.

Phó Thời Lắm chậm rãi thả cánh tay cô xuống, thu tay về nói: “Về nhà nhớ dùng khăn nóng chườm nhiều một chút.”

Giản Thù nhìn anh với vẻ mặt ngây thơ: “Em ở một mình, làm sao tự vắt được khăn.”

“Thế thì chịu đau đi.”

Giản Thù bó tay.

Suýt nữa thì quên, Phó Thời Lắm là một gã trai thẳng sắt đá chính hiệu, vĩnh viễn không bao giờ nghe hiểu lời ám chỉ.

Nhìn hai bình nước nóng bị vớt vội ở bên cạnh, Giản Thù chợt nhớ ban nãy khi Phó Thời Lắm tới hình như có cầm theo thứ gì, bèn quay người nói: “Đội trưởng Phó ơi, em muốn uống nước.”

Phó Thời Lắm không nói gì, cúi người cầm một bình nước mở ra đưa cho cô.

Giản Thù dùng bàn tay không bị chuột rút nhận lấy, cười như tỏa nắng: “Cám ơn anh.” Ánh mắt cô cong thành hai vầng trăng khuyết cực kỳ ngọt ngào.

Phó Thời Lãm chỉ liếc thoáng qua rồi nhìn sang chỗ khác, giọng nói trầm thấp gợi cảm: “Mấy ngày này tạm thời em đừng chạm vào súng nữa.”

Giản Thù nhíu mày: “Nhưng em sắp phải quay cảnh phim đó rồi...”

“Tập luyện trước đã, tăng cường thể chất của em lên.”

Giản Thù cạ lời. Cô im lặng một chút mới nhỏ giọng lầu bầu: “Mấy ngày nay em đến tháng, không thể vận động mạnh được.”

Nét mặt Phó Thời Lãm không hề thay đổi, thản nhiên nói: “VẬY ĐỂ MẠNH VIỄN DẠY CHO EM, TÔI...”

“Hình như em nhớ nhầm, hẳn là phải thêm mấy ngày nữa cơ!”
Giản Thù vội vàng ngắt lời anh, mặt đầy vẻ mong đợi hỏi: “Bao giờ thì chúng ta có thể bắt đầu, hay là hôm nay luôn đi?”

“Tôi chờ em ở trong xe.”

Khoảnh khắc Phó Thời Lắm quay người, trong đôi mắt đen láy bỗng xuất hiện chút ý cười rất nhạt.

Chờ anh đi xa, Giản Thù mới thở phào một hơi, nguy hiểm quá nguy hiểm quá, thiếu chút nữa đẩy anh đến chỗ tiểu yêu tinh Tần Khả Khả kia rồi.

Không phải chỉ là tập luyện thôi sao, lần này cô liều mình cùng anh luôn.

Giản Thù nhìn bình nước ấm trên tay, ngửa đầu uống mấy ngụm rồi chạy đi tìm đạo diễn.

Đạo diễn nghe nói cô bị thương ở tay, lúc đầu còn nhíu mày, nhưng sau khi nghe thấy cô bảo sẽ được đội trưởng Phó huấn luyện tăng cường thể lực liền lập tức gạt đầu: “Rồi, đi đi, tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của đội trưởng Phó.”

Tần Khả Khả đứng bên cạnh nghe lỏm, mắt như muốn phun ra lửa. Cái con pờ hò này, sao mà lắm chiêu nhiều trò vậy, chỉ cầm có khẩu súng thôi mà cũng làm tay bị thương được, quan trọng

nhất là... đội trưởng Phó còn tự mình huấn luyện riêng cho cô ta nữa!

Sao mình không được đãi ngộ tốt như vậy chứ?

Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Trước khi ra về, nhận thấy lửa giận truyền tới từ ánh mắt của Tần Khả Khả, Giản Thù bèn đi tới trước mặt cô ta, nhìn trái rồi nhìn phải, rồi cực kỳ tán thưởng nói: “Tư thế cầm súng của cô chuẩn quá nhỉ!”

Tần Khả Khả trừng mắt lườm cô một cái, vừa đắc ý vừa khinh thường đáp: “Còn cần cô phải khen à? Cô tưởng ai cũng như mình chắc, đồ ăn hại!”

“Thế cô cố lên nhé, đồ ăn hại tôi đây phải đi huấn luyện riêng rồi, bái bai...” Giản Thù cười nói rồi quay người đi thẳng.

Tần Khả Khả tức đến mức tay run lấy bẫy: “Giản Thù, cô...”

“Thẳng tay lên, không được mất tập trung.” Mạnh Viễn đứng cạnh cầm gậy gỗ nâng cánh tay của cô ta lên.

Chương 37

SUÝT NỮA THÌ QUÊN, PHÓ THỜI LẦM LÀ MỘT GÃ TRAI
THẰNG SẮT ĐÁ CHÍNH HIỆU, VĨNH VIỄN KHÔNG BAO GIỜ
NGHE HIỂU LỜI ÁM CHỈ

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi này, Phó Thời Lầm đã đi tới bên cạnh Giản Thù, nhẹ nhàng đỡ lấy cánh tay cô: “Từ từ duỗi thẳng tay ra.” Đồng thời, anh đón lấy khẩu súng đạo cụ trên tay cô, đặt sang một bên.

Giản Thù thử cử động, mồ hôi túa ra trên trán: “Đau quá...”

Đôi môi Phó Thời Lầm khẽ mím lại, giọng hơi trầm xuống: “Duỗi thẳng tay, nếu không sẽ càng đau hơn đấy.”

Tay anh kéo cánh tay cô, Giản Thù gần như không còn chút sức lực nào, cắn răng chậm rãi duỗi thẳng tay ra.

Chỉ vừa duỗi thẳng được tay, cô đã đau đến mức sắp trào cả nước mắt.

Chờ một lúc để cô dịu đi, Phó Thời Lầm lại nói: “Nắm tay lại.”

Tay Giản Thù hơi run rẩy, khó khăn lắm mới nắm được tay vào.

“Buông lỏng ra.”

Sau khi lặp đi lặp lại vài lần, Phó Thời Lắm khẽ hỏi: “Đã đỡ hơn chưa?”

Giản Thù nhẹ nhàng xoay tay một chút, không còn đau như ban nãy nhưng hể cử động cánh tay rồi chạm tới vị trí bị co cơ thì vẫn rất đau đớn.

Phó Thời Lắm chậm rãi thả cánh tay cô xuống, thu tay về nói: “Về nhà nhớ dùng khăn nóng chườm nhiều một chút.”

Giản Thù nhìn anh với vẻ mặt ngây thơ: “Em ở một mình, làm sao tự vắt được khăn.”

“Thế thì chịu đau đi.”

Giản Thù bó tay.

Suýt nữa thì quên, Phó Thời Lắm là một gã trai thẳng sắt đá

chính hiệu, vĩnh viễn không bao giờ nghe hiểu lời ám chỉ.

Nhìn hai bình nước nóng bị vớt vội ở bên cạnh, Giản Thù chợt nhớ ban nãy khi Phó Thời Lắm tới hình như có cầm theo thứ gì, bèn quay người nói: “Đội trưởng Phó ơi, em muốn uống nước.”

Phó Thời Lắm không nói gì, cúi người cầm một bình nước mở ra đưa cho cô.

Giản Thù dùng bàn tay không bị chuột rút nhận lấy, cười như tỏa nắng: “Cám ơn anh.” Ánh mắt cô cong thành hai vầng trăng khuyết cực kỳ ngọt ngào.

Phó Thời Lắm chỉ liếc thoáng qua rồi nhìn sang chỗ khác, giọng nói trầm thấp gợi cảm: “Mấy ngày này tạm thời em đừng chạm vào súng nữa.”

Giản Thù nhíu mày: “Nhưng em sắp phải quay cảnh phim đó rồi...”

“Tập luyện trước đã, tăng cường thể chất của em lên.”

Giản Thù cặn lời. Cô im lặng một chút mới nhỏ giọng lầu bầu: “Mấy ngày nay em đến tháng, không thể vận động mạnh được.”

Nét mặt Phó Thời Lãm không hề thay đổi, thản nhiên nói: “Vậy để Mạnh Viễn dạy cho em, thôi...”

“Hình như em nhớ nhầm, hẳn là phải thêm mấy ngày nữa cơ!” Giản Thù vội vàng ngắt lời anh, mặt đầy vẻ mong đợi hỏi: “Bao giờ thì chúng ta có thể bắt đầu, hay là hôm nay luôn đi?”

“Tôi chờ em ở trong xe.”

Khoảnh khắc Phó Thời Lãm quay người, trong đôi mắt đen láy bỗng xuất hiện chút ý cười rất nhạt.

Chờ anh đi xa, Giản Thù mới thở phào một hơi, nguy hiểm quá nguy hiểm quá, thiếu chút nữa đẩy anh đến chỗ tiểu yêu tinh Tần Khả Khả kia rồi.

Không phải chỉ là tập luyện thôi sao, lần này cô liều mình cùng anh luôn.

Giản Thù nhìn bình nước ấm trên tay, ngửa đầu uống mấy ngụm rồi chạy đi tìm đạo diễn.

Đạo diễn nghe nói cô bị thương ở tay, lúc đầu còn nhúu mày, nhưng sau khi nghe thấy cô bảo sẽ được đội trưởng Phó huấn luyện tăng cường thể lực liền lập tức gật đầu: “Rồi, đi đi, tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của đội trưởng Phó.”

Tần Khả Khả đứng bên cạnh nghe lỏm, mắt như muốn phun ra lửa. Cái con pờ hò này, sao mà lắm chiêu nhiều trò vậy, chỉ cầm có khẩu súng thôi mà cũng làm tay bị thương được, quan trọng nhất là... đội trưởng Phó còn tự mình huấn luyện riêng cho cô ta nữa!

Sao mình không được đả ngộ tốt như vậy chứ?

Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Trước khi ra về, nhận thấy lửa giận truyền tới từ ánh mắt của Tần Khả Khả, Giản Thù bèn đi tới trước mặt cô ta, nhìn trái rồi nhìn phải, rồi cực kỳ tán thưởng nói: “Tư thế cầm súng của cô chuẩn quá nhỉ!”

Tần Khả Khả trừng mắt lườm cô một cái, vừa đắc ý vừa khinh thường đáp: “Còn cần cô phải khen à? Cô tưởng ai cũng như mình chắc, đồ ăn hại!”

“Thế cô cố lên nhé, đồ ăn hại tôi đây phải đi huấn luyện riêng rồi, bái bai...” Giản Thù cười nói rồi quay người đi thẳng.

Tần Khả Khả tức đến mức tay run lấy bẫy: “Giản Thù, cô...”

“Thẳng tay lên, không được mất tập trung.” Mạnh Viễn đứng cạnh cầm gậy gỗ nâng cánh tay của cô ta lên.

Chương 37

SUÝT NỬA THÌ QUÊN, PHÓ THỜI LẦM LÀ MỘT GÃ TRAI THẲNG SẮT ĐÁ CHÍNH HIỆU, VĨNH VIỄN KHÔNG BAO GIỜ NGHE HIỂU LỜI ÁM CHỈ

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi này, Phó Thời Lầm đã đi tới bên cạnh Giản Thù, nhẹ nhàng đỡ lấy cánh tay cô: “Từ từ duỗi thẳng tay ra.” Đồng thời, anh đón lấy khẩu súng đạo cụ trên tay cô, đặt sang một bên.

Giản Thù thử cử động, mồ hôi túa ra trên trán: “Đau quá...”

Đôi môi Phó Thời Lầm khẽ mím lại, giọng hơi trầm xuống: “Duỗi thẳng tay, nếu không sẽ càng đau hơn đấy.”

Tay anh kéo cánh tay cô, Giản Thù gần như không còn chút sức

lực nào, cắn răng chậm rãi duỗi thẳng tay ra.

Chỉ vừa duỗi thẳng được tay, cô đã đau đến mức sắp trào cả nước mắt.

Chờ một lúc để cô dịu đi, Phó Thời Lãm lại nói: “Nắm tay lại.”

Tay Giản Thù hơi run rẩy, khó khăn lắm mới nắm được tay vào.

“Buông lỏng ra.”

Sau khi lặp đi lặp lại vài lần, Phó Thời Lãm khẽ hỏi: “Đã đỡ hơn chưa?”

Giản Thù nhẹ nhàng xoay tay một chút, không còn đau như ban nãy nhưng hể cử động cánh tay rồi chạm tới vị trí bị co cơ thì vẫn rất đau đớn.

Phó Thời Lãm chậm rãi thả cánh tay cô xuống, thu tay về nói: “Về nhà nhớ dùng khăn nóng chườm nhiều một chút.”

Giản Thù nhìn anh với vẻ mặt ngây thơ: “Em ở một mình, làm sao tự vắt được khăn.”

“Thế thì chịu đau đi.”

Giản Thù bó tay.

Suýt nữa thì quên, Phó Thời Lắm là một gã trai thẳng sắt đá chính hiệu, vĩnh viễn không bao giờ nghe hiểu lời ám chỉ.

Nhìn hai bình nước nóng bị vớt vội ở bên cạnh, Giản Thù chợt nhớ ban nãy khi Phó Thời Lắm tới hình như có cầm theo thứ gì, bèn quay người nói: “Đội trưởng Phó ơi, em muốn uống nước.”

Phó Thời Lắm không nói gì, cúi người cầm một bình nước mở ra đưa cho cô.

Giản Thù dùng bàn tay không bị chuột rút nhận lấy, cười như tỏa nắng: “Cám ơn anh.” Ánh mắt cô cong thành hai vầng trăng khuyết cực kỳ ngọt ngào.

Phó Thời Lắm chỉ liếc thoáng qua rồi nhìn sang chỗ khác, giọng nói trầm thấp gợi cảm: “Mấy ngày này tạm thời em đừng chạm vào súng nữa.”

Giản Thù nhíu mày: “Nhưng em sắp phải quay cảnh phim đó rồi...”

“Tập luyện trước đã, tăng cường thể chất của em lên.”

Giản Thù cạ lời. Cô im lặng một chút mới nhỏ giọng lầu bầu: “Mấy ngày nay em đến tháng, không thể vận động mạnh được.”

Nét mặt Phó Thời Lắm không hề thay đổi, thản nhiên nói: “Vậy để Mạnh Viễn dạy cho em, tôi...”

“Hình như em nhớ nhầm, hẳn là phải thêm mấy ngày nữa cơ!”
Giản Thù vội vàng ngắt lời anh, mặt đầy vẻ mong đợi hỏi: “Bao giờ thì chúng ta có thể bắt đầu, hay là hôm nay luôn đi?”

“Tôi chờ em ở trong xe.”

Khoảnh khắc Phó Thời Lắm quay người, trong đôi mắt đen láy

bỗng xuất hiện chút ý cười rất nhạt.

Chờ anh đi xa, Giản Thù mới thở phào một hơi, nguy hiểm quá nguy hiểm quá, thiếu chút nữa đẩy anh đến chỗ tiểu yêu tinh Tần Khả Khả kia rồi.

Không phải chỉ là tập luyện thôi sao, lần này cô liều mình cùng anh luôn.

Giản Thù nhìn bình nước ấm trên tay, ngửa đầu uống mấy ngụm rồi chạy đi tìm đạo diễn.

Đạo diễn nghe nói cô bị thương ở tay, lúc đầu còn nhú mày, nhưng sau khi nghe thấy cô bảo sẽ được đội trưởng Phó huấn luyện tăng cường thể lực liền lập tức gạt đầu: “Rồi, đi đi, tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của đội trưởng Phó.”

Tần Khả Khả đứng bên cạnh nghe lỏm, mắt như muốn phun ra lửa. Cái con pờ hò này, sao mà lảm chiêu nhiều trò vậy, chỉ cầm có khẩu súng thôi mà cũng làm tay bị thương được, quan trọng nhất là... đội trưởng Phó còn tự mình huấn luyện riêng cho cô ta nữa!

Sao mình không được đả ngộ tốt như vậy chứ?

Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Trước khi ra về, nhận thấy lửa giận truyền tới từ ánh mắt của Tần Khả Khả, Giản Thù bèn đi tới trước mặt cô ta, nhìn trái rồi nhìn phải, rồi cực kỳ tán thưởng nói: “Tư thế cầm súng của cô chuẩn quá nhỉ!”

Tần Khả Khả trừng mắt lườm cô một cái, vừa đắc ý vừa khinh thường đáp: “Còn cần cô phải khen à? Cô tưởng ai cũng như mình chắc, đồ ăn hại!”

“Thế cô cố lên nhé, đồ ăn hại tôi đây phải đi huấn luyện riêng rồi, bái bai...” Giản Thù cười nói rồi quay người đi thẳng.

Tần Khả Khả tức đến mức tay run lấy bẫy: “Giản Thù, cô...”

“Thẳng tay lên, không được mất tập trung.” Mạnh Viễn đứng cạnh cầm gậy gỗ nâng cánh tay của cô ta lên.

Chương 38: - Chương 38

Chương 38

LÚC NHẬN LẤY KHĂN LÔNG, GIẢN THÙ MỚI PHÁT HIỆN ANH ĐANG CỐ GẮNG TRÁNH NÉ CÔ, NHÌN ĐI CHỖ KHÁC

Trên đường đi, Giản Thù đã chuẩn bị sẵn tâm lý rằng lát nữa không chết thì cũng tàn tật.

Nhưng khi chiếc xe việt dã màu đen dừng lại dưới nhà cô, cô mới hơi giật mình, khó hiểu nhìn người đàn ông bên cạnh: “Không phải anh nói... phải đi tập sao?”

Phó Thời Lãm nói: “Về nghỉ ngơi trước đã, ngủ sớm một chút, sáng mai sáu giờ, tôi chờ em ở đây.”

Giản Thù cạn lời, chợt có cảm giác không muốn nói gì nữa, không muốn nói chuyện với anh nữa.

Trời lạnh như thế này, có mà điên mới thức dậy sớm đến thế ấy.

Phó Thời Lãm nhìn cô một cái, khẽ nhíu mày: “Có vấn đề gì sao?”

Có rất nhiều!

Giản Thù nuốt ba chữ này vào bụng, đưa tay mở cửa xe, nhưng mới đặt một chân xuống đất thì giọng đàn ông trong treo phản nhiên đã lại cất lên: “Về nhà nhớ chườm nóng.”

Giản Thù rút chân về, quay đầu lại hỏi anh: “Đội trưởng Phó, nếu hôm nay tay em không được chườm nóng, thì ngày mai nó sẽ càng đau hơn phải không? Có khi còn không xuống giường nổi ấy chứ...”

Phó Thời Lắm đặt một tay trên vô lăng, vẻ mặt không thay đổi, đợi cô nói tiếp câu sau.

“Hay là... anh lại giúp em thêm một chút đi. Lúc em chườm thì anh giúp em vắt khăn được không?”

Cô nói rất thành khẩn, trong mắt hiện đầy vẻ chân thành tha thiết.

Dứt lời, như sợ anh cảm thấy mình có ý đồ xấu, Giản Thù còn giơ tay lên: “Em xin thề, tuyệt đối em sẽ không làm gì vượt quá giới hạn với anh đâu, chỉ nhờ anh vắt khăn thôi mà.”

Phó Thời Lắm đến bó tay với cô.

Sống một mình mà dám mời một người đàn ông vào nhà, người có khả năng gặp nguy hiểm là cô mới đúng.

Anh cởi dây an toàn: “Xuống xe.”

Khóe môi Giản Thù cong lên, đi theo anh vào trong khu chung cư.

Ngay khi cánh cửa mở ra, nhóc cún con đã quẩn quýt bên chân cô.

Giản Thù ngồi xuống xoa đầu bé, đổ cho bé thêm một ít thức ăn nữa rồi mới đứng dậy, nói: “Đội trưởng Phó ơi, anh chờ em tí nhé, em vào thay bộ quần áo tiện hơn một chút.”

Cô đang mặc áo khoác len, không thể chườm nóng được.

Phó Thời Lắm gật đầu: “Ừ.”

Vào phòng, Giản Thù tìm chiếc váy ngắn đen lần trước còn chưa kịp ra mắt đã chết yểu kia ra. Lúc cởi áo len, đến chỗ bị chuột rút trên cánh tay, cô phải từ từ, chậm rãi dịch từng chút một, chỉ cử động nhẹ thôi cũng không đau đến không chịu nổi rồi.

Mất bao nhiêu sức mới có thể mặc được chiếc váy đen kia lên người, cô đứng trước gương, nhìn trái ngắm phải, uốn ngực lên.

Hai tên nhóc học sinh trung học lần trước nói không sai, cô ít nhất cũng phải cỡ C.

Giản Thù dặm lại lớp trang điểm, thoa son rồi bậm bậm môi cho đều, sau đó mới hài lòng mở cửa.

Từ lúc cô vào phòng đến giờ đã qua gần một tiếng, bên ngoài, trời cũng sắp tối rồi.

Phó Thời Lắm đứng ở ban công, bóng lưng thẳng tắp lạnh lùng nghiêm nghị, bên cạnh đã dồn lại vài đầu lọ thuốc lá.

Giản Thù mở cửa ban công, ló đầu ra gọi: “Đội trưởng Phó, em xong rồi...”

Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Phó Thời Lắm quay lại, dụi tắt nửa điếu thuốc còn lại trong tay, rồi đi vào phòng khách.

Khi nhìn sang cô, ánh mắt anh hơi khựng lại: “Em không lạnh à?”

Giản Thù chỉ mặc một chiếc váy hai dây ngắn mỏng manh, miễn cưỡng che được cặp đùi. Đôi chân trần vừa thon dài thẳng tắp, vừa trắng mịn nõn nà để lộ ra trong không khí.

Cô chớp mắt nhìn anh: “Không lạnh ạ. Em đã chỉnh điều hòa đến mức cao nhất rồi... Đội trưởng Phó, nếu anh thấy nóng thì nói với em nhé, em sẽ hạ thấp xuống một chút.”

Phó Thời Lắm dời mắt đi, nét mặt vẫn lạnh băng như thường: “Không cần, cứ thế này đi.”

Giản Thù vào phòng tắm, lấy khăn lông đưa cho anh, còn mình ngồi trên nắp bồn cầu: “Đội trưởng Phó, phiền anh ạ.”

Phó Thời Lắm không nói gì, mở nước nóng vắt khăn đưa cho cô.

Lúc nhận lấy khăn chườm, Giản Thù mới phát hiện anh cố gắng tránh né cô, đang nhìn đi nơi khác.

Cô không tin lần này anh vẫn có thể thờ ơ được.

“Đội trưởng Phó, hình như tay em lại bị chuột rút rồi...”

Chương 38

LÚC NHẬN LẤY KHĂN LÔNG, GIẢN THÙ MỚI PHÁT HIỆN ANH ĐANG CỐ GẮNG TRÁNH NÉ CÔ, NHÌN ĐI CHỖ KHÁC

Trên đường đi, Giản Thù đã chuẩn bị sẵn tâm lý rằng lát nữa không chết thì cũng tàn tật.

Nhưng khi chiếc xe việt dã màu đen dừng lại dưới nhà cô, cô mới hơi giật mình, khó hiểu nhìn người đàn ông bên cạnh: “Không phải anh nói... phải đi tập sao?”

Phó Thời Lắm nói: “Về nghỉ ngơi trước đã, ngủ sớm một chút, sáng mai sáu giờ, tôi chờ em ở đây.”

Giản Thù cạ lời, chợt có cảm giác không muốn nói gì nữa, không muốn nói chuyện với anh nữa.

Trời lạnh như thế này, có mà điên mới thức dậy sớm đến thế ấy.

Phó Thời Lắm nhìn cô một cái, khẽ nhíu mày: “Có vấn đề gì sao?”

Có rất nhiều!

Giản Thù nuốt ba chữ này vào bụng, đưa tay mở cửa xe, nhưng mới đặt một chân xuống đất thì giọng đàn ông trong treo thản nhiên đã lại cất lên: “Về nhà nhớ chườm nóng.”

Giản Thù rút chân về, quay đầu lại hỏi anh: “Đội trưởng Phó, nếu hôm nay tay em không được chườm nóng, thì ngày mai nó sẽ càng đau hơn phải không? Có khi còn không xuống giường nổi ấy chứ...”

Phó Thời Lắm đặt một tay trên vô lăng, vẻ mặt không thay đổi, đợi cô nói tiếp câu sau.

“Hay là... anh lại giúp em thêm một chút đi. Lúc em chườm thì

anh giúp em vắt khăn được không?”

Cô nói rất thành khẩn, trong mắt hiện đầy vẻ chân thành tha thiết.

Dứt lời, như sợ anh cảm thấy mình có ý đồ xấu, Giản Thù còn giơ tay lên: “Em xin thề, tuyệt đối em sẽ không làm gì vượt quá giới hạn với anh đâu, chỉ nhờ anh vắt khăn thôi mà.”

Phó Thời Lãm đến bó tay với cô.

Sống một mình mà dám mời một người đàn ông vào nhà, người có khả năng gặp nguy hiểm là cô mới đúng.

Anh cởi dây an toàn: “Xuống xe.”

Khóe môi Giản Thù cong lên, đi theo anh vào trong khu chung cư.

Ngay khi cánh cửa mở ra, nhóc cún con đã quẩn quýt bên chân cô.

Giản Thù ngồi xuống xoa đầu bé, đổ cho bé thêm một ít thức ăn nữa rồi mới đứng dậy, nói: “Đội trưởng Phó ơi, anh chờ em tí nhé, em vào thay bộ quần áo tiện hơn một chút.”

Cô đang mặc áo khoác len, không thể chườm nóng được.

Phó Thời Lắm gật đầu: “Ừ.”

Vào phòng, Giản Thù tìm chiếc váy ngắn đen lần trước còn chưa kịp ra mắt đã chết yểu kia ra. Lúc cởi áo len, đến chỗ bị chuột rút trên cánh tay, cô phải từ từ, chậm rãi dịch từng chút một, chỉ cử động nhẹ thôi cũng không đau đến không chịu nổi rồi.

Mất bao nhiêu sức mới có thể mặc được chiếc váy đen kia lên người, cô đứng trước gương, nhìn trái ngắm phải, ưỡn ngực lên.

Hai tên nhóc học sinh trung học lần trước nói không sai, cô ít nhất cũng phải cỡ C.

Giản Thù dặm lại lớp trang điểm, thoa son rồi bậm bậm môi cho đều, sau đó mới hài lòng mở cửa.

Từ lúc cô vào phòng đến giờ đã qua gần một tiếng, bên ngoài, trời cũng sắp tối rồi.

Phó Thời Lắm đứng ở ban công, bóng lưng thẳng tắp lạnh lùng nghiêm nghị, bên cạnh đã dồn lại vài đầu lọ thuốc lá.

Giản Thù mở cửa ban công, ló đầu ra gọi: “Đội trưởng Phó, em xong rồi...”

Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Phó Thời Lắm quay lại, dụi tắt nửa điếu thuốc còn lại trong tay, rồi đi vào phòng khách.

Khi nhìn sang cô, ánh mắt anh hơi khựng lại: “Em không lạnh à?”

Giản Thù chỉ mặc một chiếc váy hai dây ngắn mỏng manh, miễn cưỡng che được cặp đùi. Đôi chân trần vừa thon dài thẳng tắp, vừa trắng mịn nõn nà để lộ ra trong không khí.

Cô chớp mắt nhìn anh: “Không lạnh ạ. Em đã chỉnh điều hòa đến mức cao nhất rồi... Đội trưởng Phó, nếu anh thấy nóng thì nói với em nhé, em sẽ hạ thấp xuống một chút.”

Phó Thời Lắm dời mắt đi, nét mặt vẫn lạnh băng như thường:
“Không cần, cứ thế này đi.”

Giản Thù vào phòng tắm, lấy khăn lông đưa cho anh, còn mình ngồi trên nắp bồn cầu: “Đội trưởng Phó, phiền anh ạ.”

Phó Thời Lắm không nói gì, mở nước nóng vắt khăn đưa cho cô.

Lúc nhận lấy khăn chườm, Giản Thù mới phát hiện anh cố gắng tránh né cô, đang nhìn đi nơi khác.

Cô không tin lần này anh vẫn có thể thờ ơ được.

“Đội trưởng Phó, hình như tay em lại bị chuột rút rồi...”

Chương 38

LÚC NHẬN LẤY KHĂN LÔNG, GIẢN THÙ MỚI PHÁT HIỆN ANH ĐANG CỐ GẮNG TRÁNH NÉ CÔ, NHÌN ĐI CHỖ KHÁC

Trên đường đi, Giản Thù đã chuẩn bị sẵn tâm lý rằng lát nữa không chết thì cũng tàn tật.

Nhưng khi chiếc xe việt dã màu đen dừng lại dưới nhà cô, cô mới hơi giật mình, khó hiểu nhìn người đàn ông bên cạnh: “Không phải anh nói... phải đi tập sao?”

Phó Thời Lắm nói: “Về nghỉ ngơi trước đã, ngủ sớm một chút, sáng mai sáu giờ, tôi chờ em ở đây.”

Giản Thù cạ lời, chợt có cảm giác không muốn nói gì nữa, không muốn nói chuyện với anh nữa.

Trời lạnh như thế này, có mà điên mới thức dậy sớm đến thế ấy.

Phó Thời Lắm nhìn cô một cái, khẽ nhíu mày: “Có vấn đề gì sao?”

Có rất nhiều!

Giản Thù nuốt ba chữ này vào bụng, đưa tay mở cửa xe, nhưng mới đặt một chân xuống đất thì giọng đàn ông trong treo phản nhiên đã lại cất lên: “Về nhà nhớ chườm nóng.”

Giản Thù rút chân về, quay đầu lại hỏi anh: “Đội trưởng Phó, nếu hôm nay tay em không được chườm nóng, thì ngày mai nó sẽ càng đau hơn phải không? Có khi còn không xuống giường nổi ấy chứ...”

Phó Thời Lãm đặt một tay trên vô lăng, vẻ mặt không thay đổi, đợi cô nói tiếp câu sau.

“Hay là... anh lại giúp em thêm một chút đi. Lúc em chườm thì anh giúp em vắt khăn được không?”

Cô nói rất thành khẩn, trong mắt hiện đầy vẻ chân thành tha thiết.

Dứt lời, như sợ anh cảm thấy mình có ý đồ xấu, Giản Thù còn giơ tay lên: “Em xin thề, tuyệt đối em sẽ không làm gì vượt quá giới hạn với anh đâu, chỉ nhờ anh vắt khăn thôi mà.”

Phó Thời Lãm đến bó tay với cô.

Sống một mình mà dám mời một người đàn ông vào nhà, người có khả năng gặp nguy hiểm là cô mới đúng.

Anh cởi dây an toàn: “Xuống xe.”

Khóe môi Giản Thù cong lên, đi theo anh vào trong khu chung cư.

Ngay khi cánh cửa mở ra, nhóc cún con đã quẩn quýt bên chân cô.

Giản Thù ngồi xuống xoa đầu bé, đổ cho bé thêm một ít thức ăn nữa rồi mới đứng dậy, nói: “Đội trưởng Phó ơi, anh chờ em tí nhé, em vào thay bộ quần áo tiện hơn một chút.”

Cô đang mặc áo khoác len, không thể chườm nóng được.

Phó Thời Lắm gật đầu: “Ừ.”

Vào phòng, Giản Thù tìm chiếc váy ngắn đen lần trước còn chưa kịp ra mắt đã chết yểu kia ra. Lúc cởi áo len, đến chỗ bị chuột rút trên cánh tay, cô phải từ từ, chậm rãi dịch từng chút một, chỉ cử động nhẹ thôi cũng không đau đến không chịu nổi rồi.

Mất bao nhiêu sức mới có thể mặc được chiếc váy đen kia lên

người, cô đứng trước gương, nhìn trái ngắm phải, ưỡn ngực lên.

Hai tên nhóc học sinh trung học lần trước nói không sai, cô ít nhất cũng phải cỡ C.

Giản Thù dặm lại lớp trang điểm, thoa son rồi bậm bậm môi cho đều, sau đó mới hài lòng mở cửa.

Từ lúc cô vào phòng đến giờ đã qua gần một tiếng, bên ngoài, trời cũng sắp tối rồi.

Phó Thời Lãm đứng ở ban công, bóng lưng thẳng tắp lạnh lùng nghiêm nghị, bên cạnh đã dồn lại vài đầu lọ thuốc lá.

Giản Thù mở cửa ban công, ló đầu ra gọi: “Đội trưởng Phó, em xong rồi...”

Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Phó Thời Lãm quay lại, dụi tắt nửa điếu thuốc còn lại trong tay, rồi đi vào phòng khách.

Khi nhìn sang cô, ánh mắt anh hơi khựng lại: “Em không lạnh à?”

Giản Thù chỉ mặc một chiếc váy hai dây ngắn mỏng manh, miễn cưỡng che được cặp đùi. Đôi chân trần vừa thon dài thẳng tắp, vừa trắng mịn nõn nà để lộ ra trong không khí.

Cô chớp mắt nhìn anh: “Không lạnh ạ. Em đã chỉnh điều hòa đến mức cao nhất rồi... Đội trưởng Phó, nếu anh thấy nóng thì nói với em nhé, em sẽ hạ thấp xuống một chút.”

Phó Thời Lãm dời mắt đi, nét mặt vẫn lạnh băng như thường: “Không cần, cứ thế này đi.”

Giản Thù vào phòng tắm, lấy khăn lông đưa cho anh, còn mình ngồi trên nắp bồn cầu: “Đội trưởng Phó, phiền anh ạ.”

Phó Thời Lãm không nói gì, mở nước nóng vắt khăn đưa cho cô.

Lúc nhận lấy khăn chườm, Giản Thù mới phát hiện anh cố gắng tránh né cô, đang nhìn đi nơi khác.

Cô không tin lần này anh vẫn có thể thờ ơ được.

“Đội trưởng Phó, hình như tay em lại bị chuột rút rồi...”

Chương 38

LÚC NHẬN LẤY KHĂN LÔNG, GIẢN THÙ MỚI PHÁT HIỆN ANH ĐANG CỐ GẮNG TRÁNH NÉ CÔ, NHÌN ĐI CHỖ KHÁC

Trên đường đi, Giản Thù đã chuẩn bị sẵn tâm lý rằng lát nữa không chết thì cũng tàn tật.

Nhưng khi chiếc xe việt dã màu đen dừng lại dưới nhà cô, cô mới hơi giật mình, khó hiểu nhìn người đàn ông bên cạnh: “Không phải anh nói... phải đi tập sao?”

Phó Thời Lãm nói: “Về nghỉ ngơi trước đã, ngủ sớm một chút, sáng mai sáu giờ, tôi chờ em ở đây.”

Giản Thù cạn lời, chợt có cảm giác không muốn nói gì nữa, không muốn nói chuyện với anh nữa.

Trời lạnh như thế này, có mà điên mới thức dậy sớm đến thế ấy.

Phó Thời Lãm nhìn cô một cái, khẽ nhíu mày: “Có vấn đề gì sao?”

Có rất nhiều!

Giản Thù nuốt ba chữ này vào bụng, đưa tay mở cửa xe, nhưng mới đặt một chân xuống đất thì giọng đàn ông trong treo phản nhiên đã lại cất lên: “Về nhà nhớ chườm nóng.”

Giản Thù rút chân về, quay đầu lại hỏi anh: “Đội trưởng Phó, nếu hôm nay tay em không được chườm nóng, thì ngày mai nó sẽ càng đau hơn phải không? Có khi còn không xuống giường nổi ấy chứ...”

Phó Thời Lắm đặt một tay trên vô lăng, vẻ mặt không thay đổi, đợi cô nói tiếp câu sau.

“Hay là... anh lại giúp em thêm một chút đi. Lúc em chườm thì anh giúp em vắt khăn được không?”

Cô nói rất thành khẩn, trong mắt hiện đầy vẻ chân thành tha thiết.

Dứt lời, như sợ anh cảm thấy mình có ý đồ xấu, Giản Thù còn giơ tay lên: “Em xin thề, tuyệt đối em sẽ không làm gì vượt quá giới hạn với anh đâu, chỉ nhờ anh vắt khăn thôi mà.”

Phó Thời Lắm đến bó tay với cô.

Sống một mình mà dám mời một người đàn ông vào nhà, người có khả năng gặp nguy hiểm là cô mới đúng.

Anh cởi dây an toàn: “Xuống xe.”

Khóe môi Giản Thù cong lên, đi theo anh vào trong khu chung cư.

Ngay khi cánh cửa mở ra, nhóc cún con đã quẩn quýt bên chân cô.

Giản Thù ngồi xuống xoa đầu bé, đổ cho bé thêm một ít thức ăn nữa rồi mới đứng dậy, nói: “Đội trưởng Phó ơi, anh chờ em tí nhé, em vào thay bộ quần áo tiện hơn một chút.”

Cô đang mặc áo khoác len, không thể chườm nóng được.

Phó Thời Lắm gật đầu: “Ừ.”

Vào phòng, Giản Thù tìm chiếc váy ngắn đen lần trước còn chưa kịp ra mắt đã chết yểu kia ra. Lúc cởi áo len, đến chỗ bị chuột rút trên cánh tay, cô phải từ từ, chậm rãi dịch từng chút một, chỉ cử động nhẹ thôi cũng không đau đến không chịu nổi rồi.

Mất bao nhiêu sức mới có thể mặc được chiếc váy đen kia lên người, cô đứng trước gương, nhìn trái ngắm phải, uốn ngực lên.

Hai tên nhóc học sinh trung học lần trước nói không sai, cô ít nhất cũng phải cỡ C.

Giản Thù dặm lại lớp trang điểm, thoa son rồi bậm bậm môi cho đều, sau đó mới hài lòng mở cửa.

Từ lúc cô vào phòng đến giờ đã qua gần một tiếng, bên ngoài, trời cũng sắp tối rồi.

Phó Thời Lắm đứng ở ban công, bóng lưng thẳng tắp lạnh lùng nghiêm nghị, bên cạnh đã dồn lại vài đầu lọ thuốc lá.

Giản Thù mở cửa ban công, ló đầu ra gọi: “Đội trưởng Phó, em xong rồi...”

Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Phó Thời Lắm quay lại, dụi tắt nửa điếu thuốc còn lại trong tay, rồi đi vào phòng khách.

Khi nhìn sang cô, ánh mắt anh hơi khựng lại: “Em không lạnh à?”

Giản Thù chỉ mặc một chiếc váy hai dây ngắn mỏng manh, miễn cưỡng che được cặp đùi. Đôi chân trần vừa thon dài thẳng tắp, vừa trắng mịn nõn nà để lộ ra trong không khí.

Cô chớp mắt nhìn anh: “Không lạnh ạ. Em đã chỉnh điều hòa đến mức cao nhất rồi... Đội trưởng Phó, nếu anh thấy nóng thì nói với em nhé, em sẽ hạ thấp xuống một chút.”

Phó Thời Lắm dời mắt đi, nét mặt vẫn lạnh băng như thường: “Không cần, cứ thế này đi.”

Giản Thù vào phòng tắm, lấy khăn lông đưa cho anh, còn mình ngồi trên nắp bồn cầu: “Đội trưởng Phó, phiền anh ạ.”

Phó Thời Lắm không nói gì, mở nước nóng vắt khăn đưa cho cô.

Lúc nhận lấy khăn chườm, Giản Thù mới phát hiện anh cố gắng tránh né cô, đang nhìn đi nơi khác.

Cô không tin lần này anh vẫn có thể thờ ơ được.

“Đội trưởng Phó, hình như tay em lại bị chuột rút rồi...”

Chương 39: - Chương 39

Chương 39

ĐÂY LÀ LẦN THỨ HAI TRONG NGÀY HÔM NAY GIẢN THÙ GẦN SÁT BÊN ANH THỂ NÀY, CƠ THỂ ANH CỨNG RẮN VÀ NÓNG HÙNG HỰC

Ánh đèn trong phòng tắm là đèn màu cam ấm áp nhẹ nhàng, hơi nước bốc lên mờ mịt.

Gần như ngay khoảnh khắc Giản Thù vừa dứt lời thì Phó Thời Lãm đã quay đầu lại. Hai cánh tay trắng nõn mảnh khảnh của cô giơ lên, dừng ngay trước mặt anh.

Giản Thù ngửa đầu nhìn anh, hơi nóng xông lên khiến đôi mắt xinh đẹp của cô long lanh nước.

Tóc đen môi đỏ, mắt ngọc mào ngài, khóe mắt quyến rũ pha chút gợi cảm và ngây ngô.

Sắc đèn ấm áp lạng lẽ rơi trên người cô, đẹp đến mức không sao tả siết.

Con người đen láy của Phó Thời Lắm như càng sâu hơn, u tối trầm tĩnh.

Thấy anh không có phản ứng gì, Giản Thù huơ huơ tay, gọi: “Đội trưởng Phó?”

Theo động tác này, đường cong của cô nửa ẩn nửa hiện sau lớp váy đen kia, trắng nõn và mịn màng.

Phó Thời Lắm vẫn luôn khép hờ mắt, không để lộ cảm xúc.

Giản Thù khẽ nhếch môi, mỹ nhân kế đã thành công.

Nhưng cô còn chưa kịp đắc ý, thì đã cảm thấy eo mình bị người ta nhắc bổng lên, đặt trên bốn rửa tay.

Phó Thời Lắm chống hai tay bên người cô, cơ thể cao lớn hơi cúi xuống, nhìn thẳng vào mắt cô.

Đôi mắt của người đàn ông nheo lại, mang theo vẻ âm u nguy hiểm, hạ giọng trầm khàn cảnh báo: “Giản Thù, đừng trêu chọc tôi.”

Đây là lần thứ hai Giản Thù áp sát anh thế này, cơ thể anh cứng rần và nóng hừng hực.

Nơi nào đó chạm vào người cô đang kiêu ngạo giấu võ giương oai, phô trương năng lực nam tính của anh.

Giản Thù không hề cựa quậy, nhìn thẳng vào mắt anh, nghiêm túc hỏi: “Thích anh, cũng gọi là trêu chọc anh sao?”

Hơi thở của Phó Thời Lãm nóng rực nhưng giọng nói vẫn lạnh băng không chút hơi ấm: “Đó chỉ là cách nghĩ của em thôi.”

Hàm ý rằng, anh không hề thích cô.

“Em biết, thế nên, em đang theo đuổi anh đây.” Giản Thù thoáng cúi đầu nhìn một cái rồi nói đầy ẩn ý: “Đội trưởng Phó, anh có dám chắc mình không có chút cảm giác nào với em không?”

Đối diện với sự truy hỏi của cô, Phó Thời Lãm chỉ từ từ rút tay lại, lùi về sau một bước kéo dài khoảng cách với cô, rồi lạnh nhạt đáp: “Tôi là một người đàn ông bình thường.”

Đôi môi đỏ mọng của Giản Thù cong lên. Cô cố ý ăn mặc thế này ở trước mặt anh đấy. Một người đàn ông trong độ tuổi ba mươi, nhất là người như anh, cũng đang là độ tuổi hưng hực nhất, không có phản ứng mới là lạ.

Không bị chần trước mặt nữa, Giản Thù tự do đưa chân ra, cách mặt đất một khoảng, đung đưa trong không trung, nhìn mà hoa cả mắt.

Phó Thời Lầm lẳng lẳng liếm đôi môi mọng của mình một chút, ánh mắt hơi tối đi.

Cô nhóc này thật đúng là càng ngày càng to gan. Thế nhưng, anh lại bất giác có ý nghĩ muốn vắt đôi chân kia quanh hông mình.

Yết hầu anh khẽ chuyển động, sau đó nhanh chóng nhìn đi chỗ khác.

Giản Thù nói: “Đội trưởng Phó, em cũng là một cô gái bình thường, thích một người có phạm pháp đâu?”

webtruyenonlineez

Cô vốn cho rằng có bước đệm đêm qua và chuyện hôm nay, thì chỉ ít Phó Thời Lắm sẽ không thẳng thừng từ chối cô nữa.

Mà bây giờ, bầu không khí rất thích hợp. Trọng tâm câu chuyện cũng là do anh gợi lên trước.

Cô thích anh, từ trước đến nay chưa bao giờ giấu diếm.

Không ngờ Giản Thù chờ một lúc lâu, khó khăn lắm Phó Thời Lắm mới lên tiếng, nhưng anh lại nói: “Sáng mai sáu giờ, muộn một phút phạt thêm một giờ tập.”

Giản Thù á khẩu.

Anh cứ trực tiếp tránh né đề tài này như thế sao?

Phó Thời Lắm xoay người, nhanh chân bước đi.

“Này, đội trưởng Phó, anh...” Giản Thù vội nhả xuống khỏi bồn rửa tay, nhưng bất cẩn tẹo chân. Cô đau đớn kêu lên nhưng

người phía trước vẫn không dừng bước.

Cuối cùng Giản Thù cũng hiểu rõ, thế nào gọi là ‘câu chuyện sói đến rồi’.

Mãi đến khi tiếng đóng cửa vọng đến, cô mới khập khiễng bước khỏi phòng tắm, lấy túi chườm nóng trong tủ ra đổ đầy nước nóng vào, định lát nữa sẽ dùng nó chườm tạm.

Tính cách Phó Thời Lầm thật đúng là hết như hòn đá trong bốn câu vạ, vừa thối lại vừa cứng.

Một ngày nào đó, nhất định cô sẽ đập vỡ hòn đá ấy ra, mà phải đập vỡ vụn luôn mới được!

Chương 39

ĐÂY LÀ LẦN THỨ HAI TRONG NGÀY HÔM NAY GIẢN THÙ GẦN SÁT BÊN ANH THẾ NÀY, CƠ THỂ ANH CỨNG RẮN VÀ NÓNG HỪNG HỰC

Ánh đèn trong phòng tắm là đèn màu cam ấm áp nhẹ nhàng, hơi nước bốc lên mờ mịt.

Gần như ngay khoảnh khắc Giản Thù vừa dứt lời thì Phó Thời Lầm đã quay đầu lại. Hai cánh tay trắng nõn mảnh khảnh của

cô giơ lên, dừng ngay trước mặt anh.

Giản Thù ngửa đầu nhìn anh, hơi nóng xông lên khiến đôi mắt xinh đẹp của cô long lanh nước.

Tóc đen môi đỏ, mắt ngọc mào ngài, khoe mắt quyến rũ pha chút gợi cảm và ngây ngô.

Sắc đèn ấm áp lặng lẽ rơi trên người cô, đẹp đến mức không sao tả siết.

Con người đen láy của Phó Thời Lãm như càng sâu hơn, u tối trầm tĩnh.

Thấy anh không có phản ứng gì, Giản Thù hươ hươ tay, gọi: “Đội trưởng Phó?”

Theo động tác này, đường cong của cô nửa ẩn nửa hiện sau lớp váy đen kia, trắng nõn và mịn màng.

Phó Thời Lãm vẫn luôn khép hờ mắt, không để lộ cảm xúc.

Giản Thù khẽ nhếch môi, mỹ nhân kế đã thành công.

Nhưng cô còn chưa kịp đắc ý, thì đã cảm thấy eo mình bị người ta nhắc bổng lên, đặt trên bốn rửa tay.

Phó Thời Lãm chống hai tay bên người cô, cơ thể cao lớn hơi cúi xuống, nhìn thẳng vào mắt cô.

Đôi mắt của người đàn ông nheo lại, mang theo vẻ âm u nguy hiểm, hạ giọng trầm khàn cảnh báo: “Giản Thù, đừng trêu chọc tôi.”

Đây là lần thứ hai Giản Thù áp sát anh thế này, cơ thể anh cứng rắn và nóng hừng hực.

Nơi nào đó chạm vào người cô đang kiêu ngạo giễu võ giương oai, phô trương năng lực nam tính của anh.

Giản Thù không hề cự quạ, nhìn thẳng vào mắt anh, nghiêm túc hỏi: “Thích anh, cũng gọi là trêu chọc anh sao?”

Hơi thở của Phó Thời Lãm nóng rực nhưng giọng nói vẫn lạnh băng không chút hơi ấm: “Đó chỉ là cách nghĩ của em thôi.”

Hàm ý rằng, anh không hề thích cô.

“Em biết, thế nên, em đang theo đuổi anh đây.” Giản Thù thoáng cúi đầu nhìn một cái rồi nói đầy ẩn ý: “Đội trưởng Phó, anh có dám chắc mình không có chút cảm giác nào với em không?”

Đối diện với sự truy hỏi của cô, Phó Thời Lãm chỉ từ từ rút tay lại, lùi về sau một bước kéo dài khoảng cách với cô, rồi lạnh nhạt đáp: “Tôi là một người đàn ông bình thường.”

Đôi môi đỏ mọng của Giản Thù cong lên. Cô cố ý ăn mặc thế này ở trước mặt anh đấy. Một người đàn ông trong độ tuổi ba mươi, nhất là người như anh, cũng đang là độ tuổi hưng hực nhất, không có phản ứng mới là lạ.

Không bị chặn trước mặt nữa, Giản Thù tự do đưa chân ra, cách mặt đất một khoảng, đứng đưa trong không trung, nhìn mà hoa cả mắt.

Phó Thời Lãm lảng lạng liếm đôi môi mọng của mình một chút,

ánh mắt hơi tối đi.

Cô nhóc này thật đúng là càng ngày càng to gan. Thế nhưng, anh lại bất giác có ý nghĩ muốn vắt đôi chân kia quanh hông mình.

Yết hầu anh khẽ chuyển động, sau đó nhanh chóng nhìn đi chỗ khác.

Giản Thù nói: “Đội trưởng Phó, em cũng là một cô gái bình thường, thích một người có phạm pháp đâu?”

Cô vốn cho rằng có bước đệm đêm qua và chuyện hôm nay, thì chỉ ít Phó Thời Lãm sẽ không thẳng thừng từ chối cô nữa.

Mà bây giờ, bầu không khí rất thích hợp. Trọng tâm câu chuyện cũng là do anh gợi lên trước.

Cô thích anh, từ trước đến nay chưa bao giờ giấu diếm.

Không ngờ Giản Thù chờ một lúc lâu, khó khăn lắm Phó Thời

Lầm mới lên tiếng, nhưng anh lại nói: “Sáng mai sáu giờ, muộn một phút phạt thêm một giờ tập.”

Giản Thù á khẩu.

Anh cứ trực tiếp tránh né đề tài này như thế sao?

Phó Thời Lầm xoay người, nhanh chân bước đi.

“Này, đội trưởng Phó, anh...” Giản Thù vội nhảy xuống khỏi bồn rửa tay, nhưng bất cẩn tẹo chân. Cô đau đớn kêu lên nhưng người phía trước vẫn không dừng bước.

Cuối cùng Giản Thù cũng hiểu rõ, thế nào gọi là ‘câu chuyện sói đến rồi’.

Mãi đến khi tiếng đóng cửa vọng đến, cô mới khập khiễng bước khỏi phòng tắm, lấy túi chườm nóng trong tủ ra đổ đầy nước nóng vào, định lát nữa sẽ dùng nó chườm tạm.

Tính cách Phó Thời Lầm thật đúng là hết như hòn đá trong bồn cầu vậy, vừa thối lại vừa cứng.

Một ngày nào đó, nhất định cô sẽ đập vỡ hòn đá ấy ra, mà phải đập vỡ vụn luôn mới được!

Chương 39

ĐÂY LÀ LẦN THỨ HAI TRONG NGÀY HÔM NAY GIẢN THÙ GẦN SÁT BÊN ANH THẾ NÀY, CƠ THỂ ANH CỨNG RẮN VÀ NÓNG HỪNG HỰC

Ánh đèn trong phòng tắm là đèn màu cam ấm áp nhẹ nhàng, hơi nước bốc lên mờ mịn.

Gần như ngay khoảnh khắc Giản Thù vừa dứt lời thì Phó Thời Lãm đã quay đầu lại. Hai cánh tay trắng nõn mảnh khảnh của cô giơ lên, dừng ngay trước mặt anh.

Giản Thù ngửa đầu nhìn anh, hơi nóng xông lên khiến đôi mắt xinh đẹp của cô long lanh nước.

Tóc đen môi đỏ, mắt ngọc mào ngài, khoe mắt quyến rũ pha chút gợi cảm và ngây ngô.

Sắc đèn ấm áp lạng lẽ rơi trên người cô, đẹp đến mức không sao tả siết.

Con người đen láy của Phó Thời Lắm như càng sâu hơn, u tối trầm tĩnh.

Thấy anh không có phản ứng gì, Giản Thù huơ huơ tay, gọi: “Đội trưởng Phó?”

Theo động tác này, đường cong của cô nửa ẩn nửa hiện sau lớp váy đen kia, trắng nõn và mịn màng.

Phó Thời Lắm vẫn luôn khép hờ mắt, không để lộ cảm xúc.

Giản Thù khẽ nhếch môi, mỹ nhân kế đã thành công.

Nhưng cô còn chưa kịp đắc ý, thì đã cảm thấy eo mình bị người ta nhắc bổng lên, đặt trên bốn rửa tay.

Phó Thời Lắm chống hai tay bên người cô, cơ thể cao lớn hơi cúi xuống, nhìn thẳng vào mắt cô.

Đôi mắt của người đàn ông nheo lại, mang theo vẻ âm u nguy

hiểm, hạ giọng trầm khàn cảnh báo: “Giản Thù, đừng trêu chọc tôi.”

Đây là lần thứ hai Giản Thù áp sát anh thế này, cơ thể anh cứng rần và nóng hừng hực.

Nơi nào đó chạm vào người cô đang kiêu ngạo giấu võ giương oai, phô trương năng lực nam tính của anh.

Giản Thù không hề cựa quậy, nhìn thẳng vào mắt anh, nghiêm túc hỏi: “Thích anh, cũng gọi là trêu chọc anh sao?”

Hơi thở của Phó Thời Lãm nóng rực nhưng giọng nói vẫn lạnh băng không chút hơi ấm: “Đó chỉ là cách nghĩ của em thôi.”

Hàm ý rằng, anh không hề thích cô.

“Em biết, thế nên, em đang theo đuổi anh đây.” Giản Thù thoáng cúi đầu nhìn một cái rồi nói đầy ẩn ý: “Đội trưởng Phó, anh có dám chắc mình không có chút cảm giác nào với em không?”

Đối diện với sự truy hỏi của cô, Phó Thời Lãm chỉ từ từ rút tay

lại, lùi về sau một bước kéo dài khoảng cách với cô, rồi lạnh nhạt đáp: “Tôi là một người đàn ông bình thường.”

Đôi môi đỏ mọng của Giản Thù cong lên. Cô cố ý ăn mặc thế này ở trước mặt anh đấy. Một người đàn ông trong độ tuổi ba mươi, nhất là người như anh, cũng đang là độ tuổi hưng hực nhất, không có phản ứng mới là lạ.

Không bị chặn trước mặt nữa, Giản Thù tự do đưa chân ra, cách mặt đất một khoảng, đứng đưa trong không trung, nhìn mà hoa cả mắt.

Phó Thời Lầm lẳng lẳng liếm đôi môi mọng của mình một chút, ánh mắt hơi tối đi.

Cô nhóc này thật đúng là càng ngày càng to gan. Thế nhưng, anh lại bất giác có ý nghĩ muốn vắt đôi chân kia quanh hông mình.

Yết hầu anh khẽ chuyển động, sau đó nhanh chóng nhìn đi chỗ khác.

Giản Thù nói: “Đội trưởng Phó, em cũng là một cô gái bình thường, thích một người có phạm pháp đâu?”

webtruyenonlinez

Cô vốn cho rằng có bước đệm đêm qua và chuyện hôm nay, thì chỉ ít Phó Thời Lắm sẽ không thẳng thừng từ chối cô nữa.

Mà bây giờ, bầu không khí rất thích hợp. Trọng tâm câu chuyện cũng là do anh gợi lên trước.

Cô thích anh, từ trước đến nay chưa bao giờ giấu diếm.

Không ngờ Giản Thù chờ một lúc lâu, khó khăn lắm Phó Thời Lắm mới lên tiếng, nhưng anh lại nói: “Sáng mai sáu giờ, muộn một phút phạt thêm một giờ tập.”

Giản Thù á khẩu.

Anh cứ trực tiếp tránh né đề tài này như thế sao?

Phó Thời Lắm xoay người, nhanh chân bước đi.

“Này, đội trưởng Phó, anh...” Giản Thù vội nhẩy xuống khỏi bồn rửa tay, nhưng bất cẩn trượt chân. Cô đau đớn kêu lên nhưng người phía trước vẫn không dừng bước.

Cuối cùng Giản Thù cũng hiểu rõ, thế nào gọi là ‘câu chuyện sói đến rồi’.

Mãi đến khi tiếng đóng cửa vọng đến, cô mới khập khiễng bước khỏi phòng tắm, lấy túi chườm nóng trong tủ ra đổ đầy nước nóng vào, định lát nữa sẽ dùng nó chườm tạm.

Tính cách Phó Thời Lầm thật đúng là hết như hòn đá trong bồn cầu vậy, vừa thối lại vừa cứng.

Một ngày nào đó, nhất định cô sẽ đập vỡ hòn đá ấy ra, mà phải đập vỡ vụn luôn mới được!

Chương 39

ĐÂY LÀ LẦN THỨ HAI TRONG NGÀY HÔM NAY GIẢN THÙ GẦN SÁT BÊN ANH THẾ NÀY, CƠ THỂ ANH CỨNG RẮN VÀ NÓNG HỪNG HỰC

Ánh đèn trong phòng tắm là đèn màu cam ấm áp nhẹ nhàng, hơi nước bốc lên mờ mịt.

Gần như ngay khoảnh khắc Giản Thù vừa dứt lời thì Phó Thời Lắm đã quay đầu lại. Hai cánh tay trắng nõn mảnh khảnh của cô giơ lên, dừng ngay trước mặt anh.

Giản Thù ngửa đầu nhìn anh, hơi nóng xông lên khiến đôi mắt xinh đẹp của cô long lanh nước.

Tóc đen môi đỏ, mắt ngọc mày ngài, khoe mắt quyến rũ pha chút gợi cảm và ngây ngô.

Sắc đèn ấm áp lặng lẽ rơi trên người cô, đẹp đến mức không sao tả siết.

Con người đen láy của Phó Thời Lắm như càng sâu hơn, u tối trầm tĩnh.

Thấy anh không có phản ứng gì, Giản Thù hươ hươ tay, gọi: “Đội trưởng Phó?”

Theo động tác này, đường cong của cô nửa ẩn nửa hiện sau lớp váy đen kia, trắng nõn và mịn màng.

Phó Thời Lãm vẫn luôn khép hờ mắt, không để lộ cảm xúc.

Giản Thù khẽ nhếch môi, mỹ nhân kế đã thành công.

Nhưng cô còn chưa kịp đắc ý, thì đã cảm thấy eo mình bị người ta nhắc bổng lên, đặt trên bốn rửa tay.

Phó Thời Lãm chống hai tay bên người cô, cơ thể cao lớn hơi cúi xuống, nhìn thẳng vào mắt cô.

Đôi mắt của người đàn ông nheo lại, mang theo vẻ âm u nguy hiểm, hạ giọng trầm khàn cảnh báo: “Giản Thù, đừng trêu chọc tôi.”

Đây là lần thứ hai Giản Thù áp sát anh thế này, cơ thể anh cứng rắn và nóng hừng hực.

Nơi nào đó chạm vào người cô đang kiêu ngạo giễu võ giương oai, phô trương năng lực nam tính của anh.

Giản Thù không hề cựa quậy, nhìn thẳng vào mắt anh, nghiêm túc hỏi: “Thích anh, cũng gọi là trêu chọc anh sao?”

Hơi thở của Phó Thời Lắm nóng rực nhưng giọng nói vẫn lạnh băng không chút hơi ấm: “Đó chỉ là cách nghĩ của em thôi.”

Hàm ý rằng, anh không hề thích cô.

“Em biết, thế nên, em đang theo đuổi anh đây.” Giản Thù thoáng cúi đầu nhìn một cái rồi nói đầy ẩn ý: “Đội trưởng Phó, anh có dám chắc mình không có chút cảm giác nào với em không?”

Đối diện với sự truy hỏi của cô, Phó Thời Lắm chỉ từ từ rút tay lại, lùi về sau một bước kéo dài khoảng cách với cô, rồi lạnh nhạt đáp: “Tôi là một người đàn ông bình thường.”

Đôi môi đỏ mọng của Giản Thù cong lên. Cô cố ý ăn mặc thế này ở trước mặt anh đấy. Một người đàn ông trong độ tuổi ba mươi, nhất là người như anh, cũng đang là độ tuổi hưng hực nhất, không có phản ứng mới là lạ.

Không bị chặn trước mặt nữa, Giản Thù tự do đưa chân ra, cách mặt đất một khoảng, đứng đưa trong không trung, nhìn mà hoa cả mắt.

Phó Thời Lắm lẳng lẳng liếm đôi môi mỏng của mình một chút, ánh mắt hơi tối đi.

Cô nhóc này thật đúng là càng ngày càng to gan. Thế nhưng, anh lại bất giác có ý nghĩ muốn vặt đôi chân kia quanh hông mình.

Yết hầu anh khẽ chuyển động, sau đó nhanh chóng nhìn đi chỗ khác.

Giản Thù nói: “Đội trưởng Phó, em cũng là một cô gái bình thường, thích một người có phạm pháp đâu?”

Cô vốn cho rằng có bước đệm đêm qua và chuyện hôm nay, thì chỉ ít Phó Thời Lắm sẽ không thẳng thừng từ chối cô nữa.

Mà bây giờ, bầu không khí rất thích hợp. Trọng tâm câu chuyện cũng là do anh gợi lên trước.

Cô thích anh, từ trước đến nay chưa bao giờ giấu diếm.

Không ngờ Giản Thù chờ một lúc lâu, khó khăn lắm Phó Thời Lắm mới lên tiếng, nhưng anh lại nói: “Sáng mai sáu giờ, muộn một phút phạt thêm một giờ tập.”

Giản Thù á khẩu.

Anh cứ trực tiếp tránh né đề tài này như thế sao?

Phó Thời Lắm xoay người, nhanh chân bước đi.

“Này, đội trưởng Phó, anh...” Giản Thù vội nhảy xuống khỏi bồn rửa tay, nhưng bất cẩn tẹo chân. Cô đau đớn kêu lên nhưng người phía trước vẫn không dừng bước.

Cuối cùng Giản Thù cũng hiểu rõ, thế nào gọi là ‘câu chuyện sói đến rồi’.

Mãi đến khi tiếng đóng cửa vọng đến, cô mới khập khiễng bước khỏi phòng tắm, lấy túi chườm nóng trong tủ ra đổ đầy nước nóng vào, định lát nữa sẽ dùng nó chườm tạm.

Tính cách Phó Thời Lầm thật đúng là hết như hòn đá trong bốn câu vạy, vừa thối lại vừa cứng.

Một ngày nào đó, nhất định cô sẽ đập vỡ hòn đá ấy ra, mà phải đập vỡ vụn luôn mới được!

Chương 40: - Chương 40

Chương 40

NƠI ĐÓ VẪN SÁNG RỰC ÁNH ĐÈN, MƯỜI NĂM NAY VẪN LUÔN NHƯ VẬY

Phó Thời Lãm ngồi trong xe, đường nét gương mặt sắc lạnh như ẩn như hiện dưới ánh đèn đường nửa sáng nửa tối, đôi môi mỏng đang ngậm một điếu thuốc.

Vẻ mặt anh không còn lạnh lùng âm trầm như thường ngày, con ngươi đen sâu không thấy đáy.

Anh búng tàn thuốc, rồi hơi ngược mắt lên.

Nơi đó vẫn sáng rực ánh đèn, mười năm nay vẫn luôn như vậy.

Mãi đến khi hút hết một bao thuốc lá, tâm trạng của Phó Thời Lãm mới từ từ lắng xuống.

Lúc này, điện thoại đổ chuông, người gọi đến là Mạnh Viễn: “Đội trưởng ạ, tổ chuyên án của thành phố B đã đến, chỉ đích danh muốn gặp anh. Họ ngồi ở đây suốt một tiếng rồi, nói thế nào

cũng không chịu đi...”

Phó Thời Lãm lạnh nhạt đáp: “Tôi về ngay đây.”

Đồn cảnh sát.

Chỉ có một mình Kha Hiển, tổ trưởng của tổ chuyên án tới đây.

Mạnh Viễn đã nghe nói về người này từ lâu, là bạn học của đội trưởng Phó nhà họ. Bản thân anh ta cũng rất tài giỏi, thành tích của tất cả các phương diện huấn luyện đều đạt hạng A.

Tính cách người này có hơi kiêu ngạo, lúc còn ở Học viện Cảnh sát đã rất thích so bì với đội trưởng Phó. Sau khi tốt nghiệp, dù bị phân đến thành phố B, nhưng anh ta vẫn ngấm ngấm cạnh tranh, mấy năm qua cũng đã liên tiếp phá nhiều vụ án lớn, được xem là niềm hy vọng tương lai của đội cảnh sát hình sự thành phố B.

Nhưng bất kể thế nào, anh ta cũng vẫn thua xa đội trưởng Phó.

Có cảnh sát nói: “Tổ trưởng Kha, cũng không còn sớm nữa, hay là tôi gọi đồ ăn cho anh trước nhé?”

Kha Hiến nhìn lướt qua tập hồ sơ trước mặt, không ngẩng đầu lên, đáp: “Không cần đâu.”

Mạnh Viễn xoa tay, ý bảo tất cả cùng ra ngoài.

Bên ngoài phòng làm việc, mọi người chụm đầu bàn tán: “Mạnh này, cậu nghĩ rốt cuộc tổ trưởng Kha muốn gì nhỉ. Anh ta rảnh rồi sinh nông nổi à, sao không đi phá án mà chạy tới chỗ chúng ta ngồi lì mãi thế.”

Mạnh Viễn nheo mắt: “Tôi đoán, chắc anh ta vẫn là vì người sống sót năm đó nên mới đến đây thôi.”

“Nghe bên thành phố B nói, hiện vụ án không có chút manh mối nào, hoàn toàn không thể tiến hành điều tra được, đi thăm dò tin tức thì cũng chỉ được mấy tin y như mười năm trước... Anh ta là tổ trưởng, làm sao có thể không bị cấp trên gây áp lực được chứ. Cho nên, chắc chắn là anh ta sốt ruột quá rồi nên mới vút hết mặt mũi chạy đến đây tìm đội trưởng Phó nhà mình.”

“Có điều người may mắn sống sót đó là ai, mà cấp trên lại yêu cầu bảo mật nghiêm ngặt như vậy nhỉ. Ngoài các cảnh sát phụ trách vào thời điểm đó ra, thì không một ai biết thông tin gì của cô ấy cả.”

“Thật ra tôi cảm thấy, vụ án này đã tái diễn, nếu cô ấy chịu đứng ra phối hợp điều tra, thì không chừng vẫn có sơ hội...” Đọc truyện tại [WebTruyenOnlinez . com](http://WebTruyenOnlinez.com)

Mọi người thảo luận sôi nổi, đưa ra đủ loại suy đoán của mình.

Mạnh Viễn tinh mắt nhất, nhìn thấy bóng người đã bước đến cửa đồn trước tiên, cậu ta vội hắng giọng, gọi: “Đội trưởng Phó.”

Tiếng thảo luận lập tức dừng lại, mấy người đều đứng rất nghiêm trang.

Phó Thời Lãm nhìn bọn họ một cái, nói: “Mọi người tan làm trước đi.”

“Vâng.”

Phó Thời Lắm mở cửa phòng làm việc, nhìn thấy ngay Kha Hiên đang ngồi trên sofa.

Kha Hiên nghe thấy âm thanh ngoài cửa từ lúc nãy, giờ mới thông thả ngẩng đầu lên, khép tập hồ sơ trước mặt lại, rồi mỉm cười: “Ông bạn cũ, đã lâu không gặp.”

Phó Thời Lắm ngồi xuống đối diện anh ta, nét mặt không đổi: “Có chuyện gì à?”

“Tôi cũng không quanh co với cậu làm gì, tôi đến là vì ‘vụ án giết người liên hoàn bằng xích sắt’ mười năm trước. Tôi nhớ, đó là vụ án đầu tiên mà cậu phụ trách, nên chắc hẳn có ấn tượng rất sâu sắc đúng không?”

“Chuyện đã gần ấy năm, tôi quên lâu rồi.”

Kha Hiên không hề ngạc nhiên trước câu trả lời này, chỉ đưa hồ sơ trong tay cho anh: “Chắc là cậu đã nghe về vụ án ở thành phố B rồi đúng không. Qua khám nghiệm dấu vết ở hiện trường cho thấy, nó giống như vụ giết người hàng loạt chưa phá được vào mười năm trước, do cùng một người gây ra.”

“Lần này, tôi đến tìm cậu là để tìm hiểu chi tiết vụ án mười năm

trước và người sống sót năm đó. Nếu có thể, tôi muốn gặp cô ấy.”

Chương 40

NƠI ĐÓ VẼN SÁNG RỰC ÁNH ĐÈN, MƯỜI NĂM NAY VẼN LUÔN NHƯ VẬY

Phó Thời Lẫm ngồi trong xe, đường nét gương mặt sắc lạnh như ẩn như hiện dưới ánh đèn đường nửa sáng nửa tối, đôi môi mỏng đang ngậm một miếng thuốc.

Vẻ mặt anh không còn lạnh lùng âm trầm như thường ngày, con ngươi đen sâu không thấy đáy.

Anh búng tàn thuốc, rồi hơi ngược mắt lên.

Nơi đó vẫn sáng rực ánh đèn, mười năm nay vẫn luôn như vậy.

Mãi đến khi hút hết một bao thuốc lá, tâm trạng của Phó Thời Lẫm mới từ từ lắng xuống.

Lúc này, điện thoại đổ chuông, người gọi đến là Mạnh Viễn: “Đội trưởng ạ, tổ chuyên án của thành phố B đã đến, chỉ đích danh muốn gặp anh. Họ ngồi ở đây suốt một tiếng rồi, nói thế nào cũng không chịu đi...”

Phó Thời Lãm lạnh nhạt đáp: “Tôi về ngay đây.”

Đồn cảnh sát.

Chỉ có một mình Kha Hiển, tổ trưởng của tổ chuyên án tới đây.

Mạnh Viễn đã nghe nói về người này từ lâu, là bạn học của đội trưởng Phó nhà họ. Bản thân anh ta cũng rất tài giỏi, thành tích của tất cả các phương diện huấn luyện đều đạt hạng A.

Tính cách người này có hơi kiêu ngạo, lúc còn ở Học viện Cảnh sát đã rất thích so bì với đội trưởng Phó. Sau khi tốt nghiệp, dù bị phân đến thành phố B, nhưng anh ta vẫn ngấm ngấm cạnh tranh, mấy năm qua cũng đã liên tiếp phá nhiều vụ án lớn, được xem là niềm hy vọng tương lai của đội cảnh sát hình sự thành phố B.

Nhưng bất kể thế nào, anh ta cũng vẫn thua xa đội trưởng Phó.

Có cảnh sát nói: “Tổ trưởng Kha, cũng không còn sớm nữa, hay

là tôi gọi đồ ăn cho anh trước nhé?”

Kha Hiến nhìn lướt qua tập hồ sơ trước mặt, không ngẩng đầu lên, đáp: “Không cần đâu.”

Mạnh Viễn xua tay, ý bảo tất cả cùng ra ngoài.

Bên ngoài phòng làm việc, mọi người chụm đầu bàn tán: “Mạnh này, cậu nghĩ rốt cuộc tổ trưởng Kha muốn gì nhỉ. Anh ta rảnh rồi sinh nông nổi à, sao không đi phá án mà chạy tới chỗ chúng ta ngồi lì mãi thế.”

Mạnh Viễn nheo mắt: “Tôi đoán, chắc anh ta vẫn là vì người sống sót năm đó nên mới đến đây thôi.”

“Nghe bên thành phố B nói, hiện vụ án không có chút manh mối nào, hoàn toàn không thể tiến hành điều tra được, đi thăm dò tin tức thì cũng chỉ được mấy tin y như mười năm trước... Anh ta là tổ trưởng, làm sao có thể không bị cấp trên gây áp lực được chứ. Cho nên, chắc chắn là anh ta sốt ruột quá rồi nên mới vút hết mặt mũi chạy đến đây tìm đội trưởng Phó nhà mình.”

“Có điều người may mắn sống sót đó là ai, mà cấp trên lại yêu cầu bảo mật nghiêm ngặt như vậy nhỉ. Ngoài các cảnh sát phụ

trách vào thời điểm đó ra, thì không một ai biết thông tin gì của cô ấy cả.”

“Thật ra tôi cảm thấy, vụ án này đã tái diễn, nếu cô ấy chịu đứng ra phối hợp điều tra, thì không chừng vẫn có sơ hội...” Đọc truyện tại [WebTruyenOnlinez . com](http://WebTruyenOnlinez.com)

Mọi người thảo luận sôi nổi, đưa ra đủ loại suy đoán của mình.

Mạnh Viễn tinh mắt nhất, nhìn thấy bóng người đã bước đến cửa đồn trước tiên, cậu ta vội hắng giọng, gọi: “Đội trưởng Phó.”

Tiếng thảo luận lập tức dừng lại, mấy người đều đứng rất nghiêm trang.

Phó Thời Lãm nhìn bọn họ một cái, nói: “Mọi người tan làm trước đi.”

“Vâng.”

Phó Thời Lãm mở cửa phòng làm việc, nhìn thấy ngay Kha Hiến đang ngồi trên sofa.

- - -

Kha Hiển nghe thấy âm thanh ngoài cửa từ lúc nãy, giờ mới thông thả ngẩng đầu lên, khép tập hồ sơ trước mặt lại, rồi mỉm cười: “Ông bạn cũ, đã lâu không gặp.”

Phó Thời Lãm ngồi xuống đối diện anh ta, nét mặt không đổi: “Có chuyện gì à?”

“Tôi cũng không quanh co với cậu làm gì, tôi đến là vì ‘vụ án giết người liên hoàn bằng xích sắt’ mười năm trước. Tôi nhớ, đó là vụ án đầu tiên mà cậu phụ trách, nên chắc hẳn có ấn tượng rất sâu sắc đúng không?”

“Chuyện đã gần ấy năm, tôi quên lâu rồi.”

Kha Hiển không hề ngạc nhiên trước câu trả lời này, chỉ đưa hồ sơ trong tay cho anh: “Chắc là cậu đã nghe về vụ án ở thành phố B rồi đúng không. Qua khám nghiệm dấu vết ở hiện trường cho thấy, nó giống như vụ giết người hàng loạt chưa phá được vào mười năm trước, do cùng một người gây ra.”

“Lần này, tôi đến tìm cậu là để tìm hiểu chi tiết vụ án mười năm trước và người sống sót năm đó. Nếu có thể, tôi muốn gặp cô ấy.”

Chương 40

NƠI ĐÓ VẼN SÁNG RỰC ÁNH ĐÈN, MƯỜI NĂM NAY VẼN LUÔN NHƯ VẬY

Phó Thời Lắm ngồi trong xe, đường nét gương mặt sắc lạnh như ẩn như hiện dưới ánh đèn đường nửa sáng nửa tối, đôi môi mỏng đang ngậm một miếng thuốc.

Vẻ mặt anh không còn lạnh lùng âm trầm như thường ngày, con ngươi đen sâu không thấy đáy.

Anh búng tàn thuốc, rồi hơi ngược mắt lên.

Nơi đó vẫn sáng rực ánh đèn, mười năm nay vẫn luôn như vậy.

Mãi đến khi hút hết một bao thuốc lá, tâm trạng của Phó Thời Lắm mới từ từ lắng xuống.

Lúc này, điện thoại đổ chuông, người gọi đến là Mạnh Viễn: “Đội trưởng ạ, tổ chuyên án của thành phố B đã đến, chỉ đích danh muốn gặp anh. Họ ngồi ở đây suốt một tiếng rồi, nói thế nào cũng không chịu đi...”

Phó Thời Lãm lạnh nhạt đáp: “Tôi về ngay đây.”

Đồn cảnh sát.

Chỉ có một mình Kha Hiển, tổ trưởng của tổ chuyên án tới đây.

Mạnh Viễn đã nghe nói về người này từ lâu, là bạn học của đội trưởng Phó nhà họ. Bản thân anh ta cũng rất tài giỏi, thành tích của tất cả các phương diện huấn luyện đều đạt hạng A.

Tính cách người này có hơi kiêu ngạo, lúc còn ở Học viện Cảnh sát đã rất thích so bì với đội trưởng Phó. Sau khi tốt nghiệp, dù bị phân đến thành phố B, nhưng anh ta vẫn ngấm ngấm cạnh tranh, mấy năm qua cũng đã liên tiếp phá nhiều vụ án lớn, được xem là niềm hy vọng tương lai của đội cảnh sát hình sự thành phố B.

Nhưng bất kể thế nào, anh ta cũng vẫn thua xa đội trưởng Phó.

Có cảnh sát nói: “Tổ trưởng Kha, cũng không còn sớm nữa, hay là tôi gọi đồ ăn cho anh trước nhé?”

Kha Hiến nhìn lướt qua tập hồ sơ trước mặt, không ngẩng đầu lên, đáp: “Không cần đâu.”

Mạnh Viễn xua tay, ý bảo tất cả cùng ra ngoài.

Bên ngoài phòng làm việc, mọi người chụm đầu bàn tán: “Mạnh này, cậu nghĩ rốt cuộc tổ trưởng Kha muốn gì nhỉ. Anh ta rảnh rồi sinh nông nổi à, sao không đi phá án mà chạy tới chỗ chúng ta ngồi lì mãi thế.”

Mạnh Viễn nheo mắt: “Tôi đoán, chắc anh ta vẫn là vì người sống sót năm đó nên mới đến đây thôi.”

“Nghe bên thành phố B nói, hiện vụ án không có chút manh mối nào, hoàn toàn không thể tiến hành điều tra được, đi thăm dò tin tức thì cũng chỉ được mấy tin y như mười năm trước... Anh ta là tổ trưởng, làm sao có thể không bị cấp trên gây áp lực được chứ. Cho nên, chắc chắn là anh ta sốt ruột quá rồi nên mới vút hết mặt mũi chạy đến đây tìm đội trưởng Phó nhà mình.”

“Có điều người may mắn sống sót đó là ai, mà cấp trên lại yêu cầu bảo mật nghiêm ngặt như vậy nhỉ. Ngoài các cảnh sát phụ trách vào thời điểm đó ra, thì không một ai biết thông tin gì của cô ấy cả.”

“Thật ra tôi cảm thấy, vụ án này đã tái diễn, nếu cô ấy chịu đứng ra phối hợp điều tra, thì không chừng vẫn có sơ hội...” Đọc truyện tại [WebTruyenOnlinez . com](http://WebTruyenOnlinez.com)

Mọi người thảo luận sôi nổi, đưa ra đủ loại suy đoán của mình.

Mạnh Viễn tinh mắt nhất, nhìn thấy bóng người đã bước đến cửa đồn trước tiên, cậu ta vội hắng giọng, gọi: “Đội trưởng Phó.”

Tiếng thảo luận lập tức dừng lại, mấy người đều đứng rất nghiêm trang.

Phó Thời Lãm nhìn bọn họ một cái, nói: “Mọi người tan làm trước đi.”

“Vâng.”

Phó Thời Lãm mở cửa phòng làm việc, nhìn thấy ngay Kha Hiến đang ngồi trên sofa.

Kha Hiển nghe thấy âm thanh ngoài cửa từ lúc nãy, giờ mới thông thả ngẩng đầu lên, khép tập hồ sơ trước mặt lại, rồi mỉm cười: “Ông bạn cũ, đã lâu không gặp.”

Phó Thời Lãm ngồi xuống đối diện anh ta, nét mặt không đổi: “Có chuyện gì à?”

“Tôi cũng không quanh co với cậu làm gì, tôi đến là vì ‘vụ án giết người liên hoàn bằng xích sắt’ mười năm trước. Tôi nhớ, đó là vụ án đầu tiên mà cậu phụ trách, nên chắc hẳn có ấn tượng rất sâu sắc đúng không?”

“Chuyện đã gần ấy năm, tôi quên lâu rồi.”

Kha Hiển không hề ngạc nhiên trước câu trả lời này, chỉ đưa hồ sơ trong tay cho anh: “Chắc là cậu đã nghe về vụ án ở thành phố B rồi đúng không. Qua khám nghiệm dấu vết ở hiện trường cho thấy, nó giống như vụ giết người hàng loạt chưa phá được vào mười năm trước, do cùng một người gây ra.”

“Lần này, tôi đến tìm cậu là để tìm hiểu chi tiết vụ án mười năm trước và người sống sót năm đó. Nếu có thể, tôi muốn gặp cô ấy.”

Chương 40

NƠI ĐÓ VẼN SÁNG RỰC ÁNH ĐÈN, MƯỜI NĂM NAY VẼN LUÔN NHƯ VẬY

Phó Thời Lắm ngồi trong xe, đường nét gương mặt sắc lạnh như ẩn như hiện dưới ánh đèn đường nửa sáng nửa tối, đôi môi mỏng đang ngậm một miếng thuốc.

Vẻ mặt anh không còn lạnh lùng âm trầm như thường ngày, con ngươi đen sâu không thấy đáy.

Anh búng tàn thuốc, rồi hơi ngước mắt lên.

Nơi đó vẫn sáng rực ánh đèn, mười năm nay vẫn luôn như vậy.

Mãi đến khi hút hết một bao thuốc lá, tâm trạng của Phó Thời Lắm mới từ từ lắng xuống.

Lúc này, điện thoại đổ chuông, người gọi đến là Mạnh Viễn: “Đội trưởng ạ, tổ chuyên án của thành phố B đã đến, chỉ đích danh muốn gặp anh. Họ ngồi ở đây suốt một tiếng rồi, nói thế nào cũng không chịu đi...”

Phó Thời Lắm lạnh nhạt đáp: “Tôi về ngay đây.”

Đồn cảnh sát.

Chỉ có một mình Kha Hiển, tổ trưởng của tổ chuyên án tới đây.

Mạnh Viễn đã nghe nói về người này từ lâu, là bạn học của đội trưởng Phó nhà họ. Bản thân anh ta cũng rất tài giỏi, thành tích của tất cả các phương diện huấn luyện đều đạt hạng A.

Tính cách người này có hơi kiêu ngạo, lúc còn ở Học viện Cảnh sát đã rất thích so bì với đội trưởng Phó. Sau khi tốt nghiệp, dù bị phân đến thành phố B, nhưng anh ta vẫn ngấm ngấm cạnh tranh, mấy năm qua cũng đã liên tiếp phá nhiều vụ án lớn, được xem là niềm hy vọng tương lai của đội cảnh sát hình sự thành phố B.

Nhưng bất kể thế nào, anh ta cũng vẫn thua xa đội trưởng Phó.

Có cảnh sát nói: “Tổ trưởng Kha, cũng không còn sớm nữa, hay là tôi gọi đồ ăn cho anh trước nhé?”

Kha Hiến nhìn lướt qua tập hồ sơ trước mặt, không ngẩng đầu lên, đáp: “Không cần đâu.”

Mạnh Viễn xua tay, ý bảo tất cả cùng ra ngoài.

Bên ngoài phòng làm việc, mọi người chụm đầu bàn tán: “Mạnh này, cậu nghĩ rốt cuộc tổ trưởng Kha muốn gì nhỉ. Anh ta rảnh rồi sinh nông nổi à, sao không đi phá án mà chạy tới chỗ chúng ta ngồi lì mãi thế.”

Mạnh Viễn nheo mắt: “Tôi đoán, chắc anh ta vẫn là vì người sống sót năm đó nên mới đến đây thôi.”

“Nghe bên thành phố B nói, hiện vụ án không có chút manh mối nào, hoàn toàn không thể tiến hành điều tra được, đi thăm dò tin tức thì cũng chỉ được mấy tin y như mười năm trước... Anh ta là tổ trưởng, làm sao có thể không bị cấp trên gây áp lực được chứ. Cho nên, chắc chắn là anh ta sốt ruột quá rồi nên mới vút hết mặt mũi chạy đến đây tìm đội trưởng Phó nhà mình.”

“Có điều người may mắn sống sót đó là ai, mà cấp trên lại yêu cầu bảo mật nghiêm ngặt như vậy nhỉ. Ngoài các cảnh sát phụ trách vào thời điểm đó ra, thì không một ai biết thông tin gì của cô ấy cả.”

“Thật ra tôi cảm thấy, vụ án này đã tái diễn, nếu cô ấy chịu đứng ra phối hợp điều tra, thì không chừng vẫn có sơ hội...” Đọc truyện tại [WebTruyenOnlinez . com](http://WebTruyenOnlinez.com)

Mọi người thảo luận sôi nổi, đưa ra đủ loại suy đoán của mình.

Mạnh Viễn tinh mắt nhất, nhìn thấy bóng người đã bước đến cửa đồn trước tiên, cậu ta vội hắng giọng, gọi: “Đội trưởng Phó.”

Tiếng thảo luận lập tức dừng lại, mấy người đều đứng rất nghiêm trang.

Phó Thời Lãm nhìn bọn họ một cái, nói: “Mọi người tan làm trước đi.”

“Vâng.”

Phó Thời Lãm mở cửa phòng làm việc, nhìn thấy ngay Kha Hiển đang ngồi trên sofa.

Kha Hiển nghe thấy âm thanh ngoài cửa từ lúc nãy, giờ mới

thong thả ngẩng đầu lên, khép tập hồ sơ trước mặt lại, rồi mỉm cười: “Ông bạn cũ, đã lâu không gặp.”

Phó Thời Lãm ngồi xuống đối diện anh ta, nét mặt không đổi: “Có chuyện gì à?”

“Tôi cũng không quanh co với cậu làm gì, tôi đến là vì ‘vụ án giết người liên hoàn bằng xích sắt’ mười năm trước. Tôi nhớ, đó là vụ án đầu tiên mà cậu phụ trách, nên chắc hẳn có ấn tượng rất sâu sắc đúng không?”

“Chuyện đã gần ấy năm, tôi quên lâu rồi.”

Kha Hiến không hề ngạc nhiên trước câu trả lời này, chỉ đưa hồ sơ trong tay cho anh: “Chắc là cậu đã nghe về vụ án ở thành phố B rồi đúng không. Qua khám nghiệm dấu vết ở hiện trường cho thấy, nó giống như vụ giết người hàng loạt chưa phá được vào mười năm trước, do cùng một người gây ra.”

“Lần này, tôi đến tìm cậu là để tìm hiểu chi tiết vụ án mười năm trước và người sống sót năm đó. Nếu có thể, tôi muốn gặp cô ấy.”

Chương 41: - Chương 41

Chương 41

CÙNG VỚI ĐÓ, CÒN CÓ CẢ NHỮNG CẢM XÚC MÀ TRƯỚC GIỜ CHƯA TỪNG BỘC LỘ RA TRÊN NGƯỜI ANH

Lại một lần nữa bị từ chối, Kha Hiên cũng hoàn toàn không bất ngờ gì.

Lúc đến đây, anh ta đã sớm chuẩn bị tâm lý sẵn sàng. Cái tên Phó Thời Lãm này, từ khi còn ở trong trường cảnh sát cũng đã không dễ nói chuyện rồi.

Không, không phải là không dễ nói chuyện, mà cậu ấy căn bản không biết cách nói chuyện với mình đâu.

Tính cách của Phó Thời Lãm rất lạnh nhạt. Bạn hỏi gì cậu ấy, bình thường sẽ chỉ nhận được một câu trả lời không quá ba từ. Thuở ấy, trong đám thanh niên hơn hai mươi tuổi đầu, tràn đầy nhiệt huyết thích kết bè kết phái chơi bởi nhậu nhẹt, thì cậu ấy là người cô độc nhất.

Ấy thế mà, một con người từ trong cốt cách đã lộ rõ sự tách biệt không hợp với đám đông như cậu ấy, lại được các thầy cô giáo rất yêu quý, được các bạn học rất sùng bái, để lại kỷ lục mà cho

đến nay vẫn chưa bị phá vỡ ở trường cảnh sát.

Nếu Kha Hiển nói không đổ kỵ thì là nói dối.

Từ nhỏ đến lớn, ở các phương diện anh ta đều là người ưu tú nhất, tài giỏi nhất, ấy vậy mà lên đến Đại học, anh ta lại gặp phải lần thất bại đầu tiên trong cuộc đời mình, hơn nữa, còn là lần thất bại thảm hại nhất.

Đợt đi thực tập, khi biết được vụ án đầu tiên mà Phó Thời Lãm phụ trách là một vụ án treo chưa được giải quyết, trong một khoảnh khắc, anh ta có chút cười trên nỗi đau của người khác.

Anh ta thầm nghĩ, Phó Thời Lãm chẳng qua cũng chỉ trâu bò ở trong trường mà thôi, thực ra chỉ là một cái thùng rỗng kêu to, biết chút võ vẽ vớ vẩn. Lúc đối diện với tình huống thực tế, chẳng qua cũng chỉ đến vậy mà thôi.

Cho đến mười năm sau, anh ta phụ trách vụ án này...

Sắc mặt Phó Thời Lãm vô cùng bình tĩnh: “Tất cả các tình tiết mà tôi biết được trong vụ án của mười năm trước, đều đã ghi lại

trong hồ sơ rồi. Những chuyện khác, tôi không giúp được anh.”

Kha Hiên nói: “Tôi thực sự rất tò mò. Vì sao cậu và đồn trưởng Diệp lại kiên quyết không chịu để lộ ra tin tức của người bị hại còn sống sót năm đó như vậy. Giờ hung thủ đã lại xuất hiện một lần nữa, cô ấy là đối tượng thất bại duy nhất của hắn ta, tình thế vô cùng nguy hiểm. Chỉ có nước cô ấy phối hợp với chúng tôi để tróc nã tội phạm thì mới có thể...”

“Chưa phá được án là trách nhiệm của cảnh sát. Bất kể là do nguyên nhân nào, cũng đều không nên khiến cho một người đã quay về cuộc sống yên bình, lại một lần nữa bị đào bới vết thương lòng lên như vậy. Chưa nói đến chuyện, vạch trần lại quá khứ của cô ấy, cũng chẳng khác nào tuyên bố sự vô dụng của cảnh sát.”

Lời nói của anh khiến Kha Hiên nghẹn ứ cổ, không lập tức đáp trả được.

Vẻ mặt Phó Thời Lãm vẫn lạnh lùng thờ ơ như cũ, ánh mắt cũng lãnh đạm chẳng khác bình thường. Đọc truyện tại [Web Truyen Onlinez . com](http://WebTruyenOnlinez.com)

Thế nhưng, Kha Hiên lại loáng thoáng nghe được ra vẻ sắc bén, quyết đoán và áp bức từ trong những điều anh nói. Cùng với đó, còn có cả những cảm xúc mà trước giờ chưa từng bộc lộ ra trên

người anh.

Anh ta không truy hỏi tiếp nữa. Trước khi đi, anh ta vẫn quay đầu nói một câu: “Vì vụ án này mãi không có tiến triển gì, gia đình của nạn nhân đã không đợi được nữa rồi. Họ liên lạc với các nhà truyền thông lớn, chuẩn bị tạo áp lực cho phía cảnh sát. Chắc hẳn không bao lâu nữa, vụ án này cũng sẽ bị lộ trần trước mắt công chúng thôi.”

“Tôi biết các cậu muốn bảo vệ cô ấy, không để cô ấy bị cuốn vào chuyện này, thế nhưng trốn tránh không phải là cách tốt nhất. Đã mười năm rồi, cô ấy cũng không còn là cô bé con của năm xưa nữa. Có một số chuyện, sớm muộn gì cô ấy cũng sẽ phải đối mặt.”

Mãi một lúc lâu sau khi Kha Hiển ra về, Phó Thời Lãm mới đưa tay lên day day ấn đường của mình, cảm giác đầu hơi đau đau.

Anh mò xuống túi áo theo thói quen, chợt nhớ ra ban nãy mình đã hút hết sạch thuốc từ lúc ở dưới tòa nhà của Giản Thù rồi.

Phó Thời Lãm tắt đèn trong phòng làm việc đi. Lúc đi qua đại sảnh bên ngoài, ánh mắt anh dừng lại ở một vị trí.

Cách đây không lâu, Giản Thù ngồi ở ngay đó, sắc mặt uể oải biếng nhác ứng phó với cảnh sát lấy lời khai, trên khuôn mặt đã

không còn vẻ thô bạo và gắt gỏng như trước kia nữa rồi.

Nhìn thấy anh, cô chậm rãi điều chỉnh lại tư thế ngồi của mình, vừa ngoan ngoãn vừa dịu dàng, tia sáng trong mắt như chớp lóe, giống như một lữ khách một mình lang thang trên sa mạc đã lâu, cuối cùng cũng nhìn thấy được màu xanh hy vọng của mình vậy.

Ánh mắt của cô là sự ỷ lại, là khát vọng, là sự cấp thiết muốn tìm kiếm hơi ấm.

Khoảnh khắc đó, Phó Thời Lãm cũng nhìn thấy tia hy vọng tươi đẹp nhất thực sự tồn tại, cũng đã từng lóe lên trong sinh mệnh của anh.

Chương 41

CÙNG VỚI ĐÓ, CÒN CÓ CẢ NHỮNG CẢM XÚC MÀ TRƯỚC GIỜ CHƯA TỪNG BỘC LỘ RA TRÊN NGƯỜI ANH

Lại một lần nữa bị từ chối, Kha Hiển cũng hoàn toàn không bất ngờ gì.

Lúc đến đây, anh ta đã sớm chuẩn bị tâm lý sẵn sàng. Cái tên Phó Thời Lãm này, từ khi còn ở trong trường cảnh sát cũng đã không dễ nói chuyện rồi.

Không, không phải là không dễ nói chuyện, mà cậu ấy căn bản không biết cách nói chuyện với mình đâu.

Tính cách của Phó Thời Lãm rất lạnh nhạt. Bạn hỏi gì cậu ấy, bình thường sẽ chỉ nhận được một câu trả lời không quá ba từ. Thuở ấy, trong đám thanh niên hơn hai mươi tuổi đầu, tràn đầy nhiệt huyết thích kết bè kết phái chơi bởi nhậu nhẹt, thì cậu ấy là người cô độc nhất.

Ấy thế mà, một con người từ trong cốt cách đã lộ rõ sự tách biệt không hợp với đám đông như cậu ấy, lại được các thầy cô giáo rất yêu quý, được các bạn học rất sùng bái, để lại kỷ lục mà cho đến nay vẫn chưa bị phá vỡ ở trường cảnh sát.

Nếu Kha Hiển nói không đổ ky thì là nói dối.

Từ nhỏ đến lớn, ở các phương diện anh ta đều là người ưu tú nhất, tài giỏi nhất, ấy vậy mà lên đến Đại học, anh ta lại gặp phải lần thất bại đầu tiên trong cuộc đời mình, hơn nữa, còn là lần thất bại thảm hại nhất.

Đợt đi thực tập, khi biết được vụ án đầu tiên mà Phó Thời Lãm phụ trách là một vụ án treo chưa được giải quyết, trong một

khoảnh khắc, anh ta có chút cười trên nỗi đau của người khác.

Anh ta thâm nghĩ, Phó Thời Lãm chẳng qua cũng chỉ trâu bò ở trong trường mà thôi, thực ra chỉ là một cái thùng rỗng kêu to, biết chút võ vẽ vớ vẩn. Lúc đối diện với tình huống thực tế, chẳng qua cũng chỉ đến vậy mà thôi.

Cho đến mười năm sau, anh ta phụ trách vụ án này...

Sắc mặt Phó Thời Lãm vô cùng bình tĩnh: “Tất cả các tình tiết mà tôi biết được trong vụ án của mười năm trước, đều đã ghi lại trong hồ sơ rồi. Những chuyện khác, tôi không giúp được anh.”

Kha Hiến nói: “Tôi thực sự rất tò mò. Vì sao cậu và đồn trưởng Diệp lại kiên quyết không chịu để lộ ra tin tức của người bị hại còn sống sót năm đó như vậy. Giờ hung thủ đã lại xuất hiện một lần nữa, cô ấy là đối tượng thất bại duy nhất của hãn ta, tình thế vô cùng nguy hiểm. Chỉ có nước cô ấy phối hợp với chúng tôi để tróc nã tội phạm thì mới có thể...”

“Chưa phá được án là trách nhiệm của cảnh sát. Bất kể là do nguyên nhân nào, cũng đều không nên khiến cho một người đã quay về cuộc sống yên bình, lại một lần nữa bị đào bới vết thương lòng lên như vậy. Chưa nói đến chuyện, vạch trần lại quá khứ của cô ấy, cũng chẳng khác nào tuyên bố sự vô dụng của cảnh sát.”

Lời nói của anh khiến Kha Hiên nghẹn ứ cổ, không lập tức đáp trả được.

Vẻ mặt Phó Thời Lãm vẫn lạnh lùng thờ ơ như cũ, ánh mắt cũng lãnh đạm chẳng khác bình thường. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Thế nhưng, Kha Hiên lại loáng thoáng nghe được ra vẻ sắc bén, quyết đoán và áp bức từ trong những điều anh nói. Cùng với đó, còn có cả những cảm xúc mà trước giờ chưa từng bộc lộ ra trên người anh.

Anh ta không truy hỏi tiếp nữa. Trước khi đi, anh ta vẫn quay đầu nói một câu: “Vì vụ án này mãi không có tiến triển gì, gia đình của nạn nhân đã không đợi được nữa rồi. Họ liên lạc với các nhà truyền thông lớn, chuẩn bị tạo áp lực cho phía cảnh sát. Chắc hẳn không bao lâu nữa, vụ án này cũng sẽ bị lật trần trước mắt công chúng thôi.”

“Tôi biết các cậu muốn bảo vệ cô ấy, không để cô ấy bị cuốn vào chuyện này, thế nhưng trốn tránh không phải là cách tốt nhất. Đã mười năm rồi, cô ấy cũng không còn là cô bé con của năm xưa nữa. Có một số chuyện, sớm muộn gì cô ấy cũng sẽ phải đối mặt.”

Mãi một lúc lâu sau khi Kha Hiển ra về, Phó Thời Lãm mới đưa tay lên day day ấn đường của mình, cảm giác đầu hơi đau đau.

Anh mò xuống túi áo theo thói quen, chợt nhớ ra ban nãy mình đã hút hết sạch thuốc từ lúc ở dưới tòa nhà của Giản Thù rồi.

Phó Thời Lãm tắt đèn trong phòng làm việc đi. Lúc đi qua đại sảnh bên ngoài, ánh mắt anh dừng lại ở một vị trí.

Cách đây không lâu, Giản Thù ngồi ở ngay đó, sắc mặt uể oải biếng nhác ứng phó với cảnh sát lấy lời khai, trên khuôn mặt đã không còn vẻ thô bạo và gắt gỏng như trước kia nữa rồi.

Nhìn thấy anh, cô chậm rãi điều chỉnh lại tư thế ngồi của mình, vừa ngoan ngoãn vừa dịu dàng, tia sáng trong mắt như chớp lóe, giống như một lữ khách một mình lang thang trên sa mạc đã lâu, cuối cùng cũng nhìn thấy được màu xanh hy vọng của mình vậy.

Ánh mắt của cô là sự ỷ lại, là khát vọng, là sự cấp thiết muốn tìm kiếm hơi ấm.

Khoảnh khắc đó, Phó Thời Lãm cũng nhìn thấy tia hy vọng tươi đẹp nhất thực sự tồn tại, cũng đã từng lóe lên trong sinh mệnh

của anh.

Chương 41

CÙNG VỚI ĐÓ, CÒN CÓ CẢ NHỮNG CẢM XÚC MÀ TRƯỚC GIỜ CHƯA TỪNG BỘC LỘ RA TRÊN NGƯỜI ANH

Lại một lần nữa bị từ chối, Kha Hiển cũng hoàn toàn không bất ngờ gì.

Lúc đến đây, anh ta đã sớm chuẩn bị tâm lý sẵn sàng. Cái tên Phó Thời Lãm này, từ khi còn ở trong trường cảnh sát cũng đã không dễ nói chuyện rồi.

Không, không phải là không dễ nói chuyện, mà cậu ấy căn bản không biết cách nói chuyện với mình đâu.

Tính cách của Phó Thời Lãm rất lạnh nhạt. Bạn hỏi gì cậu ấy, bình thường sẽ chỉ nhận được một câu trả lời không quá ba từ. Thuở ấy, trong đám thanh niên hơn hai mươi tuổi đầu, tràn đầy nhiệt huyết thích kết bè kết phái chơi bời nhậu nhẹt, thì cậu ấy là người cô độc nhất.

Ấy thế mà, một con người từ trong cốt cách đã lộ rõ sự tách biệt không hợp với đám đông như cậu ấy, lại được các thầy cô giáo rất yêu quý, được các bạn học rất sùng bái, để lại kỷ lục mà cho đến nay vẫn chưa bị phá vỡ ở trường cảnh sát.

Nếu Kha Hiển nói không đổ kỵ thì là nói dối.

Từ nhỏ đến lớn, ở các phương diện anh ta đều là người ưu tú nhất, tài giỏi nhất, ấy vậy mà lên đến Đại học, anh ta lại gặp phải lần thất bại đầu tiên trong cuộc đời mình, hơn nữa, còn là lần thất bại thảm hại nhất.

Đợt đi thực tập, khi biết được vụ án đầu tiên mà Phó Thời Lãm phụ trách là một vụ án treo chưa được giải quyết, trong một khoảnh khắc, anh ta có chút cười trên nỗi đau của người khác.

Anh ta thầm nghĩ, Phó Thời Lãm chẳng qua cũng chỉ trâu bò ở trong trường mà thôi, thực ra chỉ là một cái thùng rỗng kêu to, biết chút võ vẽ vớ vẩn. Lúc đối diện với tình huống thực tế, chẳng qua cũng chỉ đến vậy mà thôi.

Cho đến mười năm sau, anh ta phụ trách vụ án này...

Sắc mặt Phó Thời Lãm vô cùng bình tĩnh: “Tất cả các tình tiết mà tôi biết được trong vụ án của mười năm trước, đều đã ghi lại trong hồ sơ rồi. Những chuyện khác, tôi không giúp được anh.”

Kha Hiển nói: “Tôi thực sự rất tò mò. Vì sao cậu và đồn trưởng Diệp lại kiên quyết không chịu để lộ ra tin tức của người bị hại còn sống sót năm đó như vậy. Giờ hung thủ đã lại xuất hiện một lần nữa, cô ấy là đối tượng thất bại duy nhất của hắn ta, tình thế vô cùng nguy hiểm. Chỉ có nước cô ấy phối hợp với chúng tôi để tróc nã tội phạm thì mới có thể...”

“Chưa phá được án là trách nhiệm của cảnh sát. Bất kể là do nguyên nhân nào, cũng đều không nên khiến cho một người đã quay về cuộc sống yên bình, lại một lần nữa bị đào bới vết thương lòng lên như vậy. Chưa nói đến chuyện, vạch trần lại quá khứ của cô ấy, cũng chẳng khác nào tuyên bố sự vô dụng của cảnh sát.”

Lời nói của anh khiến Kha Hiển nghẹn ứ cổ, không lập tức đáp trả được.

Vẻ mặt Phó Thời Lãm vẫn lạnh lùng thờ ơ như cũ, ánh mắt cũng lãnh đạm chẳng khác bình thường. Đọc truyện tại [Web Truyen Onlinez . com](http://WebTruyenOnlinez.com)

Thế nhưng, Kha Hiển lại loáng thoáng nghe được ra vẻ sắc bén, quyết đoán và áp bức từ trong những điều anh nói. Cùng với đó, còn có cả những cảm xúc mà trước giờ chưa từng bộc lộ ra trên người anh.

Anh ta không truy hỏi tiếp nữa. Trước khi đi, anh ta vẫn quay đầu nói một câu: “Vì vụ án này mãi không có tiến triển gì, gia đình của nạn nhân đã không đợi được nữa rồi. Họ liên lạc với các nhà truyền thông lớn, chuẩn bị tạo áp lực cho phía cảnh sát. Chắc hẳn không bao lâu nữa, vụ án này cũng sẽ bị lộ trần trước mắt công chúng thôi.”

“Tôi biết các cậu muốn bảo vệ cô ấy, không để cô ấy bị cuốn vào chuyện này, thế nhưng trốn tránh không phải là cách tốt nhất. Đã mười năm rồi, cô ấy cũng không còn là cô bé con của năm xưa nữa. Có một số chuyện, sớm muộn gì cô ấy cũng sẽ phải đối mặt.”

Mãi một lúc lâu sau khi Kha Hiển ra về, Phó Thời Lãm mới đưa tay lên day day ấn đường của mình, cảm giác đầu hơi đau đau.

Anh mò xuống túi áo theo thói quen, chợt nhớ ra ban nãy mình đã hút hết sạch thuốc từ lúc ở dưới tòa nhà của Giản Thù rồi.

Phó Thời Lãm tắt đèn trong phòng làm việc đi. Lúc đi qua đại sảnh bên ngoài, ánh mắt anh dừng lại ở một vị trí.

Cách đây không lâu, Giản Thù ngồi ở ngay đó, sắc mặt uể oải biếng nhác ứng phó với cảnh sát lấy lời khai, trên khuôn mặt đã không còn vẻ thô bạo và gắt gỏng như trước kia nữa rồi.

Nhìn thấy anh, cô chậm rãi điều chỉnh lại tư thế ngồi của mình, vừa ngoan ngoãn vừa dịu dàng, tia sáng trong mắt như chớp lóe, giống như một lữ khách một mình lang thang trên sa mạc đã lâu, cuối cùng cũng nhìn thấy được màu xanh hy vọng của mình vậy.

Ánh mắt của cô là sự ỷ lại, là khát vọng, là sự cấp thiết muốn tìm kiếm hơi ấm.

Khoảnh khắc đó, Phó Thời Lãm cũng nhìn thấy tia hy vọng tươi đẹp nhất thực sự tồn tại, cũng đã từng lóe lên trong sinh mệnh của anh.

Chương 41

CÙNG VỚI ĐÓ, CÒN CÓ CẢ NHỮNG CẢM XÚC MÀ TRƯỚC GIỜ CHƯA TỪNG BỘC LỘ RA TRÊN NGƯỜI ANH

Lại một lần nữa bị từ chối, Kha Hiển cũng hoàn toàn không bất ngờ gì.

Lúc đến đây, anh ta đã sớm chuẩn bị tâm lý sẵn sàng. Cái tên Phó Thời Lãm này, từ khi còn ở trong trường cảnh sát cũng đã không dễ nói chuyện rồi.

Không, không phải là không dễ nói chuyện, mà cậu ấy căn bản

không biết cách nói chuyện với mình đâu.

Tính cách của Phó Thời Lãm rất lạnh nhạt. Bạn hỏi gì cậu ấy, bình thường sẽ chỉ nhận được một câu trả lời không quá ba từ. Thuở ấy, trong đám thanh niên hơn hai mươi tuổi đầu, tràn đầy nhiệt huyết thích kết bè kết phái chơi bời nhậu nhẹt, thì cậu ấy là người cô độc nhất.

Ấy thế mà, một con người từ trong cốt cách đã lộ rõ sự tách biệt không hợp với đám đông như cậu ấy, lại được các thầy cô giáo rất yêu quý, được các bạn học rất sùng bái, để lại kỷ lục mà cho đến nay vẫn chưa bị phá vỡ ở trường cảnh sát.

Nếu Kha Hiên nói không đổ ky thì là nói dối.

Từ nhỏ đến lớn, ở các phương diện anh ta đều là người ưu tú nhất, tài giỏi nhất, ấy vậy mà lên đến Đại học, anh ta lại gặp phải lần thất bại đầu tiên trong cuộc đời mình, hơn nữa, còn là lần thất bại thảm hại nhất.

Đợt đi thực tập, khi biết được vụ án đầu tiên mà Phó Thời Lãm phụ trách là một vụ án treo chưa được giải quyết, trong một khoảnh khắc, anh ta có chút cười trên nỗi đau của người khác.

Anh ta thâm nghĩ, Phó Thời Lắm chẳng qua cũng chỉ trâu bò ở trong trường mà thôi, thực ra chỉ là một cái thùng rỗng kêu to, biết chút võ vẽ vớ vẩn. Lúc đối diện với tình huống thực tế, chẳng qua cũng chỉ đến vậy mà thôi.

Cho đến mười năm sau, anh ta phụ trách vụ án này...

Sắc mặt Phó Thời Lắm vô cùng bình tĩnh: “Tất cả các tình tiết mà tôi biết được trong vụ án của mười năm trước, đều đã ghi lại trong hồ sơ rồi. Những chuyện khác, tôi không giúp được anh.”

Kha Hiến nói: “Tôi thực sự rất tò mò. Vì sao cậu và đồn trưởng Diệp lại kiên quyết không chịu để lộ ra tin tức của người bị hại còn sống sót năm đó như vậy. Giờ hung thủ đã lại xuất hiện một lần nữa, cô ấy là đối tượng thất bại duy nhất của hãn ta, tình thế vô cùng nguy hiểm. Chỉ có nước cô ấy phối hợp với chúng tôi để tróc nã tội phạm thì mới có thể...”

“Chưa phá được án là trách nhiệm của cảnh sát. Bất kể là do nguyên nhân nào, cũng đều không nên khiến cho một người đã quay về cuộc sống yên bình, lại một lần nữa bị đào bới vết thương lòng lên như vậy. Chưa nói đến chuyện, vạch trần lại quá khứ của cô ấy, cũng chẳng khác nào tuyên bố sự vô dụng của cảnh sát.”

Lời nói của anh khiến Kha Hiên nghẹn ứ cổ, không lập tức đáp trả được.

Vẻ mặt Phó Thời Lãm vẫn lạnh lùng thờ ơ như cũ, ánh mắt cũng lãnh đạm chẳng khác bình thường. Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Thế nhưng, Kha Hiên lại loáng thoáng nghe được ra vẻ sắc bén, quyết đoán và áp bức từ trong những điều anh nói. Cùng với đó, còn có cả những cảm xúc mà trước giờ chưa từng bộc lộ ra trên người anh.

Anh ta không truy hỏi tiếp nữa. Trước khi đi, anh ta vẫn quay đầu nói một câu: “Vì vụ án này mãi không có tiến triển gì, gia đình của nạn nhân đã không đợi được nữa rồi. Họ liên lạc với các nhà truyền thông lớn, chuẩn bị tạo áp lực cho phía cảnh sát. Chắc hẳn không bao lâu nữa, vụ án này cũng sẽ bị lật trần trước mắt công chúng thôi.”

“Tôi biết các cậu muốn bảo vệ cô ấy, không để cô ấy bị cuốn vào chuyện này, thế nhưng trốn tránh không phải là cách tốt nhất. Đã mười năm rồi, cô ấy cũng không còn là cô bé con của năm xưa nữa. Có một số chuyện, sớm muộn gì cô ấy cũng sẽ phải đối mặt.”

Mãi một lúc lâu sau khi Kha Hiển ra về, Phó Thời Lãm mới đưa tay lên day day ấn đường của mình, cảm giác đầu hơi đau đau.

Anh mò xuống túi áo theo thói quen, chợt nhớ ra ban nãy mình đã hút hết sạch thuốc từ lúc ở dưới tòa nhà của Giản Thù rồi.

Phó Thời Lãm tắt đèn trong phòng làm việc đi. Lúc đi qua đại sảnh bên ngoài, ánh mắt anh dừng lại ở một vị trí.

Cách đây không lâu, Giản Thù ngồi ở ngay đó, sắc mặt uể oải biếng nhác ứng phó với cảnh sát lấy lời khai, trên khuôn mặt đã không còn vẻ thô bạo và gắt gỏng như trước kia nữa rồi.

Nhìn thấy anh, cô chậm rãi điều chỉnh lại tư thế ngồi của mình, vừa ngoan ngoãn vừa dịu dàng, tia sáng trong mắt như chớp lóe, giống như một lữ khách một mình lang thang trên sa mạc đã lâu, cuối cùng cũng nhìn thấy được màu xanh hy vọng của mình vậy.

Ánh mắt của cô là sự ỷ lại, là khát vọng, là sự cấp thiết muốn tìm kiếm hơi ấm.

Khoảnh khắc đó, Phó Thời Lãm cũng nhìn thấy tia hy vọng tươi đẹp nhất thực sự tồn tại, cũng đã từng lóe lên trong sinh mệnh của anh.

Chương 42: - Chương 42

Chương 42

ĐỘI TRƯỞNG PHÓ QUẢ LÀ MỘT NGƯỜI CẢNH SÁT NHÂN DÂN TẬN TÂM TẬN LỰC VỚI CHỨC TRÁCH NHIỆM VỤ CỦA MÌNH NHỈ!

Giản Thù dậy từ lúc năm rưỡi. Ngoài trời vẫn rất tối, tối một cách u ám, dày đặc.

Cô cũng lười trang điểm. Vẫn còn tối mù như thế này, chìa tay ra còn chẳng nhìn thấy ngón, trang điểm làm cái quái gì chứ.

Cô rửa mặt, thoa một lớp nước hoa hồng đơn giản, sau đó moi một đôi giày thể thao nhét ở dưới đáy tủ mà cô đi từ thời còn đi học ra, đi vào.

Trước khi ra ngoài, cô còn đổ cho cậu nhóc con đang chưa hiểu vì sao cô lại dậy sớm như thế này, mặt ngẩn ra nhìn cô kia một bát thức ăn đầy, rồi mới chậm rãi đi xuống nhà.

Lúc cô đến cửa khu chung cư, cũng mới có năm giờ năm mươi lăm phút.

Giản Thù cứ tưởng mình đến trước, ai ngờ Phó Thời Lãm còn đến sớm hơn cả cô.

Chiếc xe việt dã màu đen tựa như đã dừng lại ở đó rất lâu rồi, gần như hòa vào cảnh sắc xung quanh, phủ cả lớp sương lạnh không biết là nửa đêm hay của sáng sớm.

Thậm chí Giản Thù còn hơi nghi hoặc, liệu có phải anh ấy đã ở đây cả một đêm không?!

Cô bước tới, khom người xuống, hai tay chắp lại đặt trên cửa sổ xe bên ghế lái, che ánh đèn đường trên đầu đi, nhìn người đàn ông đang nhắm mắt ngủ trong xe.

Không biết vì sao, tim cô bỗng hơi thắt lại một chút.

Mắt Phó Thời Lãm khép hờ, dưới vành mắt hiện rõ quầng thâm, sắc mặt nhìn có vẻ rất mệt mỏi.

Giản Thù không gọi anh dậy, chỉ nhẹ nhàng đứng thẳng người, đi sang bên cạnh mấy bước.

Cô không biết anh đến đây lúc nào, nhưng có thể xác định rằng đêm qua anh không về nhà.

Giản Thù ngồi xổm xuống đất, nhìn con đường vắng lặng không một bóng người, khe khẽ thở dài một hơi.

Đội trưởng Phó quả là một người cảnh sát nhân dân tận tâm tận lực với chức trách nhiệm vụ của mình nhỉ. Cũng không biết đêm qua anh phải đi thực hiện nhiệm vụ gì mà mệt tới nỗi không có cả thời gian về nhà. Đã vậy, anh vẫn không muốn để lỡ tiến độ quay chụp của đoàn phim, trời chưa sáng đã chạy tới để huấn luyện cô rồi.

Cô còn có lý do gì để mà không nghiêm túc phấn đấu đây.

Giản Thù khẽ sụt sịt cái mũi bị lạnh cóng đến đỏ bừng của mình, quần chặt quần áo trên người, yên tĩnh ngồi chờ.

Không bao lâu sau, cô đã nghe thấy tiếng mở cửa xe. Trong khoảng không gian tĩnh lặng như tờ này, tiếng động đó rõ nét đến lạ kỳ.

Một giây sau, bóng người đàn ông cao to thẳng tắp xuất hiện trước mắt cô.

Giản Thù vô thức nhìn xuống đồng hồ. Sáu giờ đúng.

Không hơn một phút, không kém một giây.

Phó Thời Lãm nhìn về phía cô, giọng nói vẫn còn mang theo chút khàn khàn, chút giọng mũi nghẹn nghẹn vì vừa tỉnh dậy, trầm thấp hơn trước vài phần: “Em chờ lâu chưa?” Vừa nói, anh vừa cào lại mái tóc hơi rối bời của mình, động tác rất thoải mái tự nhiên.

Đây là lần đầu tiên Giản Thù nhìn thấy anh như thế này.

Không còn vẻ nghiêm túc cấm dục kiểm chế thường ngày, cũng không còn vẻ lãnh đạm đẩy người khác ra xa nghìn dặm nữa, chỉ còn lại sự chân thực rất xa lạ.

Bạn đang đọc truyện tại [WebTruyenOnlinez . com](http://WebTruyenOnlinez.com)

Sự chân thực khiến cô đau lòng.

Giản Thù vội lắc đầu đáp: “Em vừa mới xuống thôi...”

Phó Thời Lắm nói: “Đi thôi.”

Giản Thù lảng lạng đi theo sau anh. Nhìn bóng lưng cao to vạm vỡ của anh, cô thực sự cảm thấy anh rất mệt mỏi.

Có một thoáng giây, cô rất muốn nói thẳng rằng, hay là hôm nay đừng tập luyện nữa, nếu không thì để mình cô chạy vài vòng cũng được mà.

Thế nhưng cô còn chưa kịp mở lời, Phó Thời Lắm đã dừng bước.

Giản Thù ló đầu ra từ sau lưng anh, bỗng chốc hơi sửng sốt.

Sao cô không nhớ là cách nhà cô chưa đến năm phút đi bộ lại có một sân bóng rổ nhỉ...

Phó Thời Lắm moi trong túi áo ra điều thuốc, gõ gõ đầu lọc rồi đưa lên miệng châm lửa. Đôi mắt đen của anh khép hờ, giọng trầm khàn nói: “Chạy năm vòng trước đi.”

Không ngờ rằng Giản Thù lại chẳng hề phản bác.

Anh vừa dứt lời, cô đã lập tức quay người, bắt đầu chạy vòng quanh sân bóng rổ.

Phó Thời Lãm đứng yên tại chỗ, lẳng lặng nhả ra một hơi khói, nhìn cô chạy xuyên vào trong bóng tối.

Bóng lưng của cô, nhìn vừa quật cường, vừa bướng bỉnh.

Anh búng nhẹ tàn thuốc, trầm giọng cười, cô nhóc này đang giận đối anh sao?

Chương 42

ĐỘI TRƯỞNG PHÓ QUẢ LÀ MỘT NGƯỜI CẢNH SÁT NHÂN DÂN TẬN TÂM TẬN LỰC VỚI CHỨC TRÁCH NHIỆM VỤ CỦA MÌNH NHỈ!

Giản Thù dậy từ lúc năm rưỡi. Ngoài trời vẫn rất tối, tối một cách u ám, dày đặc.

Cô cũng lười trang điểm. Vẫn còn tối mù như thế này, chìa tay ra còn chẳng nhìn thấy ngón, trang điểm làm cái quái gì chứ.

- - - - -

Cô rửa mặt, thoa một lớp nước hoa hồng đơn giản, sau đó moi một đôi giày thể thao nhét ở dưới đáy tủ mà cô đi từ thời còn đi học ra, đi vào.

Trước khi ra ngoài, cô còn đổ cho cậu nhóc con đang chưa hiểu vì sao cô lại dậy sớm như thế này, mặt ngấn ra nhìn cô kia một bát thức ăn đầy, rồi mới chậm rãi đi xuống nhà.

Lúc cô đến cửa khu chung cư, cũng mới có năm giờ năm mươi lăm phút.

Giản Thù cứ tưởng mình đến trước, ai ngờ Phó Thời Lãm còn đến sớm hơn cả cô.

Chiếc xe việt dã màu đen tựa như đã dừng lại ở đó rất lâu rồi, gần như hòa vào cảnh sắc xung quanh, phủ cả lớp sương lạnh không biết là nửa đêm hay của sáng sớm.

Thậm chí Giản Thù còn hơi nghi hoặc, liệu có phải anh ấy đã ở đây cả một đêm không?!

Cô bước tới, khom người xuống, hai tay chắp lại đặt trên cửa sổ xe bên ghế lái, che ánh đèn đường trên đầu đi, nhìn người đàn ông đang nhắm mắt ngủ trong xe.

Không biết vì sao, tim cô bỗng hơi thất lại một chút.

Mắt Phó Thời Lãm khép hờ, dưới vành mắt hiện rõ quầng thâm, sắc mặt nhìn có vẻ rất mệt mỏi.

Giản Thù không gọi anh dậy, chỉ nhẹ nhàng đứng thẳng người, đi sang bên cạnh mấy bước.

Cô không biết anh đến đây lúc nào, nhưng có thể xác định rằng đêm qua anh không về nhà.

Giản Thù ngồi xổm xuống đất, nhìn con đường vắng lặng không một bóng người, khe khẽ thở dài một hơi.

Đội trưởng Phó quả là một người cảnh sát nhân dân tận tâm tận lực với chức trách nhiệm vụ của mình nhỉ. Cũng không biết

đêm qua anh phải đi thực hiện nhiệm vụ gì mà mệt tới nỗi không có cả thời gian về nhà. Đã vậy, anh vẫn không muốn để lỡ tiến độ quay chụp của đoàn phim, trời chưa sáng đã chạy tới để huấn luyện cô rồi.

Cô còn có lý do gì để mà không nghiêm túc phấn đấu đây.

Giản Thù khẽ sụt sịt cái mũi bị lạnh cóng đến đỏ bừng của mình, quần chặt quần áo trên người, yên tĩnh ngồi chờ.

Không bao lâu sau, cô đã nghe thấy tiếng mở cửa xe. Trong khoảng không gian tĩnh lặng như tờ này, tiếng động đó rõ nét đến lạ kỳ.

Một giây sau, bóng người đàn ông cao to thẳng tắp xuất hiện trước mắt cô.

Giản Thù vô thức nhìn xuống đồng hồ. Sáu giờ đúng.

Không hơn một phút, không kém một giây.

Phó Thời Lãm nhìn về phía cô, giọng nói vẫn còn mang theo

chút khàn khàn, chút giọng mũi nghen nghen vì vừa tỉnh dậy, trầm thấp hơn trước vài phần: “Em chờ lâu chưa?” Vừa nói, anh vừa cào lại mái tóc hơi rối bời của mình, động tác rất thoải mái tự nhiên.

Đây là lần đầu tiên Giản Thù nhìn thấy anh như thế này.

Không còn vẻ nghiêm túc cấm dục kiểm chế thường ngày, cũng không còn vẻ lãnh đạm đẩy người khác ra xa nghìn dặm nữa, chỉ còn lại sự chân thực rất xa lạ.

Bạn đang đọc truyện tại WebTruyenOnlinez.com

Sự chân thực khiến cô đau lòng.

Giản Thù vội lắc đầu đáp: “Em vừa mới xuống thôi...”

Phó Thời Lãm nói: “Đi thôi.”

Giản Thù lặng lẽ đi theo sau anh. Nhìn bóng lưng cao to vạm vỡ của anh, cô thực sự cảm thấy anh rất mệt mỏi.

Có một thoáng giây, cô rất muốn nói thẳng rằng, hay là hôm nay đừng tập luyện nữa, nếu không thì để mình cô chạy vài vòng cũng được mà.

Thế nhưng cô còn chưa kịp mở lời, Phó Thời Lãm đã dừng bước.

Giản Thù lộ đầu ra từ sau lưng anh, bỗng chốc hơi sửng sốt.

Sao cô không nhớ là cách nhà cô chưa đến năm phút đi bộ lại có một sân bóng rổ nhỉ...

Phó Thời Lãm moi trong túi áo ra điều thuốc, gõ gõ đầu lọc rồi đưa lên miệng châm lửa. Đôi mắt đen của anh khép hờ, giọng trầm khàn nói: “Chạy năm vòng trước đi.”

Không ngờ rằng Giản Thù lại chẳng hề phản bác.

Anh vừa dứt lời, cô đã lập tức quay người, bắt đầu chạy vòng quanh sân bóng rổ.

Phó Thời Lãm đứng yên tại chỗ, lẳng lặng nhả ra một hơi khói, nhìn cô chạy xuyên vào trong bóng tối.

Bóng lưng của cô, nhìn vừa quật cường, vừa bướng bỉnh.

Anh búng nhẹ tàn thuốc, trầm giọng cười, cô nhóc này đang giận dữ anh sao?

Chương 42

ĐỘI TRƯỞNG PHÓ QUẢ LÀ MỘT NGƯỜI CẢNH SÁT NHÂN DÂN TẬN TÂM TẬN LỰC VỚI CHỨC TRÁCH NHIỆM VỤ CỦA MÌNH NHỈ!

Giản Thù dậy từ lúc năm rưỡi. Ngoài trời vẫn rất tối, tối một cách u ám, dày đặc.

Cô cũng lười trang điểm. Vẫn còn tối mù như thế này, chìa tay ra còn chẳng nhìn thấy ngón, trang điểm làm cái quái gì chứ.

Cô rửa mặt, thoa một lớp nước hoa hồng đơn giản, sau đó moi một đôi giày thể thao nhét ở dưới đáy tủ mà cô đi từ thời còn đi học ra, đi vào.

Trước khi ra ngoài, cô còn đổ cho cậu nhóc con đang chưa hiểu vì sao cô lại dậy sớm như thế này, mặt ngẩn ra nhìn cô kia một bát thức ăn đầy, rồi mới chậm rãi đi xuống nhà.

Lúc cô đến cửa khu chung cư, cũng mới có năm giờ năm mươi lăm phút.

-

Giản Thù cứ tưởng mình đến trước, ai ngờ Phó Thời Lãm còn đến sớm hơn cả cô.

Chiếc xe việt dã màu đen tựa như đã dừng lại ở đó rất lâu rồi, gần như hòa vào cảnh sắc xung quanh, phủ cả lớp sương lạnh không biết là nửa đêm hay nửa sáng sớm.

Thậm chí Giản Thù còn hơi nghi hoặc, liệu có phải anh ấy đã ở đây cả một đêm không?!

Cô bước tới, khom người xuống, hai tay chắp lại đặt trên cửa sổ xe bên ghế lái, che ánh đèn đường trên đầu đi, nhìn người đàn ông đang nhắm mắt ngủ trong xe.

Không biết vì sao, tim cô bỗng hơi thất lại một chút.

Mắt Phó Thời Lãm khép hờ, dưới vành mắt hiện rõ quầng thâm, sắc mặt nhìn có vẻ rất mệt mỏi.

Giản Thù không gọi anh dậy, chỉ nhẹ nhàng đứng thẳng người, đi sang bên cạnh mấy bước.

Cô không biết anh đến đây lúc nào, nhưng có thể xác định rằng đêm qua anh không về nhà.

Giản Thù ngồi xổm xuống đất, nhìn con đường vắng lặng không một bóng người, khe khẽ thở dài một hơi.

Đội trưởng Phó quả là một người cảnh sát nhân dân tận tâm tận lực với chức trách nhiệm vụ của mình nhỉ. Cũng không biết đêm qua anh phải đi thực hiện nhiệm vụ gì mà mệt tới nỗi không có cả thời gian về nhà. Đã vậy, anh vẫn không muốn để lỡ tiến độ quay chụp của đoàn phim, trời chưa sáng đã chạy tới để huấn luyện cô rồi.

Cô còn có lý do gì để mà không nghiêm túc phấn đấu đây.

Giản Thù khẽ sụt sịt cái mũi bị lạnh cóng đến đỏ bừng của mình, quần chặt quần áo trên người, yên tĩnh ngồi chờ.

Không bao lâu sau, cô đã nghe thấy tiếng mở cửa xe. Trong

khoảng không gian tĩnh lặng như tờ này, tiếng động đó rõ nét đến lạ kỳ.

Một giây sau, bóng người đàn ông cao to thẳng tắp xuất hiện trước mắt cô.

Giản Thù vô thức nhìn xuống đồng hồ. Sáu giờ đúng.

Không hơn một phút, không kém một giây.

Phó Thời Lãm nhìn về phía cô, giọng nói vẫn còn mang theo chút khàn khàn, chút giọng mũi nghẹn nghẹn vì vừa tỉnh dậy, trầm thấp hơn trước vài phần: “Em chờ lâu chưa?” Vừa nói, anh vừa cào lại mái tóc hơi rối bời của mình, động tác rất thoải mái tự nhiên.

Đây là lần đầu tiên Giản Thù nhìn thấy anh như thế này.

Không còn vẻ nghiêm túc cấm dục kiểm chế thường ngày, cũng không còn vẻ lãnh đạm đẩy người khác ra xa nghìn dặm nữa, chỉ còn lại sự chân thực rất xa lạ.

Bạn đang đọc truyện tại WebTruyenOnlinez.com

Sự chân thực khiến cô đau lòng.

Giản Thù vội lắc đầu đáp: “Em vừa mới xuống thôi...”

Phó Thời Lãm nói: “Đi thôi.”

Giản Thù lảng lạng đi theo sau anh. Nhìn bóng lưng cao to vạm vỡ của anh, cô thực sự cảm thấy anh rất mệt mỏi.

Có một thoáng giây, cô rất muốn nói thẳng rằng, hay là hôm nay đừng tập luyện nữa, nếu không thì để mình cô chạy vài vòng cũng được mà.

Thế nhưng cô còn chưa kịp mở lời, Phó Thời Lãm đã dừng bước.

Giản Thù ló đầu ra từ sau lưng anh, bỗng chốc hơi sửng sốt.

Sao cô không nhớ là cách nhà cô chưa đến năm phút đi bộ lại có một sân bóng rổ nhỉ...

Phó Thời Lãm moi trong túi áo ra điều thuốc, gõ gõ đầu lọc rồi đưa lên miệng châm lửa. Đôi mắt đen của anh khép hờ, giọng

trầm khàn nói: “Chạy năm vòng trước đi.”

Không ngờ rằng Giản Thù lại chẳng hề phản bác.

Anh vừa dứt lời, cô đã lập tức quay người, bắt đầu chạy vòng quanh sân bóng rổ.

Phó Thời Lãm đứng yên tại chỗ, lẳng lặng nhả ra một hơi khói, nhìn cô chạy xuyên vào trong bóng tối.

Bóng lưng của cô, nhìn vừa quật cường, vừa bướng bỉnh.

Anh búng nhẹ tàn thuốc, trầm giọng cười, cô nhóc này đang giận dữ anh sao?

Chương 42

ĐỘI TRƯỞNG PHÓ QUẢ LÀ MỘT NGƯỜI CẢNH SÁT NHÂN DÂN TẬN TÂM TẬN LỰC VỚI CHỨC TRÁCH NHIỆM VỤ CỦA MÌNH NHỈ!

Giản Thù dậy từ lúc năm rưỡi. Ngoài trời vẫn rất tối, tối một cách u ám, dày đặc.

Cô cũng lười trang điểm. Vẫn còn tối mù như thế này, chìa tay ra còn chẳng nhìn thấy ngón, trang điểm làm cái quái gì chứ.

Cô rửa mặt, thoa một lớp nước hoa hồng đơn giản, sau đó moi một đôi giày thể thao nhét ở dưới đáy tủ mà cô đi từ thời còn đi học ra, đi vào.

Trước khi ra ngoài, cô còn đổ cho cậu nhóc con đang chưa hiểu vì sao cô lại dậy sớm như thế này, mặt ngẩn ra nhìn cô kia một bát thức ăn đầy, rồi mới chậm rãi đi xuống nhà.

Lúc cô đến cửa khu chung cư, cũng mới có năm giờ năm mươi lăm phút.

Giản Thù cứ tưởng mình đến trước, ai ngờ Phó Thời Lãm còn đến sớm hơn cả cô.

Chiếc xe việt dã màu đen tựa như đã dừng lại ở đó rất lâu rồi, gần như hòa vào cảnh sắc xung quanh, phủ cả lớp sương lạnh không biết là nửa đêm hay của sáng sớm.

Thậm chí Giản Thù còn hơi nghi hoặc, liệu có phải anh ấy đã ở đây cả một đêm không?!

Cô bước tới, khom người xuống, hai tay chắp lại đặt trên cửa sổ xe bên ghế lái, che ánh đèn đường trên đầu đi, nhìn người đàn ông đang nhắm mắt ngủ trong xe.

Không biết vì sao, tim cô bỗng hơi thất lại một chút.

Mắt Phó Thời Lãm khép hờ, dưới vành mắt hiện rõ quầng thâm, sắc mặt nhìn có vẻ rất mệt mỏi.

Giản Thù không gọi anh dậy, chỉ nhẹ nhàng đứng thẳng người, đi sang bên cạnh mấy bước.

Cô không biết anh đến đây lúc nào, nhưng có thể xác định rằng đêm qua anh không về nhà.

Giản Thù ngồi xổm xuống đất, nhìn con đường vắng lặng không một bóng người, khe khẽ thở dài một hơi.

Đội trưởng Phó quả là một người cảnh sát nhân dân tận tâm tận lực với chức trách nhiệm vụ của mình nhỉ. Cũng không biết đêm qua anh phải đi thực hiện nhiệm vụ gì mà mệt tới nỗi không có cả thời gian về nhà. Đã vậy, anh vẫn không muốn để lỡ tiến độ quay chụp của đoàn phim, trời chưa sáng đã chạy tới để huấn luyện cô rồi.

Cô còn có lý do gì để mà không nghiêm túc phấn đấu đây.

Giản Thù khẽ sụt sịt cái mũi bị lạnh cóng đến đỏ bừng của mình, quần chặt quần áo trên người, yên tĩnh ngồi chờ.

Không bao lâu sau, cô đã nghe thấy tiếng mở cửa xe. Trong khoảng không gian tĩnh lặng như tờ này, tiếng động đó rõ nét đến lạ kỳ.

Một giây sau, bóng người đàn ông cao to thẳng tắp xuất hiện trước mắt cô.

Giản Thù vô thức nhìn xuống đồng hồ. Sáu giờ đúng.

Không hơn một phút, không kém một giây.

Phó Thời Lắm nhìn về phía cô, giọng nói vẫn còn mang theo chút khàn khàn, chút giọng mũi nghẹn nghẹn vì vừa tỉnh dậy, trầm thấp hơn trước vài phần: “Em chờ lâu chưa?” Vừa nói, anh vừa cào lại mái tóc hơi rối bời của mình, động tác rất thoải mái tự nhiên.

Đây là lần đầu tiên Giản Thù nhìn thấy anh như thế này.

Không còn vẻ nghiêm túc cấm dục kiểm chế thường ngày, cũng không còn vẻ lãnh đạm đẩy người khác ra xa nghìn dặm nữa, chỉ còn lại sự chân thực rất xa lạ.

Bạn đang đọc truyện tại WebTruyenOnlinez.com

Sự chân thực khiến cô đau lòng.

Giản Thù vội lắc đầu đáp: “Em vừa mới xuống thôi...”

Phó Thời Lắm nói: “Đi thôi.”

Giản Thù lặng lẽ đi theo sau anh. Nhìn bóng lưng cao to vạm vỡ của anh, cô thực sự cảm thấy anh rất mệt mỏi.

Có một thoáng giây, cô rất muốn nói thẳng rằng, hay là hôm nay đừng tập luyện nữa, nếu không thì để mình cô chạy vài vòng

cũng được mà.

Thế nhưng cô còn chưa kịp mở lời, Phó Thời Lãm đã dừng bước.

Giản Thù ló đầu ra từ sau lưng anh, bỗng chốc hơi sửng sốt.

Sao cô không nhớ là cách nhà cô chưa đến năm phút đi bộ lại có một sân bóng rổ nhỉ...

Phó Thời Lãm moi trong túi áo ra điều thuốc, gõ gõ đầu lọc rồi đưa lên miệng châm lửa. Đôi mắt đen của anh khép hờ, giọng trầm khàn nói: “Chạy năm vòng trước đi.”

Không ngờ rằng Giản Thù lại chẳng hề phản bác.

Anh vừa dứt lời, cô đã lập tức quay người, bắt đầu chạy vòng quanh sân bóng rổ.

Phó Thời Lãm đứng yên tại chỗ, lẳng lặng nhả ra một hơi khói, nhìn cô chạy xuyên vào trong bóng tối.

Bóng lưng của cô, nhìn vừa quật cường, vừa bướng bỉnh.

Anh búng nhẹ tàn thuốc, trầm giọng cười, cô nhóc này đang giận đối anh sao?

Chương 43: - Chương 43

Chương 43

TRONG GIÓ RÉT VÀ SƯƠNG LẠNH SỚM MAI, CHỈ CÓ ĐỘNG TÁC CỦA ANH LÀ DỊU DÀNG NHẤT

Thật ra, Giản Thù chỉ đang nghĩ, sớm sớm kết thúc tập luyện một chút thì Phó Thời Lãm sẽ có thể sớm quay về nhà nghỉ ngơi.

Vì vậy, cô mới chuẩn bị tinh thần, ép mình dốc hết khả năng ra.

Thế nhưng, cô đã đánh giá quá cao thể lực của mình, cũng đánh giá cao cái bộ xương già quá lâu năm không vận động của mình.

Vừa chạy chưa được một vòng, Giản Thù đã bắt đầu thở hồng hộc nhưng vẫn cố cắn răng chạy qua trước mặt Phó Thời Lãm.

“Giản Thù.” Giọng nói lạnh lùng của anh vang lên sau lưng cô.

Cô từ từ ngừng lại, thở hổn hển quay đầu hoang mang nhìn anh: “Sao thế ạ?”

“Chân em làm sao đây?”

Giản Thù cúi đầu nhìn xuống chân phải của mình theo ánh mắt sâu thẳm của anh, sau đó cô mới chậm chạp phát hiện ra rằng, cổ chân của cô đau đớn vô cùng.

Nếu là bình thường, chắc chắn cô sẽ thừa cơ này để thả thính Phó Thời Lãm một phen, rồi lại miêu tả một cách sinh động cho anh biết chân của cô bị thương trong tình huống nào.

Thế nhưng lúc này, cô lại chỉ thản nhiên lắc đầu nói: “Không sao đâu ạ, em không cẩn thận bị trật thôi, không ảnh hưởng đến chạy bộ.”

Nói xong, cô không nhìn nó nữa, lại tiếp tục chạy vào trong bóng tối.

Môi Phó Thời Lãm khẽ mím lại, nhớ đến tiếng kêu đau vang lên sau lưng anh tối qua lúc anh rời khỏi nhà cô.

Anh cứ tưởng rằng đó chỉ là cô giả chiêu trò cũ thôi nên không để ý...

Phó Thời Lắm dập thuốc, sai bước đi về phía trước.

Giản Thù cố tình phớt lờ cảm giác đau nhói truyền đến từ cổ chân, nhưng cứ mỗi bước đạp chân xuống, nó đều khiến cho hơi thở của cô nặng nề thêm vài phần.

Chạy được một vòng vừa rồi, cô không mệt toát mồ hôi nữa, mà là đau toát cả mồ hôi.

Cô vừa tiếp tục chạy chưa được vài bước, cổ tay đã bị kéo lại.

Lòng bàn tay của anh rất ấm áp khô ráo, kéo cô ngồi xuống chiếc ghế băng dài ở bên cạnh.

“Đội trưởng Phó, em thực sự không sao mà...”

Giản Thù muốn đứng dậy nhưng lại bị anh ấn vai giữ xuống. Giọng nói lạnh lạnh trầm trầm của anh vang lên: “Ngồi yên đấy.”

Nghe vậy, cô không dám động đây nữa.

Phó Thời Lắm quỳ một gối xuống đất ở ngay trước mặt cô, tháo giày bên chân phải của cô ra, nhẹ nhàng nắm bóp cổ chân cô rồi thử lắc lắc một chút.

Giản Thù khẽ rên lên một tiếng, hơi rụt người về sau, muốn rút chân về.

Trừ đau ra, cô còn có chút ngượng ngùng nữa. Cô vừa mới chạy bộ xong mà, tuy không có mùi hôi gì đâu, nhưng lòng bàn chân toàn là mồ hôi thôi.

Dù sao, cũng có chút xấu hổ, không tự nhiên được.

Thế nhưng, anh lại chẳng hề có ý buông lỏng ra.

Cô cup mắt xuống, nhìn người đàn ông đang quỳ trước mặt mình.

Phần lớn khuôn mặt của anh bị bóng tối bao phủ, không nhìn rõ được cảm xúc. Trong gió rét và sương lạnh sớm mai, chỉ có động

tác của anh là dịu dàng nhất.

Giản Thù bất chợt lên tiếng: “Đội trưởng Phó ơi, anh có biết thời cổ đại, đàn ông mà nhìn chân của phụ nữ thì sẽ phải cưới cô ấy không?”

Phó Thời Lãm không ngẩng đầu lên, nói: “Em có đi tất.”

“À...” Giản Thù lại nói, “Vậy giờ em cởi ra nhé.”

Phó Thời Lãm cạ lời với cô.

Anh đứng dậy, giọng vẫn bình thản không gợn sóng như thường: “Ngồi đây chờ tôi.”

Nhìn bóng lưng anh rời đi, hai tay Giản Thù chống ở hai bên ghế băng, sau đó cúi xuống nhìn chân của mình. Đột nhiên, cô có chút tò mò, rốt cuộc là ai phát minh ra tất thế nhỉ?!

Chưa đến mười phút, Phó Thời Lãm đã quay lại rồi. Anh đưa chiếc túi trong tay cho cô: “Đói thì ăn chút đi.”

Giản Thù cảm ơn anh rồi đón lấy chiếc túi, ôm vào lòng.

Phó Thời Lắm lại một lần nữa quỳ xuống trước mặt cô, ngay sau đó, Giản Thù chợt cảm giác cổ chân mình mát lạnh.

Cô hơi rùng mình một cái nhưng không vùng ra. Nguồn : webtruyenonlinez.com

Anh ngược mắt lên nhìn cô, cởi áo khoác ra đặt xuống bên cạnh cô: “Mặc vào.”

Giản Thù khẽ mím môi, nhắc chiếc áo khoác của anh lên, nhưng lại bất ngờ choàng lên vai anh.

Phó Thời Lắm lại ngẩng đầu. Cô gái ấy đang khom người xuống, cách anh rất gần...

Gần tới mức, anh có thể nghe được tiếng hơi thở của cô rõ mồn một.

Gần đến mức, anh có thể nhìn thấy rõ màu nâu nhạt trong con ngươi mắt của cô.

Gần đến mức, lúc cô nói chuyện, đôi môi hồng phấn kia còn khe khẽ lướt qua chóp mũi anh...

Mắt Giản Thù rất đẹp. Cô vẫn giữ nguyên tư thế đó, hỏi anh: “Đội trưởng Phó ơi, có phải anh thích em không?”

Chương 43

TRONG GIÓ RÉT VÀ SƯƠNG LẠNH SỚM MAI, CHỈ CÓ ĐỘNG TÁC CỦA ANH LÀ DỊU DÀNG NHẤT

Thật ra, Giản Thù chỉ đang nghĩ, sớm sớm kết thúc tập luyện một chút thì Phó Thời Lãm sẽ có thể sớm quay về nhà nghỉ ngơi.

Vì vậy, cô mới chuẩn bị tinh thần, ép mình dốc hết khả năng ra.

Thế nhưng, cô đã đánh giá quá cao thể lực của mình, cũng đánh giá cao cái bộ xương già quá lâu năm không vận động của mình.

Vừa chạy chưa được một vòng, Giản Thù đã bắt đầu thở hồng hộc nhưng vẫn cố cắn răng chạy qua trước mặt Phó Thời Lãm.

“Giản Thù.” Giọng nói lạnh lùng của anh vang lên sau lưng cô.

Cô từ từ ngừng lại, thở hổn hển quay đầu hoang mang nhìn anh:
“Sao thế ạ?”

“Chân em làm sao đấy?”

Giản Thù cúi đầu nhìn xuống chân phải của mình theo ánh mắt sâu thẳm của anh, sau đó cô mới chậm chạp phát hiện ra rằng, cổ chân của cô đau đớn vô cùng.

Nếu là bình thường, chắc chắn cô sẽ thừa cơ này để thả thính Phó Thời Lắm một phen, rồi lại miêu tả một cách sinh động cho anh biết chân của cô bị thương trong tình huống nào.

Thế nhưng lúc này, cô lại chỉ thản nhiên lắc đầu nói: “Không sao đâu ạ, em không cần thận bị trật thôi, không ảnh hưởng đến chạy bộ.”

Nói xong, cô không nhìn nó nữa, lại tiếp tục chạy vào trong bóng tối.

Môi Phó Thời Lắm khẽ mím lại, nhớ đến tiếng kêu đau vang lên sau lưng anh tối qua lúc anh rời khỏi nhà cô.

Anh cứ tưởng rằng đó chỉ là cô giở chiêu trò cũ thôi nên không để ý...

Phó Thời Lắm dập thuốc, sải bước đi về phía trước.

Giản Thù cố tình phớt lờ cảm giác đau nhói truyền đến từ cổ chân, nhưng cứ mỗi bước đạp chân xuống, nó đều khiến cho hơi thở của cô nặng nề thêm vài phần.

Chạy được một vòng vừa rồi, cô không mệt toát mồ hôi nữa, mà là đau toát cả mồ hôi.

Cô vừa tiếp tục chạy chưa được vài bước, cổ tay đã bị kéo lại.

Lòng bàn tay của anh rất ấm áp khô ráo, kéo cô ngồi xuống chiếc ghế băng dài ở bên cạnh.

“Đội trưởng Phó, em thực sự không sao mà...”

Giản Thù muốn đứng dậy nhưng lại bị anh ấn vai giữ xuống. Giọng nói lạnh lạnh trầm trầm của anh vang lên: “Ngồi yên đấy.”

Nghe vậy, cô không dám động dậy nữa.

Phó Thời Lãm quỳ một gối xuống đất ở ngay trước mặt cô, tháo giày bên chân phải của cô ra, nhẹ nhàng nắm bóp cổ chân cô rồi thử lắc lắc một chút.

Giản Thù khẽ rên lên một tiếng, hơi rụt người về sau, muốn rút chân về.

Trừ đau ra, cô còn có chút ngượng ngùng nữa. Cô vừa mới chạy bộ xong mà, tuy không có mùi hôi gì đâu, nhưng lòng bàn chân toàn là mồ hôi thôi.

Dù sao, cũng có chút xấu hổ, không tự nhiên được.

Thế nhưng, anh lại chẳng hề có ý buông lỏng ra.

Cô cụp mắt xuống, nhìn người đàn ông đang quỳ trước mặt mình.

Phần lớn khuôn mặt của anh bị bóng tối bao phủ, không nhìn rõ được cảm xúc. Trong gió rét và sương lạnh sớm mai, chỉ có động tác của anh là dịu dàng nhất.

Giản Thù bất chợt lên tiếng: “Đội trưởng Phó ơi, anh có biết thời cổ đại, đàn ông mà nhìn chân của phụ nữ thì sẽ phải cưới cô ấy không?”

Phó Thời Lãm không ngẩng đầu lên, nói: “Em có đi tất.”

“À...” Giản Thù lại nói, “Vậy giờ em cởi ra nhé.”

Phó Thời Lãm cạn lời với cô.

Anh đứng dậy, giọng vẫn bình thản không gợn sóng như thường: “Ngồi đây chờ tôi.”

Nhìn bóng lưng anh rời đi, hai tay Giản Thù chống ở hai bên ghế băng, sau đó cúi xuống nhìn chân của mình. Đột nhiên, cô có chút tò mò, rốt cuộc là ai phát minh ra tất thế nhỉ?!

Chưa đến mười phút, Phó Thời Lãm đã quay lại rồi. Anh đưa chiếc túi trong tay cho cô: “Đói thì ăn chút đi.”

Giản Thù cảm ơn anh rồi đón lấy chiếc túi, ôm vào lòng.

Phó Thời Lãm lại một lần nữa quỳ xuống trước mặt cô, ngay sau đó, Giản Thù chợt cảm giác cổ chân mình mát lạnh.

Cô hơi rùng mình một cái nhưng không vùng ra. Nguồn : webtruyenonlinez.com

Anh ngược mắt lên nhìn cô, cởi áo khoác ra đặt xuống bên cạnh cô: “Mặc vào.”

Giản Thù khẽ mím môi, nhắc chiếc áo khoác của anh lên, nhưng lại bất ngờ choàng lên vai anh.

Phó Thời Lãm lại ngẩng đầu. Cô gái ấy đang khom người xuống,

cách anh rất gần...

Gần tới mức, anh có thể nghe được tiếng hơi thở của cô rõ mồn một.

Gần đến mức, anh có thể nhìn thấy rõ màu nâu nhạt trong con ngươi mắt của cô.

Gần đến mức, lúc cô nói chuyện, đôi môi hồng phấn kia còn khe khẽ lướt qua chóp mũi anh...

Mắt Giản Thù rất đẹp. Cô vẫn giữ nguyên tư thế đó, hỏi anh: “Đội trưởng Phó ơi, có phải anh thích em không?”

Chương 43

TRONG GIÓ RÉT VÀ SƯƠNG LẠNH SỚM MAI, CHỈ CÓ ĐỘNG TÁC CỦA ANH LÀ DỊU DÀNG NHẤT

Thật ra, Giản Thù chỉ đang nghĩ, sớm sớm kết thúc tập luyện một chút thì Phó Thời Lắm sẽ có thể sớm quay về nhà nghỉ ngơi.

Vì vậy, cô mới chuẩn bị tinh thần, ép mình dốc hết khả năng ra.

Thế nhưng, cô đã đánh giá quá cao thể lực của mình, cũng đánh giá cao cái bộ xương già quá lâu năm không vận động của mình.

Vừa chạy chưa được một vòng, Giản Thù đã bắt đầu thở hồng hộc nhưng vẫn cố cắn răng chạy qua trước mặt Phó Thời Lãm.

“Giản Thù.” Giọng nói lạnh lùng của anh vang lên sau lưng cô.

Cô từ từ ngừng lại, thở hổn hển quay đầu hoang mang nhìn anh: “Sao thế ạ?”

“Chân em làm sao đấy?”

Giản Thù cúi đầu nhìn xuống chân phải của mình theo ánh mắt sâu thẳm của anh, sau đó cô mới chậm chạp phát hiện ra rằng, cổ chân của cô đau đớn vô cùng.

Nếu là bình thường, chắc chắn cô sẽ thừa cơ này để thả thính Phó Thời Lãm một phen, rồi lại miêu tả một cách sinh động cho anh biết chân của cô bị thương trong tình huống nào.

Thế nhưng lúc này, cô lại chỉ thản nhiên lắc đầu nói: “Không sao

đâu ạ, em không cần thận bị trật thôi, không ảnh hưởng đến chạy bộ.”

Nói xong, cô không nhìn nó nữa, lại tiếp tục chạy vào trong bóng tối.

Môi Phó Thời Lắm khẽ mím lại, nhớ đến tiếng kêu đau vang lên sau lưng anh tối qua lúc anh rời khỏi nhà cô.

Anh cứ tưởng rằng đó chỉ là cô giả chiêu trò cũ thôi nên không để ý...

Phó Thời Lắm dập thuốc, sai bước đi về phía trước.

Giản Thù cố tình phớt lờ cảm giác đau nhói truyền đến từ cổ chân, nhưng cứ mỗi bước đạp chân xuống, nó đều khiến cho hơi thở của cô nặng nề thêm vài phần.

Chạy được một vòng vừa rồi, cô không mệt toát mồ hôi nữa, mà là đau toát cả mồ hôi.

Cô vừa tiếp tục chạy chưa được vài bước, cổ tay đã bị kéo lại.

Lòng bàn tay của anh rất ấm áp khô ráo, kéo cô ngồi xuống chiếc ghế băng dài ở bên cạnh.

“Đội trưởng Phó, em thực sự không sao mà...”

Giản Thù muốn đứng dậy nhưng lại bị anh ấn vai giữ xuống. Giọng nói lạnh lạnh trầm trầm của anh vang lên: “Ngồi yên đấy.”

Nghe vậy, cô không dám động dậy nữa.

Phó Thời Lãm quỳ một gối xuống đất ở ngay trước mặt cô, tháo giày bên chân phải của cô ra, nhẹ nhàng nắm bóp cổ chân cô rồi thử lắc lắc một chút.

Giản Thù khẽ rên lên một tiếng, hơi rụt người về sau, muốn rút chân về.

Trừ đau ra, cô còn có chút ngượng ngùng nữa. Cô vừa mới chạy bộ xong mà, tuy không có mùi hôi gì đâu, nhưng lòng bàn chân toàn là mồ hôi thôi.

Dù sao, cũng có chút xấu hổ, không tự nhiên được.

Thế nhưng, anh lại chẳng hề có ý buông lỏng ra.

Cô cụp mắt xuống, nhìn người đàn ông đang quỳ trước mặt mình.

Phần lớn khuôn mặt của anh bị bóng tối bao phủ, không nhìn rõ được cảm xúc. Trong gió rét và sương lạnh sớm mai, chỉ có động tác của anh là dịu dàng nhất.

Giản Thù bất chợt lên tiếng: “Đội trưởng Phó ơi, anh có biết thời cổ đại, đàn ông mà nhìn chân của phụ nữ thì sẽ phải cưới cô ấy không?”

Phó Thời Lãm không ngẩng đầu lên, nói: “Em có đi tất.”

“À...” Giản Thù lại nói, “Vậy giờ em cởi ra nhé.”

Phó Thời Lắm cạ lời với cô.

Anh đứng dậy, giọng vẫn bình thản không gợn sóng như thường: “Ngồi đây chờ tôi.”

Nhìn bóng lưng anh rời đi, hai tay Giản Thù chống ở hai bên ghế băng, sau đó cúi xuống nhìn chân của mình. Đột nhiên, cô có chút tò mò, rốt cuộc là ai phát minh ra tất thế nhỉ?!

Chưa đến mười phút, Phó Thời Lắm đã quay lại rồi. Anh đưa chiếc túi trong tay cho cô: “Đói thì ăn chút đi.”

Giản Thù cảm ơn anh rồi đón lấy chiếc túi, ôm vào lòng.

Phó Thời Lắm lại một lần nữa quỳ xuống trước mặt cô, ngay sau đó, Giản Thù chợt cảm giác cổ chân mình mát lạnh.

Cô hơi rùng mình một cái nhưng không vùng ra. Nguồn : webtruyenonlinez.com

Anh ngược mắt lên nhìn cô, cởi áo khoác ra đặt xuống bên cạnh cô: “Mặc vào.”

Giản Thù khẽ mím môi, nhắc chiếc áo khoác của anh lên, nhưng lại bất ngờ choàng lên vai anh.

Phó Thời Lắm lại ngẩng đầu. Cô gái ấy đang khom người xuống, cách anh rất gần...

Gần tới mức, anh có thể nghe được tiếng hơi thở của cô rõ mồn một.

Gần đến mức, anh có thể nhìn thấy rõ màu nâu nhạt trong con ngươi mắt của cô.

Gần đến mức, lúc cô nói chuyện, đôi môi hồng phấn kia còn khe khẽ lướt qua chóp mũi anh...

Mắt Giản Thù rất đẹp. Cô vẫn giữ nguyên tư thế đó, hỏi anh: “Đội trưởng Phó ơi, có phải anh thích em không?”

Chương 43

TRONG GIÓ RÉT VÀ SƯƠNG LẠNH SỚM MAI, CHỈ CÓ ĐỘNG TÁC CỦA ANH LÀ DỊU DÀNG NHẤT

Thật ra, Giản Thù chỉ đang nghĩ, sớm sớm kết thúc tập luyện một chút thì Phó Thời Lãm sẽ có thể sớm quay về nhà nghỉ ngơi.

Vì vậy, cô mới chuẩn bị tinh thần, ép mình dốc hết khả năng ra.

Thế nhưng, cô đã đánh giá quá cao thể lực của mình, cũng đánh giá cao cái bộ xương già quá lâu năm không vận động của mình.

Vừa chạy chưa được một vòng, Giản Thù đã bắt đầu thở hồng hộc nhưng vẫn cố cắn răng chạy qua trước mặt Phó Thời Lãm.

“Giản Thù.” Giọng nói lạnh lùng của anh vang lên sau lưng cô.

Cô từ từ ngừng lại, thở hổn hển quay đầu hoang mang nhìn anh: “Sao thế ạ?”

“Chân em làm sao đấy?”

Giản Thù cúi đầu nhìn xuống chân phải của mình theo ánh mắt sâu thẳm của anh, sau đó cô mới chậm chạp phát hiện ra rằng, cổ chân của cô đau đớn vô cùng.

Nếu là bình thường, chắc chắn cô sẽ thừa cơ này để thả thính Phó Thời Lắm một phen, rồi lại miêu tả một cách sinh động cho anh biết chân của cô bị thương trong tình huống nào.

Thế nhưng lúc này, cô lại chỉ thản nhiên lắc đầu nói: “Không sao đâu ạ, em không cần thận bị trật thôi, không ảnh hưởng đến chạy bộ.”

Nói xong, cô không nhìn nó nữa, lại tiếp tục chạy vào trong bóng tối.

Môi Phó Thời Lắm khẽ mím lại, nhớ đến tiếng kêu đau vang lên sau lưng anh tối qua lúc anh rời khỏi nhà cô.

Anh cứ tưởng rằng đó chỉ là cô giở chiêu trò cũ thôi nên không để ý...

Phó Thời Lắm dập thuốc, sải bước đi về phía trước.

Giản Thù cố tình phớt lờ cảm giác đau nhói truyền đến từ cổ chân, nhưng cứ mỗi bước đạp chân xuống, nó đều khiến cho hơi thở của cô nặng nề thêm vài phần.

Chạy được một vòng vừa rồi, cô không mệt toát mồ hôi nữa, mà là đau toát cả mồ hôi.

Cô vừa tiếp tục chạy chưa được vài bước, cổ tay đã bị kéo lại.

Lòng bàn tay của anh rất ấm áp khô ráo, kéo cô ngồi xuống chiếc ghế băng dài ở bên cạnh.

“Đội trưởng Phó, em thực sự không sao mà...”

Giản Thù muốn đứng dậy nhưng lại bị anh ấn vai giữ xuống. Giọng nói lạnh lạnh trầm trầm của anh vang lên: “Ngồi yên đấy.”

Nghe vậy, cô không dám động dậy nữa.

Phó Thời Lắm quỳ một gối xuống đất ở ngay trước mặt cô, tháo giày bên chân phải của cô ra, nhẹ nhàng nắn bóp cổ chân cô rồi thử lắc lắc một chút.

Giản Thù khẽ rên lên một tiếng, hơi rụt người về sau, muốn rút chân về.

Trừ đau ra, cô còn có chút ngượng ngùng nữa. Cô vừa mới chạy bộ xong mà, tuy không có mùi hôi gì đâu, nhưng lòng bàn chân toàn là mồ hôi thôi.

Dù sao, cũng có chút xấu hổ, không tự nhiên được.

Thế nhưng, anh lại chẳng hề có ý buông lỏng ra.

Cô cụp mắt xuống, nhìn người đàn ông đang quỳ trước mặt mình.

Phần lớn khuôn mặt của anh bị bóng tối bao phủ, không nhìn rõ được cảm xúc. Trong gió rét và sương lạnh sớm mai, chỉ có động tác của anh là dịu dàng nhất.

Giản Thù bất chợt lên tiếng: “Đội trưởng Phó ơi, anh có biết thời cổ đại, đàn ông mà nhìn chân của phụ nữ thì sẽ phải cưới cô ấy không?”

Phó Thời Lắm không ngẩng đầu lên, nói: “Em có đi tất.”

“À...” Giản Thù lại nói, “Vậy giờ em cởi ra nhé.”

Phó Thời Lắm cạ lời với cô.

Anh đứng dậy, giọng vẫn bình thản không gợn sóng như thường: “Ngồi đây chờ tôi.”

Nhìn bóng lưng anh rời đi, hai tay Giản Thù chống ở hai bên ghế băng, sau đó cúi xuống nhìn chân của mình. Đột nhiên, cô có chút tò mò, rốt cuộc là ai phát minh ra tất thế nhỉ?!

Chưa đến mười phút, Phó Thời Lắm đã quay lại rồi. Anh đưa chiếc túi trong tay cho cô: “Đói thì ăn chút đi.”

Giản Thù cảm ơn anh rồi đón lấy chiếc túi, ôm vào lòng.

Phó Thời Lắm lại một lần nữa quỳ xuống trước mặt cô, ngay sau đó, Giản Thù chợt cảm giác cổ chân mình mát lạnh.

Cô hơi rùng mình một cái nhưng không vùng ra. Nguồn : we
btruy en onlin ez.com

Anh ngược mắt lên nhìn cô, cởi áo khoác ra đặt xuống bên cạnh cô: “Mặc vào.”

Giản Thù khẽ mím môi, nhắc chiếc áo khoác của anh lên, nhưng lại bất ngờ choàng lên vai anh.

Phó Thời Lắm lại ngẩng đầu. Cô gái ấy đang khom người xuống, cách anh rất gần...

Gần tới mức, anh có thể nghe được tiếng hơi thở của cô rõ mồn một.

Gần đến mức, anh có thể nhìn thấy rõ màu nâu nhạt trong con ngươi mắt của cô.

Gần đến mức, lúc cô nói chuyện, đôi môi hồng phấn kia còn khe khẽ lướt qua chóp mũi anh...

Mắt Giản Thù rất đẹp. Cô vẫn giữ nguyên tư thế đó, hỏi anh: “Đội trưởng Phó ơi, có phải anh thích em không?”

Chương 44: - Chương 44

Chương 44

CÔ KHE KHẼ NHẮM MẮT LẠI, CÚI ĐẦU HÔN ANH

Cả thế giới này dường như đều chìm vào trong sự tĩnh lặng, chỉ có tiếng gió nhẹ nhàng thổi lướt qua.

Sắc trời đã dần hửng sáng, xung quanh là một không gian lơ mơ xám xám.

Đôi mắt của anh, rất đen, cũng rất sâu... Sâu tới mức, không nhìn thấy đáy.

Giản Thù có thể nhìn thấy rõ hình ảnh của mình phản chiếu trong mắt anh.

Nhìn đôi môi mỏng của anh hơi mím lại, cô cảm thấy tim mình đập càng lúc càng nhanh hơn, cứ như muốn thoát ra khỏi lồng ngực vậy.

Cô khe khẽ nhắm mắt, cúi đầu xuống hôn anh.

Tất cả, đều lặng im không một tiếng động.

Chỉ có hàng lông mi hơi run rẩy đã tiết lộ sự căng thẳng của cô.

“Cái thời tiết quái quỷ thế này mà còn phải dậy đi học, tao chỉ muốn khoác luôn cả cái chăn đến trường thôi.”

“Mày tem tém lại đi, làm hết bài tập hôm qua chưa?”

“Tao mới viết được một tí, còn thừa hẳn hai đề tiếng Anh nữa. Lát đến lớp tao viết bù sau cũng được, dù sao cũng toàn kiểu đề trắc nghiệm thôi mà, viết bữa đi cũng xong... Ối cha cha, ở kia lại có người kìa?! Không ngờ còn có người phải dậy sớm hơn cả đám học sinh lớp mười hai khốn khổ khốn nạn chúng mình kìa?!”

“Ấy ấy ấy, hình như người ta đang hẹn hò đấy! Ồi trời ơi, lần sau tao méo chờ mày nữa đâu. Sáng sớm đã thồn một đồng cơm chó vào họng!”

“Làm gì có ai yêu đương mà lại đi chọn một cái ngày lạnh đến chim chẳng buồn bay này để hẹn hò yêu đương chứ?! Mày nên

đi đo kính đi là vừa rồi đấy.”

Giọng nói của hai học sinh trung học xa dần, mí mắt Giản Thù giật run lên.

Bầu không khí lại một lần nữa rơi vào trong sự tĩnh lặng, một sự tĩnh lặng vừa quỷ dị, vừa ngượng ngùng.

Chỉ còn thiếu một chút chút nữa thôi... Nếu tiếng trò chuyện của hai đứa nhóc kia mà không bất chợt vang lên làm cô giật thót mình, thì cô đã hôn được anh thật rồi.

Thế nhưng với cái tình trạng nửa chừng nửa vờ bây giờ, bảo cô làm sao mà vén mặt ưỡn ngực nhìn người ta được nữa chứ?

Cô chỉ muốn đào một cái hố tự chôn mình luôn đi cho xong!

Phó Thời Lắm chậm rãi đứng dậy, cảm xúc vẫn như bình thường, giọng điệu không gì khác biệt: “Về thôi.”

Tuy hơi cạ lời nhưng Giản Thù cũng vẫn thở phào một hơi. May mà Phó Thời Lắm là một chàng trai thẳng sắt đá, đối diện

với mấy tình huống mờ ám như thế này, anh ấy cũng chẳng hề nghĩ đến tầng sâu hơn đâu mà.

Chưa biết chừng, anh chỉ coi như vừa rồi cô định đập muối cho anh thôi ấy chứ.

Dù cái thời tiết quái quỷ này thì cũng chẳng thể nào có muối được.

Mặt Giản Thù không biến sắc, từ từ đứng dậy, bước thấp bước cao đi về phía trước.

Phó Thời Lãm đi theo sau cô, không nói không rằng.

Nhảy lò cò được một quãng, Giản Thù mới nhớ ra anh ấy vẫn chưa trả lời câu hỏi của mình. Có điều, với tình hình hiện giờ, thật lòng cô chỉ mong anh ấy có thể quên hết tất cả mọi chuyện vừa xảy ra thôi.

Dù sao, đây cũng chẳng phải một hồi ức tốt đẹp gì cho cam.

Nhìn thấy quán đồ ăn sáng ven đường đã mở cửa, Giản Thù dừng bước, quay lại hỏi: “Đội trưởng Phó, anh có muốn ăn sáng cùng em không?”

Trên đường vẫn còn phủ đầy sương sớm, rất ít người qua lại.

Trong quán ăn sáng cũng thế, chỉ có mỗi hai người họ thôi.

Nhìn xúng bánh bao và cháo kê trước mặt, đột nhiên Giản Thù hơi hồi hận vì đã mời anh bữa sáng này.

Cô mà ăn hết những thứ này, có lẽ phải tăng đến ba cân ấy chứ chẳng chơi.

Ngay khi cô còn đang đấu tranh tư tưởng với đám thức ăn này thì Phó Thời Lãm đã ăn xong hết rồi. Anh nhẹ nhàng nói: “Tôi ra ngoài mua bao thuốc.”

“Đội trưởng Phó...” Giản Thù chột lên tiếng.

“Gì đấy?”

“Anh có vẽ nghiện thuốc nhỉ?!”

Môi Phó Thời Lắm hơi mím lại, ánh mắt đen láy nhìn cô sâu thẳm, không nói năng gì, cũng không bước ra ngoài nữa.

Giản Thù đã phát hiện ra từ rất lâu rằng, anh ấy hút cực kỳ nhiều thuốc! Chỉ cần là lúc không phải làm việc, thì hầu như lúc nào cũng thấy tay anh cầm thuốc.

webtruyenonlineez

“Em nghe Mạnh Viễn nói, lúc trước anh nát rượu lắm, nhưng sau đó lại cai. Thuốc lá cũng không phải thứ gì tốt cả, nếu anh có thể cai được, thì tốt nhất nên bỏ thuốc lá đi.”

Nói xong, cô lại cảm thấy câu nói này của mình quá mơ hồ, nghiêm túc, người khác nghe cũng khó tránh khỏi cảm thấy cô hay lo mấy chuyện bao đồng. Nói xong, cô lại bổ sung thêm một câu: “Nếu không cai, nó sẽ diệt tinh trùng, ảnh hưởng đến hạnh phúc cả đời sau đấy.”

Chương 44

CÔ KHE KHẼ NHẮM MẮT LẠI, CÚI ĐẦU HÔN ANH

Cả thế giới này dường như đều chìm vào trong sự tĩnh lặng, chỉ có tiếng gió nhẹ nhàng thổi lướt qua.

Sắc trời đã dần hửng sáng, xung quanh là một không gian lơ mờ xám xám.

Đôi mắt của anh, rất đen, cũng rất sâu... Sâu tới mức, không nhìn thấy đáy.

Giản Thù có thể nhìn thấy rõ hình ảnh của mình phản chiếu trong mắt anh.

Nhìn đôi môi mỏng của anh hơi mím lại, cô cảm thấy tim mình đập càng lúc càng nhanh hơn, cứ như muốn thoát ra khỏi lồng ngực vậy.

Cô khe khẽ nhắm mắt, cúi đầu xuống hôn anh.

Tất cả, đều lặng im không một tiếng động.

Chỉ có hàng lông mi hơi run rẩy đã tiết lộ sự căng thẳng của cô.

“Cái thời tiết quái quỷ thế này mà còn phải dậy đi học, tao chỉ muốn khoác luôn cả cái chăn đến trường thôi.”

“Mày tem tém lại đi, làm hết bài tập hôm qua chưa?”

“Tao mới viết được một tí, còn thừa hẳn hai đề tiếng Anh nữa. Lát đến lớp tao viết bù sau cũng được, dù sao cũng toàn kiểu đề trắc nghiệm thôi mà, viết bữa đi cũng xong... Ồi cha cha, ở kia lại có người kìa?! Không ngờ còn có người phải dậy sớm hơn cả đám học sinh lớp mười hai khốn khổ khốn nạn chúng mình kìa?!”

“Ấy ấy ấy, hình như người ta đang hẹn hò đấy! Ôi trời ơi, lần sau tao méo chờ mày nữa đâu. Sáng sớm đã thồn một đồng cơm chó vào hòng!”

“Làm gì có ai yêu đương mà lại đi chọn một cái ngày lạnh đến chim chẳng buồn bay này để hẹn hò yêu đương chứ?! Mày nên đi đo kính đi là vừa rồi đấy.”

Giọng nói của hai học sinh trung học xa dần, mí mắt Giản Thủ giật run lên.

Bầu không khí lại một lần nữa rơi vào trong sự tĩnh lặng, một sự

tĩnh lặng vừa quý dị, vừa ngượng ngùng.

Chỉ còn thiếu một chút chút nữa thôi... Nếu tiếng trò chuyện của hai đứa nhóc kia mà không bất chợt vang lên làm cô giật thót mình, thì cô đã hôn được anh thật rồi.

Thế nhưng với cái tình trạng nửa chừng nửa vời bây giờ, bảo cô làm sao mà vénh mặt ưỡn ngực nhìn người ta được nữa chứ?

Cô chỉ muốn đào một cái hố tự chôn mình luôn đi cho xong!

Phó Thời Lắm chậm rãi đứng dậy, cảm xúc vẫn như bình thường, giọng điệu không gì khác biệt: “Về thôi.”

Tuy hơi cạn lời nhưng Giản Thù cũng vẫn thả phào một hơi. May mà Phó Thời Lắm là một chàng trai thẳng sắt đá, đối diện với mấy tình huống mờ ám như thế này, anh ấy cũng chẳng hề nghĩ đến tầng sâu hơn đâu mà.

Chưa biết chừng, anh chỉ coi như vừa rồi cô định đập muỗi cho anh thôi ấy chứ.

Dù cái thời tiết quái quỷ này thì cũng chẳng thể nào có muỗi được.

Mặt Giản Thù không biến sắc, từ từ đứng dậy, bước thấp bước cao đi về phía trước.

Phó Thời Lãm đi theo sau cô, không nói không rằng.

Nhảy lò cò được một quãng, Giản Thù mới nhớ ra anh ấy vẫn chưa trả lời câu hỏi của mình. Có điều, với tình hình hiện giờ, thật lòng cô chỉ mong anh ấy có thể quên hết tất cả mọi chuyện vừa xảy ra thôi.

Dù sao, đây cũng chẳng phải một hồi ức tốt đẹp gì cho cam.

Nhìn thấy quán đồ ăn sáng ven đường đã mở cửa, Giản Thù dừng bước, quay lại hỏi: “Đội trưởng Phó, anh có muốn ăn sáng cùng em không?”

Trên đường vẫn còn phủ đầy sương sớm, rất ít người qua lại.

Trong quán ăn sáng cũng thế, chỉ có mỗi hai người họ thôi.

Nhìn xúng bánh bao và cháo kê trước mặt, đột nhiên Giản Thù hơi hồi hận vì đã mời anh bữa sáng này.

Cô mà ăn hết những thứ này, có lẽ phải tăng đến ba cân ấy chứ chẳng chơi.

Ngay khi cô còn đang đấu tranh tư tưởng với đám thức ăn này thì Phó Thời Lãm đã ăn xong hết rồi. Anh nhẹ nhàng nói: “Tôi ra ngoài mua bao thuốc.”

“Đội trưởng Phó...” Giản Thù chột lên tiếng.

“Gì đấy?”

“Anh có vẻ nghiện thuốc nhỉ?!”

Môi Phó Thời Lãm hơi mím lại, ánh mắt đen láy nhìn cô sâu thẳm, không nói năng gì, cũng không bước ra ngoài nữa.

Giản Thù đã phát hiện ra từ rất lâu rằng, anh ấy hút cực kỳ nhiều thuốc! Chỉ cần là lúc không phải làm việc, thì hầu như lúc nào cũng thấy tay anh cầm thuốc.

webtruyenonlineez

“Em nghe Mạnh Viễn nói, lúc trước anh nát rượu lắm, nhưng sau đó lại cai. Thuốc lá cũng không phải thứ gì tốt cả, nếu anh có thể cai được, thì tốt nhất nên bỏ thuốc lá đi.”

Nói xong, cô lại cảm thấy câu nói này của mình quá mơ hồ, nghiêm túc, người khác nghe cũng khó tránh khỏi cảm thấy cô hay lo mấy chuyện bao đồng. Nói xong, cô lại bổ sung thêm một câu: “Nếu không cai, nó sẽ diệt tinh trùng, ảnh hưởng đến hạnh phúc cả đời sau đấy.”

Chương 44

CÔ KHE KHẼ NHẮM MẮT LẠI, CÚI ĐẦU HÔN ANH

Cả thế giới này dường như đều chìm vào trong sự tĩnh lặng, chỉ có tiếng gió nhẹ nhàng thổi lướt qua.

Sắc trời đã dần hửng sáng, xung quanh là một không gian lơ mơ xám xám.

Đôi mắt của anh, rất đen, cũng rất sâu... Sâu tới mức, không nhìn thấy đáy.

Giản Thù có thể nhìn thấy rõ hình ảnh của mình phản chiếu trong mắt anh.

Nhìn đôi môi mỏng của anh hơi mím lại, cô cảm thấy tim mình đập càng lúc càng nhanh hơn, cứ như muốn thoát ra khỏi lồng ngực vậy.

Cô khe khẽ nhắm mắt, cúi đầu xuống hôn anh.

Tất cả, đều lặng im không một tiếng động.

Chỉ có hàng lông mi hơi run rẩy đã tiết lộ sự căng thẳng của cô.

“Cái thời tiết quái quỷ thế này mà còn phải dậy đi học, tao chỉ muốn khoác luôn cả cái chăn đến trường thôi.”

“Mày tem tém lại đi, làm hết bài tập hôm qua chưa?”

“Tao mới viết được một tí, còn thừa hẳn hai đề tiếng Anh nữa.

Lát đến lớp tao viết bù sau cũng được, dù sao cũng toàn kiểu đề trắc nghiệm thôi mà, viết bù đi cũng xong... Ồi cha cha, ở kia lại có người kìa?! Không ngờ còn có người phải dậy sớm hơn cả đám học sinh lớp mười hai khốn khổ khốn nạn chúng mình kìa?!”

“Ấy ấy ấy, hình như người ta đang hẹn hò đấy! Ồi trời ơi, lần sau tao méo chờ mày nữa đâu. Sáng sớm đã thồn một đồng cơm chó vào họng!”

“Làm gì có ai yêu đương mà lại đi chọn một cái ngày lạnh đến chim chẳng buồn bay này để hẹn hò yêu đương chứ?! Mày nên đi đo kính đi là vừa rồi đấy.”

Giọng nói của hai học sinh trung học xa dần, mí mắt Giản Thủ giật run lên.

Bầu không khí lại một lần nữa rơi vào trong sự tĩnh lặng, một sự tĩnh lặng vừa quỷ dị, vừa ngượng ngùng.

Chỉ còn thiếu một chút chút nữa thôi... Nếu tiếng trò chuyện của hai đứa nhóc kia mà không bất chợt vang lên làm cô giật thót mình, thì cô đã hôn được anh thật rồi.

Thế nhưng với cái tình trạng nửa chừng nửa vời bây giờ, bảo cô làm sao mà vênh mặt ưỡn ngực nhìn người ta được nữa chứ?

Cô chỉ muốn đào một cái hố tự chôn mình luôn đi cho xong!

Phó Thời Lắm chậm rãi đứng dậy, cảm xúc vẫn như bình thường, giọng điệu không gì khác biệt: “Về thôi.”

Tuy hơi cạn lời nhưng Giản Thù cũng vẫn thở phào một hơi. May mà Phó Thời Lắm là một chàng trai thẳng sắt đá, đối diện với mấy tình huống mờ ám như thế này, anh ấy cũng chẳng hề nghĩ đến tầng sâu hơn đâu mà.

Chưa biết chừng, anh chỉ coi như vừa rồi cô định đập muỗi cho anh thôi ấy chứ.

Dù cái thời tiết quái quỷ này thì cũng chẳng thể nào có muỗi được.

Mặt Giản Thù không biến sắc, từ từ đứng dậy, bước thấp bước cao đi về phía trước.

Phó Thời Lắm đi theo sau cô, không nói không rằng.

Nhảy lò cò được một quãng, Giản Thù mới nhớ ra anh ấy vẫn chưa trả lời câu hỏi của mình. Có điều, với tình hình hiện giờ, thật lòng cô chỉ mong anh ấy có thể quên hết tất cả mọi chuyện vừa xảy ra thôi.

Dù sao, đây cũng chẳng phải một hồi ức tốt đẹp gì cho cam.

Nhìn thấy quán đồ ăn sáng ven đường đã mở cửa, Giản Thù dừng bước, quay lại hỏi: “Đội trưởng Phó, anh có muốn ăn sáng cùng em không?”

Trên đường vẫn còn phủ đầy sương sớm, rất ít người qua lại.

Trong quán ăn sáng cũng thế, chỉ có mỗi hai người họ thôi.

Nhìn xúng bánh bao và cháo kê trước mặt, đột nhiên Giản Thù hơi hồi hận vì đã mời anh bữa sáng này.

Cô mà ăn hết những thứ này, có lẽ phải tăng đến ba cân ấy chứ chẳng chơi.

Ngay khi cô còn đang đấu tranh tư tưởng với đám thức ăn này thì Phó Thời Lắm đã ăn xong hết rồi. Anh nhẹ nhàng nói: “Tôi ra ngoài mua bao thuốc.”

“Đội trưởng Phó...” Giản Thù chột lên tiếng.

“Gì đấy?”

“Anh có vẻ nghiện thuốc nhỉ?!”

Môi Phó Thời Lắm hơi mím lại, ánh mắt đen láy nhìn cô sâu thẳm, không nói năng gì, cũng không bước ra ngoài nữa.

Giản Thù đã phát hiện ra từ rất lâu rằng, anh ấy hút cực kỳ nhiều thuốc! Chỉ cần là lúc không phải làm việc, thì hầu như lúc nào cũng thấy tay anh cầm thuốc.

webtruyenonlineez

“Em nghe Mạnh Viễn nói, lúc trước anh nát rượu lắm, nhưng sau đó lại cai. Thuốc lá cũng không phải thứ gì tốt cả, nếu anh có

thể cai được, thì tốt nhất nên bỏ thuốc lá đi.”

Nói xong, cô lại cảm thấy câu nói này của mình quá mơ hồ, nghiêm túc, người khác nghe cũng khó tránh khỏi cảm thấy cô hay lo mấy chuyện bao đồng. Nói xong, cô lại bổ sung thêm một câu: “Nếu không cai, nó sẽ diệt tinh trùng, ảnh hưởng đến hạnh phúc cả đời sau đấy.”

Chương 44

CÔ KHE KHẺ NHẮM MẮT LẠI, CÚI ĐẦU HÔN ANH

Cả thế giới này dường như đều chìm vào trong sự tĩnh lặng, chỉ có tiếng gió nhẹ nhàng thổi lướt qua.

Sắc trời đã dần hửng sáng, xung quanh là một không gian lơ mờ xám xám.

Đôi mắt của anh, rất đen, cũng rất sâu... Sâu tới mức, không nhìn thấy đáy.

Giản Thù có thể nhìn thấy rõ hình ảnh của mình phản chiếu trong mắt anh.

Nhìn đôi môi mỏng của anh hơi mím lại, cô cảm thấy tim mình đập càng lúc càng nhanh hơn, cứ như muốn thoát ra khỏi lồng

ngực vậy.

Cô khe khẽ nhắm mắt, cúi đầu xuống hôn anh.

Tất cả, đều lặng im không một tiếng động.

Chỉ có hàng lông mi hơi run rẩy đã tiết lộ sự căng thẳng của cô.

“Cái thời tiết quái quỷ thế này mà còn phải dậy đi học, tao chỉ muốn khoác luôn cả cái chăn đến trường thôi.”

“Mày tem tém lại đi, làm hết bài tập hôm qua chưa?”

“Tao mới viết được một tí, còn thừa hẳn hai đề tiếng Anh nữa. Lát đến lớp tao viết bù sau cũng được, dù sao cũng toàn kiểu đề trắc nghiệm thôi mà, viết bữa đi cũng xong... Ồi cha cha, ở kia lại có người kìa?! Không ngờ còn có người phải dậy sớm hơn cả đám học sinh lớp mười hai khốn khổ khốn nạn chúng mình kìa?!”

“Ấy ấy ấy, hình như người ta đang hẹn hò đấy! Ôi trời ơi, lần sau tao méo chờ mày nữa đâu. Sáng sớm đã thồn một đồng cơm chó

vào hòng!”

“Làm gì có ai yêu đương mà lại đi chọn một cái ngày lạnh đến chim chẳng buồn bay này để hẹn hò yêu đương chứ?! Mà nên đi đo kính đi là vừa rồi đây.”

Giọng nói của hai học sinh trung học xa dần, mí mắt Giản Thủ giật run lên.

Bầu không khí lại một lần nữa rơi vào trong sự tĩnh lặng, một sự tĩnh lặng vừa quỷ dị, vừa ngượng ngùng.

Chỉ còn thiếu một chút chút nữa thôi... Nếu tiếng trò chuyện của hai đứa nhóc kia mà không bất chợt vang lên làm cô giật thót mình, thì cô đã hôn được anh thật rồi.

Thế nhưng với cái tình trạng nửa chừng nửa vờ bây giờ, bảo cô làm sao mà vênh mặt ưỡn ngực nhìn người ta được nữa chứ?

Cô chỉ muốn đào một cái hố tự chôn mình luôn đi cho xong!

Phó Thời Lắm chậm rãi đứng dậy, cảm xúc vẫn như bình

thường, giọng điệu không gì khác biệt: “Về thôi.”

Tuy hơi cạn lời nhưng Giản Thù cũng vẫn thả phào một hơi. May mà Phó Thời Lắm là một chàng trai thẳng sắt đá, đối diện với mấy tình huống mờ ám như thế này, anh ấy cũng chẳng hề nghĩ đến tầng sâu hơn đâu mà.

Chưa biết chừng, anh chỉ coi như vừa rồi cô định đập muỗi cho anh thôi ấy chứ.

Dù cái thời tiết quái quỷ này thì cũng chẳng thể nào có muỗi được.

Mặt Giản Thù không biến sắc, từ từ đứng dậy, bước thấp bước cao đi về phía trước.

Phó Thời Lắm đi theo sau cô, không nói không rằng.

Nhảy lò cò được một quãng, Giản Thù mới nhớ ra anh ấy vẫn chưa trả lời câu hỏi của mình. Có điều, với tình hình hiện giờ, thật lòng cô chỉ mong anh ấy có thể quên hết tất cả mọi chuyện vừa xảy ra thôi.

Dù sao, đây cũng chẳng phải một hồi ức tốt đẹp gì cho cam.

Nhìn thấy quán đồ ăn sáng ven đường đã mở cửa, Giản Thù dừng bước, quay lại hỏi: “Đội trưởng Phó, anh có muốn ăn sáng cùng em không?”

Trên đường vẫn còn phủ đầy sương sớm, rất ít người qua lại.

Trong quán ăn sáng cũng thế, chỉ có mỗi hai người họ thôi.

Nhìn xúng bánh bao và cháo kê trước mặt, đột nhiên Giản Thù hơi hồi hận vì đã mời anh bữa sáng này.

Cô mà ăn hết những thứ này, có lẽ phải tăng đến ba cân ấy chứ chẳng chơi.

Ngay khi cô còn đang đấu tranh tư tưởng với đám thức ăn này thì Phó Thời Lãm đã ăn xong hết rồi. Anh nhẹ nhàng nói: “Tôi ra ngoài mua bao thuốc.”

“Đội trưởng Phó...” Giản Thù chột lên tiếng.

“Gì đấy?”

“Anh có vẻ nghiện thuốc nhỉ?!”

Môi Phó Thời Lắm hơi mím lại, ánh mắt đen láy nhìn cô sâu thẳm, không nói năng gì, cũng không bước ra ngoài nữa.

Giản Thù đã phát hiện ra từ rất lâu rằng, anh ấy hút cực kỳ nhiều thuốc! Chỉ cần là lúc không phải làm việc, thì hầu như lúc nào cũng thấy tay anh cầm thuốc.

webtruyenonlineez

“Em nghe Mạnh Viễn nói, lúc trước anh nát rượu lắm, nhưng sau đó lại cai. Thuốc lá cũng không phải thứ gì tốt cả, nếu anh có thể cai được, thì tốt nhất nên bỏ thuốc lá đi.”

Nói xong, cô lại cảm thấy câu nói này của mình quá mơ hồ, nghiêm túc, người khác nghe cũng khó tránh khỏi cảm thấy cô hay lo mấy chuyện bao đồng. Nói xong, cô lại bổ sung thêm một câu: “Nếu không cai, nó sẽ diệt tinh trùng, ảnh hưởng đến hạnh phúc cả đời sau đấy.”

Chương 45: - Chương 45

Chương 45

CỬA CẤM THÌ CHẮC CHẴN KHÔNG CỬA ĐƯỢC RỒI, CẢ ĐỜI NÀY CŨNG KHÔNG CỬA NỔI

Trong quán ăn sáng lục tục có người đến, từng tốp từng tốp nói nói cười cười vui vẻ, dần dần chật kín cả quán mì nho nhỏ.

Giản Thù không ngẩng đầu lên nữa, nhấm nháp ăn bát cháo kê của mình từng chút từng chút, hiếm khi thấy cô yên lặng như vậy.

Nguyên nhân chủ yếu nhất là, cô không dám nhìn sắc mặt của Phó Thời Lãm nữa.

Ngay khi cô khó khăn nuốt xong được chiếc bánh bao thứ hai, đang chuẩn bị gấp cái thứ ba, thì giọng nói lạnh lạnh của anh lại vang lên: “Không ăn được nữa thì đừng ăn.”

Giản Thù ngẩn người.

Sao hôm nay anh ấy dễ chịu thế nhỉ?

Câu nói vừa rồi kích thích anh ấy à?

Phó Thời Lắm gọi chủ quán ra để thanh toán tiền, đứng dậy nói: “Đi thôi.”

Giản Thù đứng dậy đi theo anh. Trước khi đi, cô vẫn không quên xách cái túi đồ ăn mà anh mua lúc trước theo.

Tay cô chống vào tường, tiếp tục nhảy lò cò một chân, trong lòng lại có chút sợ sệt, thấp tha thấp thỏm.

Sáng sớm hôm nay cô đã thả thính Phó Thời Lắm hai lần liền, nhưng phản ứng của anh bình tĩnh một cách thái quá, cảm xúc hoàn toàn không hề có chút dao động nào, cứ như thể không nghe thấy vậy.

Rõ ràng, anh của ngày hôm nay, khác hẳn với phản ứng rõ rệt trên cơ thể anh ngày hôm qua.

Đột nhiên Giản Thù không xác định chính xác được, rốt cuộc Phó Thời Lãm là trai thẳng sắt thép, hay là hòn đá hóa thạch thời viễn cổ đây?!

Hiện giờ cô lại rất tò mò, không hiểu cô bạn gái nhỏ của anh ấy năm xưa làm thế nào mà hẹn hò được với anh ấy vậy?!

Cửa cảm thì chắc chắn là không cửa nổi rồi, cả đời này cũng chẳng thể nào cửa được. Như vậy, chỉ có thể là Phó Thời Lãm chủ động thôi.

Giản Thù vịn vào tường ngừng lại, nghiêng răng nhìn theo bóng lưng của anh.

Phó Thời Lãm lại đi thêm hai bước nữa mới nhận ra sau lưng không có tiếng động nào. Anh quay đầu hỏi: “Mệt rồi à?”

Cô khẽ ừ một tiếng, giọng điệu nghe có phần hơi buồn bực: “Em không đi được nữa.”

Nhìn tòa chung cư cách đó chưa tới mười mét, Phó Thời Lãm nói: “Vậy nghỉ ngơi chút đi.”

Giản Thù cạy lời. Cô nhảy hai bước nữa đến ngồi xuống chiếc ghế băng ven đường, mặt không chút cảm xúc nhìn thẳng về phía trước.

Nhìn toàn thân cô từ trên xuống dưới đều viết rõ ràng dòng chữ ‘Đừng có chọc vào em, em đang rất bức bối’, Phó Thời Lãm biết là cô tức giận, nhưng lại không hiểu vì sao cô tức giận.

Tay anh mò vào túi quần theo thói quen, nhưng lại chẳng mò được cái gì cả. Nhớ đến lời nói lúc trước của Giản Thù, anh chỉ đành khe khẽ liếm môi. Trong anh bất chợt có một sự kích động nào đó, còn mãnh liệt hơn cả cảm giác thèm thuốc lá...

Nghe thấy tiếng bước chân từ từ đi ra xa ở phía sau lưng, Giản Thù khẽ thở hắt ra một hơi bức dọc.

Cô cũng không biết mình đang câu gắt cái gì nữa. Lúc trước cô không cảm thấy gì cả, thế nhưng hiện giờ cứ mỗi lần nghĩ đến cô bạn gái nhỏ của anh là cô lại cảm giác mình như một người đàn bà ghen tuông vậy.

Trong tim cô, trù ghen tị ra, thì chẳng còn lại thứ gì khác nữa.

Phó Thời Lắm lại quay về rất nhanh, trong tay xách vài túi nước đá.

Anh đặt túi nước đá xuống ghế bên cạnh chỗ cô ngồi, đi vòng sang quỳ xuống đưa lưng về phía cô, giọng nói vừa trầm thấp vừa lãnh đạm, nhưng lại dễ nghe đến vô cùng: “Lên đi.”

Giản Thù hơi sửng sốt, muốn nói gì đó nhưng lại nuốt vội xuống, ngoan ngoãn nhoài người lên lưng anh.

Phó Thời Lắm đứng dậy, xách hai túi nước đá trên ghế lên, đi về phía tòa chung cư.

Đi được hai bước, Giản Thù lại hỏi: “Đội trưởng Phó, em có nặng không?”

“Có bốn mươi mấy kg, nặng gì mà nặng.”

“Sao anh biết em bốn mấy kg?”

Phó Thời Lắm á khẩu.

Lúc trước... anh đã xem hồ sơ án của cô rồi.

Không nghe thấy câu trả lời của anh, Giản Thù cũng không cố hỏi dồn nữa. Thực ra, chiều cao cân nặng của nữ nghệ sỹ trước giờ nào có phải là bí mật đâu.

WebTru yenOn linez . com

Anh ấy biết cũng không có gì là lạ cả.

Lúc vào thang máy, Phó Thời Lắm vẫn cõng cô như cũ, đương nhiên Giản Thù càng không có chuyện chủ động nói anh đặt mình xuống.

Cô rất si mê cái cảm giác này.

Chỉ mình anh có thể mang đến cho cô sự an tâm và ấm áp như thế.

Đến cửa nhà, Giản Thù mới lưu luyến chậm rãi nói: “Đội trưởng

Phó ơi, anh thả em xuống đi.”

Chờ cô đứng vững xong, Phó Thời Lắm mới buông bàn tay đang đỡ cô ra.

Giản Thù lấy chìa khóa, cố gắng hít thở sâu lấy lại bình tĩnh, để cho tính mục đích trong lời nói không bị lộ ra trắng trợn quá: “Đội trưởng Phó, anh vào nhà uống cốc nước đã. Em...”

Vừa nói, cô vừa đẩy cửa ra. Thế nhưng, nhìn thấy người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa, sắc mặt cô lập tức sa sầm hẳn xuống.

Chương 45

CỬA CẮM THÌ CHẮC CHẴN KHÔNG CỬA ĐƯỢC RỒI, CẢ ĐỜI NÀY CŨNG KHÔNG CỬA NỔI

Trong quán ăn sáng lục tục có người đến, từng tốp từng tốp nói nói cười cười vui vẻ, dần dần chật kín cả quán mì nho nhỏ.

Giản Thù không ngẩng đầu lên nữa, nhấm nháp ăn bát cháo kê của mình từng chút từng chút, hiếm khi thấy cô yên lặng như vậy.

Nguyên nhân chủ yếu nhất là, cô không dám nhìn sắc mặt của Phó Thời Lắm nữa.

Ngay khi cô khó khăn nuốt xong được chiếc bánh bao thứ hai, đang chuẩn bị gấp cái thứ ba, thì giọng nói lạnh lạnh của anh lại vang lên: “Không ăn được nữa thì đừng ăn.”

Giản Thù ngẩn người.

Sao hôm nay anh ấy dễ chịu thế nhỉ?

Câu nói vừa rồi kích thích anh ấy à?

Phó Thời Lãm gọi chủ quán ra để thanh toán tiền, đứng dậy nói: “Đi thôi.”

Giản Thù đứng dậy đi theo anh. Trước khi đi, cô vẫn không quên xách cái túi đồ ăn mà anh mua lúc trước theo.

Tay cô chống vào tường, tiếp tục nhảy lò cò một chân, trong

lòng lại có chút sợ sệt, thấp tha thấp thỏm.

Sáng sớm hôm nay cô đã thả thính Phó Thời Lắm hai lần liền, nhưng phản ứng của anh bình tĩnh một cách thái quá, cảm xúc hoàn toàn không hề có chút dao động nào, cứ như thể không nghe thấy vậy.

Rõ ràng, anh của ngày hôm nay, khác hẳn với phản ứng rõ rệt trên cơ thể anh ngày hôm qua.

Đột nhiên Giản Thù không xác định chính xác được, rốt cuộc Phó Thời Lắm là trai thẳng sắt thép, hay là hòn đá hóa thạch thời viễn cổ đây?!

Hiện giờ cô lại rất tò mò, không hiểu cô bạn gái nhỏ của anh ấy năm xưa làm thế nào mà hẹn hò được với anh ấy vậy?!

Cửa cảm thì chắc chắn là không cửa nổi rồi, cả đời này cũng chẳng thể nào cửa được. Như vậy, chỉ có thể là Phó Thời Lắm chủ động thôi.

Giản Thù vịn vào tường ngừng lại, nghiêng răng nhìn theo bóng lưng của anh.

Phó Thời Lắm lại đi thêm hai bước nữa mới nhận ra sau lưng không có tiếng động nào. Anh quay đầu hỏi: “Mệt rồi à?”

Cô khẽ ừ một tiếng, giọng điệu nghe có phần hơi buồn bực: “Em không đi được nữa.”

Nhìn tòa chung cư cách đó chưa tới mười mét, Phó Thời Lắm nói: “Vậy nghỉ ngơi chút đi.”

Giản Thù cạ lời. Cô nhảy hai bước nữa đến ngồi xuống chiếc ghế băng ven đường, mặt không chút cảm xúc nhìn thẳng về phía trước.

Nhìn toàn thân cô từ trên xuống dưới đều viết rõ ràng dòng chữ ‘Đừng có chọc vào em, em đang rất bực bội’, Phó Thời Lắm biết là cô tức giận, nhưng lại không hiểu vì sao cô tức giận.

Tay anh mò vào túi quần theo thói quen, nhưng lại chẳng mò được cái gì cả. Nhớ đến lời nói lúc trước của Giản Thù, anh chỉ đành khe khẽ liếm môi. Trong anh bất chợt có một sự kích động nào đó, còn mãnh liệt hơn cả cảm giác thèm thuốc lá...

Nghe thấy tiếng bước chân từ từ đi ra xa ở phía sau lưng, Giản Thù khẽ thở hắt ra một hơi bực dọc.

Cô cũng không biết mình đang câu gắt cái gì nữa. Lúc trước cô không cảm thấy gì cả, thế nhưng hiện giờ cứ mỗi lần nghĩ đến cô bạn gái nhỏ của anh là cô lại cảm giác mình như một người đàn bà ghen tuông vậy.

Trong tim cô, trừ ghen tị ra, thì chẳng còn lại thứ gì khác nữa.

Phó Thời Lãm lại quay về rất nhanh, trong tay xách vài túi nước đá.

Anh đặt túi nước đá xuống ghế bên cạnh chỗ cô ngồi, đi vòng sang quỳ xuống đưa lưng về phía cô, giọng nói vừa trầm thấp vừa lãnh đạm, nhưng lại dễ nghe đến vô cùng: “Lên đi.”

Giản Thù hơi sửng sốt, muốn nói gì đó nhưng lại nuốt vội xuống, ngoan ngoãn nhoài người lên lưng anh.

Phó Thời Lãm đứng dậy, xách hai túi nước đá trên ghế lên, đi về phía tòa chung cư.

Đi được hai bước, Giản Thù lại hỏi: “Đội trưởng Phó, em có nặng không?”

“Có bốn mươi mấy kg, nặng gì mà nặng.”

“Sao anh biết em bốn mấy kg?”

Phó Thời Lắm á khẩu.

Lúc trước... anh đã xem hồ sơ án của cô rồi.

Không nghe thấy câu trả lời của anh, Giản Thù cũng không cố hỏi dồn nữa. Thực ra, chiều cao cân nặng của nữ nghệ sỹ trước giờ nào có phải là bí mật đâu.

WebTru yenOn linez . com

Anh ấy biết cũng không có gì là lạ cả.

Lúc vào thang máy, Phó Thời Lắm vẫn cõng cô như cũ, đương nhiên Giản Thù càng không có chuyện chủ động nói anh đặt

mình xuống.

Cô rất si mê cái cảm giác này.

Chỉ mình anh có thể mang đến cho cô sự an tâm và ấm áp như thế.

Đến cửa nhà, Giản Thù mới lưu luyến chậm rãi nói: “Đội trưởng Phó ơi, anh thả em xuống đi.”

Chờ cô đứng vững xong, Phó Thời Lãm mới buông bàn tay đang đỡ cô ra.

Giản Thù lấy chìa khóa, cố gắng hít thở sâu lấy lại bình tĩnh, để cho tính mục đích trong lời nói không bị lộ ra trắng trợn quá: “Đội trưởng Phó, anh vào nhà uống cốc nước đã. Em...”

Vừa nói, cô vừa đẩy cửa ra. Thế nhưng, nhìn thấy người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa, sắc mặt cô lập tức sa sầm hẳn xuống.

Chương 45

CỬA CẮM THÌ CHẮC CHẴN KHÔNG CỬA ĐƯỢC RỒI, CẢ ĐỜI NÀY CŨNG KHÔNG CỬA NỔI

Trong quán ăn sáng lục tục có người đến, từng tốp từng tốp nói nói cười cười vui vẻ, dần dần chật kín cả quán mì nho nhỏ.

Giản Thù không ngẩng đầu lên nữa, nhấm nháp ăn bát cháo kê của mình từng chút từng chút, hiếm khi thấy cô yên lặng như vậy.

Nguyên nhân chủ yếu nhất là, cô không dám nhìn sắc mặt của Phó Thời Lãm nữa.

Ngay khi cô khó khăn nuốt xong được chiếc bánh bao thứ hai, đang chuẩn bị gấp cái thứ ba, thì giọng nói lạnh lạnh của anh lại vang lên: “Không ăn được nữa thì đừng ăn.”

Giản Thù ngẩn người.

Sao hôm nay anh ấy dễ chịu thế nhỉ?

Câu nói vừa rồi kích thích anh ấy à?

Phó Thời Lãm gọi chủ quán ra để thanh toán tiền, đứng dậy nói:

“Đi thôi.”

Giản Thù đứng dậy đi theo anh. Trước khi đi, cô vẫn không quên xách cái túi đồ ăn mà anh mua lúc trước theo.

Tay cô chống vào tường, tiếp tục nhảy lò cò một chân, trong lòng lại có chút sợ sệt, thấp tha thấp thỏm.

Sáng sớm hôm nay cô đã thả thính Phó Thời Lắm hai lần liền, nhưng phản ứng của anh bình tĩnh một cách thái quá, cảm xúc hoàn toàn không hề có chút dao động nào, cứ như thể không nghe thấy vậy.

Rõ ràng, anh của ngày hôm nay, khác hẳn với phản ứng rõ rệt trên cơ thể anh ngày hôm qua.

Đột nhiên Giản Thù không xác định chính xác được, rốt cuộc Phó Thời Lắm là trai thẳng sắt thép, hay là hòn đá hóa thạch thời viễn cổ đây?!

Hiện giờ cô lại rất tò mò, không hiểu cô bạn gái nhỏ của anh ấy năm xưa làm thế nào mà hẹn hò được với anh ấy vậy?!

Cửa cảm thì chắc chắn là không cửa nổi rồi, cả đời này cũng chẳng thể nào cửa được. Như vậy, chỉ có thể là Phó Thời Lắm chủ động thôi.

Giản Thù vịn vào tường ngừng lại, nghiêng răng nhìn theo bóng lưng của anh.

Phó Thời Lắm lại đi thêm hai bước nữa mới nhận ra sau lưng không có tiếng động nào. Anh quay đầu hỏi: “Mệt rồi à?”

Cô khẽ ừ một tiếng, giọng điệu nghe có phần hơi buồn bực: “Em không đi được nữa.”

Nhìn tòa chung cư cách đó chưa tới mười mét, Phó Thời Lắm nói: “Vậy nghỉ ngơi chút đi.”

Giản Thù cạn lời. Cô nhẩy hai bước nữa đến ngồi xuống chiếc ghế băng ven đường, mặt không chút cảm xúc nhìn thẳng về phía trước.

Nhìn toàn thân cô từ trên xuống dưới đều viết rõ ràng dòng chữ ‘Đừng có chọc vào em, em đang rất bức bối’, Phó Thời Lắm biết là cô tức giận, nhưng lại không hiểu vì sao cô tức giận.

Tay anh mò vào túi quần theo thói quen, nhưng lại chẳng mò được cái gì cả. Nhớ đến lời nói lúc trước của Giản Thù, anh chỉ đành khe khẽ liếm môi. Trong anh bất chợt có một sự kích động nào đó, còn mãnh liệt hơn cả cảm giác thèm thuốc lá...

Nghe thấy tiếng bước chân từ từ đi ra xa ở phía sau lưng, Giản Thù khẽ thở hắt ra một hơi bức dọc.

Cô cũng không biết mình đang câu gắt cái gì nữa. Lúc trước cô không cảm thấy gì cả, thế nhưng hiện giờ cứ mỗi lần nghĩ đến cô bạn gái nhỏ của anh là cô lại cảm giác mình như một người đàn bà ghen tuông vậy.

Trong tim cô, trừ ghen tị ra, thì chẳng còn lại thứ gì khác nữa.

Phó Thời Lắm lại quay về rất nhanh, trong tay xách vài túi nước đá.

Anh đặt túi nước đá xuống ghế bên cạnh chỗ cô ngồi, đi vòng sang quỳ xuống đưa lưng về phía cô, giọng nói vừa trầm thấp vừa lãnh đạm, nhưng lại dễ nghe đến vô cùng: “Lên đi.”

Giản Thù hơi sửng sốt, muốn nói gì đó nhưng lại nuốt vội xuống, ngoan ngoãn nhoài người lên lưng anh.

Phó Thời Lãm đứng dậy, xách hai túi nước đá trên ghế lên, đi về phía tòa chung cư.

Đi được hai bước, Giản Thù lại hỏi: “Đội trưởng Phó, em có nặng không?”

“Có bốn mươi mấy kg, nặng gì mà nặng.”

“Sao anh biết em bốn mấy kg?”

Phó Thời Lãm á khẩu.

Lúc trước... anh đã xem hồ sơ án của cô rồi.

Không nghe thấy câu trả lời của anh, Giản Thù cũng không cố hỏi dồn nữa. Thực ra, chiều cao cân nặng của nữ nghệ sỹ trước giờ nào có phải là bí mật đâu.

WebTru yenOn linez . com

Anh ấy biết cũng không có gì là lạ cả.

Lúc vào thang máy, Phó Thời Lãm vẫn cồng cô như cũ, đương nhiên Giản Thù càng không có chuyện chủ động nói anh đặt mình xuống.

Cô rất si mê cái cảm giác này.

Chỉ mình anh có thể mang đến cho cô sự an tâm và ấm áp như thế.

Đến cửa nhà, Giản Thù mới lưu luyến chậm rãi nói: “Đội trưởng Phó ơi, anh thả em xuống đi.”

Chờ cô đứng vững xong, Phó Thời Lãm mới buông bàn tay đang đỡ cô ra.

Giản Thù lấy chìa khóa, cố gắng hít thở sâu lấy lại bình tĩnh, để cho tính mục đích trong lời nói không bị lộ ra trắng trợn quá: “Đội trưởng Phó, anh vào nhà uống cốc nước đã. Em...”

Vừa nói, cô vừa đẩy cửa ra. Thế nhưng, nhìn thấy người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa, sắc mặt cô lập tức sa sầm hẳn xuống.

Chương 45

CỬA CẮM THÌ CHẮC CHẴN KHÔNG CỬA ĐƯỢC RỒI, CẢ ĐỜI NÀY CŨNG KHÔNG CỬA NỔI

Trong quán ăn sáng lục tục có người đến, từng tốp từng tốp nói nói cười cười vui vẻ, dần dần chật kín cả quán mì nho nhỏ.

Giản Thù không ngẩng đầu lên nữa, nhấm nháp ăn bát cháo kê của mình từng chút từng chút, hiếm khi thấy cô yên lặng như vậy.

Nguyên nhân chủ yếu nhất là, cô không dám nhìn sắc mặt của Phó Thời Lãm nữa.

Ngay khi cô khó khăn nuốt xong được chiếc bánh bao thứ hai, đang chuẩn bị gấp cái thứ ba, thì giọng nói lạnh lạnh của anh lại vang lên: “Không ăn được nữa thì đừng ăn.”

Giản Thù ngẩn người.

Sao hôm nay anh ấy dễ chịu thế nhỉ?

Câu nói vừa rồi kích thích anh ấy à?

Phó Thời Lắm gọi chủ quán ra để thanh toán tiền, đứng dậy nói:
“Đi thôi.”

Giản Thù đứng dậy đi theo anh. Trước khi đi, cô vẫn không quên xách cái túi đồ ăn mà anh mua lúc trước theo.

Tay cô chống vào tường, tiếp tục nhảy lò cò một chân, trong lòng lại có chút sợ sệt, thấp tha thấp thỏm.

Sáng sớm hôm nay cô đã thả thính Phó Thời Lắm hai lần liền, nhưng phản ứng của anh bình tĩnh một cách thái quá, cảm xúc hoàn toàn không hề có chút dao động nào, cứ như thể không nghe thấy vậy.

Rõ ràng, anh của ngày hôm nay, khác hẳn với phản ứng rõ rệt trên cơ thể anh ngày hôm qua.

Đột nhiên Giản Thù không xác định chính xác được, rốt cuộc Phó Thời Lãm là trai thẳng sắt thép, hay là hòn đá hóa thạch thời viễn cổ đây?!

Hiện giờ cô lại rất tò mò, không hiểu cô bạn gái nhỏ của anh ấy năm xưa làm thế nào mà hẹn hò được với anh ấy vậy?!

Cửa cảm thì chắc chắn là không cửa nổi rồi, cả đời này cũng chẳng thể nào cửa được. Như vậy, chỉ có thể là Phó Thời Lãm chủ động thôi.

Giản Thù vịn vào tường ngừng lại, nghiêng răng nhìn theo bóng lưng của anh.

Phó Thời Lãm lại đi thêm hai bước nữa mới nhận ra sau lưng không có tiếng động nào. Anh quay đầu hỏi: “Mệt rồi à?”

Cô khẽ ừ một tiếng, giọng điệu nghe có phần hơi buồn bực: “Em

không đi được nữa.”

Nhìn tòa chung cư cách đó chưa tới mười mét, Phó Thời Lãm nói: “Vậy nghỉ ngơi chút đi.”

Giản Thù cạ lời. Cô nhảy hai bước nữa đến ngồi xuống chiếc ghế băng ven đường, mặt không chút cảm xúc nhìn thẳng về phía trước.

Nhìn toàn thân cô từ trên xuống dưới đều viết rõ ràng dòng chữ ‘Đừng có chọc vào em, em đang rất bức bối’, Phó Thời Lãm biết là cô tức giận, nhưng lại không hiểu vì sao cô tức giận.

Tay anh mò vào túi quần theo thói quen, nhưng lại chẳng mò được cái gì cả. Nhớ đến lời nói lúc trước của Giản Thù, anh chỉ đành khe khẽ liếm môi. Trong anh bất chợt có một sự kích động nào đó, còn mãnh liệt hơn cả cảm giác thèm thuốc lá...

Nghe thấy tiếng bước chân từ từ đi ra xa ở phía sau lưng, Giản Thù khẽ thở hắt ra một hơi bức dọc.

Cô cũng không biết mình đang cáu gắt cái gì nữa. Lúc trước cô không cảm thấy gì cả, thế nhưng hiện giờ cứ mỗi lần nghĩ đến cô bạn gái nhỏ của anh là cô lại cảm giác mình như một người

đàn bà ghen tuông vậy.

Trong tim cô, trừ ghen tị ra, thì chẳng còn lại thứ gì khác nữa.

Phó Thời Lắm lại quay về rất nhanh, trong tay xách vài túi nước đá.

Anh đặt túi nước đá xuống ghế bên cạnh chỗ cô ngồi, đi vòng sang quỳ xuống đưa lưng về phía cô, giọng nói vừa trầm thấp vừa lãnh đạm, nhưng lại dễ nghe đến vô cùng: “Lên đi.”

Giản Thù hơi sửng sốt, muốn nói gì đó nhưng lại nuốt vội xuống, ngoan ngoãn nhoài người lên lưng anh.

Phó Thời Lắm đứng dậy, xách hai túi nước đá trên ghế lên, đi về phía tòa chung cư.

Đi được hai bước, Giản Thù lại hỏi: “Đội trưởng Phó, em có nặng không?”

“Có bốn mươi mấy kg, nặng gì mà nặng.”

“Sao anh biết em bốn mấy kg?”

Phó Thời Lắm á khẩu.

Lúc trước... anh đã xem hồ sơ án của cô rồi.

Không nghe thấy câu trả lời của anh, Giản Thù cũng không cố hỏi dồn nữa. Thực ra, chiều cao cân nặng của nữ nghệ sỹ trước giờ nào có phải là bí mật đâu.

WebTru yenOn linez . com

Anh ấy biết cũng không có gì là lạ cả.

Lúc vào thang máy, Phó Thời Lắm vẫn cõng cô như cũ, đương nhiên Giản Thù càng không có chuyện chủ động nói anh đặt mình xuống.

Cô rất si mê cái cảm giác này.

Chỉ mình anh có thể mang đến cho cô sự an tâm và ấm áp như thế.

Đến cửa nhà, Giản Thù mới lưu luyến chậm rãi nói: “Đội trưởng Phó ơi, anh thả em xuống đi.”

Chờ cô đứng vững xong, Phó Thời Lãm mới buông bàn tay đang đỡ cô ra.

Giản Thù lấy chìa khóa, cố gắng hít thở sâu lấy lại bình tĩnh, để cho tính mục đích trong lời nói không bị lộ ra trắng trợn quá: “Đội trưởng Phó, anh vào nhà uống cốc nước đã. Em...”

Vừa nói, cô vừa đẩy cửa ra. Thế nhưng, nhìn thấy người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa, sắc mặt cô lập tức sa sầm hẳn xuống.

Chương 46: - Chương 46

Chương 46

TRONG SINH MỆNH CỦA EM, ANH TA CHỈ LÀ MỘT SỰ TỒN TẠI KHÔNG QUAN TRỌNG GÌ, CŨNG KHÔNG THỂ ĐẠI BIỂU CHO ĐIỀU GÌ CẢ

Giản Thù gần như kịp phản ứng chỉ trong một chớp mắt, nhanh chóng chặn ngay trước cánh cửa đang hé một nửa, cố gắng bình tĩnh nói: “Đội trưởng Phó này, chắc trong đội của anh bận lắm đúng không, em sẽ không mời anh vào trong ngồi nữa nhé.”

Cô đứng đó, dáng người gầy gò mong manh, nhưng lại cố chấp và kiên cường đến khó tả.

Còn mang theo cả... sự run rẩy không dễ nhận ra.

Thế nhưng, cô lại quên rằng, người đàn ông đứng trước mặt cô đây cao hơn cô rất nhiều.

Phó Thời Lãm cũng nhìn thấy bóng người ngồi trên ghế sofa gần như cùng lúc với cô. Anh cup mắt chăm chú nhìn cô vài giây, cảm xúc nhạt hơn lúc trước vài phần.

Cuối cùng, anh chỉ đưa chiếc túi trong tay cho cô, nói: “Cứ cách một tiếng chườm đá một lần.”

“Cảm ơn anh.”

Nói xong, Giản Thù nhấc chân nhảy vào trong nhà, nhanh chóng đóng cửa lại, không một chút do dự.

Nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, Phó Thời Lãm đút một tay vào túi quần, quay lưng dựa vào tường. Một lúc lâu sau, anh mới khe khẽ nhếch khóe môi như tự giễu chính mình.

...

Giản Thù vừa vào trong nhà, Cố Chiêu đã lạnh lùng nói: “Khoảng thời gian này em cứ quán lấy anh ta suốt hả?”

Cô cũng không hề chịu yếu thế: “Em đã nói rồi, chuyện của em không cần anh phải lo.”

“Tiểu Thù, rốt cuộc em có biết mình đang làm gì không?” Giọng điệu của Cố Chiêu nặng nề hơn, vẻ giận dữ trong đáy mắt nồng đậm hơn bất cứ lần nào trước kia, “Đến bao giờ em mới có thể

tỉnh táo được một chút? Đến bao giờ em mới có thể bước ra khỏi quá khứ kia đây? Rồi cuộc em đang giày vò anh, hay em đang giày vò chính bản thân em?”

Giản Thù siết chặt nắm đấm, hai mắt đỏ ửng lên nhìn anh ta chằm chằm: “Anh điều tra về anh ấy ư? Ai cho phép anh điều tra về anh ấy?!”

“Anh không điều tra thì làm sao biết được rằng gần đây những lời anh nói em đều không nghe lọt tai một chữ nào cả? Tiểu Thù, trong sinh mệnh của em, anh ta chỉ là một sự tồn tại không quan trọng gì, cũng không thể đại biểu cho điều gì cả.

“Tình cảm mà em dành cho anh ta không phải là thích, chỉ là sự ỷ lại mà thôi. Em chỉ đang cố gắng tìm cảm giác an toàn từ anh ta, tìm kiếm cái sự suy tính thiệt hơn của em mà thôi. Thế nhưng em à, anh ta là cảnh sát. Cứu em ra chỉ là nghĩa vụ và trách nhiệm mà anh ta phải làm thôi, không thể trở thành lý do để cho em trút hết tất cả tình cảm lên người anh ta được. Em có hiểu không?”

“Em không hiểu.” Giản Thù khẽ cười, lùi về sau hai bước, “Cố Chiêu, trên Thế giới này, chẳng có ai hẳn là phải đi làm chuyện gì cả. Phó Thời Lãm từng cứu em ra, mười năm sau lại một lần nữa bị em quán lấy, muốn gạt đi cũng không gạt được.”

“Vậy thì anh thử nói xem, anh ấy có hối hận vì năm xưa đã cứu em không? Anh ấy cố gắng làm hết chức trách bốn phận của mình, thì anh ấy có cần thiết phải cứu một nạn nhân mà tất cả mọi người đều cho rằng đã chết như em đây, rồi mang em sống sót thoát được ra khỏi tay của hung thủ không?”

Sắc mặt Cố Chiêu rất phức tạp. Anh ta nhìn cô một lúc lâu mới nói: “Tiểu Thù à, em nên đi gặp bác sĩ tâm lý đi, không thể tiếp tục như thế này được.”

Nụ cười trên khuôn mặt Giản Thù càng sâu hơn, càng thấm đẫm vẻ tuyệt vọng như kiểu được ăn cả ngã về không: “Anh cảm thấy em bị bệnh sao? Đúng thế, đúng là em bị bệnh thật đấy. Có lẽ anh đã quên năm năm trước em như thế nào rồi nhỉ. Qua lâu như vậy, đến chính em còn quên nữa là. Cố Chiêu ơi, em mệt mỏi lắm. Có rất nhiều khoảng thời gian, em cảm giác mình không thể kiên trì bước tiếp được nữa.” Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Trong năm năm nay, cô không còn dùng rượu để làm tê liệt chính mình, cũng không còn dùng ẩu đả, gây gổ để trải qua những ngày tháng mơ mơ hồ hồ nữa. Mỗi một ngày tháng của cô bây giờ, đều rất trong trẻo, tươi sáng.

Thế nhưng, cô vẫn không thể nào rút chân ra khỏi quá khứ. Chỉ cần cô vừa nhắm mắt, tất cả những gì mà cô luôn cố gắng lãng quên kia lại cuộn cuộn sống dậy.

Cô từng uống thuốc an thần, nhưng vẫn không có tác dụng gì cả.

Càng ngày càng u uất, bực bội hơn...

Cho đến khi cô gặp lại Phó Thời Lãm một lần nữa, cuối cùng trái tim bất an sợ hãi khó chịu đến cùng cực của cô cũng dần dần bình phục lại.

Anh là ánh sáng của cô, là sự tồn tại mang lại cảm giác ấm áp duy nhất của cô trong đêm tối, cũng là sự cứu rỗi đối với tất cả tín niệm đang bên bờ sụp đổ của cô...

Chương 46

TRONG SINH MỆNH CỦA EM, ANH TA CHỈ LÀ MỘT SỰ TỒN TẠI KHÔNG QUAN TRỌNG GÌ, CŨNG KHÔNG THỂ ĐẠI BIỂU CHO ĐIỀU GÌ CẢ

Giản Thù gần như kịp phản ứng chỉ trong một chớp mắt, nhanh chóng chặn ngay trước cánh cửa đang hé một nửa, cố gắng bình tĩnh nói: “Đội trưởng Phó này, chắc trong đội của anh bận lắm đúng không, em sẽ không mời anh vào trong ngôi nhà nhé.”

Cô đứng đó, dáng người gầy gò mong manh, nhưng lại cố chấp và kiên cường đến khó tả.

Còn mang theo cả... sự run rẩy không dễ nhận ra.

Thế nhưng, cô lại quên rằng, người đàn ông đứng trước mặt cô đây cao hơn cô rất nhiều.

Phó Thời Lãm cũng nhìn thấy bóng người ngồi trên ghế sofa gần như cùng lúc với cô. Anh cup mắt chăm chú nhìn cô vài giây, cảm xúc nhạt hơn lúc trước vài phần.

Cuối cùng, anh chỉ đưa chiếc túi trong tay cho cô, nói: “Cứ cách một tiếng chườm đá một lần.”

“Cảm ơn anh.”

Nói xong, Giản Thù nhấc chân nhảy vào trong nhà, nhanh chóng đóng cửa lại, không một chút do dự.

Nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, Phó Thời Lãm đút một tay vào túi quần, quay lưng dựa vào tường. Một lúc lâu sau, anh mới khẽ nhếch khóe môi như tự giấu chính mình.

...

Giản Thù vừa vào trong nhà, Cố Chiêu đã lạnh lùng nói: “Khoảng thời gian này em cứ quán lấy anh ta suốt hả?”

Cô cũng không hề chịu yếu thế: “Em đã nói rồi, chuyện của em không cần anh phải lo.”

“Tiểu Thù, rốt cuộc em có biết mình đang làm gì không?” Giọng điệu của Cố Chiêu nặng nề hơn, vẻ giận dữ trong đáy mắt nồng đậm hơn bất cứ lần nào trước kia, “Đến bao giờ em mới có thể tỉnh táo được một chút? Đến bao giờ em mới có thể bước ra khỏi quá khứ kia đây? Rốt cuộc em đang giày vò anh, hay em đang giày vò chính bản thân em?”

Giản Thù siết chặt nắm đấm, hai mắt đỏ ửng lên nhìn anh ta chằm chằm: “Anh điều tra về anh ấy ư? Ai cho phép anh điều tra về anh ấy?!”

“Anh không điều tra thì làm sao biết được rằng gần đây những lời anh nói em đều không nghe lọt tai một chữ nào cả? Tiểu Thù, trong sinh mệnh của em, anh ta chỉ là một sự tồn tại không quan trọng gì, cũng không thể đại biểu cho điều gì cả.

“Tình cảm mà em dành cho anh ta không phải là thích, chỉ là sự ỷ lại mà thôi. Em chỉ đang cố gắng tìm cảm giác an toàn từ anh ta, tìm kiếm cái sự suy tính thiệt hơn của em mà thôi. Thế nhưng em à, anh ta là cảnh sát. Cứu em ra chỉ là nghĩa vụ và trách nhiệm mà anh ta phải làm thôi, không thể trở thành lý do để cho em trút hết tất cả tình cảm lên người anh ta được. Em có hiểu không?”

“Em không hiểu.” Giản Thù khẽ cười, lùi về sau hai bước, “Cố Chiêu, trên Thế giới này, chẳng có ai hẳn là phải đi làm chuyện gì cả. Phó Thời Lãm từng cứu em ra, mười năm sau lại một lần nữa bị em quán lấy, muốn gạt đi cũng không gạt được.”

“Vậy thì anh thử nói xem, anh ấy có hối hận vì năm xưa đã cứu em không? Anh ấy cố gắng làm hết chức trách bốn phận của mình, thì anh ấy có cần thiết phải cứu một nạn nhân mà tất cả mọi người đều cho rằng đã chết như em đây, rồi mang em sống sót thoát được ra khỏi tay của hung thủ không?”

Sắc mặt Cố Chiêu rất phức tạp. Anh ta nhìn cô một lúc lâu mới nói: “Tiểu Thù à, em nên đi gặp bác sĩ tâm lý đi, không thể tiếp tục như thế này được.”

Nụ cười trên khuôn mặt Giản Thù càng sâu hơn, càng thấm đẫm vẻ tuyệt vọng như kiêu được ăn cả ngã về không: “Anh cảm thấy em bị bệnh sao? Đúng thế, đúng là em bị bệnh thật đấy. Có lẽ anh đã quên năm năm trước em như thế nào rồi nhỉ. Qua lâu như vậy, đến chính em còn quên nữa là. Cố Chiêu ơi, em mệt

mỗi lần. Có rất nhiều khoảng thời gian, em cảm giác mình không thể kiên trì bước tiếp được nữa.” Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Trong năm năm nay, cô không còn dùng rượu để làm tê liệt chính mình, cũng không còn dùng ẩu đả, gây gỗ để trải qua những ngày tháng mơ mơ hồ hồ nữa. Mỗi một ngày tháng của cô bây giờ, đều rất trong trẻo, tươi sáng.

Thế nhưng, cô vẫn không thể nào rút chân ra khỏi quá khứ. Chỉ cần cô vừa nhắm mắt, tất cả những gì mà cô luôn cố gắng lãng quên kia lại cuộn cuộn sống dậy.

Cô từng uống thuốc an thần, nhưng vẫn không có tác dụng gì cả.

Càng ngày càng u uất, bực bội hơn...

Cho đến khi cô gặp lại Phó Thời Lãm một lần nữa, cuối cùng trái tim bất an sợ hãi khó chịu đến cùng cực của cô cũng dần dần bình phục lại.

Anh là ánh sáng của cô, là sự tồn tại mang lại cảm giác ấm áp duy nhất của cô trong đêm tối, cũng là sự cứu rỗi đối với tất cả

tín niệm đang bên bờ sụp đổ của cô...

Chương 46

TRONG SINH MỆNH CỦA EM, ANH TA CHỈ LÀ MỘT SỰ TỒN TẠI KHÔNG QUAN TRỌNG GÌ, CŨNG KHÔNG THỂ ĐẠI BIỂU CHO ĐIỀU GÌ CẢ

Giản Thù gần như kịp phản ứng chỉ trong một chớp mắt, nhanh chóng chặn ngay trước cánh cửa đang hé một nửa, cố gắng bình tĩnh nói: “Đội trưởng Phó này, chắc trong đội của anh bận lắm đúng không, em sẽ không mời anh vào trong ngồi nữa nhé.”

Cô đứng đó, dáng người gầy gò mong manh, nhưng lại cố chấp và kiên cường đến khó tả.

Còn mang theo cả... sự run rẩy không dễ nhận ra.

Thế nhưng, cô lại quên rằng, người đàn ông đứng trước mặt cô đây cao hơn cô rất nhiều.

Phó Thời Lãm cũng nhìn thấy bóng người ngồi trên ghế sofa gần như cùng lúc với cô. Anh cup mắt chăm chú nhìn cô vài giây, cảm xúc nhạt hơn lúc trước vài phần.

Cuối cùng, anh chỉ đưa chiếc túi trong tay cho cô, nói: “Cứ cách

một tiếng chườm đá một lần.”

“Cảm ơn anh.”

Nói xong, Giản Thù nhấc chân nhảy vào trong nhà, nhanh chóng đóng cửa lại, không một chút do dự.

Nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, Phó Thời Lãm đút một tay vào túi quần, quay lưng dựa vào tường. Một lúc lâu sau, anh mới khẽ nhếch khóe môi như tự giễu chính mình.

...

Giản Thù vừa vào trong nhà, Cố Chiêu đã lạnh lùng nói: “Khoảng thời gian này em cứ quán lấy anh ta suốt hả?”

Cô cũng không hề chịu yếu thế: “Em đã nói rồi, chuyện của em không cần anh phải lo.”

“Tiểu Thù, rốt cuộc em có biết mình đang làm gì không?” Giọng điệu của Cố Chiêu nặng nề hơn, vẻ giận dữ trong đáy mắt nồng đậm hơn bất cứ lần nào trước kia, “Đến bao giờ em mới có thể tỉnh táo được một chút? Đến bao giờ em mới có thể bước ra khỏi quá khứ kia đây? Rốt cuộc em đang giày vò anh, hay em đang

giày vò chính bản thân em?”

Giản Thù siết chặt nắm đấm, hai mắt đỏ ửng lên nhìn anh ta chằm chằm: “Anh điều tra về anh ấy ư? Ai cho phép anh điều tra về anh ấy?!”

“Anh không điều tra thì làm sao biết được rằng gần đây những lời anh nói em đều không nghe lọt tai một chữ nào cả? Tiểu Thù, trong sinh mệnh của em, anh ta chỉ là một sự tồn tại không quan trọng gì, cũng không thể đại biểu cho điều gì cả.

“Tình cảm mà em dành cho anh ta không phải là thích, chỉ là sự ỷ lại mà thôi. Em chỉ đang cố gắng tìm cảm giác an toàn từ anh ta, tìm kiếm cái sự suy tính thiệt hơn của em mà thôi. Thế nhưng em à, anh ta là cảnh sát. Cứu em ra chỉ là nghĩa vụ và trách nhiệm mà anh ta phải làm thôi, không thể trở thành lý do để cho em trút hết tất cả tình cảm lên người anh ta được. Em có hiểu không?”

“Em không hiểu.” Giản Thù khẽ cười, lùi về sau hai bước, “Cố Chiêu, trên Thế giới này, chẳng có ai hẳn là phải đi làm chuyện gì cả. Phó Thời Lãm từng cứu em ra, mười năm sau lại một lần nữa bị em quán lấy, muốn gạt đi cũng không gạt được.”

“Vậy thì anh thử nói xem, anh ấy có hối hận vì năm xưa đã cứu em không? Anh ấy cố gắng làm hết chức trách bốn phận của

mình, thì anh ấy có cần thiết phải cứu một nạn nhân mà tất cả mọi người đều cho rằng đã chết như em đây, rồi mang em sống sót thoát được ra khỏi tay của hung thủ không?”

Sắc mặt Cố Chiêu rất phức tạp. Anh ta nhìn cô một lúc lâu mới nói: “Tiểu Thù à, em nên đi gặp bác sĩ tâm lý đi, không thể tiếp tục như thế này được.”

Nụ cười trên khuôn mặt Giản Thù càng sâu hơn, càng thấm đẫm vẻ tuyệt vọng như kiêu được ăn cả ngã về không: “Anh cảm thấy em bị bệnh sao? Đúng thế, đúng là em bị bệnh thật đấy. Có lẽ anh đã quên năm năm trước em như thế nào rồi nhỉ. Qua lâu như vậy, đến chính em còn quên nữa là. Cố Chiêu ơi, em mệt mỏi lắm. Có rất nhiều khoảng thời gian, em cảm giác mình không thể kiên trì bước tiếp được nữa.” Đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Trong năm năm nay, cô không còn dùng rượu để làm tê liệt chính mình, cũng không còn dùng ẩu đả, gây gổ để trải qua những ngày tháng mơ mơ hồ hồ nữa. Mỗi một ngày tháng của cô bây giờ, đều rất trong trẻo, tươi sáng.

Thế nhưng, cô vẫn không thể nào rút chân ra khỏi quá khứ. Chỉ cần cô vừa nhắm mắt, tất cả những gì mà cô luôn cố gắng lãng quên kia lại cuộn cuộn sống dậy.

Cô từng uống thuốc an thần, nhưng vẫn không có tác dụng gì cả.

Càng ngày càng u uất, bực bội hơn...

Cho đến khi cô gặp lại Phó Thời Lãm một lần nữa, cuối cùng trái tim bất an sợ hãi khó chịu đến cùng cực của cô cũng dần dần bình phục lại.

Anh là ánh sáng của cô, là sự tồn tại mang lại cảm giác ấm áp duy nhất của cô trong đêm tối, cũng là sự cứu rỗi đối với tất cả tín niệm đang bên bờ sụp đổ của cô...

Chương 46

TRONG SINH MỆNH CỦA EM, ANH TA CHỈ LÀ MỘT SỰ TỒN TẠI KHÔNG QUAN TRỌNG GÌ, CŨNG KHÔNG THỂ ĐẠI BIỂU CHO ĐIỀU GÌ CẢ

Giản Thù gần như kịp phản ứng chỉ trong một chớp mắt, nhanh chóng chặn ngay trước cánh cửa đang hé một nửa, cố gắng bình tĩnh nói: “Đội trưởng Phó này, chắc trong đội của anh bận lắm đúng không, em sẽ không mời anh vào trong ngồi nữa nhé.”

Cô đứng đó, dáng người gầy gò mong manh, nhưng lại cố chấp và kiên cường đến khó tả.

Còn mang theo cả... sự run rẩy không dễ nhận ra.

Thế nhưng, cô lại quên rằng, người đàn ông đứng trước mặt cô đây cao hơn cô rất nhiều.

Phó Thời Lãm cũng nhìn thấy bóng người ngồi trên ghế sofa gần như cùng lúc với cô. Anh cup mắt chăm chú nhìn cô vài giây, cảm xúc nhạt hơn lúc trước vài phần.

Cuối cùng, anh chỉ đưa chiếc túi trong tay cho cô, nói: “Cứ cách một tiếng chườm đá một lần.”

“Cảm ơn anh.”

Nói xong, Giản Thù nhấc chân nhảy vào trong nhà, nhanh chóng đóng cửa lại, không một chút do dự.

Nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, Phó Thời Lãm đút một tay vào túi quần, quay lưng dựa vào tường. Một lúc lâu sau, anh mới khẽ nhếch khóe môi như tự giấu chính mình.

...

Giản Thù vừa vào trong nhà, Cố Chiêu đã lạnh lùng nói: “Khoảng thời gian này em cứ quán lấy anh ta suốt hả?”

Cô cũng không hề chịu yếu thế: “Em đã nói rồi, chuyện của em không cần anh phải lo.”

“Tiểu Thù, rốt cuộc em có biết mình đang làm gì không?” Giọng điệu của Cố Chiêu nặng nề hơn, vẻ giận dữ trong đáy mắt nồng đậm hơn bất cứ lần nào trước kia, “Đến bao giờ em mới có thể tỉnh táo được một chút? Đến bao giờ em mới có thể bước ra khỏi quá khứ kia đây? Rốt cuộc em đang giày vò anh, hay em đang giày vò chính bản thân em?”

Giản Thù siết chặt nắm đấm, hai mắt đỏ ửng lên nhìn anh ta chằm chằm: “Anh điều tra về anh ấy ư? Ai cho phép anh điều tra về anh ấy?!”

“Anh không điều tra thì làm sao biết được rằng gần đây những lời anh nói em đều không nghe lọt tai một chữ nào cả? Tiểu Thù, trong sinh mệnh của em, anh ta chỉ là một sự tồn tại không quan trọng gì, cũng không thể đại biểu cho điều gì cả.

“Tình cảm mà em dành cho anh ta không phải là thích, chỉ là sự ỷ lại mà thôi. Em chỉ đang cố gắng tìm cảm giác an toàn từ anh

ta, tìm kiếm cái sự suy tính thiệt hơn của em mà thôi. Thế nhưng em à, anh ta là cảnh sát. Cứu em ra chỉ là nghĩa vụ và trách nhiệm mà anh ta phải làm thôi, không thể trở thành lý do để cho em trút hết tất cả tình cảm lên người anh ta được. Em có hiểu không?”

“Em không hiểu.” Giản Thù khẽ cười, lùi về sau hai bước, “Cố Chiêu, trên Thế giới này, chẳng có ai hẳn là phải đi làm chuyện gì cả. Phó Thời Lãm từng cứu em ra, mười năm sau lại một lần nữa bị em quán lấy, muốn gạt đi cũng không gạt được.”

“Vậy thì anh thử nói xem, anh ấy có hối hận vì năm xưa đã cứu em không? Anh ấy cố gắng làm hết chức trách bốn phận của mình, thì anh ấy có cần thiết phải cứu một nạn nhân mà tất cả mọi người đều cho rằng đã chết như em đây, rồi mang em sống sót thoát được ra khỏi tay của hung thủ không?”

Sắc mặt Cố Chiêu rất phức tạp. Anh ta nhìn cô một lúc lâu mới nói: “Tiểu Thù à, em nên đi gặp bác sĩ tâm lý đi, không thể tiếp tục như thế này được.”

Nụ cười trên khuôn mặt Giản Thù càng sâu hơn, càng thấm đẫm vẻ tuyệt vọng như kiêu được ăn cả ngã về không: “Anh cảm thấy em bị bệnh sao? Đúng thế, đúng là em bị bệnh thật đấy. Có lẽ anh đã quên năm năm trước em như thế nào rồi nhỉ. Qua lâu như vậy, đến chính em còn quên nữa là. Cố Chiêu ơi, em mệt mỏi lắm. Có rất nhiều khoảng thời gian, em cảm giác mình không thể kiên trì bước tiếp được nữa.” Đọc truyện tại Web

Trong năm năm nay, cô không còn dùng rượu để làm tê liệt chính mình, cũng không còn dùng ẩu đả, gây gỗ để trải qua những ngày tháng mơ mơ hồ hồ nữa. Mỗi một ngày tháng của cô bây giờ, đều rất trong trẻo, tươi sáng.

Thế nhưng, cô vẫn không thể nào rút chân ra khỏi quá khứ. Chỉ cần cô vừa nhắm mắt, tất cả những gì mà cô luôn cố gắng lãng quên kia lại cuộn cuộn sống dậy.

Cô từng uống thuốc an thần, nhưng vẫn không có tác dụng gì cả.

Càng ngày càng u uất, bức bối hơn...

Cho đến khi cô gặp lại Phó Thời Lãm một lần nữa, cuối cùng trái tim bất an sợ hãi khó chịu đến cùng cực của cô cũng dần dần bình phục lại.

Anh là ánh sáng của cô, là sự tồn tại mang lại cảm giác ấm áp duy nhất của cô trong đêm tối, cũng là sự cứu rỗi đối với tất cả tín niệm đang bên bờ sụp đổ của cô...

Chương 47: - Chương 47

Chương 47

‘THÍCH’ ANH LÀ BẦU NHIỆT HUYẾT ĐỦ ĐỂ GIÚP EM VƯỢT SUỐI BĂNG ĐÈO, CHỈ VÌ MUỐN CHẠY VỀ PHÍA ANH

Chín giờ tối, Phó Thời Lãm từ trong đội quay về nhà. Vừa ra khỏi thang máy, anh đã nhìn thấy một bóng người đang ngồi xổm trước cửa nhà, bên cạnh còn đặt một chiếc vali hành lý màu đen.

Phó Thời Lãm day day thái dương, chậm rãi bước tới.

Bóng râm phủ xuống, Giản Thù ngẩng đầu lên, mặt đầy vẻ đáng thương nhìn anh: “Ở đây có hai con chó nhỏ lang thang không nhà, anh có thể nhận nuôi bọn em không?”

Phó Thời Lãm cạn lời.

Nhóc con trong lòng Giản Thù thò cái đầu nhỏ ra, vui vẻ sủa hai tiếng với anh cứ như phụ họa lời của cô vậy.

Phó Thời Lãm cầm chìa khóa mở cửa, đang định lấy dép cho cô

thì Giản Thù lại nhỏ giọng nói: “Em có mang theo rồi...”

Lần trước sau khi phát hiện ra ở đây của anh không có dép cho phụ nữ, lúc đi tới đây cô đã cố tình nhét một đôi dép vào trong vali hành lý của mình.

Phó Thời Lắm rứt tay lại, không nói gì, thản nhiên đi vào trong phòng ngủ.

Giản Thù đặt nhóc con xuống đất, lẳng lặng mở vali ra.

Nhóc con kia chẳng xa lạ gì với nơi này, nhảy nhót khắp nơi rất vui vẻ.

Chưa đến năm phút sau, Phó Thời Lắm đã đi từ trong phòng ngủ ra, tay lại xách một túi hành lý.

Giản Thù không ngờ ngần đến mức cho rằng vừa khéo anh lại phải đi công tác. Cũng vào lúc này, cô mới chậm chạp nhận ra rằng, trong khoảng thời gian vừa rồi, hình như Phó Thời Lắm luôn dung túng cho cô như vậy.

Rõ ràng anh đã nói rõ là không thích cô, nhưng lại vẫn thỏa mãn tất cả mọi yêu cầu của cô.

Thậm chí, anh còn chẳng cần hỏi nguyên nhân.

Những lời Cố Chiêu nói lúc sáng lại một lần nữa vang lên trong đầu cô.

“Đội trưởng Phó.” Cô gọi anh lại.

Phó Thời Lãm dừng bước, nói: “Trai đơn gái chiếc ở cùng một chỗ sẽ không tốt cho danh tiếng của em. Trong đội của tôi có kỷ túc xá.”

Giản Thù nhìn anh chằm chằm, ánh mắt rất thẳng thắn không chút né tránh: “Vì sao anh lại đối xử với em tốt như thế?”

Môi Phó Thời Lãm hơi mím lại, không nói không rằng.

“Anh cũng cho rằng... em có bệnh sao?” Giản Thù cúi đầu

xuống, cơ thể mỏng manh như thể chỉ cần một làn gió cũng có thể thổi bay đi vậy, “Anh cũng cho rằng... em đến với anh là vì sự ỷ lại, vì tìm kiếm cảm giác an toàn, vì lo được lo mất của tương lai ư?”

“Giản Thù à...”

“Thế nên anh đối xử với em tốt như thế, là vì muốn làm tròn chức trách nhiệm vụ của một người cảnh sát phải làm ư?”

Giản Thù ngẩng đầu lên, lại một lần nữa nhìn thẳng vào anh, vẻ mặt rất cố chấp: “Thế nên, bao nhiêu nhân tố đó gộp lại, mới khiến anh phớt lờ lời tỏ tình của em hết lần này đến lần khác ư? Bởi vì anh không tin em thật lòng thích anh đúng không.”

Đôi mắt đen của Phó Thời Lãm trầm hẩn xuống. Lần này, anh không né tránh câu hỏi của cô nữa.

Anh nhẹ nhàng hỏi cô: “Giản Thù, em thực sự phân biệt được rõ giữa thích và ỷ lại có gì khác nhau sao?”

“‘Thích’ anh là bầu nhiệt huyết đủ để giúp em vượt suối băng đèo, chỉ vì muốn chạy về phía anh. Ỡ lại là trên cả Thế giới này, trừ anh ra, thì ai khác cũng không thể được. Em không hiểu vì

sao các anh cứ muốn tách bạch hai thứ này ra như thế, nhưng đối với em mà nói, người em thích là anh, người em ỷ lại cũng là anh.”

“Nếu năm đó người cứu em là một người khác, em cũng vẫn sẽ thích tôi ư?”

Câu nói này, đã đánh thẳng Giản Thù quay trở về nguyên hình.

Bạn đang đọc truyện tại WebTruyenOnlinez.com

Cô hơi sững sờ, nhìn người đàn ông từ đầu đến cuối đều mang vẻ bình thản không gợn sóng trước mặt mình, thậm chí cô còn không biết phải trả lời như thế nào.

Nếu như người cứu cô, là người khác... thì bọn họ làm sao còn gặp nhau được chứ?!

Phó Thời Lãm nói: “Giản Thù này, tôi chỉ hy vọng em có thể cân nhắc thật rõ ràng, đừng lãng phí thời gian ở bên tôi.”

Cách một lúc lâu, Giản Thù mới lên tiếng: “Em biết rồi. Anh không cần vào ký túc xá ở đâu, đây vốn là nhà của anh mà. Em mới là khách không mời mà tới.”

Nói xong, cô bé thẳng nhóc đang chạy vòng quanh chân mình lên, kéo vali hành lý, quay người đi ra ngoài.

Đối mặt với vấn đề tình cảm, Phó Thời Lãm lý trí đến đáng sợ, phân tích từng vấn đề vô cùng sâu sắc, rõ ràng.

Có lẽ số kiếp của anh ấy đã định sẵn là sẽ làm FA cả đời rồi!

Giản Thù vừa đi được hai bước, cổ tay lại bị giữ lại.

Giọng nói của anh, nhẹ hơn trước vài phần: “Câu hỏi của em sáng nay, giờ tôi có thể trả lời em rồi.”

Chương 47

‘THÍCH’ ANH LÀ BẦU NHIỆT HUYẾT ĐỦ ĐỂ GIÚP EM VƯỢT SUỐI BĂNG ĐÈO, CHỈ VÌ MUỐN CHẠY VỀ PHÍA ANH

Chín giờ tối, Phó Thời Lãm từ trong đội quay về nhà. Vừa ra khỏi thang máy, anh đã nhìn thấy một bóng người đang ngồi xổm trước cửa nhà, bên cạnh còn đặt một chiếc vali hành lý màu đen.

Phó Thời Lãm day day thái dương, chậm rãi bước tới.

Bóng râm phủ xuống, Giản Thù ngẩng đầu lên, mặt đầy vẻ đáng thương nhìn anh: “Ở đây có hai con chó nhỏ lang thang không nhà, anh có thể nhận nuôi bọn em không?”

Phó Thời Lãm cặn lời.

Nhóc con trong lòng Giản Thù thò cái đầu nhỏ ra, vui vẻ sủa hai tiếng với anh cứ như phụ họa lời của cô vậy.

Phó Thời Lãm cầm chìa khóa mở cửa, đang định lấy dép cho cô thì Giản Thù lại nhỏ giọng nói: “Em có mang theo rồi...”

Lần trước sau khi phát hiện ra ở đây của anh không có dép cho phụ nữ, lúc đi tới đây cô đã cố tình nhét một đôi dép vào trong vali hành lý của mình.

Phó Thời Lãm rút tay lại, không nói gì, thản nhiên đi vào trong phòng ngủ.

Giản Thù đặt nhóc con xuống đất, lẳng lặng mở vali ra.

Nhóc con kia chẳng xa lạ gì với nơi này, nhảy nhót khắp nơi rất vui vẻ.

Chưa đến năm phút sau, Phó Thời Lãm đã đi từ trong phòng ngủ ra, tay lại xách một túi hành lý.

Giản Thù không ngờ ngần đến mức cho rằng vừa khéo anh lại phải đi công tác. Cũng vào lúc này, cô mới chậm chạp nhận ra rằng, trong khoảng thời gian vừa rồi, hình như Phó Thời Lãm luôn dung túng cho cô như vậy.

Rõ ràng anh đã nói rõ là không thích cô, nhưng lại vẫn thỏa mãn tất cả mọi yêu cầu của cô.

Thậm chí, anh còn chẳng cần hỏi nguyên nhân.

Những lời Cố Chiêu nói lúc sáng lại một lần nữa vang lên trong đầu cô.

“Đội trưởng Phó.” Cô gọi anh lại.

Phó Thời Lắm dừng bước, nói: “Trai đơn gái chiếc ở cùng một chỗ sẽ không tốt cho danh tiếng của em. Trong đội của tôi có kỷ túc xá.”

Giản Thù nhìn anh chăm chăm, ánh mắt rất thẳng thắn không chút né tránh: “Vì sao anh lại đối xử với em tốt như thế?”

Môi Phó Thời Lắm hơi mím lại, không nói không rằng.

“Anh cũng cho rằng... em có bệnh sao?” Giản Thù cúi đầu xuống, cơ thể mỏng manh như thể chỉ cần một làn gió cũng có thể thổi bay đi vậy, “Anh cũng cho rằng... em đến với anh là vì sự ỷ lại, vì tìm kiếm cảm giác an toàn, vì lo được lo mất của tương lai ư?”

“Giản Thù à...”

“Thế nên anh đối xử với em tốt như thế, là vì muốn làm tròn chức trách nhiệm vụ của một người cảnh sát phải làm ư?”

Giản Thù ngẩng đầu lên, lại một lần nữa nhìn thẳng vào anh, vẻ mặt rất cố chấp: “Thế nên, bao nhiêu nhân tố đó gộp lại, mới

khiến anh phớt lờ lời tỏ tình của em hết lần này đến lần khác ư? Bởi vì anh không tin em thật lòng thích anh đúng không.”

Đôi mắt đen của Phó Thời Lãm trầm hẳn xuống. Lần này, anh không né tránh câu hỏi của cô nữa.

Anh nhẹ nhàng hỏi cô: “Giản Thù, em thực sự phân biệt được rõ giữa thích và ỷ lại có gì khác nhau sao?”

“‘Thích’ anh là bầu nhiệt huyết đủ để giúp em vượt suối băng đèo, chỉ vì muốn chạy về phía anh. Ỡ lại là trên cả Thế giới này, trừ anh ra, thì ai khác cũng không thể được. Em không hiểu vì sao các anh cứ muốn tách bạch hai thứ này ra như thế, nhưng đối với em mà nói, người em thích là anh, người em ỷ lại cũng là anh.”

“Nếu năm đó người cứu em là một người khác, em cũng vẫn sẽ thích tôi ư?”

Câu nói này, đã đánh thẳng Giản Thù quay trở về nguyên hình.

Bạn đang đọc truyện tại [WebTruyenOnlinez . com](http://WebTruyenOnlinez.com)

Cô hơi sững sờ, nhìn người đàn ông từ đầu đến cuối đều mang vẻ bình thản không gợn sóng trước mặt mình, thậm chí cô còn không biết phải trả lời như thế nào.

Nếu như người cứu cô, là người khác... thì bọn họ làm sao còn gặp nhau được chứ?!

Phó Thời Lãm nói: “Giản Thù này, tôi chỉ hy vọng em có thể cân nhắc thật rõ ràng, đừng lãng phí thời gian ở bên tôi.”

Cách một lúc lâu, Giản Thù mới lên tiếng: “Em biết rồi. Anh không cần vào ký túc xá ở đâu, đây vốn là nhà của anh mà. Em mới là khách không mời mà tới.”

Nói xong, cô bế thẳng nhóc đang chạy vòng quanh chân mình lên, kéo vali hành lý, quay người đi ra ngoài.

Đối mặt với vấn đề tình cảm, Phó Thời Lãm lý trí đến đáng sợ, phân tích từng vấn đề vô cùng sâu sắc, rõ ràng.

Có lẽ số kiếp của anh ấy đã định sẵn là sẽ làm FA cả đời rồi!

Giản Thù vừa đi được hai bước, cổ tay lại bị giữ lại.

Giọng nói của anh, nhẹ hơn trước vài phần: “Câu hỏi của em sáng nay, giờ tôi có thể trả lời em rồi.”

Chương 47

‘THÍCH’ ANH LÀ BẦU NHIỆT HUYẾT ĐỦ ĐỂ GIÚP EM VƯỢT SUỐI BĂNG ĐÈO, CHỈ VÌ MUỐN CHẠY VỀ PHÍA ANH

Chín giờ tối, Phó Thời Lãm từ trong đội quay về nhà. Vừa ra khỏi thang máy, anh đã nhìn thấy một bóng người đang ngồi xổm trước cửa nhà, bên cạnh còn đặt một chiếc vali hành lý màu đen.

Phó Thời Lãm day day thái dương, chậm rãi bước tới.

Bóng râm phủ xuống, Giản Thủ ngẩng đầu lên, mặt đầy vẻ đáng thương nhìn anh: “Ở đây có hai con chó nhỏ lang thang không nhà, anh có thể nhận nuôi bọn em không?”

Phó Thời Lãm cạ lời.

Nhóc con trong lòng Giản Thủ thò cái đầu nhỏ ra, vui vẻ sủa hai tiếng với anh cứ như phụ họa lời của cô vậy.

Phó Thời Lãm cầm chìa khóa mở cửa, đang định lấy dép cho cô

thì Giản Thù lại nhỏ giọng nói: “Em có mang theo rồi...”

Lần trước sau khi phát hiện ra ở đây của anh không có dép cho phụ nữ, lúc đi tới đây cô đã cố tình nhét một đôi dép vào trong vali hành lý của mình.

Phó Thời Lắm rứt tay lại, không nói gì, thản nhiên đi vào trong phòng ngủ.

Giản Thù đặt nhóc con xuống đất, lẳng lặng mở vali ra.

Nhóc con kia chẳng xa lạ gì với nơi này, nhảy nhót khắp nơi rất vui vẻ.

Chưa đến năm phút sau, Phó Thời Lắm đã đi từ trong phòng ngủ ra, tay lại xách một túi hành lý.

Giản Thù không ngờ ngần đến mức cho rằng vừa khéo anh lại phải đi công tác. Cũng vào lúc này, cô mới chậm chạp nhận ra rằng, trong khoảng thời gian vừa rồi, hình như Phó Thời Lắm luôn dung túng cho cô như vậy.

Rõ ràng anh đã nói rõ là không thích cô, nhưng lại vẫn thỏa mãn tất cả mọi yêu cầu của cô.

Thậm chí, anh còn chẳng cần hỏi nguyên nhân.

Những lời Cố Chiêu nói lúc sáng lại một lần nữa vang lên trong đầu cô.

“Đội trưởng Phó.” Cô gọi anh lại.

Phó Thời Lãm dừng bước, nói: “Trai đơn gái chiếc ở cùng một chỗ sẽ không tốt cho danh tiếng của em. Trong đội của tôi có kỷ túc xá.”

Giản Thù nhìn anh chằm chằm, ánh mắt rất thẳng thắn không chút né tránh: “Vì sao anh lại đối xử với em tốt như thế?”

Môi Phó Thời Lãm hơi mím lại, không nói không rằng.

“Anh cũng cho rằng... em có bệnh sao?” Giản Thù cúi đầu

xuống, cơ thể mỏng manh như thể chỉ cần một làn gió cũng có thể thổi bay đi vậy, “Anh cũng cho rằng... em đến với anh là vì sự ỷ lại, vì tìm kiếm cảm giác an toàn, vì lo được lo mất của tương lai ư?”

“Giản Thù à...”

“Thế nên anh đối xử với em tốt như thế, là vì muốn làm tròn chức trách nhiệm vụ của một người cảnh sát phải làm ư?”

Giản Thù ngẩng đầu lên, lại một lần nữa nhìn thẳng vào anh, vẻ mặt rất cố chấp: “Thế nên, bao nhiêu nhân tố đó gộp lại, mới khiến anh phớt lờ lời tỏ tình của em hết lần này đến lần khác ư? Bởi vì anh không tin em thật lòng thích anh đúng không.”

Đôi mắt đen của Phó Thời Lãm trầm hẩn xuống. Lần này, anh không né tránh câu hỏi của cô nữa.

Anh nhẹ nhàng hỏi cô: “Giản Thù, em thực sự phân biệt được rõ giữa thích và ỷ lại có gì khác nhau sao?”

“‘Thích’ anh là bầu nhiệt huyết đủ để giúp em vượt suối băng đèo, chỉ vì muốn chạy về phía anh. Ỡ lại là trên cả Thế giới này, trừ anh ra, thì ai khác cũng không thể được. Em không hiểu vì

sao các anh cứ muốn tách bạch hai thứ này ra như thế, nhưng đối với em mà nói, người em thích là anh, người em ỷ lại cũng là anh.”

“Nếu năm đó người cứu em là một người khác, em cũng vẫn sẽ thích tôi ư?”

Câu nói này, đã đánh thẳng Giản Thù quay trở về nguyên hình.

Bạn đang đọc truyện tại WebTruyenOnlinez.com

Cô hơi sững sờ, nhìn người đàn ông từ đầu đến cuối đều mang vẻ bình thản không gợn sóng trước mặt mình, thậm chí cô còn không biết phải trả lời như thế nào.

Nếu như người cứu cô, là người khác... thì bọn họ làm sao còn gặp nhau được chứ?!

Phó Thời Lãm nói: “Giản Thù này, tôi chỉ hy vọng em có thể cân nhắc thật rõ ràng, đừng lãng phí thời gian ở bên tôi.”

Cách một lúc lâu, Giản Thù mới lên tiếng: “Em biết rồi. Anh không cần vào ký túc xá ở đâu, đây vốn là nhà của anh mà. Em mới là khách không mời mà tới.”

Nói xong, cô bé thẳng nhóc đang chạy vòng quanh chân mình lên, kéo vali hành lý, quay người đi ra ngoài.

Đối mặt với vấn đề tình cảm, Phó Thời Lãm lý trí đến đáng sợ, phân tích từng vấn đề vô cùng sâu sắc, rõ ràng.

Có lẽ số kiếp của anh ấy đã định sẵn là sẽ làm FA cả đời rồi!

Giản Thù vừa đi được hai bước, cổ tay lại bị giữ lại.

Giọng nói của anh, nhẹ hơn trước vài phần: “Câu hỏi của em sáng nay, giờ tôi có thể trả lời em rồi.”

Chương 47

‘THÍCH’ ANH LÀ BẦU NHIỆT HUYẾT ĐỦ ĐỂ GIÚP EM VƯỢT SUỐI BĂNG ĐÈO, CHỈ VÌ MUỐN CHẠY VỀ PHÍA ANH

Chín giờ tối, Phó Thời Lãm từ trong đội quay về nhà. Vừa ra khỏi thang máy, anh đã nhìn thấy một bóng người đang ngồi xổm trước cửa nhà, bên cạnh còn đặt một chiếc vali hành lý màu đen.

Phó Thời Lãm day day thái dương, chậm rãi bước tới.

Bóng râm phủ xuống, Giản Thù ngẩng đầu lên, mặt đầy vẻ đáng thương nhìn anh: “Ở đây có hai con chó nhỏ lang thang không nhà, anh có thể nhận nuôi bọn em không?”

Phó Thời Lãm cặn lời.

Nhóc con trong lòng Giản Thù thò cái đầu nhỏ ra, vui vẻ sủa hai tiếng với anh cứ như phụ họa lời của cô vậy.

Phó Thời Lãm cầm chìa khóa mở cửa, đang định lấy dép cho cô thì Giản Thù lại nhỏ giọng nói: “Em có mang theo rồi...”

Lần trước sau khi phát hiện ra ở đây của anh không có dép cho phụ nữ, lúc đi tới đây cô đã cố tình nhét một đôi dép vào trong vali hành lý của mình.

Phó Thời Lãm rút tay lại, không nói gì, thản nhiên đi vào trong phòng ngủ.

Giản Thù đặt nhóc con xuống đất, lẳng lặng mở vali ra.

Nhóc con kia chẳng xa lạ gì với nơi này, nhảy nhót khắp nơi rất vui vẻ.

Chưa đến năm phút sau, Phó Thời Lãm đã đi từ trong phòng ngủ ra, tay lại xách một túi hành lý.

Giản Thù không ngờ ngần đến mức cho rằng vừa khéo anh lại phải đi công tác. Cũng vào lúc này, cô mới chậm chạp nhận ra rằng, trong khoảng thời gian vừa rồi, hình như Phó Thời Lãm luôn dung túng cho cô như vậy.

Rõ ràng anh đã nói rõ là không thích cô, nhưng lại vẫn thỏa mãn tất cả mọi yêu cầu của cô.

Thậm chí, anh còn chẳng cần hỏi nguyên nhân.

Những lời Cố Chiêu nói lúc sáng lại một lần nữa vang lên trong đầu cô.

“Đội trưởng Phó.” Cô gọi anh lại.

Phó Thời Lắm dừng bước, nói: “Trai đơn gái chiếc ở cùng một chỗ sẽ không tốt cho danh tiếng của em. Trong đội của tôi có kỷ túc xá.”

Giản Thù nhìn anh chăm chăm, ánh mắt rất thẳng thắn không chút né tránh: “Vì sao anh lại đối xử với em tốt như thế?”

Môi Phó Thời Lắm hơi mím lại, không nói không rằng.

“Anh cũng cho rằng... em có bệnh sao?” Giản Thù cúi đầu xuống, cơ thể mỏng manh như thể chỉ cần một làn gió cũng có thể thổi bay đi vậy, “Anh cũng cho rằng... em đến với anh là vì sự ỷ lại, vì tìm kiếm cảm giác an toàn, vì lo được lo mất của tương lai ư?”

“Giản Thù à...”

“Thế nên anh đối xử với em tốt như thế, là vì muốn làm tròn chức trách nhiệm vụ của một người cảnh sát phải làm ư?”

Giản Thù ngẩng đầu lên, lại một lần nữa nhìn thẳng vào anh, vẻ mặt rất cố chấp: “Thế nên, bao nhiêu nhân tố đó gộp lại, mới

khiến anh phớt lờ lời tỏ tình của em hết lần này đến lần khác ư? Bởi vì anh không tin em thật lòng thích anh đúng không.”

Đôi mắt đen của Phó Thời Lãm trầm hẳn xuống. Lần này, anh không né tránh câu hỏi của cô nữa.

Anh nhẹ nhàng hỏi cô: “Giản Thù, em thực sự phân biệt được rõ giữa thích và ỷ lại có gì khác nhau sao?”

“‘Thích’ anh là bầu nhiệt huyết đủ để giúp em vượt suối băng đèo, chỉ vì muốn chạy về phía anh. Ỡ lại là trên cả Thế giới này, trừ anh ra, thì ai khác cũng không thể được. Em không hiểu vì sao các anh cứ muốn tách bạch hai thứ này ra như thế, nhưng đối với em mà nói, người em thích là anh, người em ỷ lại cũng là anh.”

“Nếu năm đó người cứu em là một người khác, em cũng vẫn sẽ thích tôi ư?”

Câu nói này, đã đánh thẳng Giản Thù quay trở về nguyên hình.

Bạn đang đọc truyện tại WebTruyenOnlinez.com

Cô hơi sững sờ, nhìn người đàn ông từ đầu đến cuối đều mang vẻ bình thản không gợn sóng trước mặt mình, thậm chí cô còn không biết phải trả lời như thế nào.

- -

Nếu như người cứu cô, là người khác... thì bọn họ làm sao còn gặp nhau được chứ?!

Phó Thời Lãm nói: “Giản Thù này, tôi chỉ hy vọng em có thể cân nhắc thật rõ ràng, đừng lãng phí thời gian ở bên tôi.”

Cách một lúc lâu, Giản Thù mới lên tiếng: “Em biết rồi. Anh không cần vào ký túc xá ở đâu, đây vốn là nhà của anh mà. Em mới là khách không mời mà tới.”

Nói xong, cô bé thẳng nhóc đang chạy vòng quanh chân mình lên, kéo vali hành lý, quay người đi ra ngoài.

Đối mặt với vấn đề tình cảm, Phó Thời Lãm lý trí đến đáng sợ, phân tích từng vấn đề vô cùng sâu sắc, rõ ràng.

Có lẽ số kiếp của anh ấy đã định sẵn là sẽ làm FA cả đời rồi!

Giản Thù vừa đi được hai bước, cổ tay lại bị giữ lại.

Giọng nói của anh, nhẹ hơn trước vài phần: “Câu hỏi của em sáng nay, giờ tôi có thể trả lời em rồi.”

Chương 48: - Chương 48

Chương 48

THỰC LỰC CỦA ĐỘI TRƯỞNG PHÓ, CÓ VỀ... LỢI HẠI LẮM NHỈ...

Cuối cùng Giản Thù vẫn không chờ được câu trả lời của Phó Thời Lắm vì trong đội gọi điện thoại đến, lời anh ấy đi mất rồi.

Trước khi đi, Phó Thời Lắm chỉ kịp để lại bốn chữ, “Chờ tôi trở về.”

Giản Thù ôm nhóc con ngồi trên ghế sofa nửa tiếng mới thở hắt ra một hơi dài.

Chuyện gì thế này không biết...

Nhóc con có vẻ buồn chán, rúc tới rúc lui trong lòng cô, muốn cô thả nó xuống đất để chạy nhảy.

Giản Thù cất hết cảm xúc trong lòng mình đi, đặt nó xuống dưới sàn nhà.

Lúc này cô mới phát hiện, cả ổ chó và thức ăn chó mà Phó Thời Lắm mua lần trước vẫn được đặt nguyên ở vị trí cũ.

Khóe môi Giản Thù khẽ cong lên, nở một nụ cười rất nhẹ. Sau khi đổ thức ăn ra bát cho thằng nhóc xong, cô mới bắt đầu thu dọn hành lý của mình.

Thật ra cô cũng không có nhiều đồ lắm. Sau khi cãi nhau với Cố Chiêu một trận, cô chỉ tiện tay nhét bữa vài bộ quần áo để thay ra tắm với đồ dùng tắm rửa rồi lao ra cửa luôn.

Giản Thù cầm túi đồ trang điểm đi đến phòng tắm. Trên bồn rửa mặt chỉ có một chiếc bàn chải đánh răng của nam và dao cạo râu, đến sữa rửa mặt còn chẳng có, nhìn trống huếch trống hoác.

Rõ là một người đàn ông thô kệch!

Giản Thù lấy bàn chải của mình ra đặt ngay bên cạnh bàn chải của anh, sau đó lại lấy tiếp sữa rửa mặt, nước hoa hồng, serum, mặt nạ, nước tẩy trang v.v... nhanh chóng làm cho bồn rửa mặt tràn ngập hơi thở của cô.

Tiếp đó, cô lại cầm khăn rửa mặt của mình treo lên bên cạnh của anh. Một chiếc màu xám đậm, một chiếc màu ngó sen, đều là kiểu đơn giản không có hoa văn, cực kỳ giống đồ đôi.

Sắp xếp phòng tắm xong, nhìn cô gái có đôi mắt ướt như nước hồ thu, hai má đỏ hây hây trong gương, Giản Thù hơi xấu hổ ôm lấy mặt mình rồi chạy ra ngoài tiếp tục sắp xếp vali hành lý.

Cô không treo quần áo vào trong tủ vì cứ cảm thấy Phó Thời Lãm không ở nhà mà cô tự tiện động vào đồ của anh ấy thì không hay lắm. Lỡ cô không cẩn thận lại chạm phải thứ riêng tư của anh thì càng không ổn hơn. Tốt nhất là chờ anh về nhà rồi nói sau vậy. Vì thế, quần áo của cô vẫn lẳng lẳng nằm trong vali.

Làm xong hết mọi việc, Giản Thù ngồi xuống ghế sofa, bàn chân đạp xuống đất còn có phần bay bay hệt hăng.

Từng góc lớn góc nhỏ trong căn phòng này đều có đồ của cô, giống như vết tích hai người sống chung vậy, hoàn toàn dung hòa vào nhau.

Giản Thù nhìn thế nào cũng thấy thích thú, nụ cười ở khóe môi muốn giấu cũng không giấu được.

Phó Thời Lắm đã nói như thế rồi, lần này hẳn sẽ không thể là cô lại tự đa tình đâu nhỉ?!

Cô nhìn xuống đồng hồ, đã sắp mười một giờ rồi, phải mau chóng chăm sóc da rồi đi ngủ thôi, mai còn dùng trạng thái hoàn hảo nhất để gặp anh ấy chứ.

Lúc tắm rửa, tự đứng mặt Giản Thù lại đỏ lên, trong đầu bất giác tưởng tượng đến dáng vẻ Phó Thời Lắm đứng ở đây.

Vai rộng, eo thon, các múi cơ rõ ràng, đường nhân ngư, vân vân và mây mây... Bạn đang đọc truyện tại [WebTruyenOnlinez . com](http://WebTruyenOnlinez.com)

Xuống thêm chút nữa... Ôi ôi cô không dám nghĩ tiếp đâu!

Nơi nào đó lần trước còn phô trương thanh thế với cô ấy, bất chợt khiến cô cảm thấy miệng mình khô khốc.

Thực lực của Đội trưởng Phó, có vẻ... lợi hại lắm nhỉ...

Tắm rửa xong, Giản Thù vùi mình trong chiếc chăn tràn ngập mùi hương của anh, vui vẻ đến mức suýt nữa làm động tác xoay Thomas 360 độ tại chỗ.

Lăn lộn một lúc lâu trong chăn xong, cô khẽ hắng giọng, đè nén cảm xúc của mình xuống, chỉ lộ ra một đôi mắt to tròn xinh đẹp, nằm nghỉ xem ngày mai nên làm gì cùng với anh.

Nếu trong đội có nhiệm vụ đột xuất, hẳn là anh sẽ về rất muộn, chưa biết chừng phải đến sáng sớm mới quay về ấy chứ.

Phải để anh ngủ trước một giấc đã này, buổi chiều anh thức dậy chắc cũng gần đến giờ ăn cơm rồi. Sau khi ăn cơm tối xong, cô sẽ rủ anh đi xem phim. Nghĩ đến đây, Giản Thù với tay lên tủ đầu giường, mò lấy chiếc điện thoại di động nhét vào trong chăn, tra xem gần đây có phim gì hay.

Cô xem tới xem lui, cuối cùng lại cảm thấy sao cũng được. Chỉ cần được đi cùng anh, xem phim gì mà chẳng hay.

Xem phim xong thì nên đi đâu, làm gì nữa nhỉ...

Xem phim xong hẳn là cũng đói rồi, đi ăn đêm đi, sau đó sóng vai đi dạo phố cho tiêu cơm, mà đi dạo một lúc, hẳn là sẽ nằm

tay nữa chứ, chỉ có điều, chắc chắn sẽ là cô chủ động rồi, mong chờ cái khúc gỗ Phó Thời Lắm kia thì chỉ có trong mơ thôi.

Giản Thù hưng phấn đến tận quá nửa đêm, cho đến tận lúc trời tờ mờ sáng, cô mới ngủ thiếp đi.

Chương 48

THỰC LỰC CỦA ĐỘI TRƯỞNG PHÓ, CÓ VẼ... LỢI HẠI LẮM NHỈ...

Cuối cùng Giản Thù vẫn không chờ được câu trả lời của Phó Thời Lắm vì trong đội gọi điện thoại đến, lời anh ấy đi mất rồi.

Trước khi đi, Phó Thời Lắm chỉ kịp để lại bốn chữ, “Chờ tôi trở về.”

Giản Thù ôm nhóc con ngồi trên ghế sofa nửa tiếng mới thở hắt ra một hơi dài.

Chuyện gì thế này không biết...

Nhóc con có vẻ buồn chán, rúc tới rúc lui trong lòng cô, muốn cô thả nó xuống đất để chạy nhảy.

Giản Thù cất hết cảm xúc trong lòng mình đi, đặt nó xuống dưới sàn nhà.

Lúc này cô mới phát hiện, cả ổ chó và thức ăn chó mà Phó Thời Lắm mua lần trước vẫn được đặt nguyên ở vị trí cũ.

Khóe môi Giản Thù khẽ cong lên, nở một nụ cười rất nhẹ. Sau khi đổ thức ăn ra bát cho thẳng nhóc xong, cô mới bắt đầu thu dọn hành lý của mình.

Thật ra cô cũng không có nhiều đồ lắm. Sau khi cãi nhau với Cố Chiêu một trận, cô chỉ tiện tay nhét bữa vài bộ quần áo để thay ra tắm với đồ dùng tắm rửa rồi lao ra cửa luôn.

Giản Thù cầm túi đồ trang điểm đi đến phòng tắm. Trên bồn rửa mặt chỉ có một chiếc bàn chải đánh răng của nam và dao cạo râu, đến sữa rửa mặt còn chẳng có, nhìn trống huếch trống hoác.

Rõ là một người đàn ông thô kệch!

Giản Thù lấy bàn chải của mình ra đặt ngay bên cạnh bàn chải của anh, sau đó lại lấy tiếp sữa rửa mặt, nước hoa hồng, serum,

mặt nạ, nước tẩy trang v.v... nhanh chóng làm cho bồn rửa mặt tràn ngập hơi thở của cô.

Tiếp đó, cô lại cầm khăn rửa mặt của mình treo lên bên cạnh của anh. Một chiếc màu xám đậm, một chiếc màu ngó sen, đều là kiểu đơn giản không có hoa văn, cực kỳ giống đồ đôi.

Sắp xếp phòng tắm xong, nhìn cô gái có đôi mắt ướt như nước hồ thu, hai má đỏ hây hây trong gương, Giản Thù hơi xấu hổ ôm lấy mặt mình rồi chạy ra ngoài tiếp tục sắp xếp vali hành lý.

Cô không treo quần áo vào trong tủ vì cứ cảm thấy Phó Thời Lãm không ở nhà mà cô tự tiện động vào đồ của anh ấy thì không hay lắm. Lỡ cô không cẩn thận lại chạm phải thứ riêng tư của anh thì càng không ổn hơn. Tốt nhất là chờ anh về nhà rồi nói sau vậy. Vì thế, quần áo của cô vẫn lẳng lẳng nằm trong vali.

Làm xong hết mọi việc, Giản Thù ngồi xuống ghế sofa, bàn chân đạp xuống đất còn có phần bay bay hệt hăng.

Từng góc lớn góc nhỏ trong căn phòng này đều có đồ của cô, giống như vết tích hai người sống chung vậy, hoàn toàn dung hòa vào nhau.

Giản Thù nhìn thế nào cũng thấy thích thú, nụ cười ở khóe môi muốn giấu cũng không giấu được.

Phó Thời Lắm đã nói như thế rồi, lần này hẳn sẽ không thể là cô lại tự đa tình đâu nhỉ?!

Cô nhìn xuống đồng hồ, đã sắp mười một giờ rồi, phải mau chóng chăm sóc da rồi đi ngủ thôi, mai còn dùng trạng thái hoàn hảo nhất để gặp anh ấy chứ.

Lúc tắm rửa, tự dừng mặt Giản Thù lại đỏ lên, trong đầu bất giác tưởng tượng đến dáng vẻ Phó Thời Lắm đứng ở đây.

Vai rộng, eo thon, các múi cơ rõ ràng, đường nhân ngư, vân vân và mây mây... Bạn đang đọc truyện tại [WebTruyenOnlinez . com](http://WebTruyenOnlinez.com)

Xuống thêm chút nữa... Ôi ôi cô không dám nghĩ tiếp đâu!

Nơi nào đó lần trước còn phô trương thanh thế với cô ấy, bất chợt khiến cô cảm thấy miệng mình khô khốc.

Thực lực của Đội trưởng Phó, có vẻ... lợi hại lắm nhỉ...

Tắm rửa xong, Giản Thù vui mình trong chiếc chăn tràn ngập mùi hương của anh, vui vẻ đến mức suýt nữa làm động tác xoay Thomas 360 độ tại chỗ.

Lăn lộn một lúc lâu trong chăn xong, cô khẽ hắng giọng, đè nén cảm xúc của mình xuống, chỉ lộ ra một đôi mắt to tròn xinh đẹp, nằm nghỉ xem ngày mai nên làm gì cùng với anh.

Nếu trong đội có nhiệm vụ đột xuất, hẳn là anh sẽ về rất muộn, chưa biết chừng phải đến sáng sớm mới quay về ấy chứ.

Phải để anh ngủ trước một giấc đã này, buổi chiều anh thức dậy chắc cũng gần đến giờ ăn cơm rồi. Sau khi ăn cơm tối xong, cô sẽ rủ anh đi xem phim. Nghĩ đến đây, Giản Thù với tay lên tủ đầu giường, mò lấy chiếc điện thoại di động nhét vào trong chăn, tra xem gần đây có phim gì hay.

Cô xem tới xem lui, cuối cùng lại cảm thấy sao cũng được. Chỉ cần được đi cùng anh, xem phim gì mà chẳng hay.

Xem phim xong thì nên đi đâu, làm gì nữa nhỉ...

Xem phim xong hẳn là cũng đói rồi, đi ăn đêm đi, sau đó sóng vai đi dạo phố cho tiêu cơm, mà đi dạo một lúc, hẳn là sẽ nắm tay nữa chứ, chỉ có điều, chắc chắn sẽ là cô chủ động rồi, mong chờ cái khúc gỗ Phó Thời Lắm kia thì chỉ có trong mơ thôi.

Giản Thù hưng phấn đến tận quá nửa đêm, cho đến tận lúc trời tờ mờ sáng, cô mới ngủ thiếp đi.

Chương 48

THỰC LỰC CỦA ĐỘI TRƯỞNG PHÓ, CÓ VẺ... LỢI HẠI LẮM NHỈ...

Cuối cùng Giản Thù vẫn không chờ được câu trả lời của Phó Thời Lắm vì trong đội gọi điện thoại đến, lời anh ấy đi mất rồi.

Trước khi đi, Phó Thời Lắm chỉ kịp để lại bốn chữ, “Chờ tôi trở về.”

Giản Thù ôm nhóc con ngồi trên ghế sofa nửa tiếng mới thở hắt ra một hơi dài.

Chuyện gì thế này không biết...

Nhóc con có vẻ buồn chán, rúc tới rúc lui trong lòng cô, muốn cô thả nó xuống đất để chạy nhảy.

Giản Thù cất hết cảm xúc trong lòng mình đi, đặt nó xuống dưới sàn nhà.

Lúc này cô mới phát hiện, cả ổ chó và thức ăn chó mà Phó Thời Lắm mua lần trước vẫn được đặt nguyên ở vị trí cũ.

Khóe môi Giản Thù khẽ cong lên, nở một nụ cười rất nhẹ. Sau khi đổ thức ăn ra bát cho thẳng nhóc xong, cô mới bắt đầu thu dọn hành lý của mình.

Thật ra cô cũng không có nhiều đồ lắm. Sau khi cãi nhau với Cố Chiêu một trận, cô chỉ tiện tay nhét bữa vài bộ quần áo để thay ra tắm với đồ dùng tắm rửa rồi lao ra cửa luôn.

Giản Thù cầm túi đồ trang điểm đi đến phòng tắm. Trên bồn rửa mặt chỉ có một chiếc bàn chải đánh răng của nam và dao cạo râu, đến sữa rửa mặt còn chẳng có, nhìn trống huếch trống hoác.

Rõ là một người đàn ông thô kệch!

Giản Thù lấy bàn chải của mình ra đặt ngay bên cạnh bàn chải của anh, sau đó lại lấy tiếp sữa rửa mặt, nước hoa hồng, serum, mặt nạ, nước tẩy trang v.v... nhanh chóng làm cho bồn rửa mặt tràn ngập hơi thở của cô.

Tiếp đó, cô lại cầm khăn rửa mặt của mình treo lên bên cạnh của anh. Một chiếc màu xám đậm, một chiếc màu ngó sen, đều là kiểu đơn giản không có hoa văn, cực kỳ giống đồ đôi.

Sắp xếp phòng tắm xong, nhìn cô gái có đôi mắt ướt như nước hồ thu, hai má đỏ hây hây trong gương, Giản Thù hơi xấu hổ ôm lấy mặt mình rồi chạy ra ngoài tiếp tục sắp xếp vali hành lý.

Cô không treo quần áo vào trong tủ vì cứ cảm thấy Phó Thời Lãm không ở nhà mà cô tự tiện động vào đồ của anh ấy thì không hay lắm. Lỡ cô không cẩn thận lại chạm phải thứ riêng tư của anh thì càng không ổn hơn. Tốt nhất là chờ anh về nhà rồi nói sau vậy. Vì thế, quần áo của cô vẫn lẳng lẳng nằm trong vali.

Làm xong hết mọi việc, Giản Thù ngồi xuống ghế sofa, bàn chân đạp xuống đất còn có phần bay bay hệt hăng.

Từng góc lớn góc nhỏ trong căn phòng này đều có đồ của cô, giống như vết tích hai người sống chung vậy, hoàn toàn dung

hòa vào nhau.

Giản Thù nhìn thế nào cũng thấy thích thú, nụ cười ở khóe môi muốn giấu cũng không giấu được.

Phó Thời Lắm đã nói như thế rồi, lần này hẳn sẽ không thể là cô lại tự đa tình đâu nhỉ?!

Cô nhìn xuống đồng hồ, đã sắp mười một giờ rồi, phải mau chóng chăm sóc da rồi đi ngủ thôi, mai còn dùng trạng thái hoàn hảo nhất để gặp anh ấy chứ.

Lúc tắm rửa, tự đứng mặt Giản Thù lại đỏ lên, trong đầu bất giác tưởng tượng đến dáng vẻ Phó Thời Lắm đứng ở đây.

Vai rộng, eo thon, các múi cơ rõ ràng, đường nhân ngư, vân vân và mây mây... Bạn đang đọc truyện tại [WebTruyenOnlinez . com](http://WebTruyenOnlinez.com)

Xuống thêm chút nữa... Ôi ôi cô không dám nghĩ tiếp đâu!

Nơi nào đó lần trước còn phô trương thanh thế với cô ấy, bất

chợt khiến cô cảm thấy miệng mình khô khốc.

Thực lực của Đội trưởng Phó, có vẻ... lợi hại lắm nhỉ...

Tắm rửa xong, Giản Thù vui mình trong chiếc chăn tràn ngập mùi hương của anh, vui vẻ đến mức suýt nữa làm động tác xoay Thomas 360 độ tại chỗ.

Lăn lộn một lúc lâu trong chăn xong, cô khẽ hắng giọng, đè nén cảm xúc của mình xuống, chỉ lộ ra một đôi mắt to tròn xinh đẹp, nằm nghỉ xem ngày mai nên làm gì cùng với anh.

Nếu trong đội có nhiệm vụ đột xuất, hẳn là anh sẽ về rất muộn, chưa biết chừng phải đến sáng sớm mới quay về ấy chứ.

Phải để anh ngủ trước một giấc đã này, buổi chiều anh thức dậy chắc cũng gần đến giờ ăn cơm rồi. Sau khi ăn cơm tối xong, cô sẽ rủ anh đi xem phim. Nghĩ đến đây, Giản Thù với tay lên tủ đầu giường, mò lấy chiếc điện thoại di động nhét vào trong chăn, tra xem gần đây có phim gì hay.

Cô xem tới xem lui, cuối cùng lại cảm thấy sao cũng được. Chỉ cần được đi cùng anh, xem phim gì mà chẳng hay.

Xem phim xong thì nên đi đâu, làm gì nữa nhỉ...

Xem phim xong hẳn là cũng đói rồi, đi ăn đêm đi, sau đó sóng vai đi dạo phố cho tiêu cơm, mà đi dạo một lúc, hẳn là sẽ nắm tay nữa chứ, chỉ có điều, chắc chắn sẽ là cô chủ động rồi, mong chờ cái khúc gỗ Phó Thời Lắm kia thì chỉ có trong mơ thôi.

Giản Thù hưng phấn đến tận quá nửa đêm, cho đến tận lúc trời tờ mờ sáng, cô mới ngủ thiếp đi.

Chương 48

THỰC LỰC CỦA ĐỘI TRƯỞNG PHÓ, CÓ VẼ... LỢI HẠI LẮM NHỈ...

Cuối cùng Giản Thù vẫn không chờ được câu trả lời của Phó Thời Lắm vì trong đội gọi điện thoại đến, lời anh ấy đi mất rồi.

Trước khi đi, Phó Thời Lắm chỉ kịp để lại bốn chữ, “Chờ tôi trở về.”

Giản Thù ôm nhóc con ngồi trên ghế sofa nửa tiếng mới thở hắt ra một hơi dài.

Chuyện gì thế này không biết...

Nhóc con có vẻ buồn chán, rúc tới rúc lui trong lòng cô, muốn cô thả nó xuống đất để chạy nhảy.

Giản Thù cất hết cảm xúc trong lòng mình đi, đặt nó xuống dưới sàn nhà.

Lúc này cô mới phát hiện, cả ổ chó và thức ăn chó mà Phó Thời Lắm mua lần trước vẫn được đặt nguyên ở vị trí cũ.

Khóe môi Giản Thù khẽ cong lên, nở một nụ cười rất nhẹ. Sau khi đổ thức ăn ra bát cho thằng nhóc xong, cô mới bắt đầu thu dọn hành lý của mình.

Thật ra cô cũng không có nhiều đồ lắm. Sau khi cãi nhau với Cố Chiêu một trận, cô chỉ tiện tay nhét bừa vài bộ quần áo để thay ra tắm với đồ dùng tắm rửa rồi lao ra cửa luôn.

Giản Thù cầm túi đồ trang điểm đi đến phòng tắm. Trên bồn rửa mặt chỉ có một chiếc bàn chải đánh răng của nam và dao cạo râu, đến sữa rửa mặt còn chẳng có, nhìn trống huếch trống hoác.

Rõ là một người đàn ông thô kệch!

Giản Thù lấy bàn chải của mình ra đặt ngay bên cạnh bàn chải của anh, sau đó lại lấy tiếp sữa rửa mặt, nước hoa hồng, serum, mặt nạ, nước tẩy trang v.v... nhanh chóng làm cho bồn rửa mặt tràn ngập hơi thở của cô.

Tiếp đó, cô lại cầm khăn rửa mặt của mình treo lên bên cạnh của anh. Một chiếc màu xám đậm, một chiếc màu ngó sen, đều là kiểu đơn giản không có hoa văn, cực kỳ giống đồ đôi.

Sắp xếp phòng tắm xong, nhìn cô gái có đôi mắt ướt như nước hồ thu, hai má đỏ hây hây trong gương, Giản Thù hơi xấu hổ ôm lấy mặt mình rồi chạy ra ngoài tiếp tục sắp xếp vali hành lý.

Cô không treo quần áo vào trong tủ vì cứ cảm thấy Phó Thời Lãm không ở nhà mà cô tự tiện động vào đồ của anh ấy thì không hay lắm. Lỡ cô không cẩn thận lại chạm phải thứ riêng tư của anh thì càng không ổn hơn. Tốt nhất là chờ anh về nhà rồi nói sau vậy. Vì thế, quần áo của cô vẫn lẳng lẳng nằm trong vali.

Làm xong hết mọi việc, Giản Thù ngồi xuống ghế sofa, bàn chân đạp xuống đất còn có phần bay bay hệt hăng.

Từng góc lớn góc nhỏ trong căn phòng này đều có đồ của cô, giống như vết tích hai người sống chung vậy, hoàn toàn dung hòa vào nhau.

Giản Thù nhìn thế nào cũng thấy thích thú, nụ cười ở khóe môi muốn giấu cũng không giấu được.

Phó Thời Lãm đã nói như thế rồi, lần này hẳn sẽ không thể là cô lại tự đa tình đâu nhỉ?!

Cô nhìn xuống đồng hồ, đã sắp mười một giờ rồi, phải mau chóng chăm sóc da rồi đi ngủ thôi, mai còn dùng trạng thái hoàn hảo nhất để gặp anh ấy chứ.

Lúc tắm rửa, tự đứng mặt Giản Thù lại đỏ lên, trong đầu bất giác tưởng tượng đến dáng vẻ Phó Thời Lãm đứng ở đây.

Vai rộng, eo thon, các múi cơ rõ ràng, đường nhân ngư, vân vân và mây mây... Bạn đang đọc truyện tại [WebTruyenOnlinez . com](http://WebTruyenOnlinez.com)

Xuống thêm chút nữa... Ôi ôi cô không dám nghĩ tiếp đâu!

Nơi nào đó lần trước còn phô trương thanh thế với cô ấy, bất chợt khiến cô cảm thấy miệng mình khô khốc.

Thực lực của Đội trưởng Phó, có vẻ... lợi hại lắm nhỉ...

Tắm rửa xong, Giản Thù vùi mình trong chiếc chăn tràn ngập mùi hương của anh, vui vẻ đến mức suýt nữa làm động tác xoay Thomas 360 độ tại chỗ.

Lăn lộn một lúc lâu trong chăn xong, cô khẽ hắng giọng, đè nén cảm xúc của mình xuống, chỉ lộ ra một đôi mắt to tròn xinh đẹp, nằm nghỉ xem ngày mai nên làm gì cùng với anh.

Nếu trong đội có nhiệm vụ đột xuất, hẳn là anh sẽ về rất muộn, chưa biết chừng phải đến sáng sớm mới quay về ấy chứ.

Phải để anh ngủ trước một giấc đã này, buổi chiều anh thức dậy chắc cũng gần đến giờ ăn cơm rồi. Sau khi ăn cơm tối xong, cô sẽ rủ anh đi xem phim. Nghĩ đến đây, Giản Thù với tay lên tủ đầu giường, mò lấy chiếc điện thoại di động nhét vào trong chăn, tra xem gần đây có phim gì hay.

Cô xem tới xem lui, cuối cùng lại cảm thấy sao cũng được. Chỉ cần được đi cùng anh, xem phim gì mà chẳng hay.

Xem phim xong thì nên đi đâu, làm gì nữa nhỉ...

Xem phim xong hẳn là cũng đói rồi, đi ăn đêm đi, sau đó sóng vai đi dạo phố cho tiêu cơm, mà đi dạo một lúc, hẳn là sẽ nắm tay nữa chứ, chỉ có điều, chắc chắn sẽ là cô chủ động rồi, mong chờ cái khúc gỗ Phó Thời Lắm kia thì chỉ có trong mơ thôi.

Giản Thù hưng phấn đến tận quá nửa đêm, cho đến tận lúc trời tờ mờ sáng, cô mới ngủ thiếp đi.

Chương 49: - Chương 49

Chương 49

ANH NGHỊCH MẮT LÊN HỎI: “THỜI GIAN NẠN NHÂN TỬ VONG LÀ LÚC NÀO?”

Kết quả là, Giản Thù chờ đến tận ba ngày cũng không chờ được Phó Thời Lãm quay về. Cô không dám làm phiền anh, chỉ len lén liên lạc với Mạnh Viễn.

Có vẻ như Mạnh Viễn cũng bận đến mù trời mù đất rồi, giọng nói hơi mệt mỏi: “Đang là cuối năm mà, đám trộm cắp cũng phải tính KPI đấy. Có điều, mấy thằng ch* để đó cướp bóc đã đành, lại còn đâm chém người ta nữa. Cả gia đình năm người, chúng nó đâm chết hai người, một người vẫn còn đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt.”

Hình như đầu dây bên kia có người đang hô hào gì đó, Mạnh Viễn vội vàng nói: “Thôi thôi tôi không nói chuyện với cô nữa đâu, ở đây tôi đang còn cả đống việc cần xử lý ấy. Cô cũng đừng lo cho Đội trưởng Phó, chỉ là xử lý án tù bình thường thôi mà.”

Giản Thù cũng nói ngay: “Ừ tôi biết rồi, anh mau đi làm việc của anh đi.”

Cô nắm điện thoại trong tay, đột nhiên nhớ đến lúc trước Phó Thời Lãm đã từng nói, có lúc anh đi làm nhiệm vụ không có thời gian thì chỉ ăn bánh mì thôi. Thế nhưng, ăn mỗi bánh mì làm gì có dinh dưỡng cơ chứ.

Giản Thù mở apps trên điện thoại lên, đặt luôn một đồng đồ ăn đồ uống, chờ đến khi Phó Thời Lãm quay về, cô sẽ giúp anh chuyển hết mấy thứ đó lên xe của anh là được.

Sau khi mua đồ ăn xong, Giản Thù lại gọi đặt cơm, vừa đặt vừa nhìn về phía phòng bếp.

Phó Thời Lãm biết nấu cơm, mà hình như còn nấu rất ngon là đằng khác. Bản thân cô cứ ăn đồ ăn ngoài mãi cũng chẳng sao cả, nhưng anh ấy đi làm nhiệm vụ về mệt mỏi như vậy còn phải ăn mấy món nấu đi nấu lại này thì...

Nghĩ vậy, Giản Thù chợt ngừng lại không đặt cơm nữa, mà chuyển sang đặt mua rau mua thịt tươi sống...

...

Đồn cảnh sát.

Phó Thời Lãm đứng trước máy tính trong phòng điều tra, đôi mắt đen hơi nheo lại, nhìn màn hình chăm chăm. Hình ảnh giám sát nhanh chóng lướt qua...

“Dừng lại.” Giọng anh vừa lạnh lùng vừa dứt khoát.

Hình ảnh dừng lại ở thời điểm 02 giờ 55 phút sáng.

Anh nghech mắt lên nhìn, hỏi: “Thời gian nạn nhân tử vong là lúc nào?”

Pháp y lập tức trả lời: “Hôm qua thời tiết chỉ ở mức dưới 0 độ C, tốc độ biến chất của thi thể chậm hơn, thời gian tử vong chỉ có thể ước chừng trong khoảng từ 5 giờ đến 7 giờ.”

Lúc này, Mạnh Viễn ôm một chồng hồ sơ vào, nói: “Đội trưởng ơi, em tra ra rồi ạ. Ba năm trước cả nhà nạn nhân đã di cư sang Mỹ, bình thường trong nhà chỉ có mỗi mẹ của nạn nhân năm nay đã gần tám mươi tuổi thôi.”

“Mắt của bà cụ không được tốt lắm, tai cũng điếc rồi, cơ bản không hề đi ra ngoài đường, quan hệ với hàng xóm láng giềng rất bình thường. Có một người giúp việc chăm sóc bà ấy, thế nhưng cứ sáu giờ tối hàng ngày, sau khi làm cơm xong, người giúp việc sẽ ra về rất đúng giờ.”

“Tôi đoán, chắc chắn tên trộm này đã thăm dò kỹ càng tình hình của gia đình đó, tìm một cơ hội ra tay, nào ngờ, vợ chồng nạn nhân lại đưa hai đứa con gái về nhà ăn Tết.” Bạn đang đọc truyện tại [WebTruyenOnlinez . com](http://WebTruyenOnlinez.com)

Hung thủ gây án trong khoảng năm giờ sáng sớm hôm qua, nhưng lúc bọn họ nhận được điện thoại báo án thì đã là chín rưỡi tối rồi.

Phó Thời Lãm nói: “Hôm qua người giúp việc không đi làm à?”

“Không ạ. Theo như lời khai của bà ta thì sau khi vợ chồng nạn nhân quay về, bà ta mới xin phép nghỉ về quê trước thời hạn nghỉ Tết, họ cũng đã đồng ý rồi. Thế nên, một ngày trước khi hung thủ ra tay, cũng chính là ngày đi làm cuối cùng của bà ta trong năm nay.”

“Ai có thể chứng minh được lời nói của bà ta?”

Cảnh sát đứng xung quanh đều sửng sốt, hiện giờ vợ chồng nạn nhân không thể mở miệng nói chuyện được nữa, bà cụ già thì vẫn đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, hai đứa con gái nhà đó, một đứa thì tám tuổi, một đứa mới ba tuổi.

Tất cả, đều không thể chứng minh được.

Phó Thời Lãm không tiếp tục dừng lại ở một vấn đề đó: “Người báo cảnh sát là đứa con gái lớn của vợ chồng nạn nhân phải không?”

“Vâng ạ. Sau khi xảy ra chuyện, hai đứa trẻ đều vô cùng sợ hãi, trốn xuống dưới gầm giường cho đến tận lúc báo án.”

“Thời gian quá dài.” Phó Thời Lãm cầm bút dạ, viết mốc thời gian lên trên tấm bảng trắng, nét bút vừa mạnh mẽ vừa ổn định: “Giả thiết đặt ra, mốc thời gian gần nhất nạn nhân tử vong là bảy giờ, thì từ bảy giờ đến chín rưỡi tối là mười lăm tiếng rưỡi. Trong khoảng thời gian này, nhất định vẫn còn xảy ra những chuyện khác.”

“Còn có một điểm nữa, hung thủ lén vào khu nhà lúc hai giờ năm mươi lăm phút sáng sớm, thế nhưng thời gian gây án lại là sau năm giờ...”

Phó Thời Lắm đóng nắp bút lại, dán ảnh người giúp việc sang bên cạnh tuyến thời gian anh vừa vạch ra, “Đây không phải là vụ án lén vào nhà cướp của giết người thông thường. Trong khoảng thời gian tiếp theo, trọng điểm cần điều tra là bà ta.”

Chương 49

ANH NGHỊCH MẮT LÊN HỎI: “THỜI GIAN NẠN NHÂN TỬ VONG LÀ LÚC NÀO?”

Kết quả là, Giản Thù chờ đến tận ba ngày cũng không chờ được Phó Thời Lắm quay về. Cô không dám làm phiền anh, chỉ len lén liên lạc với Mạnh Viễn.

Có vẻ như Mạnh Viễn cũng bận đến mù trời mù đất rồi, giọng nói hơi mệt mỏi: “Đang là cuối năm mà, đám trộm cắp cũng phải tính KPI đấy. Có điều, mấy thằng ch* để đó cướp bóc đã đành, lại còn đâm chém người ta nữa. Cả gia đình năm người, chúng nó đâm chết hai người, một người vẫn còn đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt.”

Hình như đầu dây bên kia có người đang hô hào gì đó, Mạnh Viễn vội vàng nói: “Thôi thôi tôi không nói chuyện với cô nữa đâu, ở đây tôi đang còn cả đống việc cần xử lý ấy. Cô cũng đừng lo cho Đội trưởng Phó, chỉ là xử lý án tử bình thường thôi mà.”

Giản Thù cũng nói ngay: “Ừ tôi biết rồi, anh mau đi làm việc của anh đi.”

Cô nắm điện thoại trong tay, đột nhiên nhớ đến lúc trước Phó Thời Lãm đã từng nói, có lúc anh đi làm nhiệm vụ không có thời gian thì chỉ ăn bánh mì thôi. Thế nhưng, ăn mỗi bánh mì làm gì có dinh dưỡng cơ chứ.

Giản Thù mở apps trên điện thoại lên, đặt luôn một đồng đồ ăn đồ uống, chờ đến khi Phó Thời Lãm quay về, cô sẽ giúp anh chuyển hết mấy thứ đó lên xe của anh là được.

Sau khi mua đồ ăn xong, Giản Thù lại gọi đặt cơm, vừa đặt vừa nhìn về phía phòng bếp.

Phó Thời Lãm biết nấu cơm, mà hình như còn nấu rất ngon là đằng khác. Bản thân cô cứ ăn đồ ăn ngoài mãi cũng chẳng sao cả, nhưng anh ấy đi làm nhiệm vụ về mệt mỏi như vậy còn phải ăn mấy món nấu đi nấu lại này thì...

Nghĩ vậy, Giản Thù chợt ngừng lại không đặt cơm nữa, mà chuyển sang đặt mua rau mua thịt tươi sống...

...

Đồn cảnh sát.

Phó Thời Lãm đứng trước máy tính trong phòng điều tra, đôi mắt đen hơi nheo lại, nhìn màn hình chăm chăm. Hình ảnh giám sát nhanh chóng lướt qua...

“Dừng lại.” Giọng anh vừa lạnh lùng vừa dứt khoát.

Hình ảnh dừng lại ở thời điểm 02 giờ 55 phút sáng.

Anh ghéch mắt lên nhìn, hỏi: “Thời gian nạn nhân tử vong là lúc nào?”

Pháp y lập tức trả lời: “Hôm qua thời tiết chỉ ở mức dưới 0 độ C, tốc độ biến chất của thi thể chậm hơn, thời gian tử vong chỉ có thể ước chừng trong khoảng từ 5 giờ đến 7 giờ.”

Lúc này, Mạnh Viễn ôm một chồng hồ sơ vào, nói: “Đội trưởng ơi, em tra ra rồi ạ. Ba năm trước cả nhà nạn nhân đã di cư sang Mỹ, bình thường trong nhà chỉ có mỗi mẹ của nạn nhân năm nay đã gần tám mươi tuổi thôi.”

“Mắt của bà cụ không được tốt lắm, tai cũng điếc rồi, cơ bản không hề đi ra ngoài đường, quan hệ với hàng xóm láng giềng rất bình thường. Có một người giúp việc chăm sóc bà ấy, thế nhưng cứ sáu giờ tối hàng ngày, sau khi làm cơm xong, người giúp việc sẽ ra về rất đúng giờ.”

“Tôi đoán, chắc hẳn tên trộm này đã thăm dò kỹ càng tình hình của gia đình đó, tìm một cơ hội ra tay, nào ngờ, vợ chồng nạn nhân lại đưa hai đứa con gái về nhà ăn Tết.” Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Onlinez . com

Hung thủ gây án trong khoảng năm giờ sáng sớm hôm qua, nhưng lúc bọn họ nhận được điện thoại báo án thì đã là chín rưỡi tối rồi.

Phó Thời Lãm nói: “Hôm qua người giúp việc không đi làm à?”

“Không ạ. Theo như lời khai của bà ta thì sau khi vợ chồng nạn nhân quay về, bà ta mới xin phép nghỉ về quê trước thời hạn nghỉ Tết, họ cũng đã đồng ý rồi. Thế nên, một ngày trước khi hung thủ ra tay, cũng chính là ngày đi làm cuối cùng của bà ta

trong năm nay.”

“Ai có thể chứng minh được lời nói của bà ta?”

Cảnh sát đứng xung quanh đều sửng sốt, hiện giờ vợ chồng nạn nhân không thể mở miệng nói chuyện được nữa, bà cụ già thì vẫn đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, hai đứa con gái nhà đó, một đứa thì tám tuổi, một đứa mới ba tuổi.

Tất cả, đều không thể chứng minh được.

Phó Thời Lãm không tiếp tục dừng lại ở một vấn đề đó: “Người báo cảnh sát là đứa con gái lớn của vợ chồng nạn nhân phải không?”

“Vâng ạ. Sau khi xảy ra chuyện, hai đứa trẻ đều vô cùng sợ hãi, trốn xuống dưới gầm giường cho đến tận lúc báo án.”

“Thời gian quá dài.” Phó Thời Lãm cầm bút dạ, viết mốc thời gian lên trên tấm bảng trắng, nét bút vừa mạnh mẽ vừa ổn

định: “Giả thiết đặt ra, mốc thời gian gần nhất nạn nhân tử vong là bảy giờ, thì từ bảy giờ đến chín rưỡi tối là mười lăm tiếng rưỡi. Trong khoảng thời gian này, nhất định vẫn còn xảy ra những chuyện khác.”

“Còn có một điểm nữa, hung thủ lẻ vào khu nhà lúc hai giờ năm mươi lăm phút sáng sớm, thế nhưng thời gian gây án lại là sau năm giờ...”

Phó Thời Lãm đóng nắp bút lại, dán ảnh người giúp việc sang bên cạnh tuyến thời gian anh vừa vạch ra, “Đây không phải là vụ án lẻ vào nhà cướp của giết người thông thường. Trong khoảng thời gian tiếp theo, trọng điểm cần điều tra là bà ta.”

Chương 49

ANH NGHỊCH MẮT LÊN HỎI: “THỜI GIAN NẠN NHÂN TỬ VONG LÀ LÚC NÀO?”

Kết quả là, Giản Thủ chờ đến tận ba ngày cũng không chờ được Phó Thời Lãm quay về. Cô không dám làm phiền anh, chỉ len lén liên lạc với Mạnh Viễn.

Có vẻ như Mạnh Viễn cũng bận đến mù trời mù đất rồi, giọng nói hơi mệt mỏi: “Đang là cuối năm mà, đám trộm cắp cũng phải tính KPI đấy. Có điều, mấy thằng ch* để đó cướp bóc đã đành, lại còn đâm chém người ta nữa. Cả gia đình năm người, chúng nó đâm chết hai người, một người vẫn còn đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt.”

Hình như đầu dây bên kia có người đang hô hào gì đó, Mạnh Viễn vội vàng nói: “Thôi thôi tôi không nói chuyện với cô nữa đâu, ở đây tôi đang còn cả đống việc cần xử lý ấy. Cô cũng đừng lo cho Đội trưởng Phó, chỉ là xử lý án tử bình thường thôi mà.”

Giản Thù cũng nói ngay: “Ừ tôi biết rồi, anh mau đi làm việc của anh đi.”

Cô nắm điện thoại trong tay, đột nhiên nhớ đến lúc trước Phó Thời Lãm đã từng nói, có lúc anh đi làm nhiệm vụ không có thời gian thì chỉ ăn bánh mì thôi. Thế nhưng, ăn mỗi bánh mì làm gì có dinh dưỡng cơ chứ.

Giản Thù mở apps trên điện thoại lên, đặt luôn một đồng đồ ăn đồ uống, chờ đến khi Phó Thời Lãm quay về, cô sẽ giúp anh chuyển hết mấy thứ đó lên xe của anh là được.

Sau khi mua đồ ăn xong, Giản Thù lại gọi đặt cơm, vừa đặt vừa nhìn về phía phòng bếp.

Phó Thời Lãm biết nấu cơm, mà hình như còn nấu rất ngon là đằng khác. Bản thân cô cứ ăn đồ ăn ngoài mãi cũng chẳng sao

cả, nhưng anh ấy đi làm nhiệm vụ về một mỗi như vậy còn phải ăn mấy món nấu đi nấu lại này thì...

Nghĩ vậy, Giản Thù chợt ngừng lại không đặt cơm nữa, mà chuyển sang đặt mua rau mua thịt tươi sống...

...

Đồn cảnh sát.

Phó Thời Lãm đứng trước máy tính trong phòng điều tra, đôi mắt đen hơi nheo lại, nhìn màn hình chăm chăm. Hình ảnh giám sát nhanh chóng lướt qua...

“Dừng lại.” Giọng anh vừa lạnh lùng vừa dứt khoát.

Hình ảnh dừng lại ở thời điểm 02 giờ 55 phút sáng.

Anh ghé mắt lên nhìn, hỏi: “Thời gian nạn nhân tử vong là lúc nào?”

Pháp y lập tức trả lời: “Hôm qua thời tiết chỉ ở mức dưới 0 độ C, tốc độ biến chất của thi thể chậm hơn, thời gian tử vong chỉ có thể ước chừng trong khoảng từ 5 giờ đến 7 giờ.”

Lúc này, Mạnh Viễn ôm một chồng hồ sơ vào, nói: “Đội trưởng ơi, em tra ra rồi ạ. Ba năm trước cả nhà nạn nhân đã di cư sang Mỹ, bình thường trong nhà chỉ có mỗi mẹ của nạn nhân năm nay đã gần tám mươi tuổi thôi.”

“Mắt của bà cụ không được tốt lắm, tai cũng điếc rồi, cơ bản không hề đi ra ngoài đường, quan hệ với hàng xóm láng giềng rất bình thường. Có một người giúp việc chăm sóc bà ấy, thế nhưng cứ sáu giờ tối hàng ngày, sau khi làm cơm xong, người giúp việc sẽ ra về rất đúng giờ.”

“Tôi đoán, chắc hẳn tên trộm này đã thăm dò kỹ càng tình hình của gia đình đó, tìm một cơ hội ra tay, nào ngờ, vợ chồng nạn nhân lại đưa hai đứa con gái về nhà ăn Tết.” Bạn đang đọc truyện tại [WebTruyenOnlinez . com](http://WebTruyenOnlinez.com)

Hung thủ gây án trong khoảng năm giờ sáng sớm hôm qua, nhưng lúc bọn họ nhận được điện thoại báo án thì đã là chín rưỡi tối rồi.

Phó Thời Lãm nói: “Hôm qua người giúp việc không đi làm à?”

“Không ạ. Theo như lời khai của bà ta thì sau khi vợ chồng nạn nhân quay về, bà ta mới xin phép nghỉ về quê trước thời hạn nghỉ Tết, họ cũng đã đồng ý rồi. Thế nên, một ngày trước khi hung thủ ra tay, cũng chính là ngày đi làm cuối cùng của bà ta trong năm nay.”

“Ai có thể chứng minh được lời nói của bà ta?”

Cảnh sát đứng xung quanh đều sửng sốt, hiện giờ vợ chồng nạn nhân không thể mở miệng nói chuyện được nữa, bà cụ già thì vẫn đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, hai đứa con gái nhà đó, một đứa thì tám tuổi, một đứa mới ba tuổi.

Tất cả, đều không thể chứng minh được.

Phó Thời Lãm không tiếp tục dừng lại ở một vấn đề đó: “Người báo cảnh sát là đứa con gái lớn của vợ chồng nạn nhân phải không?”

“Vâng ạ. Sau khi xảy ra chuyện, hai đứa trẻ đều vô cùng sợ hãi, trốn xuống dưới gầm giường cho đến tận lúc báo án.”

“Thời gian quá dài.” Phó Thời Lắm cầm bút dạ, viết mốc thời gian lên trên tấm bảng trắng, nét bút vừa mạnh mẽ vừa ổn định: “Giả thiết đặt ra, mốc thời gian gần nhất nạn nhân tử vong là bảy giờ, thì từ bảy giờ đến chín rưỡi tối là mười lăm tiếng rưỡi. Trong khoảng thời gian này, nhất định vẫn còn xảy ra những chuyện khác.”

“Còn có một điểm nữa, hung thủ lén vào khu nhà lúc hai giờ năm mươi lăm phút sáng sớm, thế nhưng thời gian gây án lại là sau năm giờ...”

Phó Thời Lắm đóng nắp bút lại, dán ảnh người giúp việc sang bên cạnh tuyến thời gian anh vừa vạch ra, “Đây không phải là vụ án lén vào nhà cướp của giết người thông thường. Trong khoảng thời gian tiếp theo, trọng điểm cần điều tra là bà ta.”

Chương 49

ANH NGHỊCH MẮT LÊN HỎI: “THỜI GIAN NẠN NHÂN TỬ VONG LÀ LÚC NÀO?”

Kết quả là, Giản Thù chờ đến tận ba ngày cũng không chờ được Phó Thời Lắm quay về. Cô không dám làm phiền anh, chỉ len lén liên lạc với Mạnh Viễn.

Có vẻ như Mạnh Viễn cũng bận đến mù trời mù đất rồi, giọng nói hơi mệt mỏi: “Đang là cuối năm mà, đám trộm cắp cũng phải tính KPI đấy. Có điều, mấy thằng ch* để đó cướp bóc đã đành, lại còn đâm chém người ta nữa. Cả gia đình năm người, chúng nó đâm chết hai người, một người vẫn còn đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt.”

Hình như đầu dây bên kia có người đang hô hào gì đó, Mạnh Viễn vội vàng nói: “Thôi thôi tôi không nói chuyện với cô nữa đâu, ở đây tôi đang còn cả đống việc cần xử lý ấy. Cô cũng đừng lo cho Đội trưởng Phó, chỉ là xử lý án tù bình thường thôi mà.”

Giản Thù cũng nói ngay: “Ừ tôi biết rồi, anh mau đi làm việc của anh đi.”

Cô nắm điện thoại trong tay, đột nhiên nhớ đến lúc trước Phó Thời Lãm đã từng nói, có lúc anh đi làm nhiệm vụ không có thời gian thì chỉ ăn bánh mì thôi. Thế nhưng, ăn mỗi bánh mì làm gì có dinh dưỡng cơ chứ.

Giản Thù mở apps trên điện thoại lên, đặt luôn một đống đồ ăn đồ uống, chờ đến khi Phó Thời Lãm quay về, cô sẽ giúp anh chuyển hết mấy thứ đó lên xe của anh là được.

Sau khi mua đồ ăn xong, Giản Thù lại gọi đặt cơm, vừa đặt vừa nhìn về phía phòng bếp.

- - - -

Phó Thời Lắm biết nấu cơm, mà hình như còn nấu rất ngon là đằng khác. Bản thân cô cứ ăn đồ ăn ngoài mãi cũng chẳng sao cả, nhưng anh ấy đi làm nhiệm vụ về mệt mỏi như vậy còn phải ăn mấy món nấu đi nấu lại này thì...

Nghĩ vậy, Giản Thù chợt ngừng lại không đặt cơm nữa, mà chuyển sang đặt mua rau mua thịt tươi sống...

...

Đồn cảnh sát.

Phó Thời Lắm đứng trước máy tính trong phòng điều tra, đôi mắt đen hơi nheo lại, nhìn màn hình chăm chăm. Hình ảnh giám sát nhanh chóng lướt qua...

“Dừng lại.” Giọng anh vừa lạnh lùng vừa dứt khoát.

Hình ảnh dừng lại ở thời điểm 02 giờ 55 phút sáng.

Anh ghéch mắt lên nhìn, hỏi: “Thời gian nạn nhân tử vong là lúc nào?”

Pháp y lập tức trả lời: “Hôm qua thời tiết chỉ ở mức dưới 0 độ C, tốc độ biến chất của thi thể chậm hơn, thời gian tử vong chỉ có thể ước chừng trong khoảng từ 5 giờ đến 7 giờ.”

Lúc này, Mạnh Viễn ôm một chồng hồ sơ vào, nói: “Đội trưởng ơi, em tra ra rồi ạ. Ba năm trước cả nhà nạn nhân đã di cư sang Mỹ, bình thường trong nhà chỉ có mỗi mẹ của nạn nhân năm nay đã gần tám mươi tuổi thôi.”

“Mắt của bà cụ không được tốt lắm, tai cũng điếc rồi, cơ bản không hề đi ra ngoài đường, quan hệ với hàng xóm láng giềng rất bình thường. Có một người giúp việc chăm sóc bà ấy, thế nhưng cứ sáu giờ tối hàng ngày, sau khi làm cơm xong, người giúp việc sẽ ra về rất đúng giờ.”

“Tôi đoán, chắc hẳn tên trộm này đã thăm dò kỹ càng tình hình của gia đình đó, tìm một cơ hội ra tay, nào ngờ, vợ chồng nạn nhân lại đưa hai đứa con gái về nhà ăn Tết.” Bạn đang đọc truyện tại [WebTruyenOnlinez . com](http://WebTruyenOnlinez.com)

Hung thủ gây án trong khoảng năm giờ sáng sớm hôm qua, nhưng lúc bọn họ nhận được điện thoại báo án thì đã là chín rưỡi tối rồi.

Phó Thời Lãm nói: “Hôm qua người giúp việc không đi làm à?”

“Không ạ. Theo như lời khai của bà ta thì sau khi vợ chồng nạn nhân quay về, bà ta mới xin phép nghỉ về quê trước thời hạn nghỉ Tết, họ cũng đã đồng ý rồi. Thế nên, một ngày trước khi hung thủ ra tay, cũng chính là ngày đi làm cuối cùng của bà ta trong năm nay.”

“Ai có thể chứng minh được lời nói của bà ta?”

Cảnh sát đứng xung quanh đều sửng sốt, hiện giờ vợ chồng nạn nhân không thể mở miệng nói chuyện được nữa, bà cụ già thì vẫn đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, hai đứa con gái nhà đó, một đứa thì tám tuổi, một đứa mới ba tuổi.

Tất cả, đều không thể chứng minh được.

Phó Thời Lắm không tiếp tục dừng lại ở một vấn đề đó: “Người báo cảnh sát là đứa con gái lớn của vợ chồng nạn nhân phải không?”

“Vâng ạ. Sau khi xảy ra chuyện, hai đứa trẻ đều vô cùng sợ hãi, trốn xuống dưới gầm giường cho đến tận lúc báo án.”

“Thời gian quá dài.” Phó Thời Lắm cầm bút dạ, viết mốc thời gian lên trên tấm bảng trắng, nét bút vừa mạnh mẽ vừa ổn định: “Giả thiết đặt ra, mốc thời gian gần nhất nạn nhân tử vong là bảy giờ, thì từ bảy giờ đến chín rưỡi tối là mười lăm tiếng rưỡi. Trong khoảng thời gian này, nhất định vẫn còn xảy ra những chuyện khác.”

“Còn có một điểm nữa, hung thủ lén vào khu nhà lúc hai giờ năm mươi lăm phút sáng sớm, thế nhưng thời gian gây án lại là sau năm giờ...”

Phó Thời Lắm đóng nắp bút lại, dán ảnh người giúp việc sang bên cạnh tuyến thời gian anh vừa vạch ra, “Đây không phải là vụ án lén vào nhà cướp của giết người thông thường. Trong khoảng thời gian tiếp theo, trọng điểm cần điều tra là bà ta.”

Chương 50: - Chương 50

Chương 50

NGƯỜI NHÀ ĐƯA BÉ KIA PHẢN ÁNH LẠI RẰNG, CẬU CÓ MỘT SỐ CHỖ... VƯỢT QUÁ GIỚI HẠN

Sau khi thẩm vấn lần hai, người giúp việc mới lắp bắp khai rằng, thật ra bà ta không xin nghỉ trước hạn. Sáng hôm qua, sau khi đến nhà của vợ chồng nạn nhân, nhìn thấy hai người nằm trên mặt đất, cả sàn nhà đầy máu, bà ta ngây người tại trận.

Bà ta vốn định báo cảnh sát, nhưng trước đó không lâu, trong nhà bà ta xảy ra chút chuyện, cần dùng tiền gấp. Bà ta biết vợ chồng nạn nhân rất giàu có, bình thường cũng rất phóng khoáng mua vàng bạc đá quý gì đó cho bà cụ già. Thế nên, bà ta bèn trộm hết tất cả tiền bạc trong nhà họ đi, nguy trạng hiện trường thành có người đột nhập cướp của giết người, sau đó vội vàng rời khỏi nơi ấy, rồi lại bịa đặt ra lời khai giả.

Có yếu tố đột phá từ chỗ bà ta, phương hướng điều tra chợt trở nên rõ ràng hơn hẳn.

Vợ chồng nạn nhân vừa mới về nước xong, nếu đã loại trừ được khả năng đột nhập vào nhà giết người cướp của, thì khả năng giết người vì thù oán cá nhân sẽ khá cao.

Hắn là ân oán của ba năm trước...

Sau khi điều tra hết một lượt, kẻ hiềm nghi đã được khóa sổ đối tượng là chồng cũ của nạn nhân nữ.

Điều này cũng đã giải thích được vì sao vợ chồng nạn nhân bị đâm vô số nhát dao trên người, bà cụ cũng bị đâm mất hai nhát dao, thù hằn kinh khủng đến vậy mà hai đứa trẻ lại hoàn toàn không tổn hao chút nào.

Đứa con gái lớn đã báo cảnh sát là con của nạn nhân nữ và chồng trước. Sau khi cảnh sát chạy đến hiện trường xảy ra vụ án, con bé ôm chặt em gái mình không buông tay, hoảng hốt như chim sợ cành cong, không hé răng một lời nào.

Hắn là chính con bé đã cứu đứa con gái út của vợ chồng nạn nhân.

Khi con bé trốn dưới gầm giường, chắc hẳn nó cũng nhìn thấy cảnh người giúp việc lẻn vào ăn trộm đồ đạc, nỗi sợ hãi trong lòng càng nồng đậm thêm, nên nó mới kéo dài đến tận tối, xác định người giúp việc sẽ không quay lại nữa rồi mới đi báo án.

Thời điểm bọn họ bắt được chồng cũ của nạn nhân nữ, cũng đã là buổi tối của hai ngày sau.

Có cảnh sát bước tới nói: “Đội trưởng Phó ơi, để bọn em thẩm vấn phạm nhân cho, đã ba ngày anh không ngủ rồi, anh mau về nghỉ ngơi đi ạ.”

“Không sao.” Phó Thời Lắm day day ấn đường, đi về phía phòng thẩm vấn.

“Đội trưởng.” Một viên cảnh sát khác chạy từ ngoài cửa vào, “Cứ giao phạm nhân cho bọn em thẩm vấn đi ạ, đồn trưởng Diệp gọi anh đến phòng anh ấy một chuyến đấy.”

Phó Thời Lắm dừng bước, khẽ gật đầu: “Ừ.”

Trong phòng làm việc của đồn trưởng, nghe thấy tiếng gõ cửa, Diệp Thường Lâm mới ngẩng đầu lên khỏi đồng giấy tờ trước mặt, đứng dậy đi về phía ghế sofa: “Tiểu Phó đến đây à, ngồi đi.”

Phó Thời Lắm ngồi xuống trước mặt ông ta, chậm rãi lên tiếng:

“Đồn trưởng Diệp, anh tìm tôi có việc gì không?”

Diệp Thường Lâm cầm ấm trà trên bàn lên, rót cho anh một cốc, “Tôi nghe nói đã bắt được hung thủ rồi à?”

“Đang tiến hành hỏi cung.”

Nghe anh nói vậy, Diệp Thường Lâm khẽ gật đầu, dựa lưng ra đằng sau, gác tay lên thành ghế sofa: “Vụ án này cũng gần kết thúc rồi, mấy ngày nay vất vả cho cậu quá.”

Phó Thời Lãm thản nhiên nói: “Việc tôi phải làm thôi.”

“Tiểu Phó này...” Diệp Thường Lâm chép miệng một tiếng, lúc nói chuyện cũng hơi do dự, dường như đang cân nhắc xem nên mở lời như thế nào vậy.

“Đồn trưởng Diệp, có chuyện gì anh cứ nói thẳng đi ạ.”

Diệp Thường Lâm cười gượng nói: “Vậy tôi nói thẳng luôn nhé, lòng vòng quá cũng mất thời gian. Chuyện là thế này... Yêu cầu lớn nhất của chúng ta khi bảo vệ người bị hại còn sống sót đó là

chịu trách nhiệm bảo đảm an toàn cho mạng sống của người bị hại đó. Thứ hai... khoảng cách cũng là yếu tố vô cùng quan trọng. Người nhà của đứa bé kia phản ánh lại rằng, cậu có một số chỗ... vượt quá giới hạn.” Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Khóe môi Phó Thời Lãm hơi mím lại, ánh mắt dần trầm hẳn xuống, đôi ngươi đen láy như phủ lên một lớp băng sương mỏng.

“Tất nhiên tôi biết chắc chắn là cậu sẽ không như vậy, nhưng dù sao gia đình người ta cũng đã đề xuất ý kiến hy vọng đổi người rồi... chúng ta cũng không thể phớt lờ được. Khoảng thời gian này cậu cũng mệt mỏi nhiều việc quá, hay là như vậy đi, tôi cho cậu nghỉ phép, quay về nghỉ ngơi một thời gian nhé.”

Phó Thời Lãm trầm mặc một chút mới nói: “Không cần đâu đồn trưởng Diệp, tôi sẽ chú ý.”

“Vậy được rồi, sau khi tôi sắp xếp người xong sẽ bảo người ta liên lạc với cậu. Đến lúc đó cậu cứ trao đổi với người ta các hạng mục công việc cần chú ý nhé.”

Anh gật đầu, đứng dậy nói: “Vâng, đồn trưởng Diệp, tôi xin phép ra ngoài trước.”

“Ừ, đi đi đi đi, về nhà nghỉ ngơi cho khỏe vào.”

Chương 50

NGƯỜI NHÀ ĐƯA BÉ KIA PHẢN ÁNH LẠI RẰNG, CẬU CÓ MỘT SỐ CHỖ... VƯỢT QUÁ GIỚI HẠN

Sau khi thẩm vấn lần hai, người giúp việc mới lắp bắp khai rằng, thật ra bà ta không xin nghỉ trước hạn. Sáng hôm qua, sau khi đến nhà của vợ chồng nạn nhân, nhìn thấy hai người nằm trên mặt đất, cả sàn nhà đầy máu, bà ta ngất người tại trận.

Bà ta vốn định báo cảnh sát, nhưng trước đó không lâu, trong nhà bà ta xảy ra chút chuyện, cần dùng tiền gấp. Bà ta biết vợ chồng nạn nhân rất giàu có, bình thường cũng rất phóng khoáng mua vàng bạc đá quý gì đó cho bà cụ già. Thế nên, bà ta bèn trộm hết tất cả tiền bạc trong nhà họ đi, nguy trang hiện trường thành có người đột nhập cướp của giết người, sau đó vội vàng rời khỏi nơi ấy, rồi lại bịa đặt ra lời khai giả.

Có yếu tố đột phá từ chỗ bà ta, phương hướng điều tra chợt trở nên rõ ràng hơn hẳn.

Vợ chồng nạn nhân vừa mới về nước xong, nếu đã loại trừ được khả năng đột nhập vào nhà giết người cướp của, thì khả năng giết người vì thù oán cá nhân sẽ khá cao.

Hắn là ân oán của ba năm trước...

Sau khi điều tra hết một lượt, kẻ hiềm nghi đã được khóa sổ đối tượng là chồng cũ của nạn nhân nữ.

Điều này cũng đã giải thích được vì sao vợ chồng nạn nhân bị đâm vô số nhát dao trên người, bà cụ cũng bị đâm mất hai nhát dao, thù hằn kinh khủng đến vậy mà hai đứa trẻ lại hoàn toàn không tổn hao chút nào.

Đứa con gái lớn đã báo cảnh sát là con của nạn nhân nữ và chồng trước. Sau khi cảnh sát chạy đến hiện trường xảy ra vụ án, con bé ôm chặt em gái mình không buông tay, hoảng hốt như chim sợ cành cong, không hé răng một lời nào.

Hắn là chính con bé đã cứu đứa con gái út của vợ chồng nạn nhân.

Khi con bé trốn dưới gầm giường, chắc hẳn nó cũng nhìn thấy cảnh người giúp việc lẻn vào ăn trộm đồ đạc, nỗi sợ hãi trong lòng càng nồng đậm thêm, nên nó mới kéo dài đến tận tối, xác định người giúp việc sẽ không quay lại nữa rồi mới đi báo án.

Thời điểm bọn họ bắt được chồng cũ của nạn nhân nữ, cũng đã là buổi tối của hai ngày sau.

Có cảnh sát bước tới nói: “Đội trưởng Phó ơi, để bọn em thẩm vấn phạm nhân cho, đã ba ngày anh không ngủ rồi, anh mau về nghỉ ngơi đi ạ.”

“Không sao.” Phó Thời Lãm day day ấn đường, đi về phía phòng thẩm vấn.

“Đội trưởng.” Một viên cảnh sát khác chạy từ ngoài cửa vào, “Cứ giao phạm nhân cho bọn em thẩm vấn đi ạ, đồn trưởng Diệp gọi anh đến phòng anh ấy một chuyến đấy.”

Phó Thời Lãm dừng bước, khẽ gật đầu: “Ừ.”

Trong phòng làm việc của đồn trưởng, nghe thấy tiếng gõ cửa, Diệp Thường Lâm mới ngẩng đầu lên khỏi đồng hồ giấy tờ trước mặt, đứng dậy đi về phía ghế sofa: “Tiểu Phó đến đây à, ngồi đi.”

Phó Thời Lãm ngồi xuống trước mặt ông ta, chậm rãi lên tiếng:

“Đồn trưởng Diệp, anh tìm tôi có việc gì không?”

Diệp Thường Lâm cầm ấm trà trên bàn lên, rót cho anh một cốc, “Tôi nghe nói đã bắt được hung thủ rồi à?”

“Đang tiến hành hỏi cung.”

Nghe anh nói vậy, Diệp Thường Lâm khẽ gật đầu, dựa lưng ra đằng sau, gác tay lên thành ghế sofa: “Vụ án này cũng gần kết thúc rồi, mấy ngày nay vất vả cho cậu quá.”

Phó Thời Lãm thản nhiên nói: “Việc tôi phải làm thôi.”

“Tiểu Phó này...” Diệp Thường Lâm chép miệng một tiếng, lúc nói chuyện cũng hơi do dự, dường như đang cân nhắc xem nên mở lời như thế nào vậy.

“Đồn trưởng Diệp, có chuyện gì anh cứ nói thẳng đi ạ.”

Diệp Thường Lâm cười gượng nói: “Vậy tôi nói thẳng luôn nhé, lòng vòng quá cũng mất thời gian. Chuyện là thế này... Yêu cầu lớn nhất của chúng ta khi bảo vệ người bị hại còn sống sót đó là

chịu trách nhiệm bảo đảm an toàn cho mạng sống của người bị hại đó. Thứ hai... khoảng cách cũng là yếu tố vô cùng quan trọng. Người nhà của đứa bé kia phản ánh lại rằng, cậu có một số chỗ... vượt quá giới hạn.” Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Khóe môi Phó Thời Lãm hơi mím lại, ánh mắt dần trầm hẳn xuống, đôi ngươi đen láy như phủ lên một lớp băng sương mỏng.

“Tất nhiên tôi biết chắc chắn là cậu sẽ không như vậy, nhưng dù sao gia đình người ta cũng đã đề xuất ý kiến hy vọng đổi người rồi... chúng ta cũng không thể phớt lờ được. Khoảng thời gian này cậu cũng mệt mỏi nhiều việc quá, hay là như vậy đi, tôi cho cậu nghỉ phép, quay về nghỉ ngơi một thời gian nhé.”

Phó Thời Lãm trầm mặc một chút mới nói: “Không cần đâu đồn trưởng Diệp, tôi sẽ chú ý.”

“Vậy được rồi, sau khi tôi sắp xếp người xong sẽ bảo người ta liên lạc với cậu. Đến lúc đó cậu cứ trao đổi với người ta các hạng mục công việc cần chú ý nhé.”

Anh gật đầu, đứng dậy nói: “Vâng, đồn trưởng Diệp, tôi xin phép ra ngoài trước.”

“Ừ, đi đi đi đi, về nhà nghỉ ngơi cho khỏe vào.”

Chương 50

NGƯỜI NHÀ ĐƯA BÉ KIA PHẢN ÁNH LẠI RẰNG, CẬU CÓ MỘT SỐ CHỖ... VƯỢT QUÁ GIỚI HẠN

Sau khi thẩm vấn lần hai, người giúp việc mới lắp bắp khai rằng, thật ra bà ta không xin nghỉ trước hạn. Sáng hôm qua, sau khi đến nhà của vợ chồng nạn nhân, nhìn thấy hai người nằm trên mặt đất, cả sàn nhà đầy máu, bà ta ngất người tại trận.

Bà ta vốn định báo cảnh sát, nhưng trước đó không lâu, trong nhà bà ta xảy ra chút chuyện, cần dùng tiền gấp. Bà ta biết vợ chồng nạn nhân rất giàu có, bình thường cũng rất phóng khoáng mua vàng bạc đá quý gì đó cho bà cụ già. Thế nên, bà ta bèn trộm hết tất cả tiền bạc trong nhà họ đi, nguy trang hiện trường thành có người đột nhập cướp của giết người, sau đó vội vàng rời khỏi nơi ấy, rồi lại bịa đặt ra lời khai giả.

Có yếu tố đột phá từ chỗ bà ta, phương hướng điều tra chợt trở nên rõ ràng hơn hẳn.

Vợ chồng nạn nhân vừa mới về nước xong, nếu đã loại trừ được khả năng đột nhập vào nhà giết người cướp của, thì khả năng giết người vì thù oán cá nhân sẽ khá cao.

Hắn là ân oán của ba năm trước...

Sau khi điều tra hết một lượt, kẻ hiềm nghi đã được khóa sổ đối tượng là chồng cũ của nạn nhân nữ.

Điều này cũng đã giải thích được vì sao vợ chồng nạn nhân bị đâm vô số nhát dao trên người, bà cụ cũng bị đâm mất hai nhát dao, thù hằn kinh khủng đến vậy mà hai đứa trẻ lại hoàn toàn không tổn hao chút nào.

Đứa con gái lớn đã báo cảnh sát là con của nạn nhân nữ và chồng trước. Sau khi cảnh sát chạy đến hiện trường xảy ra vụ án, con bé ôm chặt em gái mình không buông tay, hoảng hốt như chim sợ cành cong, không hé răng một lời nào.

Hắn là chính con bé đã cứu đứa con gái út của vợ chồng nạn nhân.

Khi con bé trốn dưới gầm giường, chắc hẳn nó cũng nhìn thấy cảnh người giúp việc lẻn vào ăn trộm đồ đạc, nỗi sợ hãi trong lòng càng nồng đậm thêm, nên nó mới kéo dài đến tận tối, xác định người giúp việc sẽ không quay lại nữa rồi mới đi báo án.

Thời điểm bọn họ bắt được chồng cũ của nạn nhân nữ, cũng đã là buổi tối của hai ngày sau.

Có cảnh sát bước tới nói: “Đội trưởng Phó ơi, để bọn em thẩm vấn phạm nhân cho, đã ba ngày anh không ngủ rồi, anh mau về nghỉ ngơi đi ạ.”

“Không sao.” Phó Thời Lãm day day ấn đường, đi về phía phòng thẩm vấn.

“Đội trưởng.” Một viên cảnh sát khác chạy từ ngoài cửa vào, “Cứ giao phạm nhân cho bọn em thẩm vấn đi ạ, đồn trưởng Diệp gọi anh đến phòng anh ấy một chuyến đấy.”

Phó Thời Lãm dừng bước, khẽ gật đầu: “Ừ.”

Trong phòng làm việc của đồn trưởng, nghe thấy tiếng gõ cửa, Diệp Thường Lâm mới ngẩng đầu lên khỏi đồng giấy tờ trước mặt, đứng dậy đi về phía ghế sofa: “Tiểu Phó đến đây à, ngồi đi.”

Phó Thời Lãm ngồi xuống trước mặt ông ta, chậm rãi lên tiếng:

“Đồn trưởng Diệp, anh tìm tôi có việc gì không?”

Diệp Thường Lâm cầm ấm trà trên bàn lên, rót cho anh một cốc, “Tôi nghe nói đã bắt được hung thủ rồi à?”

“Đang tiến hành hỏi cung.”

Nghe anh nói vậy, Diệp Thường Lâm khẽ gật đầu, dựa lưng ra đằng sau, gác tay lên thành ghế sofa: “Vụ án này cũng gần kết thúc rồi, mấy ngày nay vất vả cho cậu quá.”

Phó Thời Lãm thản nhiên nói: “Việc tôi phải làm thôi.”

“Tiểu Phó này...” Diệp Thường Lâm chép miệng một tiếng, lúc nói chuyện cũng hơi do dự, dường như đang cân nhắc xem nên mở lời như thế nào vậy.

“Đồn trưởng Diệp, có chuyện gì anh cứ nói thẳng đi ạ.”

Diệp Thường Lâm cười gượng nói: “Vậy tôi nói thẳng luôn nhé, lòng vòng quá cũng mất thời gian. Chuyện là thế này... Yêu cầu lớn nhất của chúng ta khi bảo vệ người bị hại còn sống sót đó là

chịu trách nhiệm bảo đảm an toàn cho mạng sống của người bị hại đó. Thứ hai... khoảng cách cũng là yếu tố vô cùng quan trọng. Người nhà của đứa bé kia phản ánh lại rằng, cậu có một số chỗ... vượt quá giới hạn.” Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Khóe môi Phó Thời Lãm hơi mím lại, ánh mắt dần trầm hẳn xuống, đôi ngươi đen láy như phủ lên một lớp băng sương mỏng.

“Tất nhiên tôi biết chắc chắn là cậu sẽ không như vậy, nhưng dù sao gia đình người ta cũng đã đề xuất ý kiến hy vọng đổi người rồi... chúng ta cũng không thể phớt lờ được. Khoảng thời gian này cậu cũng mệt mỏi nhiều việc quá, hay là như vậy đi, tôi cho cậu nghỉ phép, quay về nghỉ ngơi một thời gian nhé.”

Phó Thời Lãm trầm mặc một chút mới nói: “Không cần đâu đồn trưởng Diệp, tôi sẽ chú ý.”

“Vậy được rồi, sau khi tôi sắp xếp người xong sẽ bảo người ta liên lạc với cậu. Đến lúc đó cậu cứ trao đổi với người ta các hạng mục công việc cần chú ý nhé.”

Anh gật đầu, đứng dậy nói: “Vâng, đồn trưởng Diệp, tôi xin phép ra ngoài trước.”

“Ừ, đi đi đi đi, về nhà nghỉ ngơi cho khỏe vào.”

Chương 50

NGƯỜI NHÀ ĐƯA BÉ KIA PHẢN ÁNH LẠI RẰNG, CẬU CÓ MỘT SỐ CHỖ... VƯỢT QUÁ GIỚI HẠN

Sau khi thẩm vấn lần hai, người giúp việc mới lắp bắp khai rằng, thật ra bà ta không xin nghỉ trước hạn. Sáng hôm qua, sau khi đến nhà của vợ chồng nạn nhân, nhìn thấy hai người nằm trên mặt đất, cả sàn nhà đầy máu, bà ta ngất người tại trận.

Bà ta vốn định báo cảnh sát, nhưng trước đó không lâu, trong nhà bà ta xảy ra chút chuyện, cần dùng tiền gấp. Bà ta biết vợ chồng nạn nhân rất giàu có, bình thường cũng rất phóng khoáng mua vàng bạc đá quý gì đó cho bà cụ già. Thế nên, bà ta bèn trộm hết tất cả tiền bạc trong nhà họ đi, nguy trang hiện trường thành có người đột nhập cướp của giết người, sau đó vội vàng rời khỏi nơi ấy, rồi lại bịa đặt ra lời khai giả.

Có yếu tố đột phá từ chỗ bà ta, phương hướng điều tra chợt trở nên rõ ràng hơn hẳn.

Vợ chồng nạn nhân vừa mới về nước xong, nếu đã loại trừ được khả năng đột nhập vào nhà giết người cướp của, thì khả năng giết người vì thù oán cá nhân sẽ khá cao.

Hắn là ân oán của ba năm trước...

Sau khi điều tra hết một lượt, kẻ hiềm nghi đã được khóa sổ đối tượng là chồng cũ của nạn nhân nữ.

Điều này cũng đã giải thích được vì sao vợ chồng nạn nhân bị đâm vô số nhát dao trên người, bà cụ cũng bị đâm mất hai nhát dao, thù hằn kinh khủng đến vậy mà hai đứa trẻ lại hoàn toàn không tổn hao chút nào.

Đứa con gái lớn đã báo cảnh sát là con của nạn nhân nữ và chồng trước. Sau khi cảnh sát chạy đến hiện trường xảy ra vụ án, con bé ôm chặt em gái mình không buông tay, hoảng hốt như chim sợ cành cong, không hé răng một lời nào.

Hắn là chính con bé đã cứu đứa con gái út của vợ chồng nạn nhân.

Khi con bé trốn dưới gầm giường, chắc hẳn nó cũng nhìn thấy cảnh người giúp việc lẻ vào ăn trộm đồ đạc, nỗi sợ hãi trong lòng càng nồng đậm thêm, nên nó mới kéo dài đến tận tối, xác định người giúp việc sẽ không quay lại nữa rồi mới đi báo án.

Thời điểm bọn họ bắt được chồng cũ của nạn nhân nữ, cũng đã là buổi tối của hai ngày sau.

Có cảnh sát bước tới nói: “Đội trưởng Phó ơi, để bọn em thẩm vấn phạm nhân cho, đã ba ngày anh không ngủ rồi, anh mau về nghỉ ngơi đi ạ.”

“Không sao.” Phó Thời Lãm day day ấn đường, đi về phía phòng thẩm vấn.

“Đội trưởng.” Một viên cảnh sát khác chạy từ ngoài cửa vào, “Cứ giao phạm nhân cho bọn em thẩm vấn đi ạ, đồn trưởng Diệp gọi anh đến phòng anh ấy một chuyến đấy.”

Phó Thời Lãm dừng bước, khẽ gật đầu: “Ừ.”

Trong phòng làm việc của đồn trưởng, nghe thấy tiếng gõ cửa, Diệp Thường Lâm mới ngẩng đầu lên khỏi đồng giấy tờ trước mặt, đứng dậy đi về phía ghế sofa: “Tiểu Phó đến đây à, ngồi đi.”

Phó Thời Lãm ngồi xuống trước mặt ông ta, chậm rãi lên tiếng:

“Đồn trưởng Diệp, anh tìm tôi có việc gì không?”

Diệp Thường Lâm cầm ấm trà trên bàn lên, rót cho anh một cốc, “Tôi nghe nói đã bắt được hung thủ rồi à?”

“Đang tiến hành hỏi cung.”

Nghe anh nói vậy, Diệp Thường Lâm khẽ gật đầu, dựa lưng ra đằng sau, gác tay lên thành ghế sofa: “Vụ án này cũng gần kết thúc rồi, mấy ngày nay vất vả cho cậu quá.”

Phó Thời Lãm thản nhiên nói: “Việc tôi phải làm thôi.”

“Tiểu Phó này...” Diệp Thường Lâm chép miệng một tiếng, lúc nói chuyện cũng hơi do dự, dường như đang cân nhắc xem nên mở lời như thế nào vậy.

“Đồn trưởng Diệp, có chuyện gì anh cứ nói thẳng đi ạ.”

Diệp Thường Lâm cười gượng nói: “Vậy tôi nói thẳng luôn nhé, lòng vòng quá cũng mất thời gian. Chuyện là thế này... Yêu cầu lớn nhất của chúng ta khi bảo vệ người bị hại còn sống sót đó là

chịu trách nhiệm bảo đảm an toàn cho mạng sống của người bị hại đó. Thứ hai... khoảng cách cũng là yếu tố vô cùng quan trọng. Người nhà của đứa bé kia phản ánh lại rằng, cậu có một số chỗ... vượt quá giới hạn.” Hãy vào webtruyenonlinez.com để đọc truyện nhanh hơn!

Khóe môi Phó Thời Lãm hơi mím lại, ánh mắt dần trầm hẳn xuống, đôi ngươi đen láy như phủ lên một lớp băng sương mỏng.

“Tất nhiên tôi biết chắc chắn là cậu sẽ không như vậy, nhưng dù sao gia đình người ta cũng đã đề xuất ý kiến hy vọng đổi người rồi... chúng ta cũng không thể phớt lờ được. Khoảng thời gian này cậu cũng mệt mỏi nhiều việc quá, hay là như vậy đi, tôi cho cậu nghỉ phép, quay về nghỉ ngơi một thời gian nhé.”

Phó Thời Lãm trầm mặc một chút mới nói: “Không cần đâu đồn trưởng Diệp, tôi sẽ chú ý.”

“Vậy được rồi, sau khi tôi sắp xếp người xong sẽ bảo người ta liên lạc với cậu. Đến lúc đó cậu cứ trao đổi với người ta các hạng mục công việc cần chú ý nhé.”

Anh gật đầu, đứng dậy nói: “Vâng, đồn trưởng Diệp, tôi xin phép ra ngoài trước.”

“Ừ, đi đi đi đi, về nhà nghỉ ngơi cho khỏe vào.”

Nội dung từ **Chương 1** đến **Chương 50: - Chương 50**

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: lelinhtinh

